ZIUA RAFUIELII

JOHN KATZENBACH

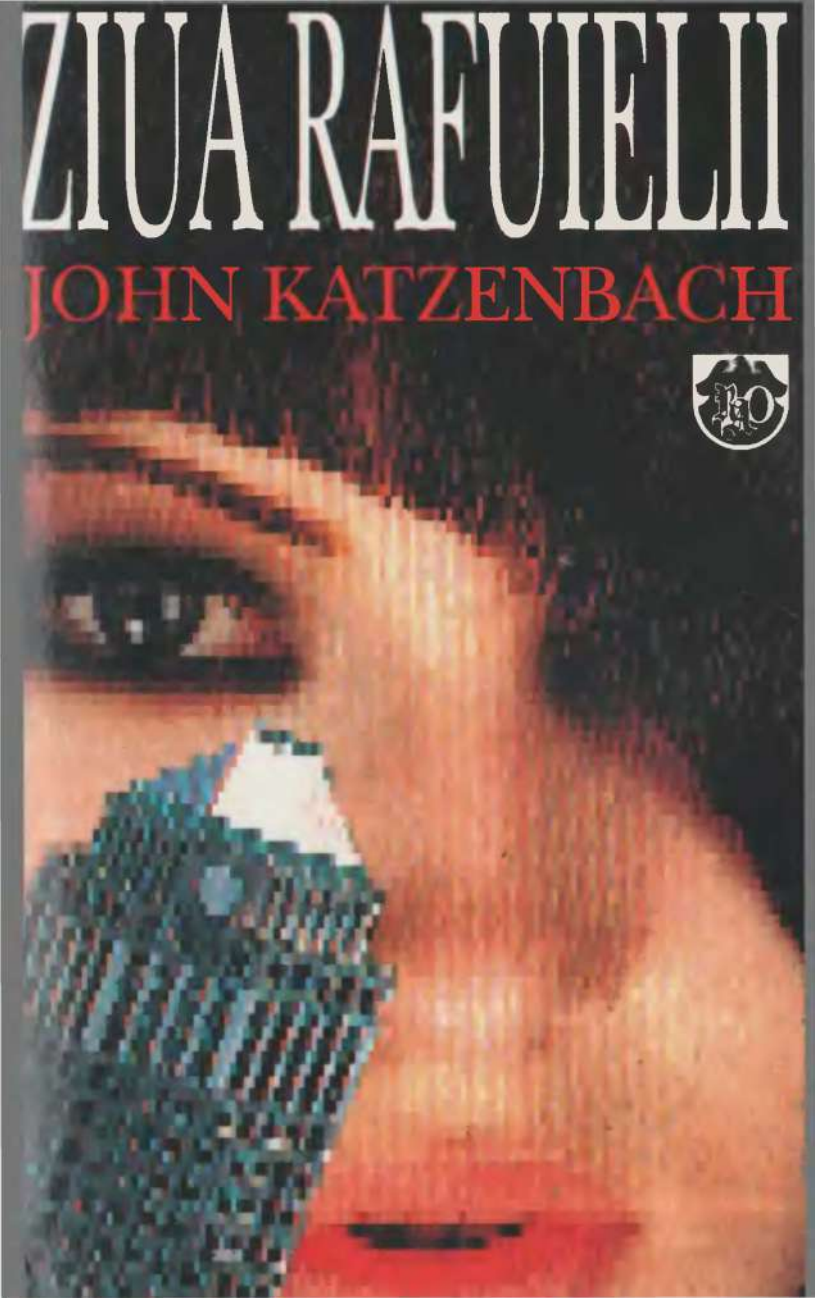

JOHN KATZENBACH

ZIUA RĂFUIELII

RAO International Publishing Company

„Duncan deschise gura, dar nu reuși să rostească nici un sunet.

Își întoarse privirea și văzu cum una din ferestrele băncii se face țăndări. Auzi bubuiturile dinăuntru. Zgomotul gloanțelor aproape că îl strivea.

Preț de o clipă, strînse în palmă arma ascunsă sub curea, ignorînd orice gînd, orice ordin, orice responsabilitate. Deschise portiera camionetei, pregătindu-se să coboare.

Brusc, alarma din interiorul băncii începu să țiuie.

Duncan ezită, îngheță la auzul cumplitului sunet.

Apoi, din depărtare, un vuiet, pe urmă încă unul și încă unul, mai aproape, tot mai aproape.

O, Doamne! Sirenele poliției."

„Puneți receptorul alături și așezați-vă într-un fotoliu confortabil. E o carte atît de palpitantă, încît nu aveți voie să vă lăsați întrerupt."

Ocala Star-Banner

Traducere din limba engleză
CARMEN ARDELEAN

Aprilie 1996

UNU

Marți după-amiaza

UNU : Megan

Se simțea incredibil de norocoasă.

Ceva mai înainte, în aceeași lună, ar fi pus rămășag că nu va reuși să-i ajute pe soții Wright și că ei aveau să-și retragă toți banii aceia noi-nouți de la agentul de bursă din Boston, ca să-i tranfere în Hamden sau în districtul Dutchess, apelînd la un alt agent imobiliar pentru a-și căuta o fermă unde să se retragă. Pe urmă, gîndindu-se mai bine, își amintise de vechea casă a familiei Halliday, de pe North Road. De mulți ani nu mai locuise nimeni acolo — probabil chiar din ziua în care bătrîna doamnă Halliday dăduse ortul popii, iar moștenitorii proprietății, nepoți și nepoate din Los Angeles și Tucson, lăsaseră totul în grija firmei. Toți agenții imobiliari de la County Estates Realty făcuseră, in corpore, excursia obligatorie pe drumuri de țară, să inspecteze locul, să constate scurgerile din tavan, instalațiile sanitare care de-abia mai mergeau sau igrasia adunată în atîția ani și să se consoleze la gîndul că așa va rămîne, mai ales că lumea din zonă intrase într-o adevărată febră a noilor construcții. După aceea, casa fusese ignorată, uitată, ca un cîmp părăsit peste care pădurea înaintează puțin cîte puțin, luîndu-l în stăpînire.

Îi condusese pe soții Wright cu mașina ei, prin pădure, pe jumătatea de milă de drum prăfuit, plin de hîrtoape,

care ducea pînă în fața ușii de la intrare. Soarele de toamnă tîrzie părea să despice umbra pădurii cu o claritate specială, ca pentru a studia fiecare frunză ofilită, tatonînd, inspectînd, luminînd fiecare creastă, fiecare rotunjime. Pîlcuri dese de copaci înnegriți de ploaie se ridicau în cale, reflectînd razele de soare ce se scurgeau printre tufișuri.

— Acum, cred că vă dați seama că va trebui să faceți reparații majore..., le spusese, dar, spre satisfacția ei, nici nu-i dăduseră atenție, căci vedeau doar nuanțele palide ale ultimelor frunze de toamnă, nicidecum iarna cenușie care se apropia încet, dar sigur. Se porniseră aproape imediat.

— Aici facem o seră, iar în spate extindem platforma. Nu-ți face griji pentru salon, sînt sigur că putem să dărîmăm peretele acela...

Încă mai vorbeau despre planul casei cînd semnaseră oferta, în biroul ei. Ea le ținuse isonul, propunîndu-le arhitecți, antreprenori, decoratori, în timp ce le lua cecul. Fusese sigură că oferta avea să fie acceptată și că soții Wright aveau să facă din casă o adevărată bijuterie. Aveau bani și înclinație pentru asta ; nici un copil (doar un ogar irlandez) și două venituri frumușele, plus timp suficient ca să-și cheltuiască banii.

În dimineața aceea, speranțele îi fuseseră confirmate de contractul semnat de vendori, adus pe biroul ei.

— Ei bine, rosti ea cu voce tare, intrînd cu mașina pe aleea din fața casei unde locuia, pot spune că te descurci destul de bine.

Megan Richards observă mașina roșie, sport, a gemenelor, parcată ca de obicei, în așa fel încît bloca parțial intrarea. Desigur, se întorseseră de la liceu și precis că se puseseră deja pe telefoane, Lauren la unul, Karen la celălalt, în camera de alături, stînd însă în cadrul ușii, ca să nu se piardă din ochi, vorbindu-și într-un limbaj tineresc. Acum aveau propria lor derivație telefonică, o concesie

făcută adolescenței la un preț foarte mic pentru liniște și pace și pentru a nu mai fi nevoită să se ridice și să răspundă din cinci în cinci minute la telefon.

Zîmbi și aruncă o privire spre ceas. Duncan mai avea o oră pînă să se întoarcă de la bancă. Asta, dacă nu lucra pînă tîrziu. Își puse în gînd să stea de vorbă cu el despre orele suplimentare, timp furat mai ales pentru Tommy. Fetele își vedeau de lumea lor și, cît timp aceasta nu includea băutură, golani și droguri, totul era în regulă. Ele știau să-l găsească dacă simțeau nevoia să stea de vorbă cu el; știuseră întodeauna. Pentru o clipă, se gîndi cu uimire la raportul special care exista între tați și fiice. Văzuse asta la Duncan, pe cînd gemenele mergeau încă de-a bușilea și el se rostogolea cu ele împreună, pe podea, gîdilîndu-le și înghiontindu-le în joacă; simțise același lucru la tatăl ei. Era cu totul altceva decît relația dintre tați și fii. În acest caz, era vorba de o viață întreagă de luptă și competiție, cu teritorii cîștigate sau pierdute — simpla și fundamentala bătălie a vieții. Cel puțin, așa se presupunea că trebuie să fie.

Observă cu coada ochiului bicicleta roșie a lui Tommy, aruncată la nimereală în boscheți.

Nu și pentru fiul meu. Gîndul o făcu să se îmbujoreze în obraji. Simțea un nod dureros în gît. Pentru el, nimic nu era cu adevărat normal.

Ca de obicei, simți cum i se înroșesc ochii și își spuse pe un ton dur, batjocoritor: Megan, ți-ai risipit toate lacrimile. Și, oricum, e mai bine acum. Mult mai bine. Aproape normal.

În fața ochilor îi apăru imaginea fiului pe care-l ținea la sîn. Știuse chiar de la naștere că nu va fi ca gemenele, cu orele regulate de masă, de schimbat scutece, de școală, de adolescență, cu adaptarea lor perfectă, firească, la orice program, de parcă totul ar fi fost stabilit dinainte de o minte superioară. Își coborîse privirea spre trupul micuț, chinuit, dominat de intincte și uimire, încercînd să-i

găsească sfîrcul și ea înțelesese că o va face să sufere de sute de ori și apoi din nou, de la capăt.

Coborî din mașină și se îndreptă, tîrîndu-și picioarele, spre boscheți. Trase bicicleta din frunzișul umed, stăpînindu-și cu greu furia cînd își stropi fusta cu picuri de apă și, apucînd ghidonul cu grijă și străduindu-se să nu-și zgîrie pantoful, blocă pedala. Lăsă bicicleta în poziție normală, pe potecă.

Așa că, se gîndi, l-am iubit și mai mult.

Zîmbi. Am știut cu că asta era cea mai bună terapie. Mai multă iubire și-atît.

Rămase cu ochii ațintiți asupra bicicletei. Am avut dreptate.

Doctorii își revizuiseră diagnosticul de douăzeci de ori, de la înapoiere mintală la autism, de la schizofrenie infantilă la incapacitatea de a memora și apoi la „să vedem ce va mai fi". Într-un fel, era mîndră de felul cum înfruntase toate caracterizările lor, cum luase fiecare părere a unui expert și demonstrase că era greșită, îngustă sau, pur și simplu, inexactă. La urma urmelor, îi dăduse dracului pe toți și își văzuse, pur și simplu, de viața ei, trăgîndu-i pe ceilalți după ea, accelerînd ritmul cîteodată, frînînd alteori, dar întodeauna devotată ritmului lui interior.

Dacă alesese drumul mai greu, era mîndră de asta.

Se întoarse și privi din nou spre casa lor. O arhitectură colonială, dar o construcție nouă, retrasă cu vreo treizeci și cinci de metri față de linia străzii din cel mai bun cartier din Greenfield. Nu era cea mai mare casă de pe stradă, dar nici cea mai mică. În mijlocul peluzei se afla un stejar masiv. Își amintea cum, cu vreo șase ani în urmă, gemenele legaseră de el o anvelopă, nu pentru că și-ar fi dorit cu disperare să se dea în leagăn, ci pentru că știau că avea să atragă copiii din vecinătate și astfel își puteau face prieteni de joacă. Ele gîndeau mereu prospectiv. Anvelopa era încă acolo, atîrnînd vertical, încă vizibilă în lumina

înserării. Se gîndi din nou la Tommy, cum se dădea în leagăn aici, înainte și înapoi, la nesfîrșit, oră după oră, fără să-i observe pe ceilalți copii sau vîntul, ploaia, zăpada — orice ar fi fost — zvîcnind din picioare prin aer și lăsîndu-le pe spate, cu ochii neîmblînziți și larg deschiși, privind fix, absorbind cerul.

Lucrurile astea nu mă mai sperie, își spuse ea. Nici nu mai plîngea văzînd ciudățeniile lui. Ca atunci cînd se spălase pe dinți timp de două ore. Postul de trei zile. Sau cînd nu vorbise o săptămînă și apoi nu mai voise să doarmă, pentru că avea prea multe de spus și prea puține cuvinte pentru asta. Își privi ceasul. Nu mai e mult pînă să vină și el acasă. O să-i pregătească o supă de orez și o pizza de casă — cina lui preferată. Puteau sărbători vînzarea casei Halliday și cu niște înghețată de piersici. Pe cînd își plănuia meniul, încercă să calculeze mintal comisionul pe care avea să-l primească. Destul pentru o săptămînă la Disney World, în această iarnă. Lui Tommy o să-i placă, gemenele or să se plîngă că era o copilărie, bună numai pentru puști, dar pe urmă or să se distreze copios. Duncan o să fie fericit să poată călări, chiar dacă n-o să arate acest lucru, iar ea o să poată sta pe marginea piscinei, la soare. Aprobă ca pentru sine. La naiba, de ce nu ?

Megan privi pe stradă, doar-doar va zări mașina tatălui, rostind în gînd o rugăciune de mulțumire. De trei ori pe săptămînă, tatăl ei, acum pensionar, îl lua pe Tommy de la școala nouă. Era bucuroasă că băiatul nu trebuia să meargă cu autobuzul decît de două ori pe săptămînă și aprecia felul în care tatăl ei, plin de riduri și cu părul alb, se pricepea să înveselească atomsfera. De fiecare dată, dădeau amîndoi buzna în casă, făcînd tot felul de planuri nebunești și povestind în amănunt ce se întîmplase la școală, turuind vrute și nevrute. Cei doi Tommy, se gîndi ea. Seamănă mai mult decît își pot da seama.

Deschise ușa de la intrare și strigă :

— Fetelor ! Am sosit !

Auzi glasurile inconfundabile, tinerești, vorbind încet la telefon.

Pentru o clipă, simți acea neliniște cunoscută. Ce bine ar fi să fie și Tommy aici. Nu pot să sufăr cînd îl știu undeva pe drum, cînd nu-l țin în brațe, fără să-mi pese de protestele lui, nu prea categorice, că-l strîng prea tare. Oftă încet și auzi o mașină venind pe stradă. Probabil că ei sînt, se gîndi, ușurată, apoi puțin iritată chiar din cauza acestei relaxări.

Își atîrnă pardesiul de cuier și își scoase pantofii din picioare. Nu, n-aș schimba nimic. Absolut nimic. Nici măcar problemele lui Tommy. Am avut noroc.

DOI: Cei doi Tommy

Judecătorul Thomas Pearson tocmai străbătea culoarul cînd auzi clopoțelul care anunța sfîrșitul cursurilor. De o parte și de alta, ușile se deschiseră larg și holul se umplu de copii. Glasuri tinere îl înconjurară, chiote vesele de copii care își strîngeau cărțile și hăinuțele, făcîndu-i loc să treacă și apoi strîngînd iarăși rîndurile în urma lui. Sări într-o parte, pe cînd trei băieți treceau în fugă pe lîngă el, cu hainele atîrnîndu-le în urmă, ca niște mantii de fanfaroni. Pearson dădu peste o fetiță micuță, cu părul roșcat strîns în cozi și prins cu funde. „Scuzați", îi spuse ea, cu o politețe copilărească. El trecu mai departe, făcînd o plecăciune de o amabilitate exagerată, iar fetița izbucni în rîs. Se simțea de parcă s-ar fi aflat la marginea mării, lovit de spuma valurilor sparte și de clocotul apelor din jur.

Făcu semn cu mîna spre cîteva fețe pe care le recunoștea și zîmbi altora, sperînd că astfel va mai anula ceva din vîrsta, înălțimea și aparenta sa austeritate, că se va încadra mai bine printre culorile vii și lumina ce scălda coridorul școlii. Descoperi clasa lui Tommy și își făcu loc printre trupurile micuțe, într-acolo. Pe ușă era pictat un

balon mare, multicolor, alături de care, pe o plăcuță, stătea scris „Secțiunea specială A".

Întinse mîna să deschidă ușa, gîndindu-se cît de mult îi plăcea să-și ia nepotul acasă, cît de tînăr se simțea în felul acesta — dar ușa se deschise brusc. Așteptă o clipă și, din partea cealaltă, se iți mai întîi un ciuf de păr castaniu, apoi fruntea și, în cele din urmă, o pereche de ochi albaștri.

O clipă, rămase cu privirea ațintită asupra ochilor acelora, văzînd-o mai întîi pe răposata lui soție, apoi pe fiică-sa și, în sfîrșit, pe nepotul său.

— Bună, bunicule. Am știut că tu ești.

— Bună, Tommy, și eu am știut că o să dau peste tine.

— Sînt aproape gata de plecare. Pot să-mi termin mai întîi desenul ?

— Dacă dorești.

— Vii să mă vezi ?

— Sigur că da.

Judecătorul simți cum băiatul îl apucă de mînă și se gîndi cît de puternică era strînsoarea unui copil. Cu cîtă forță se agățau copiii de viață, își zise el. Doar adulții o desconsideră. Se lăsă tras în clasă. Făcu un gest din cap, în semn de salut, spre învățătoarea lui Tommy și aceasta îi răspunse cu un zîmbet.

— Vrea să-și termine desenul, spuse judecătorul Pearson.

— Bine. Nu vă deranjează să așteptați ?

— Cîțuși de puțin.

Își simți mîna eliberată din strînsoare și așteptă, privind cum nepotul său se așeza pe un scaun, în dreptul unei mese lungi. Alți cîțiva copii desenau și ei. Toți păreau preocupați de ceea ce făceau. El rămase în picioare, uitîndu-se la Tommy, care luă un creion roșu și începu să tragă niște linii.

— Ce desenezi ?

— Frunze arzînd. Și focul se întinde spre pădure.

— Aha.

Nu știa ce să spună.

— Uneori rămîi descumpănit.

Se întoarse și observă că învățătoarea venise lîngă el.

— Cum ați spus ?

— Rămîi descumpănit. Îi pregătim pe copii pentru desen, pentru artă și nu trece mult și ne trezim că ne-au făcut o scenă de război, o casă în flăcări sau un cutremur care lovește un întreg oraș. Asta mi-a desenat unul din ei săptămîna trecută. Bine gîndit. Plin de detalii. Inclusiv oamenii care se prăbușeau într-o crevasă.

— Puțin cam... ezită el.

— Macabru ? Sigur că da. Dar majoritatea copiilor din secția noastră au atîtea probleme cu sentimentele lor, încît încurajăm orice fantezie, dacă asta îi apropie mai mult de ceea ce le produce teamă. De fapt, e o tehnică foarte simplă.

Judecătorul Pearson aprobă din cap, apoi spuse :

— Totuși, sînt convins că preferați desenele cu flori.

Învățătoarea zîmbi strîmb.

— Asta chiar că ar fi o schimbare. Sînteți amabil, adăugă ea, să-i rugați pe domnul sau doamna Richards să-mi dea un telefon, ca să stabilim o întîlnire ?

Judecătorul își coborî privirea spre Tommy, care continua să fie preocupat de foaia lui de hîrtie.

— S-a întîmplat ceva ?

— Cred că e în firea omului să se gîndească la ce-i mai rău, zîmbi învățătoarea. Din contră, a făcut mari progrese în cursul toamnei, așa cum s-a întîmplat și în vară. Aș dori să participe la unele din orele normale de clasa a treia, după vacanța de Crăciun.

Se opri o clipă.

— A, bineînțeles că aceasta va rămîne principala lui sală de studiu și s-ar putea să mai aibă și unele momente de regres, dar ne gîndeam că, pentru el, ar fi o încercare

mai serioasă. E într-adevăr foarte ager ; doar cînd se simte frustrat...

— ... își pierde controlul, termină judecătorul propoziția.

— Mda. Asta nu s-a schimbat. Încă face crize destul de serioase, dar, pe de altă parte, sînt cîteva săptămîni de cînd nu a mai intrat într-una din transele lui obișnuite.

— Știu, spuse judecătorul.

Își aminti cît de speriat fusese prima dată cînd își văzuse nepotul, pe cînd încă mergea de-a bușilea, rămînînd dintr-o dată cu privirea pierdută, rupt de restul lumii. Copilul stătea așa ore întregi, fără să doarmă, fără să vorbească, fără să plîngă, de-abia respirînd, ca și cum s-ar fi aflat pe altă lume, pentru ca apoi să-și revină brusc, cîteva ore mai tîrziu, de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic.

Privi spre Tommy, care termina de desenat, adăugînd cîteva ultime tușe de portocaliu aprins peste cer. Cum ne-ai mai speriat... Unde pleci în momentele acelea ?

Probabil că într-o lume mai bună, își zise el.

— Am să le spun. Vă vor suna imediat. Mi se pare o veste bună.

— Să ne ținem reciproc pumnii.

Ieșiră pe poarta principală a școlii și, pentru o clipă, judecătorul fu uimit de cît de repede se risipise entuziasmul de la sfîrșitul zilei de școală. În parcare nu mai erau decît vreo cîteva mașini. Simți o adiere rece trecîndu-i prin pardesiu, pe sub pulover și cămașă, pînă la piele. Se înfioră și își încheie nasturii hainei.

— Încheie-ți haina, Tommy. Oasele mele bătrîne simt iarna în aer.

— Bunicule, ce sînt acelea oase bătrîne ?

— Ei, oasele tale sînt tinere. Încă mai cresc, se fac mai mari și mai puternice. Ale mele, ce să zic, sînt bătrîne și obosite, pentru că sînt pe lume de atîta vreme.

— Nu chiar așa de multă.

— Cum să nu, sînt aproape șaptezeci și unu de ani.

Tommy rămase o clipă pe gînduri.

— Asta *e într-adevăr* multă vreme. Oasele mele or să crească la fel de mult ?

— Probabil și mai mult.

— Și cum se poate să simți cu oasele ? Eu simt vîntul pe față și mîini, dar nu în oase. Tu cum faci ?

Judecătorul izbucni în rîs.

— Ai să știi cînd ai să fii mai în vîrstă.

— Urăsc lucrul ăsta.

— Care ?

— Să mi se spună să aștept. Vreau să știu acum.

Judecătorul se aplecă și-l luă de mînă pe nepotul său.

— Ai perfectă dreptate. Cînd vrei să afli ceva, să nu lași pe nimeni să-ți spună să aștepți. Insistă și învață.

— Deci, cum e cu oasele ?

— Păi, de fapt, e o figură de stil. Știi ce înseamnă asta ?

Tommy aprobă cu un gest al capului.

— Dar, la drept vorbind, înseamnă că, atunci cînd îmbătrînești, oasele devin mai fragile și nu mai au la fel de multă viață în ele. Așa că, dacă bate vîntul rece, eu simt răcoarea în trup. Nu doare, înseamnă doar că sînt mai sensibil. Înțelegi ?

— Cred că da.

Copilul făcu cîțiva pași în tăcere. Apoi spuse, mai mult pentru sine: „Sînt multe de învățat" și oftă. Bunicului îi venea să rîdă în hohote, gîndindu-se ce constatare extraordinară era aceea. În loc de asta, însă, strînse mai tare mîna nepotului într-a lui și porniră împreună mai departe, prin aerul cenușiu al după-amiezei, spre mașină. Observă o berlină ultimul model, parcată lîngă mașina lui, și, cînd ajunseră acolo, o femeie coborî de pe bancheta din spate. Părea să fie de vîrstă mijlocie, era înaltă și foarte solidă și purta o pălărie mare, neagră, trasă peste frunte. Șuvițe de păr roșu aprins căzeau în dezordine de

sub borurile largi și purta o pereche de ochelari negri, de soare. Judecătorul se simți stingherit. Cum putea să vadă ? Încetini pasul, privind spre femeia care se îndrepta spre ei cu pas sigur, cu încrederea în sine a unui om de afaceri.

— Cu ce vă pot ajuta ? întrebă judecătorul.

Femeiea își descheie pardesiul și își duse încet o mînă înăuntru. Zîmbi.

— Domnul judecător Pearson ? spuse ea. Bună ziua. Își coborî privirea spre nepotul lui. Acesta trebuie să fie Tommy. Leit maică-ta și taică-tău, nu ? Aschia nu sare departe de trunchi. Se vede pe tine.

— Îmi pare rău, începu judecătorul. Vă cunosc ?

— Dumneata judecai procese penale, nu ? întrebă femeia, ignorîndu-i întrebarea. Continua să zîmbească.

— Păi, da, dar...

— Ai făcut treaba asta mulți ani.

— Da, dar vă rog...

— Atunci sînt sigură că îți sînt cunoscute obiectele de genul acesta.

Scoase încet mîna din interiorul pardesiului. Ținea un revolver de calibru mare. Drept spre stomacul lui.

Judecătorul căscă ochii spre armă, total nedumerit.

— E într-adevăr un Magnum de 357 milimetri, continuă femeia.

Judecătorul constată că vorbea apăsat și rar, copleșită de furie.

— Ar putea face o gaură zdravănă în burtă. Și una și mai mare în micuțul Tommy. Parcă l-aș termina pe el mai întîi, pentru ca în ultimele secunde din viața dumitale să te chinuie gîndul că porți toată vina pentru moartea lui. Nu mă face să închei totul aici, înainte să înceapă cu adevărat. Urcați amîndoi liniștiți în mașina mea, în spate.

— Pe mine mă puteți lua, dar... începu judecătorul.

Mintea începu să caute febril prin toate cazurile pe care le judecase, sentințele pe care le dăduse, deciziile pe care le luase, întrebîndu-se care era procesul în care ame-

nințarea depășișe puterea rațiunii, cine era omul care voia să se răzbune. Văzu fețele a sute de bărbați furioși, cu ochii păstrînd urmele vîrstei și crimele lor. Dar nu-și amintea de nici o femeie. Și în nici un caz de femeia care îl împungea ușor în coaste cu țeava unui revolver.

— A, nu, nu, nu, contină femeia. El e foarte important. El e cheia pentru toate acestea.

Făcu un gest cu pistolul.

— Ușurel, ușurel. Păstrează-ți calmul, ca și mine. Nu face nici o mișcare greșită, domnule judecător. Gîndește-te ce prostie ar fi să muriți amîndoi aici. Gîndește-te cît ai fura din viața nepotului dumitale. Viața lui, domnule judecător. Atîția ani. Sigur, te pricepi la asta. Ești genul de om care fură ușor ani din viața unui om. Porcule ! Să nu încerci să faci ceva.

Observă că portiera mașinii fusese deschisă dinăuntru, ceea ce însemna că erau și alții în mașină. Sute de idei îi copleșeau gîndurile. Fugi ! Strigă ! Cere ajutor ! Ripostează !

Dar nu făcu nimic din toate astea.

— Fă ce spune doamna, Tommy, rosti el. Nu-ți face griji, sînt lîngă tine.

O pereche de mîini puternice îl apucară și-l aruncară cu brutalitate pe podeaua mașinii. Preț de o clipă, simți un miros de piele de pantofi și praf, amestecat cu izul acru de transpirație din cauza fricii. Zări niște pantaloni și ghete, apoi o pînză neagră îi fu pusă peste cap, înăbușindu-l. Se gîndi brusc că era la fel cu gluga pe care călăul o pune pe capul condamnaților și începu să se zvîrcolească, dar fu redus la neputință de strînsoarea unor mîini puternice care-l împinseră în jos. Simți trupul ușor al lui Tommy căzînd peste el și încercă să mormăie ceva. Se strădui să-i vorbească, rînduindu-și cuvintele de îmbărbătare în minte : Nu-ți fie frică, sînt aici — dar nu scoase decît un geamăt. Auzi o voce bărbătească rostind calm, dar dur :

— Bun venit la revoluție. Acum însă, bătrîne, somn ușor.

O greutate îi lovi tîmpla, apoi întunericul cuprinse totul și el leșină.

TREI : Duncan

Secretara bătu ușor în ușa cu glasvand, apoi băgă capul în birou :

— Domnule Richards, aveți și astăzi de lucru pînă tîrziu ? Adică... aș putea să stau, dar trebuie s-o sun pe colega mea de cameră, să cumpere ea de mîncare...

Duncan Richards își ridică privirea de pe planșa întinsă în fața lui și îi zîmbi.

— Am să mai rămîn puțin, Doris, dar nu e nevoie să stai și tu. Vreau doar să termin cu hîrtiile legate de cererea companiei Harris.

— Sînteți sigur, domnule Richards ? Vreau să spun, nu e nici o problemă...

El clătină din cap.

— Am lucrat prea des pînă tîrziu, spuse el. Sîntem bancheri. Ar trebui să respectăm programul bancar.

— Ei, oricum, eu sînt aici pînă la ora cinci, zîmbi ea.

— Perfect.

Dar, în loc să revină la hîrtiile lui, Duncan Richards se lăsă pe spate în scaun și își puse mîinile pe după cap. Se răsuci cu totul, întorcîndu-se spre geam. Aproape că se întunecase și mașinile care ieșeau din parcare aprinseseră farurile, despicînd spații mici și albe în întuneric. Abia mai vedea conturul copacilor de pe Main Street pe fundalul cerului din ce în ce mai cenușiu. Pentru o clipă, își dori să se afle iarăși în clădirea veche a băncii, la capătul străzii. Erau înghesuiți și birourile erau prea mici, dar clădirea era mai retrasă, așezată pe un dîmb micuț, așa că putea vedea pînă departe. Clădirea nouă era perfectă din punct de vedere arhitectural și total lipsită de viață. Nici o priveliște,

nici un fel de circulație. Mobilier modern, măsuri de protecție de mare precizie. Lucrurile se schimbaseră din vremea cînd își începuse cariera. Greenfield numai era un orășel universitar oarecare. Sosiseră aici oameni de afaceri, constructori, oameni cu bani de la New York și Boston.

Orașul își pierde anonimatul, își spuse el. Poate că așa se întîmplă cu noi toți.

Reflectă la cererea din fața sa. Mai văzuse vreo șase la fel în ultimele șase luni ; o mică firmă de construcții care dorea să cumpere o bucată de teren arabil, cu vedere spre Green Mountains — douăsprezece hectare, pe care aveau să se ridice șase case grozave. Socotește fiecare casă la aproape trei sute de mii și mica firmă avea să devină imediat o companie mijlocie. Cifrele păreau corecte, reflectă el ; le vom completa cererile de împrumut pentru cumpărarea terenului, apoi un alt împrumut pentru construcție și, probabil, ne vom alege și cu ratele la case cînd se vor vinde. Nu trebuia să folosească un calculator ca să afle ce profit substanțial avea să obțină banca. Era mai preocupat de problemele firmei constructoare. Oftă, gîndindu-se ce greutăți vor avea. Riscă, ipotechează totul, cîștigă. Stilul american. Asta nu s-a schimbat.

Dar un bancher trebuie să fie precaut și cuceritor. Niciodată grăbit, niciodată presat.

Și asta era pe cale să se schimbe. Băncile mici, cum era Banca principală de stat din Greenfield, erau presate de marile concerne bancare. „Baybanks" din Boston tocmai își deschisese o filială pe Prospect Street, iar „Citicorp" cumpărase „Springfield National", rivala sa de temut de pînă atunci.

Poate că și pe noi o să ne cumpere cineva, își zise el. Sîntem o țintă ispititoare pentru preluare. Cifra de afaceri din următorul trimestru va marca o creștere spectaculoasă. Își propuse să încerce să cumpere niște acțiuni, așa, pentru orice eventualitate. Dar nu se zvonise nimic, așa cum se întîmpla de obicei. Se întrebă dacă era cazul să-l

întrebe pe bătrînul Philips, președintele băncii, dar apoi renunță. Philips a stat mereu cu ochii pe mine, încă din prima zi. N-o să se oprească acum.

Își aminti cum intrase pe poarta băncii pentru prima dată, cu optsprezece ani înainte. Tatăl lui Megan îi ținuse ușa deschisă, iar el ezitase. Noua tunsoare îl jena și își tot trecea mîna prin păr, simțindu-se, probabil, ca unul căruia i se amputase un picior, în zilele de după operație.

Simți o crampă în stomac, amintindu-și de spaima de atunci și de cît de greu îi fusese să o ascundă în ziua aceea care parcă nu se mai termina.

De ce mă gîndesc la asta acum ?

Privi iar pe fereastră și, deși încerca să scape de amintiri, ele continuau să i se furișeze în minte. Fusese într-o dimineață însorită. Banca avusese mulți clienți. Atîta soare, lume și muncă, încît nervozitatea mea trecuse neobservată. Credeam că n-o să mai am forța să mai calc într-o bancă. Philips a spus că pot începe pe post de casier, pentru că judecătorul Pearson a pus o vorbă bună pentru mine. Se cunoșteau, erau parteneri de golf. Mi-au tremurat mîinile cînd am dat primii bani și, de fiecare dată cînd se deschidea ușa, credeam că s-a terminat totul. Mă așteptam să văd niște bărbați încruntați, îmbrăcați în haine oarecare. Veniți, în sfîrșit, să mă ridice.

Se întrebă cînd îi dispăruse teama. După o săptămînă ? O lună ? Un an ?

De ce mă gîndesc la asta acum ?

S-a terminat. Au trecut optsprezece ani și s-a terminat.

Nici nu mai știa de cînd nu se mai gîndise la începuturile vieții sale în lumea bancară. Cu siguranță, de mai mulți ani. Se întrebă de ce îi reveniseră în minte tocmai acum și își plimbă limba pe cerul gurii, ca pentru a îndepărta un gust amar. Nici n-am să-mi mai amintesc vreodată, își promise. Totul e altfel acum. Ridică foaia de hîrtie în mînă, privind cifrele cu atenție. O aprobare condiționată,

își zise. S-o trecem prin Consiliu, să vedem ce cred și ei. Constructorii n-o mai duc așa de rău în zilele noastre — nu ca pe la începutul anilor '80. Dar guvernul mărise prima de asigurare cu o jumătate de punct în dimineața aceea și poate că nu era rău să aibă o discuție în legătură cu asta la următoarea ședință de Consiliu. Să-i pună pe cei de la previziuni la treabă. Își notă ceva în calendar.

Telefonul de pe biroul său începu să bîzîie și intercomul intră în funcțiune. Era secretara.

— Domnule Richards, doamna Richards vă caută la telefon.

— Mulțumesc.

Ridică receptorul.

— Ascultă-mă, Meg, n-am să întîrzii. Tocmai terminam...

— Duncan, te-a anunțat tata cumva că mai rămîne cu Tommy în oraș ? Încă nu s-au întors și mă întrebam dacă nu cumva ți-au spus ție ceva.

— Nu s-au întors ?

Duncan Richards aruncă o privire spre ceas. Aproape o oră întîrziere. Cîntări îngrijorarea din vocea soției sale. Minimă. Nu era speriată, ci doar îngrijorată.

— Nu.

— Păi, ai sunat la școală ?

— Da. Au spus că tata a ajuns acolo la timp, ca de obicei. A mai stat puțin, pînă ce Tommy și-a terminat nu știu ce desen, apoi au plecat.

— Ei, nu cred că e cazul să te montezi prea tare. Probabil că l-a dus în centru, la jocurile mecanice. De fapt, n-au mai trecut pe acolo de două săptămîni, așa că bănuiesc că acolo sînt.

— L-am rugat să n-o facă. Îl incită prea tare pe Tommy.

— Haide, zău așa. Se distrează atît de bine. Și, oricum, cred că taică-tău e cel căruia îi place să joace.

Vocea ei îi părea mai relaxată.

— Dar am pregătit o cină specială, iar el îl hrănește probabil cu chiftele din alea grase, cu brînză.

— Mă rog, poți să vorbești cu tatăl tău, dar nu cred să aibă vreun efect. Îi plac gustările rapide. La șaptezeci și unu de ani, ar trebui să se mai potolească.

— Probabil că ai dreptate, rîse ea.

El puse receptorul la loc în furcă, luă un bloc-notes și începu să noteze cîteva lucruri pe care se gîndea să le prezinte pentru susținerea împrumutului în fața celor din comitete. Auzi o bătaie în ușa cu glasvand și o zări pe secretară, care-i făcea semn cu mîna. Își puse pardesiul. Îi făcu și el cu mîna. Mai bine termin astea mîine, își zise apoi.

Telefonul de pe biroul său bîzîi din nou și ridică receptorul, așteptîndu-se să audă tot vocea soției.

— Bună. Uite, tocmai eram pe punctul de a pleca, spuse el, fără altă introducere.

— Zău ? răspunse vocea de la celălalt capăt al firului. N-aș crede. Am impresia că n-o să mai pleci nicăieri. Niciodată.

Numai cîteva cuvinte — și acele sunete și tonuri îi răscoleau amintirile, îi erau oribil de familiare ; totul în jurul lui se frînse brusc, dintr-o dată, ca dus de furtună. Strînse colțul biroului cu mîna, ca pentru a se calma, dar își simți capul vîjîindu-i și înțelese imediat : totul era pierdut.

Totul.

PATRU : Megan

Megan Richards închise telefonul, mai mult nervoasă decît îngrijorată. Duncan găsește mereu tot felul de explicații rezonabile. E așa de organizat, de rațional, că uneori îmi vine să urlu.

Se îndreptă spre sufragerie și trase perdeaua la o parte, ca să poată vedea în lungul străzii. Strada era întunecată și pustie. Rămase nemișcată, atentă, pînă cînd

poziția incomodă o sili să renunțe. O clipă mai tîrziu, trase draperiile și reveni în bucătărie.

Pregătește oricum cina, își spuse. Poate că n-au mîncat. Își privi ceasul și clătină din cap. Tommy e întotdeauna flămînd după școală.

Cîteva minute, își făcu de lucru cu oalele și cratițele, verificînd temperatura din cuptor. Se duse în sufragerie și verifică aranjamentul celor cinci tacîmuri. Îi veni o idee și se duse repede înapoi în bucătărie, deschise un sertar și luă de acolo încă un cuțit, o furculiță și o lingură. Apucă o farfurie și un pahar de pe raft, apoi un șervețel din spatele altei uși de dulap. Așa, își zise ea și se apucă să le pună pe masă. Cînd o să vină tata, o să vadă că am pus un tacîm și pentru el. Poate că atunci o să se simtă vinovat că-l îndoapă pe Tommy cu chiftele cu brînză.

Studie aranjamentul, apoi auzi o mașină. Ușurată, se întoarse în salon, trăgînd iar draperiile, de data asta încet, căci nu dorea ca ei s-o observe, dar gîndindu-se : e a suta oară cînd va trebui să-i spun tatei că nu-i nici o problemă să-l ia pe Tommy cu el pe undeva — trebuie doar să-mi spună.

Dar a mai făcut și altă dată același lucru și n-am fost așa nervoasă. Clătină din cap, de parcă ar fi putut să scape de gînduri cu forța.

Privi din nou afară și trase o înjurătură, văzînd cum farurile mașinii treceau mai departe și se opreau pe o alee la capătul străzii.

La naiba !

Privi din nou spre ceas.

Auzi rîsete de la etaj și se hotărî să verifice dacă nu cumva gemenele primiseră vreun mesaj și uitaseră să-l transmită mai departe. Era așa de logic, încît o surprinse că nu se gîndise la asta mai înainte. Aruncă încă o privire spre strada pustie, apoi porni pe scară în sus, sărind cîte două trepte deodată.

— Lauren ? Karen ?

— Sîntem aici, mamă !

Megan deschise ușa camerei lor și le găsi lungite printre foi de curs și manuale.

— Mami, și tu aveai teme pentru acasă cînd erai în liceu ?

— Bineînțeles, zîmbi ea. De ce ?

— Vreau să zic, în ultimul an, ca noi.

— Din nou, bineînțeles.

— Nu mi se pare drept. Anul viitor mergem la colegiu și nu văd de ce să ne mai complicăm cu toate temele astea aiurite. Zece probleme la matematică. Am impresia că am făcut cîte zece probleme la matematică în fiecare seară, de pe vremea cînd eram copil.

Karen începu să chicotească și-i tăie vorba mamei sale, înainte ca aceasta să apuce să spună efectiv ceva.

— Păi, Lauren, dacă încercai să calculezi rezultatele corect, poate că luai și tu note mai bune decît opt minus.

— Nu-s decît cifre. Cifrele nu sînt la fel de importante cum sînt cuvintele. Și, mă rog, tu cît ai luat la ultimul test de limba engleză ?

— Nu-i cinstit. Era vorba de *Casa umbrelor* și știi că n-am putut s-o termin de citit, pentru că mi-ai luat cartea !

Lauren luă o perniță și o aruncă spre sora ei, care începu să rîdă și i-o aruncă înapoi. Nici una nu nimeri ținta.

Megan ridică brațul.

— Pace ! decise ea.

Gemenele se întoarseră spre ea și Megan rămase surprinsă de perfecta asemănare dintre ochii și părul lor, precum și de felul în care o priveau. Ce vrajă emană, își zise ea. Își ghicesc una alteia sentimentele, gîndesc la fel, își mîngîie durerile atît de ușor. Nu sînt niciodată singure.

— Ia spuneți-mi, rosti Megan. A vorbit vreuna dintre voi cu bunicul azi ? L-a luat pe Tommy de la școală și încă

nu s-au întors. Mă întrebam dacă nu cumva v-a lăsat vorbă că întîrzie.

Încerca să nu lase să i se simtă îngrijorarea în glas.

Atît Karen, cît și Lauren clătinară din cap.

— Nu, spuse Karen. Era prima născută, cu nouăzeci de secunde mai repede, iar acum părea să fie cea care răspundea întotdeauna prima. Ești îngrijorată ?

— Nu, nu, nu, doar că bunicul n-are obiceiul să nu anunțe pe cineva dacă intenționează să se ducă în centru.

— Da, dar nici nu se omoară cu sunatul, spuse Lauren. Așa e bunicul, îi vine cîte o idee și gata ! Doar știi și tu. După el, lumea toată e tribunalul lui și face ce vrea, pentru că el controlează totul.

Nu vorbea cu răutate, ci doar relata niște fapte. Megan zîmbi.

— Chiar așa pare să gîndească uneori, nu ?

— Cu Tommy se poartă mai special, adăugă Karen.

— Tommy e mai special.

— Știu, dar...

— Nici un fel de „dar". Așa e el.

— Păi, uneori mi se pare că noi nici nu mai intrăm la socoteală și că el se bucură de un regim privilegiat.

Era o nemulțumire veche, dar justificată.

— Karen, știi că nu-i același lucru. Motivul pentru care fiecare are parte de un tratament diferit e că fiecare avem nevoi diferite. Pur și simplu, Tommy are nevoie de el mai mult ca voi, fetelor. Am mai vorbit despre asta.

— Știu.

— Te temi că s-a întîmplat ceva ? întrebă Lauren.

— Nu. Sînt la fel de îngrijorată cum aș fi dacă voi n-ați veni la timp de la școală. Vedeți, e același lucru.

Dar, în sinea ei, știa că era o minciună. Se întrebă de ce se simțea mai vulnerabilă în privința fiului ei decît a fetelor. Ar fi trebuit să fie invers. Totul era pe dos.

— Vrei să mergem pînă în centru și să încercăm să-i găsim ? Pariez că ghicesc unde sînt.

— Sigur, spuse Karen. La arcade, jucînd jocul acela cu invadatori din spațiu. Ce zici, mami, să mergem ? Ne întoarcem imediat.

— Nu, nu, clătină ea din cap. Trebuie să apară. În orice caz, terminați-vă temele. Nu vă uitați la televizor pînă nu sînt gata.

Gemenele începură să mormăie în semn de protest și Megan ieși, închizînd ușa în urma ei.

Intră în dormitor și își scoase fusta și ciorapii, punîndu-și în loc o pereche de pantaloni decolorați. Puse bluza în dulap și își trase un tricou peste cap, apoi luă o pereche de pantofi de sport vechi și se duse la fereastră. Chiar și pe întuneric, se vedea mai bine de la etaj. Spre nemulțumirea ei, strada era la fel de pustie. Din locul unde se afla, putea vedea ușor salonul familiei Wakefield, peste drum. Cîteva umbre se mișcau înăuntru. Se întoarse și văzu cele două mașini ale familiei Mayer, parcate pe aleea din fața casei. Privi din nou în lungul străzii și își verifică ceasul. E tîrziu, își zise. Foarte tîrziu.

Ceva înăuntrul ei fierbea și o înfierbînta. E tîrziu, tîrziu — asta era tot ce-i trecea prin minte. Se lăsă cu toată greutatea pe marginea patului.

Unde ?

Simți nevoia să facă ceva, se întinse după telefon și formă 911.

— Poliția și pompierii din Greenfield.

— Bună seara, sînt doamna Richards, de pe Queensbury Street. Nu e nici o urgență sau ceva de genul ăsta. Nu cred, dar mă întreb dacă... vedeți, tatăl și fiul meu au întîrziat de la școală. Azi l-a luat el și, de obicei, vin direct acasă, drept pe South Street și pe șoseaua 116, iar eu am început să mă îngrijorez și m-am gîndit...

Vocea o întrerupse, rapid și eficient.

— Nu s-a raportat nici un accident în această seară. Și nici o blocare a circulației în zonele menționate. Nu s-au cerut ambulanțe. Nici o patrulă de poliție nu a fost solicitată nicăieri. N-am primit informații despre vreo acțiune a poliției statale, decît pentru trei mașini ciocnite pe autostrada de lîngă Deerfield.

— Nu, n-au cum să fie ei. E vorba de altă direcție. Mulțumesc.

— Cu plăcere.

Legătura se întrerupse și ea închise telefonul, simțindu-se puțin jenată, dar și ușurată. Supărarea luă din nou locul îngrijorării și de data asta se dovedi mult mai puternică.

— De data asta îi pun pielea pe băț, rosti ea cu voce tare. Nu-mi pasă dacă are șaptezeci și unu de ani și e judecător.

Se ridică și netezi cuvertura de pat în locul unde stătuse. Se întoarse la fereastră.

Unde să fie ? se întrebă din nou. Era de ajuns să formuleze cuvintele și îngrijorarea revenea.

Se întoarse la telefonul de lîngă pat și formă numărul de la biroul soțului ei. Nu răspundea nimeni. Măcar el e pe drum spre casă, își spuse și asta o reconfortă puțin.

Începu să măsoare camera dintr-un capăt în altul, gîndindu-se ce să mai facă, unde să meargă. La parter, să vadă de mîncare.

Dar, cînd ieși din dormitor, îi atrase privirea o pată de culoare dinspre camera lui Tommy. Se duse într-acolo și găsi un morman de pulovere roșii și pantaloni, lenjerie și șosete murdare, toate legate la un loc și trase într-o parte. N-o să învețe niciodată să folosească un coș pentru rufe murdare. Pur și simplu, e prea mult pentru el. O clipă, ezită, apoi își aminti : era o vreme cînd credeam cu toții că orice a prea mult pentru el. Refuză să se lase iarăși copleșită de toate nopțile acelea de înfrîngere și disperare. Acum sîntem învingători, își zise ea. În sfîrșit, sîntem

învingători. Acum cred că nimic nu mai e prea greu pentru el.

Dintr-o dată, își dădu seama că, pentru prima dată, se lăsase pradă celor mai firești fantezii părintești, imaginîndu-și ce avea să devină fiul ei cînd va fi mare. Va crește, își zise ea. Va deveni ceva. Privirea îi alunecă de jur împrejurul camerei, peste patul făcut de mîntuială, peste jucăriile, cărțile și obiectele ciudate care, puțin cîte puțin, ajungeau să umple camera oricărui băiat, tot felul de vechituri inutile, tot atîtea mici comori. Încercă să descopere o dovadă, cît de mică, a problemelor lui Tommy, dar nu găsi nimic. Nu te lăsa păcălită, își porunci. Dovezile sînt acolo. Dar încep să dispară. Își aduse aminte cum, cu ani în urmă, un doctor le propusese să tapeteze pereții cu pînze moi, în caz că devine violent. Mulțumesc Domnului că nu am ascultat niciodată decît de noi înșine.

Se așeză pe patul lui și apucă, la nimereală, un soldățel de jucărie. Toate testele, verificările, analizele, electroencefalogramele și testele de stimulare senzorială, pe toate a trebuit să le suporte. A fost ușor pentru Duncan și pentru mine. Noi n-aveam decît să ne îngrijorăm. El a fost acela care ne-a arătat ce înseamnă să ai curaj.

Lăsă jos jucăria.

Unde e ?

La naiba !

Brusc, se ridică în picioare, coborî scările și se îndreptă spre ușa de la intrare. O deschise larg și ieși în aerul rece al nopții, rămînînd așa pînă simți că-i îngheață mîinile și picioarele.

Unde ?

Intră în casă și apucă marginile mesei din hol cu amîndouă mîinile.

Termină cu isteria, își spuse ea. O să fie și mai penibil peste cîteva minute, cînd vor intra pe ușă în fugă, țipînd de foame.

Mustrarea o calmă pentru moment. Apoi însă, teama aceea neclară începu iarăși să-și facă loc în sufletul ei.

Se îndreptă spre scări și strigă, spre etaj :

— Fetelor !

Karen și Lauren îi răspunseră într-un glas.

— Totul e în regulă, le spuse ea. Voiam să știți că masa e gata în curînd.

În parte, era o minciună. Dorise doar să le audă glasurile o clipă, să se convingă că erau în siguranță.

E o nebunie, își zise ea.

Nici vorbă. Au întîrziat foarte, foarte mult.

Se apropie de telefonul din bucătărie, formă 91 și se opri. Ezită înainte de ultima cifră. Se așeză, ținînd în continuare telefonul în mînă. Și chiar în acea clipă, aducînd o rază de lumină în camera întunecată, se auzi o mașină care oprea pe aleea din fața casei.

Se simți ușurată. Trînti receptorul înapoi în furcă, porni grăbită spre ușa de la intrare, o deschise și, în noaptea de afară, își văzu soțul — nu copilul ținut de mînă de tatăl ei — venind spre ea cu pași apăsați.

— Duncan ! strigă ea.

Din trei pași, bărbatul ajunse lîngă ea.

Chiar și în lumina palidă care pătrundea prin ușa întredeschisă, ea observă că avea ochii roșii.

— Duncan ! Doamne, Dumnezeule ! S-a întîmplat ceva ! Tommy ! Ce s-a întîmplat ? E bine ? Unde e tata ?

— Cred că sînt bine amîndoi, spuse Duncan. Așa cred. O, Doamne, Megan — au dispărut. I-au luat. S-a terminat. Totul.

— Cine i-a luat ? Ce vrei să spui ? rosti Megan, încercînd să-și păstreze controlul.

— Am fost atît de prost, rosti Duncan.

Nu vorbea cu soția lui, ci cu noaptea și cu anii trecuți peste el.

— Atîția ani, reluă el, iar eu credeam că s-a terminat — că n-a rămas decît o amintire dureroasă, sau poate

un vis urît. *Nu s-a întîmplat nimic*, așa mă gîndeam. Ce imbecil !

Megan își adună toate puterile pe care spera să le mai aibă, încercînd să nu țipe.

— Spune-mi ! se răsti ea. Unde e Tommy ? Unde e tatăl meu ? *Unde sînt* ?

Duncan o privi și șopti :

— Trecutul...

Brațele îi căzură moi pe lîngă corp și, trecînd pe lîngă ea, porni spre casă ; ajuns în dreptul ușii, se întoarse spre Megan :

— O mie nouă sute șaizeci și opt.

Se răsuci și lovi cu pumnul în zid.

— Îți amintești anul acela ? Îți amintești ce s-a întîmplat atunci ?

Ea aprobă cu un semn al capului, golită brusc de orice picătură de viață. Sute de imagini oribile i se perindau prin minte și închise ochii, încercînd să scape de ele. Amețită, începu să clipească și își privi fix soțul.

Rămaseră așa, la o mică distanță unul de celălalt, incapabili să se atingă, în lumina slabă dinspre ușă, care se zbătea zadarnic să învingă întunericul de afară. La drept vorbind, nici unul dintre ei nu reușea să înțeleagă nimic, în afară de faptul că dezastrul de care crezuseră că au scăpat și că nu îi mai putea atinge îi luase prin surprindere și îi strîngea acum în tentaculele sale.

DOI

Lodi, California

SEPTEMBRIE 1968

Puțin după venirea zorilor, întreaga echipă era în picioare.

Lumina palidă a dimineții trecea ușor prin perdelele grele, de la ferestre, pătrunzînd în colțurile cele mai ascunse ale căsuței mici, de lemn, cu un singur etaj, ai cărei locatari se mișcau cu o încetineală firească pentru acea oră. Un ibric de ceai se auzi în bucătărie. Se deslușeau mormăieli nemulțumite, în timp ce saltelele erau luate din centrul camerei de zi și împinse la perete. Se strîngeau sacii de dormit. Se trăgea apa la toaletă, fără oprire. Cineva lovi o sticlă de bere pe jumătate plină și conținutul ei se vărsă pe podea ; se auzi o înjurătură. Apoi, un hohot de rîs răgușit, din spatele casei. Mirosul greu de țigări, rămas din seara trecută, ca și amintirea cuvintelor rostite cu furie, pluteau în aerul nemișcat și dens.

Olivia Barrow, care adoptase ca *nom de guerre*[1] prenumele de Tanya, se îndreptă spre una din ferestre și trase ușor perdeaua într-o parte. Își plimbă privirea dintr-o parte în alta, în lungul străzii prăfuite, încercînd să descopere vreun semn că erau supravegheați. Studia fiecare persoană care intra în raza ei vizuală, fiecare vehicul care trecea pe stradă. Se uita în primul rînd după lucruri ieșite

1 Nume conspirativ (n. tr.)

din comun — camionul oprit pentru a aduce ziare, omul acela neglijent, ce stătea în pragul uşii, mai degrabă vigilent decît năucit. Apoi, căuta orice ar fi putut părea obişnuit — maşina care mătura strada, lumea care aştepta autobuzul. Studia fiecare detaliu, fără să se grăbească, aşteptînd, pîndind orice semn grăitor. În cele din urmă, convinsă că nu erau urmăriţi, lăsă perdeaua şi se îndreptă spre mijlocul camerei de zi.

Dădu la o parte un teanc de ziare vechi şi nişte resturi. O clipă, studie locul în care trăiau. O sumedenie de tratate politice şi manuale militare despre arme şi explozibile erau adunate într-un teanc în colţul camerei — locul pe care ea îl numea bibliotecă ; pereţii erau o pastişă bizară de sloganuri revoluţionare scrise de mînă şi afişe cu cîntăreţi de rock-and-roll. Aruncă o privire indiferentă spre formaţia Jefferson Airplane.

Olivia observă doar în treacăt obiectele îngrămădite peste tot şi murdăria, rezultatul traiului în comun al atîtor oameni, într-un loc mic, ieftin şi anonim. De fapt, era mulţumită de spaţiul restrîns. Locurile mici nu pot ascunde secrete, îşi zise ea. Secretele sunt slăbiciuni. Ar trebui să ne descoperim total unii faţă de alţii. În felul acesta, armata devine mai disciplinată, iar disciplina înseamnă putere. Ţinea în mînă un pistol semiautomat de calibrul 45 ; trase piedica şi goli încărcătorul cu zgomot, izbutind astfel să risipească toată ameţeala, acreala şi oboseala şi să capteze atenţia imediată a celorlalte şase persoane din apartament. Adora efectul instantaneu pe care îl avea zgomotul armei pregătite pentru tragere. Un mod clasic de a te face ascultat.

— E timpul să ne spunem rugăciunea de dimineaţă, le spuse ea răspicat.

Se auzi un tîrşîit de picioare, urmat de zgomotul metalic de verificare a armelor ; fiecare din ceilalţi membri ai grupului îşi luă arma deja repartizată, apoi formară cu toţii un cerc în mijlocul camerei. Mai erau încă două femei

și patru bărbați. Doi dintre bărbați purtau barbă și părul lung pînă la umeri ; doi erau negri, cu părul vîlvoi, stil afro. Erau îmbrăcați într-o adevărată colecție de pantaloni și articole militare de toată ziua. Unul dintre bărbații negri purta pe frunte o banderolă în culori vii și lăsa să se vadă un dinte de aur cînd zîmbea. Unul din bărbații albi avea o cicatrice roșie pe gît. Amîndouă femeile erau brunete și palide. Cu toții își așezară armele — cîteva pistoale, două puști cu țeava scurtă, un Browning semiautomat — pe podea, în centrul cercului. Apoi își împreunară mîinile și Olivia începu să intoneze.

— Noi suntem noua Americă, spuse ea, accentuînd pe ultima silabă, extaziată de curgerea cuvintelor pe care le rostea. Negri, metiși, piei roșii, albi, galbeni, bărbați, femei, copii, sîntem cu toții egali. Ne-am înălțat din cenușa străbunilor. Sîntem Brigada Phoenix, care aduce lumina noii societăți. Ne opunem blestematelor norme fasciste, rasiste, discriminatorii, desuete, războinice ale părinților noștri lacomi după bani și vă anunțăm noi orizonturi. Astăzi e Ziua Întîi a noii lumi. Lumea pe care o scoatem cu arme și gloanțe din învelișul acestei societăți putrede. Viitorul ne aparține nouă, celor care credem în adevărata justiție. Noi sîntem noua Americă !

Întregul grup repetă :

— Noi sîntem noua Americă !
— Viitorul este... ?
— Al nostru !
— Astăzi este... ?
— Ziua Întîi !
— Cine sîntem ?
— Brigada Phoenix !
— Ce aducem ?
— Arme și gloanțe !
— Cui aparține viitorul ?
— Nouă !
— Moarte porcilor !

— Moarte porcilor !

Olivia ridică pistolul sus și îl învîrti în aer, deasupra capului.

— Perfect, exclamă ea. Perfect !

Urmă o clipă de tăcere ; membrii grupului rămaseseră nemișcați, cu privirire ridicate spre pistolul agitat de Olivia. Apoi, una dintre femei lăsă mîinile pe lîngă corp și șopti, greoi, „Scuzați-mă". Brusc, păși peste grămada de arme și, cu un pas grăbit, rupse cercul în partea cealaltă. Tropăind din tenișii pe podeaua de linoleum, ieși în fugă pe hol și dispăru în baie, trîntind ușa în urma ei.

Ceilalți rămaseră în cameră, holbîndu-se după ea.

Olivia rupse tăcerea.

— Hei, matematicianule, ia poftește și vezi ce-i cu odorul tău, rosti ea în batjocură.

Unul dintre bărbații cu barbă ieși din cerc și porni grăbit spre culoar, ezitînd în fața ușii de la baie.

— Meg ? șopti el. Mă auzi ? Te simți bine ?

În spatele lui, grupul rupse rîndurile. Toți își luară armele și le puseră în păstrare. Se auzeau rîsete din bucătărie, unde începuseră pregătirile pentru masa de dimineață.

Omul cu barbă auzi cum fata dinăuntru începe să vomite.

— Meg. Te rog, răspunde. Te simți bine ? continuă el să șoptească.

Nu simțise că o altă persoană se furișase în spatele lui și tresări auzindu-i glasul :

— Poate că odorul tău nu e gata, matematicianule, ce zici ?

Omul cu barbă se răsuci brusc, vorbind pe un ton gutural, din cauza tensiunii :

— Ți-am spus că o să fie bine ! M-ai întrebat, iar eu ți-am spus ! E la fel de convinsă ca noi toți. Înțelege de ce sîntem aici ! Așa că las-o mai moale, Tanya !

— Trebuie să te purifici, continuă Olivia cu fermitate, fără să-și ascundă disprețul din glas. Trebuie să scapi de toate gîndurile tale burgheze și să le înlocuiești cu focul pur, revoluționar.

— Ți-am spus, sîntem pregătiți.

— Cred că tu ești veriga slabă, matematicianule. Ți-e mintea încă plină de toată învățătura aia pe care ai primit-o la școală. Tot te mai porți ca un puști de colegiu care se joacă de-a revoluția.

— Uite ce e, Tanya, nu mă joc de-a nimic și ai face bine să mă lași în pace. Sîntem aici, nu ? Nu mai sînt nenorocitul tău de matematician valoros. Am lăsat toate astea în urmă. Tu ești cea care îmi amintește mereu. Am vorbit deja despre asta de vreo două ori și începe să mă calce pe nervi. Colegiul a rămas în trecut. Am terminat cu el. Phoenix e la fel de real pentru mine cum e și pentru tine. La urma urmelor, nici tu n-ai fost revoluționară în toată viața ta nenorocită !

— Nu, răspunse Olivia cu vocea egală, calmă și pe un ton amar. Am fost și eu printre porci odată. Dar s-a terminat. Am dat totul pentru această mișcare. De asta mi-am luat numele ăsta, înțelegi ? Dacă aș muri azi, aș muri fericită. Dar tu, matematicianule, tu ai muri fericit ? La ce ai renunțat tu ? Porcii încă folosesc numele din închisoare cînd vorbesc despre Sundiata și Kwanzi, dar noi îi cunoaștem după numele de revoluționari. Și sînt gata să-și dea viața. Au trăit destul în chinul ghetourilor, iar astăzi sînt gata să moară în război. Ceilalți la fel ; Emily și Bill Lewis — nume frumoase, normale, americane, nu ? — dar acum sînt Emma și Ché. Sînt soldați adevărați. Nu sîntem actori într-o piesă de teatru. Însă voi doi, voi sînteți cei care mă îngrijorează.

— Mai bine lasă-le încolo de discursuri.

— Ce să zic, s-a găsit cine să vorbească. Pentru că de la tine numai vorbe am auzit pînă acum. Despre cum ai fost agresat cu gaze lacrimogene, arestat și bătut. Unde îți

sînt cicatricele, matematicianule ? Vom vedea. Acum ai șansa să ripostezi, dar mă întreb dacă vei fi într-adevăr în stare. Gata cu prostiile pacifiste, gata cu nesupunerea blîndă, civilizată, de duminică. Război ! Ei au vrut-o, așa că acum le facem pe plac.

— Trebuie să mor ca să dovedesc că sînt sincer ?

— Alții au făcut-o.

El ezită.

— Ți-am spus. Sîntem gata. Vom face ceea ce trebuie să facem.

— Vom vedea, nu ? Vom vedea, cît de curînd.

Olivia îi aruncă bărbosului o privire glacială. Era aproape la fel de înaltă ca și el și îl putea privi drept în ochi. Apoi pufni, neîncrezătoare. Înainte ca bărbatul cu barbă să-i poată răspunde, se răsuci pe călcîie și dispăru în direcția dormitorului din spate. Bărbatul cu barbă o urmări o vreme cu privirea, clocotind de furie.

— Asta are impresia că ea e vedeta spectacolului ăstuia nenorocit, șopti el printre dinți.

În sinea lui, însă, adăugă : Și chiar așa și este.

Se întoarse iarăși spre ușa de la baie.

— Haide, Meg, te simți bine ?

Auzi apa trasă la toaletă și, după încă o clipă, ușa se deschise încet. Fata era palidă și tremura.

— Îmi pare rău, Duncan, mi s-a făcut dintr-o dată rău. Cred că din cauza nervilor. Nu-ți face griji, o să fie bine. Spune-mi doar ce trebuie să fac, adăugă ea, rămînînd cu privirea ațintită în lungul holului, spre camera în care Olivia tocmai dispăruse. Știi care e părerea mea. Dar am să fac ce spui tu.

— Uite ce e, cu toții sîntem agitați. Asta e o zi importantă.

— O să-mi fie bine.

— O să iasă perfect. Zău, e vorba mai mult de o atitudine. Și oricum, nimeni n-o să fie rănit. Așa că nu fi nervoasă.

Dar ea știa că nu era vorba de nervi. Știa că viața prindea, grăbită, formă în trupul ei și, pentru o clipă, se întrebă dacă era momentul potrivit să-i spună. Nu, își zise ea, nu aici, nu acum. Dar cînd ? Nu aveau prea mult timp.

Megan ridică mîna și-l mîngîie pe obraz.

— Tu te simți bine ?

— Sigur. De ce nu ?

— Mă întrebam doar.

— De ce ? Adică, ce s-ar putea întîmpla ?

Ea îl privi fără să răspundă.

— La naiba, mormăi el furios, nu începe și tu acum. O s-o ducem la bun sfîrșit. Am vorbit despre asta și e clar. M-am săturat de marșuri. M-am săturat de proteste. Astea n-au dus niciodată la vreun rezultat. Am vorbit și despre asta și despre ailaltă, despre tot felul de lucruri. Singurul lucru pe care-l înțeleg cei aflați la putere în această societate e violența după regulile lor. Așa că trebuie să-i lovim direct în inimă. Poate că asta o să schimbe lucrurile. E singura cale.

Ezită, apoi adăugă :

— E singurul tip de simbolism pe care or să-l înțeleagă. O să le atragă atenția. E necesar.

Pentru început, ea nu spuse nimic. Apoi șopti :

— Bine, atunci. Să crezi în schimbare e una. Dar nu începe și tu să vorbești ca Tanya, pentru că nu ți se potrivește.

— Am mai discutat despre asta, oftă el, nemulțumit.

Ea clătină din cap.

— La naiba, nu acum ! Te rog, nu acum !

Duncan o apucă pe după umeri, dar fără supărare, doar ca s-o țină la distanță de un braț. Ea îl cuprinse cu mîinile.

— Nu acum, șopti el. Ah, Cristoase, n-ar fi trebuit să te aduc aici. Nu era un loc nimerit pentru tine. Am știut eu.

— Locul meu e acolo unde ești și tu, spuse ea și izbucni în rîs. Vai de mine, ce pompos sună !

Știa că o glumă îl va ajuta să se relaxeze. Observase tensiunea ce i se citea în ochi. Spera că ea se datora îndoielii. Trebuie să găsesc o cale de scăpare, își spuse ea. Trebuie să scăpăm de aici.

O clipă mai tîrziu, Duncan îi dădu drumul.

— Hai să mîncăm, rosti el pe un ton normal, apucînd-o de bărbie.

Megan clătină din cap.

— Nu știu dacă mi-e poftă de ceva, spuse ea, apoi ezită, ca și cum ar fi reflectat. Ciudat, reluă ea. De fapt, dacă mă gîndesc bine, cred că aș fi în stare să mănînc și un cal. Cu frișcă.

— La micul dejun ? rîse el.

— Haide, spuse ea, luîndu-l de mînă.

Dar zîmbetul masca îngrijorarea care striga înlăuntrul ei : Spune-i ! Totul s-a schimbat acum. Nu mai sîntem doar noi doi.

Disperată, încerca să găsească cuvintele potrivite și momentul oportun.

Olivia Barrow era așezată în fața măsuței de toaletă din dormitorul din spatele casei și se privea în oglindă. Se tunsese scurt și asta îi asprea trăsăturile feței. Se studie atent : nasul drept, pomeții înalți și fruntea lată, care o făcea pe maică-sa să o mîngîie așa de des pe cap, cînd stătea în spatele ei și se uitau amîndouă în oglindă, și să-i spună ca va fi întotdeauna cea mai drăguță fată, indiferent la ce petrecere se va duce. Gîndul acesta o făcu să rîdă : probabil că maică-sa nu se gîndea la petreceri de felul celei din ziua aceea. Își aminti de agenția care încercase s-o convingă să semneze un contract, ca manechin, pe cînd se afla în primul an la colegiu, și pufni disprețuitor. Îmi lipsește o cicatrice, își zise ea. Vreun semn oribil, roșu-purpuriu, care să treacă prin mijlocul acestor trăsături frumoase, ca o cută pe pînza terminată a unui pictor. Ar fi mai bine dacă aș fi mai mică și grasă, oarecare. Mai bine ajungeam o *hippie* fără forme, cu părul

sîrmos, cu fundul mare și sînii căzuți, fredonînd incantații magice despre pace, dragoste și flori și arătînd de parcă unica mea preocupare pe lumea asta ar fi să aflu de unde aș putea să mai fac rost de o doză de drog. Aș fi mai greu de recunoscut așa.

Dar era la fel de conștientă și de forța pe care i-o dădea frumusețea. Se aplecă fără greutate, atingîndu-și degetele de la picioare, și apoi, în aceeași poziție, se sprijini cu palmele de podea. Era important să-și mențină forma fizică.

Maică-sa fusese dansatoare. Își amintea cum o privea alunecînd, zvîcnind și sărind prin sala de antrenament. Fusese întotdeauna puternică. Olivia simți că se înfurie dintr-o dată. De ce nu luptase ? De ce lăsase ca boala să-i distrugă viața ? Își aminti cît de șocată fusese de ușurința cu care cancerul rosese forța mamei sale, mărunțind-o parcă peste noapte, făcînd din ea o ființă mică și jalnică. Olivia ura să-și amintească de clipele acelea. Ura înfrîngerea, ura murmurele și nepriceperea doctorilor. Ura neputința cu care tatăl său acceptase situația.

Se întrebă ce făcea el în clipa aceea. Probabil că se închisese în cușca aia prăpădită, în apartamentul ce dădea spre Washington Square, ca să citească tratate de drept, să se pregătească pentru încă un asalt legal în sprijinul cine știe cărei cauze pierdute, destinată inevitabil eșecului. Tata, își zise ea cu o umbră de tandrețe, tata se luptă mereu cu morile de vînt. Dacă nu-i ies ele în cale, le caută singur.

Într-un fel straniu, îl și iubea, îl și ura. Era conștientă de cît de multe lucruri învățase de la el, cît o influențase felul în care el se simțea legat de o cauză. El îi arătase că viața trăită fără pasiune și convingeri era doar o existență ștearsă, rece. Îi dovedise că acțiunea, îndatoririle sociale, protestul stăteau la baza inteligenței ei. Apartamentul lor din Village fusese totdeauna plin de rumoarea cîntecelor unei mișcări sau alteia. Mereu părea că se trezește în

brațele tatălui ei, la miezul nopții, cînd o ducea din dormitorul ei micuț, ca să facă loc vreunui vizitator important, de obicei bărbos, de obicei cu o chitară în spate și care își petrecea noaptea în patul ei. Primele ei sacrificii pentru mișcare.

În clasa a treia, pe cînd ceilalți scriau comentarii literare despre *Pînza de păianjen* sau *Vîntul prin sălcii*, ea discuta despre Joe Hill și formația Wobblies. I se perindau prin minte sutele de demonstrații la care participase. Își amintea că odată, să tot fi avut vreo șapte sau opt ani, tatăl ei o luase de mînă după el, într-o sală mare și întunecoasă din Greenwich Village, unde erau sute de oameni care strigau : „Eliberați-i ! Eliberați-i ! Eliberați-i !" Mai tîrziu, aflase că fusese o adunare de sprijin pentru Julius și Ethel Rosenberg. Își amintea cît de impresionată fusese de forța glasurilor, de puternica unitate a celor aflați în spațiul încins, al acelei încăperi. Fusese sigură că această cauză, în care tatăl ei era atît de implicat, avea să fie încununată de succes și plînsese cînd văzuse titlul într-un ziar, cîteva luni mai tîrziu. Așa era tata, își zise ea. Se afla acolo pentru a-și arăta sprijinul. Venise pentru a-și dărui trupul, prestigiul și banii unei cauze pe care o considera dreaptă. Și cu ce rezultat ? Statul i-a ucis pe soții Rosenberg. Statul strîmba mereu din nas și rîdea de oamenii de felul tatălui meu.

Dar de mine n-o să rîdă.

Și-l imagină iarăși pe taică-său. În fiecare zi purta un costum — fie albastru, fie maron, fie gri cu dungi. Îl numea „camuflaj corporal". Trebuie să arăți la fel ca dușmanul, rîdea el. Pierdea întotdeauna cu zîmbetul pe buze. Avea un simț al umorului pe care i-l adoram. Dar uram faptul că pierdea. Principiile lui erau întotdeauna corecte. Politica lui era întotdeauna corectă. Cauzele pe care le susținea erau întotdeauna importante. Tactica era înțeleaptă. Raționamentul său juridic era întotdeauna pătrunzător. Prezentarea făcută era întotdeaună directă, impresionanată.

Și întotdeauna pierdea.

Olivia se privi din nou în oglindă și alungă imaginea tatălui său din minte.

Astăzi am să le arăt tuturor că actiunea înseamnă putere. O clipă își imagină ziarele de dimineață. Ideea o incita și își privi ochii albaștru-cenușii în oglindă, ca și cum ar fi căutat o imperfecțiune. Zîmbi mulțumită.

Totul era perfect.

Pierduseră prea mult timp pîndind, așteptînd, observînd.

Cunoștea traseul pe care urma să-l parcurgă mașina blindată. Știa procedura de ridicare a chitanțelor pentru banii lichizi și depozitarea acestora la bancă. Totul se petrecea întotdeauna la sfîrșitul zilei de lucru, miercurea, din două în două săptămîni. Un moment liniștit pentru bancă. Se gîndi la cei doi paznici. Nici măcar nu se oboseau să-și desfacă curelele de la revolvere. Săptămîna trecută, unul din paznici pusese pușca jos, cînd un sac cu bani căzuse din mașină. Omul era gras, iar ea observase cum gîfîia de efort. Amîndoi paznicii păreau aproape plictisiți. Total relaxați. Ignorînd acel moment unic care avea să-i surprindă.

Și de ce nu ? Ăsta e doar un orășel de fermieri, într-o zonă de podgorii. De-abia dacă se simte ecoul vieții trepidante de la San Francisco, aflat la o distanță de două ore și un secol în timp. Ceea ce se întîmplă pe străzile orașelor se vede doar în cîteva imagini colorate, la știrile de seară. Nimic care să te îngrijoreze.

Nimic, înainte de a veni eu aici.

Planul era puternic din punct de vedere politic, pentru două motive. În primul rînd, banii pe care plănuiseră să-i fure veneau, în mare parte, de la o filială locală a uzinelor Dow Chemical. Faptul că această fabrică micuță producea pesticide pentru creșterea producției agricole și nu avea nici o legătură cu uzinele mai mari, unde se fabricau napalmul și alte substanțe chimice, nu conta. Iar atacul

însuși avea să se petreacă în această comunitate mică, conservatoare. Cîțiva republicani bătrîni, obosiți, susținători ai lui Eisenhower ; numai buni să primească lovitura. Toți polițiștii de aici sînt fii de fermieri, ai căror părinți și-au pierdut pămînturile în favoarea băncii. Asta o să le arate că revoluția poate izbucni oriunde.

Asta îi plăcea cel mai mult : valoarea clipei de șoc.

Se privi încă o dată, zîmbind nerăbdătoare. Apucă pistolul și ochi imaginea sa, reflectată în oglindă, apoi rămase așa, nemișcată, cîteva clipe. Greutatea armei o electriza. Simți o senzație de puternică excitație. Continuînd să țină pistolul îndreptat înainte, ridică mîna liberă spre sîni și începu să se mîngîie.

Toți războinicii sînt la fel înainte de bătălie, își zise ea.

Nu se întrerupse, deși auzi ușa deschizîndu-se în spatele ei. Era Emily Lewis. Olivia continuă să-și mîngîie sînii, privind-o pe cealaltă femeie în oglindă.

— Tanya, rosti aceasta. Putem vorbi o clipă ?

— Oare n-ar fi timpul să terminăm cu vorbele ?

— Da, ai dreptate. Însă mă preocupă un aspect al planului.

Olivia se întoarse și o cuprinse cu brațul pe după umeri ; apoi, o clipă mai tîrziu, îi trecu mîna prin părul negru și cîrlionțat. O trase spre marginea patului.

— Spune-mi, rosti ea.

— E vorba de cum vom scăpa de acolo. Înțeleg ce-i cu cele două camioane. Înțeleg ce-i cu schimbul dintre ele. Dar ceea ce mă sperie este că, la plecare, vom trece chiar prin fața băncii. Nu știu dacă am să pot să-mi păstrez sîngele rece.

— Asta-i toată frumusețea fugii. Pornim într-o direcție și apoi, înainte ca porcii să se prindă, exact cînd se iau după noi, plecăm în direcția opusă. Ai dreptate. E nevoie de nervi tari. Dar sîntem suficient de puternici. Va fi bine, ai să vezi.

— Crezi că ea o să reușească ? Să conducă mașina, vreau să spun. Dacă ne oprește cineva ?

— De asta l-am lăsat pe Duncan s-o aducă în brigadă. În primul rînd, o să facă tot ce-i spune odorul ei. Orice-ar fi. Al doilea lucru pe care nu trebuie să-l uiți este că n-a primit niciodată nici măcar o nenorocită de amendă de parcare, naiba s-o ia. Porcii n-au cum s-o prindă cu absolut nimic. Și uită-te la ea. Arată ca orice studentă obișnuită, poate ceva mai aiurită, mai ametită. Un polițist speriat, în căutarea unui grup de revoluționari profesioniști, nu-și pune mintea cu ea. Și chiar dacă ne opresc, dacă-i notează numele și permisul, n-o să le iasă nimic pe computere. Tot va trebui să o lase să plece. Iar noi vom sta cu toții în spate, rîzînd de mama focului.

Emily se lăsă pe spate pe pat și zîmbi.

— După tine, totul pare atît de simplu...

— Chiar e simplu. Kwanzi și Sundiata au mai făcut vreo șase trebușoare dintr-astea. Au sînge rece. Se pricep într-adevăr la așa ceva.

— Mda, numai că au fost prinși o dată.

— Nu slujeau cauza potrivită.

— Ca acum ?

— Ca acum, spuse Olivia, mirîndu-se ea însăși de cît de ușor îi era să mintă și continuînd în același fel : pe vremuri erau criminali. Acum sînt revoluționari. Pur și simplu, știu cum să folosească știința dobîndită în luptă.

Femeia brunetă închise ochii.

— Of, ce bine era dacă ne alegeam ceva mai simplu pentru prima acțiune, spuse ea. Dar am încredere în tine.

— Bine. Gîndește-te la bani. Arme noi. Un sediu mai bun. Noi recruți. Brigada Phoenix se va transforma în realitate. Vom deveni o adevărată organizație revoluționară. Se va vedea. Categoric.

— Doamne, rîse Emily, ce-or să se mai supere porcii !

Olivia se lăsă pe pat lîngă ea și îi mîngîie gîtul cu degetele.

— Trebuie să aveți încredere în mine, îi spuse. Trebuie să faceți așa cum vă spun eu. Împreună, sîntem o armată.

— Așa am să fac. Așa vom face cu toții.

Degetele îi alunecară mai jos, deschizînd nasturii bluzei bleu de bumbac a celeilalte femei, apoi urmînd conturul sînilor. Emily închise ochii.

— Bill e gelos cînd facem asta, spuse ea.

Se înfioră cînd Olivia îi atinse stomacul și întinse și ea mîna, să mîngîie părul blond al Oliviei.

— Va trebui să învețe că te iubesc și pe tine, adăugă ea.

— Și eu te iubesc, adăugă Olivia, desfăcîndu-i pantalonii. Dintotdeauna. Și pentru totdeauna.

Nu-i spuse: Tu ești singura care are importanță. Tu ești singura la care țin. Cînd se vor termina toate astea, tu și cu mine vom pleca și o vom lua de la capăt, scăpînd de toți acești încurcă-lume și paraziți politici. Împreună, ne putem dedica noii lumi. Noi sîntem Brigada Phoenix. Noi două, împreună.

Emily chicoti.

— Toți sînt excitați. Precis li se face de altceva în dimineața asta.

Începură să rîdă amîndouă. Apoi, repede, se dezbrăcară. Cînd se pregătea să se așeze peste cealaltă femeie, Olivia observă că ușa dormitorului se crăpase puțin. Auzea răsuflarea, deși nu putea vedea cine era acolo.

— Intră, ordonă ea, apoi așteptă pînă ce în ușă apăru fața bărboasă a soțului iubitei ei. Poți să privești, îi spuse cu brutalitate lui Bill Lewis. Nu ai voie să spui nimic. Nu ai voie să faci nimic. Doar să privești.

Era un ordin, dat pe un ton care nu lăsa loc pentru discuții. Zvîcni din cap, făcîndu-i semn spre colțul camerei. Omul se înroși vizibil la față; cicatricea roșie de pe gît îi strălucea ca un far. Ezită, apoi aprobă cu un gest al

capului. Porni încet spre locul desemnat, fără să rostească nici un cuvînt.

Olivia zîmbi, simțind forța ce se năștea în trupul său, și se lăsă să alunece peste partenera ei.

Chiar înainte de prînz, brigada se adună în camera de zi.

— Bun, spuse Olivia. Să vedem încă o dată ce avem de făcut fiecare. E important ca nimeni să nu aibă nelămuriri în legătură cu rolul său.

Brusc, făcu semn cu mîna spre Emily.

— Ce ai de făcut ?

— Eu sînt prima în bancă, la ghișeu, ca să completez un formular. Îl acopăr pe paznicul băncii cînd văd că frații atacă mașina blindată.

Olivia se răsuci ușor și arătă spre cei doi negri.

Kwanzi îi răspunse.

— Noi sîntem cei care începem jocul. Îi doborîm pe paznicii mașinii blindate. Exact cînd ies pe ușă, Sundiata rămîne înăuntru, eu stau afară.

— Ché ?

— Eu îi supraveghez pe casieri, să mă asigur că nici unul nu declanșează alarma.

Ea aprobă din cap, apoi se întoarse brusc spre Duncan.

— Și ?

— Eu conduc prima camionetă. Parchez la colțul dintre River Street și Sunset, ca să văd intrarea în bancă. Cum îi văd pe Kwanzi și Sundiata că trec la treabă, opresc în fața băncii și deschid ușile din spate.

— Iar apoi ?

— Îmi păstrez calmul.

— Exact. Megan ?

Megan trase adînc aer în piept și, încercînd să-și ascundă tremurul vocii, spuse :

— Eu stau în a doua camionetă, parcată în spatele parfumeriei, cu motorul pornit. Aștept pînă apare prima camionetă. Apoi, după ce urcă toți, pornesc. Încet, trec în jos pe Sunset Street, pe lîngă bancă.

— Exact.

Olivia ezită.

— Dar în interiorul băncii ?

Kwanzi răspunse imediat.

— Fără împușcături, decît dacă nu se poate altfel. Iar dacă se trage, ochim în tavan. Nu uitați, nimic nu-i convinge mai tare pe porci decît sunetul gloanțelor.

Toți dădură din cap în semn de aprobare.

— Și nu vreau să fiu acuzat de crimă.

— Cred că toată lumea ar trebui să țină piedica pusă, spuse Duncan. În felul acesta, vom fi siguri că nu greșește nimeni. Luăm banii, ca să le fie clar. Dacă începem să tragem, ziarele porcilor o să ne descrie drept niște nenorociți de hoți de bancă.

Ceilalți aprobară din cap.

— Fratele nostru are dreptate, rosti Olivia. Amintiți-vă de ce sîntem aici. Să nu înceapă să vă mănînce palma în care țineți arma.

— Dar dacă paznicii pun mîna pe arme ? întrebă Emily.

— N-o să se întîmple așa ceva, spuse Olivia. O dată ce sărim pe ei, or să facă tot ce li se spune. La urma urmelor, rîse ea, nu-s banii lor.

Pe fețele celorlalți apăru cîte un zîmbet.

— O să vedeți, pînă să se dumirească ei, noi am și plecat.

Sundiata interveni.

— Mai e ceva. Lăsați-i în pace pe casieri. Or avea ei cîteva mii la ei, dar mai au și bancnote marcate și alarme. Așa că nimeni să nu se lăcomească. Noi urmărim banii din blindat, frați și surori, să nu ne pierdem cu firea.

Se auziră murmure de aprobare.

— S-ar putea să fie acolo vreo sută de miare.

Cifra, deși mai fusese rostită, încă îi impresiona. După o clipă, Olivia rupse tăcerea.

— Întrebări ?

— Cine stă de pază ? întrebă Duncan.

— Eu, ripostă Olivia. Eu sînt la ușă, atentă la stradă. E nevoie de patru minute cu totul, pînă ieșiți. Timpul minim pentru ripostă, în caz că îi trece cuiva prin cap să declanșeze o alarmă, este de cinci minute. Vom avea șaizeci de secunde pentru a părăsi scena, înainte de sosirea primei mașini de poliție. Iar porcul va intra, probabil, direct în bancă, n-o să pornească după noi. Așa că, nu uitați, cînd spun „Porniți", începem. A înțeles toată lumea ?

— Sora noastră are dreptate, spuse Kwanzi. Cînd Sundiata și cu mine am fost prinși în magazinul de băuturi, asta s-a întîmplat pentru că n-am plecat cînd era momentul. Nu cumva să încurcați lucrurile, băieți !

— Sîntem o armată, spuse Olivia. Să ne purtăm ca atare.

— Chiar așa, răspunseră cei doi negri la unison.

— Nu uitați, spuse Olivia. Plecăm în ordinea în care am intrat. Direct în spatele camionetei.

Se auziră rîsete nervoase.

— În regulă, spuse Olivia, aruncînd o privire spre ceas. Se apropie momentul. Plecăm peste o oră.

Ceilalți mai rămaseră cîteva clipe pe loc, apoi rupseră rîndurile. Kwanzi scoase o sticlă de whisky scoțian, trase o dușcă zdravănă, apoi i-o dădu lui Sundiata.

— Poftim, spuse Sundiata, dînd sticla mai departe. Să vă mai trezească nițel.

Cei doi negri se priviră și izbucniră în rîs.

Nenorociții, ce mai fac pe cocoșii, își zise Olivia. Doi homosexuali pușcăriași. Și au impresia că sînt destul de proastă ca să am încredere în ei. Li se pare că se folosesc de noi, cu spoiala lor de gargară revoluționară și numele lor africane nou-nouțe. I-am citit imediat. Habar n-au cu cine au de-a face. Habar n-au ce flacără există în mine și or să se ardă rău de tot.

Megan îl prinse pe Duncan în bucătărie. Bărbatul stătea la masa mică, ieftină, acoperită cu linoleum, ca o

tejghea ; ochii lui fixau un pistol și o mînă de cartușe. Își ridică privirea cînd o văzu.

— Nu prea cred să am nevoie de ăsta, Meg. Eu nu fac decît să stau la volan și e mai bine să-l țin cu amîndouă mîinile.

Schiță un zîmbet, încercînd să arboreze un aer încrezător, dar, în loc de asta, nu reuși decît să mai adauge cîteva riduri de îngrijorare pe fața deja chinuită.

— Știi, în toată săptămîna care a trecut am fost disperat să nu cumva să mă împușc singur în picior. Ce ciudat, să-ți concentrezi frica într-un singur punct... Mă imaginez în fața băncii, lîngă camionetă, cu pistolul în mînă — și totul merge strună. Pe urmă, pistolul se descarcă. E ca un film derulat cu încetinitorul. Văd glonțul în clipa în care îmi pătrunde în picior. Nu doare, nici vorbă de așa ceva, dar sînt plin de sînge și nu mai pot conduce camioneta, iar ei sînt obligați să mă lase acolo. Mă trec toate sudorile numai cînd mă gîndesc, spuse el și clătină din cap. Ce ciudat, nu ?

— Nu știu. Dar te-ai cam zvîrcolit și în somn în ultima vreme.

— N-am dormit prea bine, trebuie să recunosc. Mă simt obosit tot timpul.

Megan respiră adînc și se uită repede în jur. Ceilalți erau risipiți prin casă ; după toate aparențele, se putea bucura de acest prețios moment de singurătate. Acum, își impuse ea, trebuie s-o faci acum. Spune-i !

— Duncan, ești sigur că e bine ce facem ?

Îl văzu cum începe să se înfurie. La naiba ! Începuse discuția în cel mai prost mod cu putință.

— Nu, nu, știu ce vei spune, continuă ea repede, încercînd să-și păstreze controlul. Sînt de acord cu tine în ce privește angajamentul și acțiunea. Sînt de acord că trebuie făcut ceva. Dar uită-te la noi. Ești sigur că asta e soluția potrivită ?

— Nu vreau să mai discut acest subiect, se răsti el.

Cap pătrat, își zise ea. Îl urăsc la fel de mult cum îl iubesc, cînd îl aud vorbind așa. La cîte o hotărîre nenorocită și, pe urmă, ce mai contează consecințele ? Nu-i place să se gîndească la nimeni altcineva. Ei bine, iată un lucru la care nu s-a gîndit.

— De acord, spuse ea furioasă. N-o să vorbim despre asta. Hai să vorbim despre altceva, la naiba, despre ceva cu totul diferit...

Trase aer adînc în piept.

— ...cred că sînt însărcinată.

Un amestec uimitor de surpriză, șoc și o umbră de plăcere îi lumină fața. Rămase așa cîteva clipe, privind-o, apoi o întrebă :

— Crezi... ce ?

— M-ai auzit bine.

— Mai spune-mi încă o dată.

— Cred că sînt însărcinată.

— Însărcinată ? Un copil ?

— Duncan, zău așa !

— Păi, asta... asta e... asta e...

— Cum ?

— Păi, e minunat. Vom avea un copil. Cred că e timpul să tăiem nodul gordian, nu ? Să legalizăm legătura și tot restul. Oho ! Adică, e cazul. Vreau să spun, ești sigură ?

— Nu definitiv. Dar după toate semnele, așa se pare. Ar trebui să merg la clinica gratuită, să-mi fac un control ca să fiu sigură, dar sînt convinsă că așa e.

Privi spre cel care, acum, părea să fie un nou Duncan, cel din alte vremuri. Pe jumătate un băiat mulțumit, pe jumătate un bărbat preocupat. Pe figura lui se citea entuziasmul, așa cum nu se mai întîmplase de multe luni, iar asta o liniștea. Pentru cîteva secunde, uitară de planurile pentru acea zi.

Duncan se lăsă pe spate în scaun.

— Nu știu ce să zic, spuse el și zîmbi larg. Vreau să spun, asta chiar că e o surpriză. Știi, fiecare se întreabă ce

reacție va avea la aflarea unei asemenea vești. Uf ! E prea mult. La naiba, e prea mult. Ca și cum ai sări în trenulețul din parcul de distracții, după ce a prins viteză... Dumnezeule, ar trebui să-i sunăm pe ai noștri, presupun. Sînt cîteva luni de cînd nu i-am mai sunat. Ce mai surpriză o să le facem !

Privindu-l, ea nu-l vedea decît pe acel Duncan pe care îl iubea și care întorcea vestea pe toate fețele, în sinea lui, evident satisfăcut, derutat, mîndru. Brusc însă, chipul îi fu cuprins de îngrijorare.

— Ei, îmi pare rău, ezită el. Vorbeam fără să mă gîndesc. Adică, vrei să faci copilul, nu ? Te gîndeai, poate, să renunți la el ?

— Duncan, pentru numele lui Dumnezeu !

— Of, îmi pare rău. Știi, m-am gîndit că e mai bine să mă asigur.

Începu iarăși să rînjească, uitînd complet de atmosfera întunecată care-i înconjura.

— Măi, măi, măi... Ce mai poveste ! Chiar că e...

Se opri la jumătatea propoziției.

Ochii îi căzură pe arma aflată pe masă, în fața lui.

— A, nu, spuse el. Acum înțeleg.

Aruncă o privire dură spre Megan.

— Sper că nu mă păcălești ! Nu e cumva... ?

— Duncan ! îl întrerupse ea. Nenorocitule ! Crezi că te-aș minți cînd e vorba de așa ceva ?

Intensitatea furiei ei îl calmă.

— Nu, nu, nu, vreau să zic, e vorba de ce spui tu și de ce trebuie să facem.

Se opri, cu umerii căzuți, copleșit și neliniștit.

— Ce porcărie, spuse el. Mare porcărie...

Privi pistolul, după care se uită la ea.

— Vreau să zic, ce ne facem ?

— Asta schimbă lucrurile, insistă ea.

— Da ? Chiar le schimbă ? În ce fel ? Nu putem dezerta acum. Ce însemnăm noi, ce angajament am făcut ?

Ea deschise gura, gata să răspundă ; cuvintele, ca un torent, îi stăteau pe buze. Dar le opri brusc, la auzul pașilor grăbiți ce se îndreptau spre bucătărie. Cu gura deschisă și întinzînd mîna spre Duncan, peste masă, își ridică privirea și îi zări pe Bill și pe Emily, care tocmai intrau. Ché și Emma, își zise ea. Ce mai revoluționari nenorociți !

Ce căutăm aici ? se întrebă Megan.

Dar nu avu timp să găsească un răspuns.

Emily ținea o pușcă pneumatică de 12 mm în poziție de tragere. Trase violent piedica și introduse un cartuș. Sunetul o făcu pe Megan să înghețe.

— A sosit timpul, rosti Emily cu o voce egală, rece. E timpul să-i dăm drumul.

— Pe locuri, fiți gata, start, spuse Bill, care își legase o eșarfă pe lîngă gît, ca să ascundă cicatricea. Gata de start. La atac !

Brusc, cu o disperare aproape totală, Megan privi cum Duncan fixează încărcătorul în pistol și se ridică în picioare ; apoi își strecură arma pe sub curea.

Duncan avea o senzație de amețeală, de parcă o sută de mîini îl răsuceau într-o sută de direcții diferite.

Apoi, simțindu-se ca aruncați la mal de reflux, Duncan și Megan îi urmară pe Bill și Emily, ieșind pe ușa deschisă.

La fabrica de pesticide de pe Sutter Road, doi bărbați opriră o mașină blindată și cam veche în apropierea intrării principale și intrară în clădire, îndreptîndu-se spre biroul supraveghetorului. Unul dintre bărbați era îndesat, cu fața roșie de efort, și se apropia de șaizeci de ani. Colegul lui avea părul cîrlionțat și pe jumătate vîrsta partenerului său. Bărbatul mai tînăr părea neliniștit, aflat parcă sub tensiune. Își tot scotea cascheta de polițist de un albastru deschis și își trecea cîte o mînă prin păr, pentru ca apoi să-și așeze cascheta la loc. În celc din urmă, bărbatul mai în vîrstă își apucă tovarășul de mînă și îi domoli nerăbdarea.

— Uite ce e, Bobby, băiatule, las-o mai moale. Vreau să prind pensia și, dacă mă cari după tine în ritmul ăsta, n-am nici o șansă. Am să fac un atac de cord și am să cad lat. Ce-ai să-i spui șefului atunci ?

— Mă scuzați, domnule Howard. Am s-o las mai moale.

— Și încă ceva, Bobby, băiatule. Spune-mi Fred.

— Sigur, domnule Howard.

Porniră mai departe, în lungul culoarului, la pas. O clipă mai tîrziu, bărbatul mai în vîrstă începu să vorbească.

— Precis că asta e prima ta acțiune mai importantă. Se vede că ești agitat.

Tînărul aprobă cu un gest al capului.

— Îhî. Tot ce-am făcut pînă acum a fost să umblu noaptea prin magazine, și asta doar în ultimele două luni. De cînd m-am întors din armată, în aprilie. Nu s-ar zice că am făcut vreo muncă serioasă, ca asta.

— E adevărat. Ai fost în străinătate ?

— Mda.

— Ceva acțiune ?

— Păi, într-un fel, da. Am participat la cîteva schimburi de focuri. Dar mai mult am făcut ce făcea toată lumea — am umblat prin junglă, fără să vedem prea multe, atenți să nu dăm ortul popii, înțelegeți ?

— Sigur. Și atunci, de ce ești așa agitat ?

— N-am mai fost obligat să car bani nicăieri pînă acum. Mai ales pe ai altora.

— E bine să te obișnuiești, puștiule, rîse bătrînul, pentru că merită să-ți păstrezi slujba asta.

Tînărul ezită.

— Eu o consider temporară, în așteptarea uneia mai bune, spuse el.

— Ai făcut cerere la poliție ?

— Îhî. Am trecut examenele, și la secția locală și la poliția statală. Unchiul meu a fost polițist. E o treabă grozavă.

— Bravo ție, puștiule. Majoritatea tinerilor din ziua de azi nu vor să aibă de-a face cu forțele polițienești. Nu vor decît să-și lase părul lung ca niște *hippies* și să fumeze hașiș. Munca de polițist e minunată. Îi ajută pe oameni. Știi, faci ceea ce e bine pentru societate și așa mai departe. Am fost și eu polițist pe vremuri.

— Nu zău ? N-am știut.

— Mda. În poliția militară din Coreea, apoi alți douăzeci de ani la secția din Parkersville. Doar eu și încă trei tipi. M-am retras acum cîțiva ani și am început să lucrez pentru firma Pinkerton. Mai am numai opt luni și vine momentul să încasez trei pensii. De la armată, de la secția din Parkersville și de aici. În fiecare lună, cum te văd și cum mă vezi.

— Ohoho, domnule Howard, nu-i rău. Ce-o să faceți ?

— Am să-mi cumpăr o rulotă și am să-mi duc nevasta în Florida o vreme. La pescuit în toată regula, ce mai !

— Oho, sună grozav !

— Cred și eu.

Bătrînul arătă către birouri.

— Uite, acolo e. Ei, puștiule, ai văzut vreodată — se aplecă asupra chitanței — douăzeci și una de mii nouă sute douăzeci și trei de dolărași și treizeci și șapte de cenți la un loc ?

— Nu, domnule.

— Ei bine, îți vom completa educația chiar acum. Dar nu cumva să te-apuce iarăși nervii, că asta nu-i nimic. Nici pe departe. Stai să vezi cînd ai să cari un milion.

Rînji către bărbatul mai tînăr și deschise ușa de la biroul supraveghetorului. Cei doi bărbați intrară în încăpere.

O secretară tînără îl salută pe gardianul în vîrstă.

— Fred Howard, ca de obicei, ai întîrziat cinci minute. Ce mai faci ?

— Mulțumesc, bine, Martha. Dar cine stă cu ochii pe ceas ?

Ea rîse, apoi îl întrebă :

— Unde e domnul Williams astăzi ?

— Prostul bătrîn s-a ales cu o răceală.

— Și nu mă prezinți noului tău partener ?

— Sigur, rîse bătrînul. Martha, dînsul e Bobby Miller. Bobby, ți-o prezint pe Martha Matthews.

Cei doi tineri își strînseră mîinile. Jenat, băiatul bolborosi cîteva cuvinte de salut.

— Nu-i de ajuns, presupun că vrei s-o inviți pe frumoasa astă în oraș, spuse bătrînul.

Amîndoi tinerii roșiră.

— Fred ! exclamă fata. Codoș bătrîn ce ești !

— Habar n-am ce înseamnă asta, îi răspunse el rîzînd.

Fata se întoarse spre tînăr.

— Să nu-i dai atenție. E doar o relicvă bătrînă, care ar fi trebuit scoasă din uz de-acum o sută de ani.

Bătrînul rîse, amuzat de felul în care îl tachina.

— Asta îți va fi misiunea de acum înainte ? îl întrebă ea pe tînăr.

— Așa cred, aprobă el din cap. Cel puțin, pînă primesc confirmarea pentru poliție.

— O să fie un polițist adevărat, Martha. Și încă unul bun de tot, pun rămășag.

— Ei, bravo, răspunse ea, zîmbind. Felicitări. Pe mine aici mă găsești, continuă ea. Presupun că te voi vedea și data viitoare.

Bătrînul izbucni în hohote de rîs, înainte ca tinerii să mai poată spune ceva. Secretara se întoarse spre el.

— În regulă, Fred, știi unde sînt banii. Semnează hîrtiile astea, uliu bătrîn ce ești, și pleacă de-aci înainte să se închidă banca.

Îi zîmbi bătrînului care își scrise numele pe niște documente.

În mașină, pe cînd făceau drumul spre banca de pe Sunset Street, paznicul mai vîrstnic spuse :

— Cred că te-a plăcut fata. Tu ai vreo drăguță ?

— Nu, domnule. Credeți că m-a plăcut ?

— Fără îndoială.

— Mă rog, poate că așa o fi, rîse tînărul. Și s-ar putea să-mi încerc norocul.

— E o fată grozavă, spuse bătrînul. O tot urmăresc de vreun an. La început lua notițe și completa formulare, dar a ajuns repede secretara supreveghetorului șef. Are capul bine așezat pe umeri.

— Și nu numai atît, spuse tînărul.

Amîndoi izbucniră în rîs. După o clipă de tăcere, bătrînul reluă :

— Așa deci, spuneai că ai fost prin alte locuri. Ai avut vreodată probleme ?

— De vreo două ori, în lupte. Știți, era tot timpul întuneric și trăgeam la nimereală. Habar n-aveam dacă lovim ceva. Dar cu toții eram morți de frică. N-a fost chiar așa de rău, zîmbi el. Dar dumneavoastră ?

— În Coreea a fost cu adevărat oribil. Măcar vouă, băieți, nu vă îngheța sîngele în vine. Dar cel mai frică mi-a fost într-o urmărire rapidă ; pornisem după niște tipi care țineau un magazin de băuturi. Ei mergeau cu o camionetă, iar eu, ce să zic, cu mașina de teren. Pe drum drept aproape că-i ajungeam din urmă, dar, de fiecare dată cînd dădeam colțul, ei bine, făceau ce făceau și își luau zborul. Am fost convins că am să dau de dracu', fiindcă mergeam cu o sută douăzeci la oră. La naiba, zău că am răsuflat ușurat cînd ne-am trezit cu ei în față și eu, cu cîțiva băieți din poliția locală, am deschis focul, să terminăm cu ei. Săreu gloanțele de jur împrejur, da' măcar stăteam cu picioarele pe pămînt, înțelegi ce vreau să zic.

Tînărul dădu din cap și amîndoi începură să rîdă.

— Uite-așa se maturizează omul peste noapte, rînji bătrînul.

Frînă și mașina se opri zgîlțîindu-se în fața băncii.

— În regulă, la treabă. Eu iau pistolul...

— Ăăă, domnule Howard, dacă nu vă deranjează, aș dori să-l iau eu.

— E vreo problemă ?

— Păi, n-am mai ținut niciodată atîția bani în brațe și asta îmi dă o stare nervoasă. Cred că prefer, pur și simplu, să țin pistolul.

Bătrînul începu să rîdă.

— Nu-i mare lucru. Dar data viitoare, băiete, tu va trebui să ridici sacii ăștia, nu eu.

Tînărul aprobă din cap, zîmbi și puse gloanțele în încărcător. Apoi așeză arma în chingă și desfăcu suportul.

— De obicei, nu-mi bat capul cu toată procedura asta, spuse bătrînul. Noi nu facem decît să apucăm sacii, să-i aruncăm pe cărucior, să intrăm pe ușă, apoi în casa de fier și pe urmă, pe-aci ți-e drumul.

— Doamne, Dumnezeule, domnule Howard, la cursul de pregătire erau foarte categorici în legătură cu procedura.

— Uite ce e, băiete. De dragul tău, de data asta o să facem totul exact așa cum scrie la carte. Pe urmă ai să vezi că totul merge ca pe roate. Nu-i mare scofală, înțelegi ? Așa, deci, paznicul dinăuntru se numește Ted Andrews. Fost polițist în San Francisco, pînă a luat un glonț în picior, acum vreo doisprezece ani. Nu știu ce părere ai despre negri, dar el e un tip pe cinste, așa că te poftesc să fii politicos.

— Da, domnule.

— Să-l pui o dată să-ți spună niște povești. Ai avea multe de învățat despre munca de polițist. Despre ce ai de făcut.

— Da, domnule.

Bătrînul își desfăcu închizătoarea hamului în care ținea pistolul.

— De acord, zîmbi el. Ca la carte.

Ezită o clipă, verificînd mai întîi strada prin parbriz, apoi, răsucind oglinda exterioară, privi în spatele mașinii.

— Partea stîngă liberă.

— Partea dreaptă liberă.

— Eu ies. Tu mă acoperi.

— Exact.

Bătrînul ieși din mașină și se îndreptă spre scaunul pasagerului.

— Sînt gata. Acum te acopăr eu.

— Ies și eu.

Tînărul ieși din mașină, cu arma pregătită.

— Pornesc spre spate, spuse bătrînul.

— Ești acoperit. Îl văd pe paznicul băncii îndreptîndu-se încoace.

— Ușile sînt deschise. Am banii. Am pornit.

— Ești în continuare acoperit. Să mergem, domnule.

— În regulă, băiete, pornim.

Bătrînul, cu o mînă pe revolver și cu cealaltă împingînd căruciorul în care se aflau cei trei săculeți cu bani, intră pe prima ușă a băncii. Își ridică privirea și se pregăti să-i facă semn prietenului său, cînd zări un negru mititel îndreptîndu-se spre el. Nu raționă, nu calculă, lăsîndu-se purtat de instinct, și strigă :

— S-ar putea să avem probleme !

Tînărul se întoarse rapid și observă un alt negru apărînd de după colțul clădirii și rămînînd pe loc, chiar în fața lui, la cel mult șase metri distanță. Bărbatul se oprise și ducea mîna la piept.

Chiar se întîmplă ceea ce mi se pare ? se întrebă brusc tînărul. Cu voce tare, însă, strigă :

— *Atențiune ! Tu, cel de-acolo ! Rămîi pe loc !*

Negrul din stradă nu ascultă ordinul. În loc de asta, tînărul paznic îl văzu scoțînd de sub pardesiu un revolver și ochind în direcția lui.

Nu așa trebuia să fie, își zise el. Apoi urlă : „Are armă !" în clipa în care sunetul glonțului despică aerul. Apăsă la

rîndul său pe trăgaci și se aruncă în spatele mașinii, însă nu destul de repede pentru a evita loviturile în plin din arma lui Kwanzi. Fusese atins în coapsă.

— Sînt rănit, urlă el, sînt rănit ! Un medic ! Un medic ! Ah, Dumnezeule ! Domnule Howard ! Ajutați-mă ! Un medic !

Paznicul bătrîn nu se întoarse să-l privească. Încerca, în schimb, să intre pe de-a-ntregul în bancă, cu cărucior cu tot. Zări pistolul din mîna negrului din fața sa și își scoase și el arma. Reuși să tragă un foc înainte de a auzi șuierul gloanțelor și parcă simți ceva, ca o mînă puternică lovindu-l în piept, aruncîndu-l pe spate, prin geamul de sticlă de la intrare, care se făcu țăndări. Pricepu vag că se întîmplase ceva îngrozitor și se întrebă de ce îi era așa de greu să respire. Nu reușea să lege acest gînd de sîngele care-i îmbibase cămașa.

În interiorul băncii, Sundiata se întoarse cu arma spre casieri, uitîndu-se după paznicul băncii. Se auzeau țipete, lumea era cuprinsă de panică.

La un ghișeu, Emily scoase de sub haină un revolver ; arma i se agăță de buzunar și aproape că îi scăpă din mînă. Se porni să urle : „Nu mișcați ! Nu mișcați ! Nimeni nu mișcă !“ și începu, la rîndul ei, să se uite după paznic. Bill, agitînd arma spre funcționarii băncii, urla și el :

— Nu mișcă nimeni ! Nu mișcă nimeni !

Nimeni nu asculta de ordinele lor. Lumea alerga în toate direcțiile, după mese și scaune, ghișee, orice. Unii se înghesuiau prin colțuri. Micuțul sediu al băncii era plin de strigăte de panică.

Paznicul băncii sărise din prima secundă în spatele unui birou. Își scoase arma și, trăgînd adînc aer în piept, se ridicase ușor, cu biroul drept pavăză, ținînd strîns arma cu amîndouă mîinile. De la mai puțin de doi metri distanță, trase în viteză patru focuri în Sundiata, care țîșni, ca o jucărie de copil, căzînd apoi la podea.

În clipa aceea, oamenii aflați în bancă începură să urle, spaima lor împletindu-se cu explozia stridentă a sistemului de alarmă al băncii. Pentru membrii brigăzii aflați în interiorul băncii, sunetul acela hîrșîit păru să risipească toate gîndurile și să dejoace toate planurile.

Emily, cu gura căscată, privea fix spre trupul lui Sundiata, căzut exact la piciorele ei ; își aminti că paznicul intra în atribuțiile ei. Se răsuci spre locul în care se ascunsese acesta și trase o rafală. Reculul o aruncă înapoi ; nu reușise decît să spargă geamul, deasupra locului unde se ghemuise bărbatul. El trase ultimele două gloanțe spre ea, apoi se lăsă în jos, încercînd cu disperare să-și încarce din nou arma. Trebuia să scoată cartușele noi din bandulieră. În totdeauna se gîndise că le purta mai mult de frumusețe, iar acum degetele crispate abia se mișcau. Auzind un zgomot, la numai cîteva zeci de centimetri, își ridică privirea. O femeie înaltă, cu o înfățișare surprinzătoare, ținea o pușcă de calibrul 45 îndreptată spre el. Era palidă ca un mort.

— Porcule, rosti ea.

Glonțul explodă în biroul aflat chiar lîngă capul său, zgîriindu-i urechea. Paznicul alunecă pe spate, cu fața plină de cioburi, asurzit parcă de zgomot.

Olivia urlă o înjurătură de neînțeles, ochi și apăsă din nou pe trăgaci.

Arma se blocase.

Trase cu disperare de trăgaci, urlînd.

Paznicul aruncă cartușele în încărcător, cuplă cilindrul și ridică arma spre Olivia, acum lipsită de apărare. Ochi cu atenție, surprins pentru o clipă că încă mai era viu, că mai avea o șansă, că mai putea riposta.

Nu o observă pe Emily care, de la celălalt capăt al holului, ridică revolverul și, fără să ochească, trase al doilea glonț, lovind capul și umerii paznicului și aruncîndu-l într-o parte, ca pe ringul de lupte ; bărbatul se prăvăli cu

tot trupul peste birou și rămase acolo, frînt și răsucit, ucis pe loc.

Olivia aruncă pistolul cît colo și apucă revolverul paznicului. Se întoarse după Emily, gîndindu-se : Nu așa. În nici un caz nu era prevăzut să se întîmple așa.

Peste drum, Duncan era șocat și îngrozit.

Îl văzuse pe Kwanzi apărînd de după colț și pornind spre intrarea băncii, exact așa cum era în plan, și, grijuliu, ambalase motorul camionetei. Dar abia parcursese vreo zece metri cînd prima rafală risipise orice urmă de normalitate în acea după-amiază fierbinte. Apăsase violent pe frînă, văzîndu-l pe paznicul tînăr al mașinii blindate trăgînd și sărind apoi într-o parte. Nu vedea ce se întîmpla în interiorul băncii ; lumina de afară părea să fie dintr-o dată mai puternică, blocîndu-i vederea.

Se întoarse și îl zări pe Kwanzi, țintuit de rafala de gloanțe de zidul gălbui al clădirii. Sub ochii lui Duncan, Kwanzi alunecă, pînă rămase șezînd pe trotuar, lăsînd în urmă o pată imensă de sînge.

Duncan deschise gura, dar nu reuși să rostească nici un sunet.

Își întoarse privirea și văzu cum una dintre ferestrele băncii se face țandări. Auzi bubuiturile dinăuntru. Zgomotul gloanțelor aproape că îl strivea.

O clipă, strînse în palmă arma ascunsă sub curea, ignorînd orice gînd, orice ordin, orice responsabilitate. Deschise portiera camionetei, pregătindu-se să coboare.

Brusc, alarma din interiorul băncii începu să țiuie.

Duncan ezită, înghețînd la auzul cumplitului sunet.

Apoi, din depărtare, un vuiet, apoi încă unul și încă unul, mai aproape, tot mai aproape.

Ah, Doamne. Sirenele poliției.

Sosesc. Sosesc.

Se gîndi la Olivia și la ceilalți aflați în bancă, închipuindu-și cum gloanțele le sfîrtecă trupurile. Se gîndi la

Megan, care îl aștepta la cîteva blocuri mai departe. E singură, își zise el. E singură-singurică.

Se opri, pe jumătate coborît din mașină, ținînd încă arma în mîna dreaptă, pe deasupra volanului.

Nu știa ce să facă.

— Să mergem ! țipă Olivia. Să mergem ! S-a terminat !

Auzi sirenele mașinilor care se apropiau și, dintr-o săritură, ajunse la ușă. Emily stătea nemișcată, privind fix trupul paznicului. Olivia o apucă de mînă.

— Plecăm, spuse ea. Acum !

— Unde e Bill ?

Olivia habar n-avea.

— Vine el ! Haide odată ! Acum !

— Ce s-a întîmplat ? întrebă Emily. Nu înțeleg.

Olivia o trase cîțiva pași spre ieșire, pînă cînd instinctul de conservare al celeilalte intră în acțiune și începu și ea să alerge. Amîndouă auzeau sirenele mașinilor de poliție care se apropiau.

Ieșiră în fugă pe prima ușă dublă a băncii și Emily își coborî privirea spre trupul inert al paznicului mai în vîrstă, oprindu-se brusc.

— Doamne, Dumnezeule ! rosti ea, ascunzîndu-și fața în palme.

— Nu te opri ! Nu te opri ! urlă Olivia, apucînd-o din nou de mînă. Trebuie să ieșim imediat ! Haide ! haide !

O prinse pe Emily în brațe, aruncînd-o de cealaltă parte a cadavrului, pe stradă. Emily căzu pe trotuar și văzu trupul lui Kwanzi.

— Nu, se tîngui ea. Și el... ?

— Potolește-te ! strigă Olivia. Nu te uita ! Salvează-ți pielea !

O ridică pe Emily în brațe, fără nici un efort. Îi simțea totuși mușchii crispați, parcă întinși la maximum. Trebuie să scăpăm amîndouă, își spuse ea. Vom reuși să o luăm de la început.

— Haide, e timpul să plecăm. Totul va fi bine.

Olivia o trase pe Emily în stradă. Văzu camioneta, la vreo două străzi distanță. Duncan era acolo, pe jumătate ieșit din camionetă. Timp de o clipă, privirile li se întîlniră. Unde ești ? Ce faci ? Ar trebui să fii aici ! țipă Olivia în gînd. Hai, Duncan ! Salvează-ne !

Olivia începu să-i facă un semn cu mîna, dar Emily se împiedică și căzu, iar Olivia se aplecă spre ea cu amîndouă mîinile.

Privi iarăși spre Duncan. Vino aici ! țipă în sinea ei.

Fricos nenorocit, își zise ea. Lașul ! Cuvîntul acela o umplu de furie.

O ridică din nou pe Emily și îi spuse :

— Trebuie să o luăm la fugă. Haide, o să reușim. Putem scăpa. Nu e departe.

Olivia începuse s-o împingă pe Emily spre Duncan cînd prima mașină de poliție, scîrțîind din cauciucuri, își făcu apariția de după colț, oprindu-se cu un scrîșnet la vreo zece metri în spatele lor. Olivia ridică revolverul luat de la paznicul mort și ochi silueta polițistului care tocmai cobora, încercînd să găsească adăpost. Apoi o altă mașină își făcu apariția, blocîndu-i, de data aceasta, drumul spre camioneta lui Duncan. O a treia mașină sosi și ea, apoi a patra. Se întoarse din nou spre bancă, continuînd să se agațe de Emily.

— Haide, îi strigă iubitei ei. Dacă intrăm, putem lua ostatici !

Abia atunci îl observă pe paznicul rănit al mașinii blindate. Omul se tîrîse pînă în fața mașinii, lăsînd în urmă o dîră de sînge. Îi ținti fața, dar el se feri și glonțul lovi un felinar, făcîndu-l țandări. Bărbatul ținea arma îndreptată spre ele.

— Nu ! urlă Olivia.

Emily se întoarse și ridică arma.

— Nu ! urlă iarăși Olivia.

Paznicul tînăr trase.

— Nu ! spuse ea pentru a treia oară.

Forța loviturii o smulse pe Emily din strînsoarea ei.

Olivia scoase un țipăt prelung de durere, simțindu-se dintr-o dată singură, încercînd să-și prindă iubita în brațe și să se împotrivească forței care o smulsese și o aruncase pe spate.

Se întoarse și privi spre stradă. Emily, abia respirînd, căzuse cu totul pe spate. Nu mai avea piept ; în locul lui rămăsese un amestec însîngerat de carne și oase sfărîmate. Ridică spre Olivia o privire întrebătoare, ca și cum ar fi încercat să exprime o uimire din adînc, convinsă că Olivia îi va răspunde convingător.

Apoi muri.

Olivia strigă *Nu, nu, nu !* și căzu în genunchi lîngă Emily. Scăpă arma din mînă și cuprinse capul celeilalte femei în brațele sale. *Nu !* continuă ea să strige, lăsînd capul pe spate, ca un animal încolțit. Se simți brusc sufocată de furie și primul gînd concret care îi trecu prin minte, parcă după ore întregi de amorțeală, era : *Ucide-i ! Ucide-i pe toți !*

Duse mîna după armă.

În clipa aceea se auzi o voce :

— Nu încerca !

Se întoarse și se trezi în fața țevii întunecate a revolverului unui polițist.

Un țipăt gîtuit îi ieși de pe buze și se întoarse la rămășițele sfîrtecate ale trupului lui Emily. Își ridică încă o dată capul, încercînd să-l descopere pe Duncan și să-l blesteme, dar nu vedea dincolo de cercul de polițiști care o înconjurau. Așa că, în loc de asta, închise ochii și se lăsă pradă întunericului, agoniei și disperării, în timp ce primele impulsuri ale urii îi mijeau în suflet.

Duncan văzu tot ce se întîmplase.

Coborî din camionetă și își ascunse pistolul sub cămașă.

Făcu un efort supraomenesc ca să n-o ia la fugă.

Mergi liniștit. Nimeni nu te-a văzut. Mergi liniștit. Nimeni nu știe. Mergi, naiba să te ia. Mergi !

Se întoarse în lungul străzii și, în sfîrșit, la capătul rîndului de case, dădu colțul și se îndepărtă în grabă. Se strecură printre două clădiri și începu să alerge. Își auzea respirația întretăiată și sunetul acela, ieșit prin gura deschisă, părea să se amplifice o dată cu panica profundă ce punea stăpînire pe el. Pînă la urmă o luă la goană, cu inima bătînd să-i spargă pieptul, așteptîndu-se în fiecare clipă să audă șuierul asurzitor al unei mașini de poliție în spatele său.

Bill Lewis văzu și el ce se întîmplase, la adăpostul relativ al biroului băncii.

O văzuse pe Olivia luînd-o pe Emily și trăgînd-o după ea afară.

N-avem banii, își zisese. N-avem nimic. Privise casierii din jurul său și personalul băncii, oamenii risipiți peste tot, cu brațele ridicate, cuprinși de panică și decișii să se predea ; alții își ascundeau capetele, ca și cum așa s-ar fi putut ascunde și de gloanțe.

Ce s-a întîmplat ? se întrebă el aproape indiferent.

Totul a ieșit prost.

Făcu trei pași spre ieșire cînd văzu prima mașină de poliție frînînd brusc în mijlocul străzii.

Nu, își zise el. Nu așa.

Se retrase, departe de schimbul de focuri din stradă.

Trebuie să ies de-aici. Afară ! Afară !

Bill se întoarse și apucă o casieră de braț, împungînd-o cu pistolul în bărbie. Își dădu seama că, în ciuda tuturor împușcăturilor, el încă nu trăsese cu arma sa. Din simplă curiozitate, se întrebă dacă asta avea vreo importanță.

— Dă-mi banii ! urlă el.

Era surprins să-și audă propria voce, să constate că, de fapt, acționa, în loc să rămînă uluit de evenimente. Se lăsă

în voia instinctelor dominate de adrenalină. Lăsă brațul casierei și începu să-și umple cămașa cu teancuri de bani.

— Afară ! îi strigă el. Pe ușa din spate ! Scoate-mă afară !

Ea făcu un semn și el o trase după sine, spre spatele clădirii. Văzu o ușă blocată cu un drug gros de fier, pe care scria : IEȘIRE DE URGENȚĂ.

La naiba, asta chiar că e o urgență. Izbi ușa pînă o deschise, acționînd astfel un alt sistem de alarmă, care se alătură celorlalte zgomote. O lăsă pe casieră, împingînd-o violent într-o parte, și porni în goană spre aleea din spate. De pe strada principală răzbăteau alte schimburi de focuri.

Se îndepărtă în fugă, primul lui gînd fiind să lase o distanță cît mai mare între el și focurile acelea.

Apoi înțelese : muriseră cu toții.

Într-o fracțiune de secundă, se gîndi la soția lui și la Olivia, iar asta apoape îl făcu să se oprească acolo, pe alee, gîtuit de emoție. Trase adînc aer în piept, ca și cum aerul pe care îl înghițea i-ar fi putut calma gîndurile, reordonînd lumea. Se calmă. Abia acum observă că aleea era pustie. E prea multă derută pe-aici, își zise el. Ai să reușești. Vei scăpa !

Fugi, își spuse în sinea lui. Fugi ! Fugi !

Megan auzise sunetul sirenelor și lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Cîteva secunde mai înainte, deslușise în depărtare sunetul gloanțelor. Un zgomot ciudat, neobișnuit, și abia după cîteva momente înțelesese. Apoi, cum tirul continuase, fusese cuprinsă de disperare.

Am știut eu. Am știut. Am știut.

Se terminase, înainte ca măcar să avem șansa să începem.

De ce l-am lăsat ? De ce am lăsat să se întîmple așa ceva ?

Nu-și putea controla suspinele.

A murit. Știu că a murit.

Se cuprinse în brațe, cît de strîns putu, legănîndu-se în agonie pe scaunul șoferului. Vreau să merg acasă. Ah, sărmanul meu copil, îmi pare rău. I-am lăsat să-ți răpească tatăl, înainte de a-l putea cunoaște. Ah, Doamne, cîtă durere...

Brusc, îi veni să vomite și reuși să deschidă portiera și să iasă, împleticindu-se, din camionetă. Se sprijini de zidul unei clădiri și încercă să se stăpînească.

Apoi, cu fața încă udă de lacrimi, își îndreptă spinarea. Îmi pare rău micuțule. Am făcut numai prostii, dar am să te scot de aici. Tu n-ai să te naști într-o celulă de închisoare. O să mergi acasă și o să ai o viață frumoasă, îți promit. Mă auzi ?

Se întoarse spre camionetă. Își puse niște mănuși subțiri, de cauciuc. Olivia îi pusese pe toți să poarte mănuși, ca să nu lase amprente. Le scoase și le aruncă într-un container de gunoi din apropiere ; se simțea mai bine fără ele.

Megan se retrase, fixînd mai departe camioneta, încercînd să se gîndească la tot ce ar fi putut face vreo legătură între ea și brigadă. Camioneta aceea fusese închiriată ; cealaltă fusese furată. Asta fusese ideea Oliviei, ca prima mașină de fugă să fie în neregulă, ca s-o poată abandona ulterior, dar a doua să fie perfect legală, cu număr de înregistrare și formalități de închiriere. Trebuia dusă înapoi la agenția de închiriere din Sacramento după trei zile.

Putem ieși de-aici cu ea, își spuse.

Cu un efort de voință, se întoarse în camionetă. Parcă și cabina mirosea a conspirație, ca trupurile membrilor brigăzii, despre care era sigură că zăceau morți la numai cîteva case mai încolo.

Megan porni motorul, ștergîndu-și lacrimile cu mîneca hainei. Ambală și porni încet, îndepărtîndu-se de locul de întîlnire. În dreptul colțului ezită, privind în amîndouă direcțiile înainte de a se înscrie, cu atenție, în trafic. Sune-

tul sirenelor răsuna de departe în aer, dar pe strada din fața ei circulația se desfășura normal, parcă neafectată de evenimentele ce aveau loc atît de aproape. Într-un mod ciudat, se simțea invizibilă în fuga ei. Sînt doar o persoană oarecare într-o mașină, își zise ea. Cu nimic deosebită de altcineva. Aș putea fi doamna aceea bătrînă din limuzina de colo, sau omul de afaceri din Cadillacul din față. Observă un grup de adolescenți cu părul lung, într-un Volkswagen cu rulotă, pictat în culori vii. Aș putea fi în locul lor, iar ei în locul meu. Părea că în jurul ei crescuse o carapace, un balon de săpun care putea s-o apere.

— Vom reuși, rosti ea cu voce tare.

Opri la semafor. Atunci îl văzu ieșind dintre două clădiri, pe fumătate mergînd, pe jumătate alergînd.

— Duncan, șopti ea.

Nu se gîndea la riscuri ; tot ce vedea era omul pe care îl iubea, tatăl copilului ei. Ieși din camionetă, făcîndu-i semne cu mîna. Nu se gîndi că s-ar putea să fie un polițist pe urmele lui, sau că într-o clipă ar fi putut distruge totul.

Îl văzu cum se schimbă la față cînd o zări. Dintr-o dată speranța îi licări în ochi.

Lumina semaforului se schimbă și ea sări înapoi la volan. Trecu de intersecție, oprindu-se în stația de autobuz de pe partea opusă. O clipă mai tîrziu ajunse la mașină și urcă lîngă ea.

— Unde mergem ? întrebă ea. Ce fac ceilalți ?

— Mergi unde vrei, te rog. Cred că ceilalți sînt morți. Sau i-au prins polițiștii. Pornește, te rog.

Ea se înscrise din nou în trafic. Peste cîteva clipe le apăru în față drumul care ieșea din oraș.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă ea, intrînd pe șoseaua cu patru benzi. Nu-i păsa în ce direcție merge ; știau unde vor să ajungă.

— A ieșit prost. A ieșit prost din prima clipă. Ea spunea că paznicii or să-și arunce armele, dar n-a fost așa, au

început să tragă, s-au declanșat alarmele și totul s-a dus dracului așa de repede, că n-am știut ce să fac.

Își ridică marginea cămășii, arătîndu-i pistolul de calibrul 45.

— Aș fi putut să-i ajut. Aș fi putut.

Megan îi făcu semn să tacă.

— E în regulă, spuse ea. N-ai fi putut să faci nimic. Trebuia să ne dăm seama. Asta-i tot. Trebuia să ne dăm seama.

Nu era nevoie să-i dea lecții sau să-l dojenească, punîndu-l să înceapă să se gîndească la viața care se năștea în ea. Megan înțelese că simțea și el asta, aproape la fel de puternic ca și ea, chiar dacă nu putea să se exprime în cuvinte. Cu coada ochiului, îl zărise lăsîndu-se pe spate și închizînd ochii.

— Probabil că ne vor prinde imediat. Să nu te opui. Să faci exact ce ți se spune. Ne predăm cu calm, fără proteste, va fi mai sigur așa. Eu am să spun că n-ai avut nici o legătură și o să mă creadă. Taică-tău o să-ți găsească un avocat bun, o să fie bine și pentru tine și pentru copil. Nu vreau să pățești ceva...

Începu să rîdă, fără veselie, un rîs amar care trăda propria lui disperare.

— Dar n-am vrut nici să mor.

Tăcu.

— I-aș fi putut salva. N-am vrut să fac ceea ce se aștepta de la mine. I-am părăsit. Am fost un laș.

— Acțiunea era menită eșecului de la bun început, răspunse Megan furioasă. Am urmat o idee nebunească. Am fost seduși de cățeaua aia de Tanya. Tu ai făcut ce era drept pentru mine, pentru copil. Ai scăpat.

— Chiar așa ? răspunse el. Nu cred că am făcut nimic bun, pentru nimeni.

Se lăsă pe spate și închise ochii, să alunge agonia care îl răscolea. O clipă mai tîrziu deschise ochii și se uită de jur împrejur, de parcă abia acum vedea unde se află.

— Unde mergem ? o întrebă.

— Acasă, îi spuse ea.

El dădu din cap în semn de aprobare.

Cuvîntul acela o umplea de o forță pe care nu și-o cunoscuse. Își concentră gîndurile spre ființa din trupul ei : nu-ți fie teamă, copile, totul va fi bine. Mergem acasă.

Megan strînse din dinți, cuprinsă de hotărîre.

În tăcere, porniră spre est, lăsîndu-se cuprinși de întunericul din ce în ce mai adînc.

TREI

Marți seara

Se întreba de ce nu-l loviseră.

Ultimul lucru pe care îl mai văzuse, înainte să-i pună gluga aceea neagră peste cap, fusese mîna unui bărbat, care ținea un pistol lipit de tîmpla acoperită a bunicului lui. Întins pe podeaua mașinii, auzea respirația întretăiată a bunicului; se liniști însă, căci respira regulat și asta îi aminti de vremea cînd era mic, iar bunicul încă îl mai ținea ore întregi în brațe, chiar dacă adormea, după ce-i citea cîte o carte.

Nu voia să se miște sau să-și schimbe poziția în vreun fel, dar începuseră să-i amorțească picioarele și nu era sigur că va rezista durerii. Încercă să se gîndească la cît timp trecuse de cînd erau în mașină. Nu putea fi mai mult de cîteva minute, dar teama putea dilata timpul și nu era sigur. Auzea motorul și cauciucurile rulînd pe șosea; simțea fiecare hurducătură. Nimeni nu vorbea și nu știa cîți erau în mașină, pe lîngă el și bunicul. Nu știa de ce îl luaseră, sau ce aveau de gînd să-i facă. Știa însă suficient ca să-i fie teamă. Rămase nemișcat. În cele din urmă, cineva rîse. Un hohot scurt, mai degrabă de ușurare decît de veselie.

— Bun, spuse vocea. A fost mai ușor decît am crezut.

Era o voce de bărbat, constată Tommy. Numărul Unu.

— Am știut că va fi ușor. Floare la ureche.

Altă voce de bărbat. Numărul Doi.

— Cel mai simplu mod de a ataca prada e să-ți surprinzi total adversarul. E bine cînd omul nu știe ce-o să i se întîmple. Genul de persoană care habar n-are că prezintă interes pentru cineva. Sînt așa de surprinși, nenorociții, că nu mai sînt în stare nici să gîndească. În plus, întotdeauna fac exact ce le spui. Ăștia doi au fost perfecți, spuse Numărul Unu.

— Nici n-au mișcat. Ai încercat vreodată să ochești pe cineva care știe că e ținta ta ? întrebă Numărul Doi.

— Nu, dar chiar mă gîndeam...

— Gura !

Involuntar, Tommy tresări la auzul vocii de femeie. Îl înspăimînta.

— Încercați să vă țineți gura pînă ajungem acasă, continuă femeia. Cristoase ! De ce nu-i dați copilului și lui bunicu-său cărțile voastre de vizită ? Nu fiți tîmpiți !

— Scuze, răspunse Numărul Unu.

— Nu zice „hop" pînă nu sari pragul, spuse ea, apoi izbucni în rîs.

Tommy ura vocea femeii. Îi dădea amețeli și simțea, pentru prima dată, lacrimi în ochi. Nu reușea să se oprească, mai ales cînd se gîndea la părinții lui. Vreau acasă, își zise, simțind cum încep să-i tremure buzele.

— Dar nu mai avem mult. Să fiu a naibii, nu mai e mult.

Numărul Unu și Numărul Doi o imitară, scoțînd cîte un hohot de rîs. Tommy simțea că răpitorii încep să se relaxeze. Mașina își continua drumul și, din cînd în cînd, îl zgîlțîia cînd treceau peste hîrtoape. Cîteva minute, numeni nu mai scoase o vorbă, apoi se auzi glasul femeii :

— Am ajuns.

Mașina părăsi șoseaua, intrînd pe un drum pietruit. Tommy auzea sunetul cauciucurilor scîrțîind pe pietriș. Număra încet, de la unu la treizeci și cinci, și își zise : probabil că e o alee lungă, altfel decît cea de la noi de acasă. Cînd mașina opri, întinse mîna la întîmplare,

căutînd mîna bunicului său. Cînd o găsi, i-o strînse cu putere și se bucură nespus cînd bunicul îi întoarse strîngerea, păstrîndu-i mîna într-a lui. Acum chiar că trebuia să facă un efort ca să-și țină lacrimile.

— În regulă, se auzi vocea femeii. Coborîți încet.

Bunicul îi strînse mîna cu putere, apoi îi dădu drumul. El înțelese și așteptă.

Auzi deschizîndu-se trei dintre portierele mașinii. După o clipă, alte mîini îl apucară și se trezi ridicat pe jumătate și împins de la spate, afară din mașină. Piciorul îi amorțise și, ajuns afară, în picioare, se scutură. Era frig și începu să tremure, fără să se poată controla. Gluga făcea să pară că totul împrejur era cufundat în întuneric, așa că spera să i-o scoată cît mai repede. Auzi iarăși gemetele bunicului și sunetul picioarelor tîrșîite, pe cînd îl scoteau din mașină. Simți prezența bătrînului alături de el. Întinse iarăși mîna și regăsi mîna bunicului, refăcînd legătura ; simți forța bătrînului. Se trase lîngă bunicul său și acesta îl cuprinse cu brațul pe după umeri.

— E în regulă, Tommy, sînt aici. Trebuie să faci ce ți se spune. N-am să-i las să-ți facă vreun rău.

— Frumos discurs, o auzi el pe femeie. Grozave cuvinte.

Simți că bunicul se pregătea să-i răspundă, apoi se răzgîndi.

— Acum vom merge înăuntru, spuse femeia. Pășiți încet. Bătrîne, ține copilul. Eu am să vă ghidez de la spate. Gata ? Bine, faceți zece pași drept înainte, pînă ajungeți la niște scări.

Tommy porni înainte, continuînd să strîngă mîna bunicului. La început, simți pietrișul sub tălpi, dar apoi intră pe un fel de potecă. Se opri cînd simți că bătrînul se oprise.

— Bine, spuse femeia. Acum, trei trepte în sus și ajungeți pe o platformă, apoi încă un pas pînă la ușă.

Se conformară. Tommy se gîndea că asta semăna cu jocul de-a baba-oarba, pe care îl jucase la petrecerea de

ziua unui băiețel din vecini. Își amintea cum fusese învîrtit de nenumărate ori, pînă să fie împins în direcția corectă.

— Bine. Acum, întoarceți-vă ușor spre dreapta. Domnule judecător, întinde mîna și ai să simți balustrada... Bine. Acum, urcăm. La capătul scărilor pornim spre stînga ; e un mic palier. Apoi, încă o scară mică.

Cei doi Tommy urcară scările. Tommy se împiedică o dată, dar bunicul reacționă rapid, îl prinse și îl ajută să nu cadă pe scări.

— Bine, bine, spuse femeia. Doar nu vrem ca valorosul nostru colet să se strice pe drum.

Îl împinse brutal pe bătrîn de la spate și acesta făcu un efort să nu cadă. Urcară și al doilea rînd de scări.

— În regulă, acum drept înainte pe culoar, cam douăzeci de pași... e bine așa. Așteptați să deschid ușa. Acum urcăm din nou. Atenție, scara asta e strîmtă.

Probabil că mergem în pod, își zise Tommy.

— În regulă, conchise femeia. Bine ați venit în noua voastră casă.

Tommy o simți apropiindu-se de bunicul său și împingîndu-l spre ceva anume. Rămase și el pe aproape.

— Stați jos, rosti femeia.

Pipăind, descoperiră un pat și se așezară, cu mare atenție.

— În regulă, puteți să vă scoateți măștile.

Judecătorul Pearson apucă marginea măștii negre, grăbit să scape de camuflajul acela sufocant și să respire iarăși normal. Cu capul acoperit, se simțise doar la un pas de moarte, vulnerabil ca un nou-născut. Vreau să văd totul, cînd se va întîmpla, își spusese. Dacă au de gînd să mă omoare, vreau să fie obligați să mă privească în ochi. Ridică masca pe jumătate, apoi ezită. Un gînd cumplit îi trecu prin minte : dacă știm cine sînt... Lăsă masca așa pentru o clipă și spuse :

— Nu e nevoie să vă vedem cine sînteți. Așa nu vă putem identifica. De ce să nu lăsăm...

— Scoateți măștile ! îl întrerupse ea violent. Acum !

Judecătorul făcu așa cum i se spusese, încercînd să privească în altă parte.

— Nu, bătrîne, n-ai înțeles nimic ! spuse ea, furioasă.

Se apropie de el și îl apucă de bărbie cu două degete, întorcîndu-i fața să-l privească direct în ochi, ca o profesoară gata să dojenească un elev poznaș.

— Uită-te la mine, șopti ea, iar lui Tommy i se păru că strigase. Ține minte figura asta. Vreau să-ți amintești fiecare amănunt. Să-ți spun ce frumoasă eram odată ? Vezi ridurile dintre sprîncene ? Sau laba gîștii de lîngă ochi ? Vezi cum îmi atîrnă carnea sub bărbie ? Ce zici de culoarea ochilor, de forma feței ? De pomeții înalți ? Vezi cicatricea asta mică, exact pe frunte ?

Își trase brusc părul pe spate, dezvelind un semn mic, ca o crestătură.

— O vezi ? Să n-o uiți. Vreau să-ți rămînă fixată în memorie, ca să n-o uiți niciodată.

Se ridică în picioare, privindu-i pe cei doi Tommy de sus.

— Cred că vom ajunge să ne cunoaștem foarte bine înainte să se termine toate astea, rosti ea. Aveți multe de învățat. Amîndoi.

Femeia se aplecă și brusc, înspăimîntător, îl împinse violent pe judecător pe spate, pe pat. Îi băgă mîna în buzunar și-i luă cheile de la mașină, apoi se îndreptă și izbucni în rîs.

— Mai ales tu, porcule. O să te reeducăm în totalitate.

Zîmbi. Tommy se gîndi cît de speriat era deja de zîmbetul ei.

— Privește împrejur, domnule judecător. Măsoară camera în lung și-n lat. Ai stat vreodată într-una din celulele în care îi trimiteți pe oameni ? Ai fost vreodată închis,

ca un criminal ce ești ? De ce nu scrijelești ceva pe perete ? Așa fac cei răi, ca să calculeze timpul rămas. Pe urmă, imaginează-ți șase mii cinci sute șaptezeci de semne mititele. Eu așa am făcut.

Tăcu din nou, lăsîndu-și furia să ricoșeze în spațiul micuț. Zîmbi încă o dată.

— Curînd vă aduc masa de seară, spuse ea și se întoarse spre ușă, apoi adăugă : Ar fi bine să acceptați programul fără să vă plîngeți.

— Vom face tot ce ne spuneți, spuse judecătorul.

— Exact așa veți face, răspunse femeia. Pentru că altfel veți muri.

Se întoarse și-l privi pe Tommy.

— ...Amîndoi.

Apoi plecă.

Auziră lacătul pus la ușă în urma ei.

Imediat, judecătorul Pearson își cuprinse nepotul în brațe, strîngîndu-l la piept.

— Ei, am cam încurcat-o, spuse el. Nu-ți face griji. Ne descurcăm noi.

— Cum, bunicule ? șopti Tommy cu vocea întretăiată.

— Păi, nu sînt sigur, dar găsim noi o cale.

— Vreau acasă, spuse Tommy, luptîndu-se cu lacrimile. Vreau acasă, la mami și la tati, adăugă el, fără să se mai poată stăpîni.

Bunicul îi atinse ușor chipul, ștergîndu-i lacrimile ce începuseră să-i șiroiască pe obrajii delicați.

— E în regulă, îi spuse el cu blîndețe. Nu-ți fie teamă, sînt lîngă tine.

Tommy suspină o dată, apoi încă o dată, îngropîndu-și fața în cămașa bătrînului și pornindu-se pe plîns în hohote. Bunicul începu să-l legene, ținîndu-l strîns și șoptindu-i fără încetare :

— Sînt aici, sînt aici...

Cîteva minute mai tîrziu, băiatul se liniști.

— Îmi pare rău, bunicule.

— Nu-i nimic, Tommy. De obicei, plînsul te face să te simți puțin mai bine.

— Chiar că mă simt mai bine, răspunse Tommy și se trase mai aproape de bunicul lui. Ai să vezi, am să fiu puternic. Am să fiu un soldat, așa cum ai fost și tu.

— Nici nu mă îndoiesc.

— Bunicule, e greu să fii viteaz cînd ești înspăimîntat. A spus că o să ne omoare.

— Vrea să ne sperie.

— Pe mine mă sperie foarte tare.

— Mda, și pe mine. Nu prea înțeleg ce vrea, dar cred că e decisă să ne sperie, ca să facem tot ce ne spune. Dacă o lăsăm să ne înspăimînte, va fi mai puternică. Așa că trebuie să n-o lăsăm să ne sperie prea tare. În felul ăsta vom înțelege ce avem de făcut.

— Bunicule, am fost răpiți ?

Bătrînul zîmbi și continuă să-și legene nepotul.

— Sigur că așa pare, rosti el cu o voce pe care și-o dorea calmă. Unde ai învățat cuvîntul ăsta ?

— Tati mi l-a citit dintr-o carte, anul trecut. E și ea tot un pirat ?

Judecătorul Pearson încercă să-și amintească de subiectul cărții, dar nu-i veni în minte decît *Insula comorilor*, cu Billy Bones, cu petice negre peste ochi și cu lunganul de John Silver.

— Cred că da, în sensul modern al cuvîntului.

— Se poartă ca un pirat, încuviință Tommy.

Judecătorul îl strînse iarăși în brațe.

— Asta cam așa este, spuse el. Cam așa e.

— O să ne omoare ? întrebă copilul.

— Nu, nu, nu, de unde ai mai scos-o și pe asta ? întrebă repede judecătorul. Probabil că am negat prea repede, își spuse el.

Tommy nu răspunse, dar părea să reflecteze serios.

— Cred că asta vrea. Nu știu de ce, dar cred că ne urăște.

— Nu, Tommy, n-ai dreptate. Pare așa, pentru că și ea e speriată. Ce știi tu despre răpiri ?

— Nu prea multe.

— Ei bine, e împotriva legii, de asta e așa crispată.

— Ai putea s-o trimiți la închisoare, bunicule ?

— Aș putea, într-adevăr, Tommy. S-o închid, ca să nu mai sperie și alți băieței.

Tommy zîmbi printre lacrimi.

— O să vină poliția ?

— Așa cred.

— O să-i facă vreun rău ?

— Numai dacă vrea să riposteze.

— Sper s-o lovească. Și ea te-a lovit pe tine.

— N-am nimic.

Judecătorul Pearson ridică mîna la frunte și pipăi locul umflat după lovitură. Nu era chiar așa de rău, își zise el. Nu-l lovise prea tare.

— Sînt trei cu totul. Doi sînt bărbați.

— Exact, Tommy. Dar s-ar putea să fie mai mulți, ale căror voci nu le-am auzit, așa că e bine să fim atenți. Vom sta cu urechile ciulite și vom încerca să aflăm cîți sînt.

— Dacă te mai lovește, am s-o lovesc și eu.

— Nu, Tommy, să nu faci așa ceva, îi răspunse bătrînul, strîngîndu-l din nou în brațe. Încă nu e momentul să te lupți cu ea. Așteaptă pînă vom ști mai multe despre ce se întîmplă. Important e să facem în așa fel încît să ne eliberăm.

— Bunicule, ce se întîmplă ?

— Păi, de obicei, în caz de răpire, se cer bani. Probabil că acum îi sună pe părinții tăi, să le spună că sîntem bine și că or să ne dea drumul cînd le va da niște bani.

— Cîți ?

— Nu știu.

— Nu putem să-i plătim noi și să plecăm ?

— Nu, dragul meu băiat, nu merge așa.

— De ce nu le-au luat pe Karen și pe Lauren în locul nostru ?

— Păi, cred că și-au dat seama cît de mult te iubesc tati și mami și au înțeles că vor plăti mulți bani ca să te aducă înapoi.

— Dar dacă nu au destui bani ?

— Nu-ți face griji. Tatăl tău poate lua oricînd niște bani de la bancă.

Băiatul căzu pe gînduri, iar judecătorul Pearson așteaptă următoarea întrebare.

— Bunicule, încă îmi mai e frică, dar mi-e și foame. Azi au avut cașcaval pané la bufet și nu prea mi-a plăcut.

— Ne-aduc ei cina. Dar trebuie să ai răbdare.

— De acord, dar nu sînt încîntat. Probabil că mami a făcut friptură, iar asta îmi place la nebunie.

Judecătorului Pearson îi veni să plîngă. Își privi nepotul și își trecu mîna prin părul lui răvășit, apoi îi cuprinse fața în palmele bătrîne. Își zări venele albăstrii și petele maronii, de bătrînețe, de pe spatele palmelor sprijinite pe obrajii palizi ai nepotului său. Trase adînc aer în piept, își strînse nepotul mai aproape și își spuse în gînd : nu-ți face griji, Tommy. Bătrînul ăsta n-o să lase pe nimeni să-ți facă vreun rău. Zîmbi spre Tommy și acesta îi răspunse. Ei nu știu că ai întreaga viață înainte și că n-am să las pe nimeni să-ți răpească această șansă.

— Bine, Tommy. Vom fi amîndoi soldați.

Nepotul încuviință.

Bătrînul aruncă o privire rapidă în jur, studiind mansarda în care se aflau. Nu era nici o fereastră ; se aflau într-o cameră scundă, plină de praf și cu două paturi de fier. Locul era doar puțin mai mare decît o celulă de închisoare, așa cum spusese femeia, dar atmosfera era la fel de tenebroasă. Tavanul urmărea conturul acoperișului, ceea ce dădea camerei o formă triunghiulară. Pe unul din paturi era un teanc de pături, dar camera părea căldu-

roasă. Făcu cîțiva pași și studie treptele care duceau spre singura ușă. Era limpede că fusese montat un zăvor nou-nouț și foarte solid. Studiul sumar al camerei nu dezvălui altceva important. Dar nu poate fi vorba de așa ceva, își spuse el. O asemenea cameră are întotdeauna secretele ei. Trebuie doar timp să le descoperi.

Aruncă o privire spre paturile de campanie și teancul de pături de un măsliniu deschis și își aminti unde mai văzuse așa ceva. Parcă era într-o altă viață, își zise. Își aminti cum trecuse cu greu prin apa caldă ca sîngele și cum i se umpluse gura de nisip cînd se aruncase pe plajă, prea speriat ca să se mai gîndească la moartea care-l înconjura. Pe atunci era tînăr, puțin mai mare decît un copil și făcuse unsprezece aterizări sub tirul inamic. Își amintea de strigătele sergentului: „Dacă pușcașii Marinei militare își dau viața aici, înseamnă că merită să ne luptăm pentru locul acesta!" Nu înțelese ce voia să spună omul acela pînă cînd nu intrase pentru prima dată în luptă, pentru cucerirea primului colț uitat de plajă de pe malul Pacificului. Numele îi reveneau în minte: Guadalcanal, Tarawa, Okinawa. Își amintea că, de fiecare dată, se gîndea că va fi ultima oară și se apropia cît putea de mult de aeronava de transport al trupelor, zbîrnîind și apoi coborînd în picaj, pînă jos. Am fost convins că voi muri acolo, că nu voi mai ajunge niciodată acasă altfel decît într-un sicriu. Își amintea cît de surprins fusese că supraviețuise războiului. Ei bine, își zise el, doar nu m-am luptat să traversez Pacificul, pe cînd eram copil, ca să fiu acum executat ca un animal prost la abator, la bătrînețe.

Strînse ușor umărul lui Tommy.

— De acord, Tommy. Vom începe să facem niște planuri.

Copilul încuviință.

Nu prea arată a cîmp de luptă, își spuse judecătorul Pearson, dar, dacă e nevoie, pot foarte bine să-mi dau viața și aici.

Olivia Barrow închise ușa în urma ei și trase zăvorul. Zgomotul părea să adune în el toți acei ani de ură și să-i închidă în cameră. Își dădu seama : acesta e numai începutul. Prima mișcare.

Simți o undă de entuziasm trecîndu-i prin vine.

Merge, își spuse ea. Atîta timp, atîta efort și planificare, iar acum totul merge strună. M-am gîndit optsprezece ani la toate astea, iar acum clipa a sosit și îmi place la nebunie.

Coborî scara în fugă, sărind cîte două trepte deodată, și îl găsi pe Bill Lewis în bucătărie, pregătind niște sandvișuri.

— Crezi că preferă maioneză sau muștar ? o întrebă el.

Privirile li se întîlniră și izbucniră amîndoi în rîs. Continuînd să hohotească, el se întoarse spre masă, să termine sandvișurile.

— Am să le fac și niște supă, spuse el. E important sa știe că avem grijă de ei. Trebuie să-i facem să înțeleagă că dominăm în totalitate situația.

Olivia păși în spatele bărbatului și se lipi de trupul lui.

— Dominăm situația, șopti ea.

El lăsă mîncarea deoparte, dînd să se întoarcă spre ea.

— Nu, spuse ea, desprinzîndu-se. Mai tîrziu.

Își trecu un deget peste pieptul lui, peste catarama de la pantaloni și peste fermoar. El făcu un pas spre ea, dar femeia întinse brațul, oprindu-l.

— Sînt prea multe de făcut.

— N-am încotro, rosti el. Au trecut prea mulți ani.

Ea îl liniști cu o singură privire plină de asprime.

— Unde e Ramon ? îl întrebă

— S-a întors puțin jos, doar ca să se asigure că nu mai e nimeni prin zonă.

— Bine. Am să dau telefonul acela. Mă poate duce el cu mașina.

— Dar musafirii noștri ?

— Te ocupi tu de ei.

— De acord, spuse el. Ne vedem cam într-o oră.

— Probabil că nici n-o să fie nevoie de atîta vreme.

Îl lăsă pe Bill Lewis, căruia nu-i mai spunea Ché, lîngă tejgheaua pe care desfăcea o cutie de supă de roșii. Luă sacul de umăr pe care îl pregătise mai devreme și ieși în aerul răcoros al serii. Prin întuneric, încercă să-l zărească pe Ramon Gutierrez. Îi auzi pașii pe aleea pietruită și așteptă pînă cînd el ajunse lîngă ea. Era un bărbat mic de statură, slăbuț, cu părul creț și o mustață deasă, neagră, bine unsă. După cum se mișca, și el părea bine uns, își spuse Olivia. Omul fusese recrutat de Bill, care-i fusese iubit, cu mulți ani în urmă, pe cînd organizau impreună acțiuni subversive. Ramon făcuse parte din mișcarea naționalistă portoricană, dar organizația renunțase la el după un incident în care fusese implicată fiica de zece ani a unuia din liderii mișcării. Era un tip nervos, cu multă experiență infracțională și binecunoscut prin pușcării, victimă a nesățioaselor sale pofte sexuale. O dată fusese închis pentru că violase o bătrînă. Un copil, o bătrînă, cîte o escapadă cu un alt bărbat — tocmai aceste slăbiciuni îl atrăseseră spre Olivia. Olivia știa că, atîta timp cît îi anticipa momentele de erotism și se străduia să i le controleze, îl putea convinge să facă orice. Mă dorește, își zise ea. Și Bill mă dorește. Acum îi am pe amîndoi la mînă.

— Ramon, rosti ea brusc, ia cheile. Trebuie să dăm telefonul acela și e important să luăm mașina porcului ăluia bătrîn, înainte s-o observe cineva.

— Ai plănuit totul foarte bine, spuse el și zîmbi.

— Exact, răspunse ea. Sînt ani buni de cînd tot fac planuri.

În mașină, el reluă discuția :

— Nu mi-a plăcut că a trebuit să-l lovesc pe bătrîn, dar nu știu ce mi-a venit. Mă gîndeam la toți frații și surorile pe care probabil că i-a trimis în închisoare și l-am lovit, pur și simplu. Ar fi păcat să-l fi rănit. Avem nevoie de el.

— A fost foarte bine ce-ai făcut. Dar trebuie să-ți amintești mereu să te controlezi. Poți rata o treabă dintr-asta dacă nu poți să te controlezi. Totul face parte dintr-un plan. Noi știm asta, dar ei nu știu. De asta avem toate atuurile. Trebuie să-i ținem mereu în șah. Atît pe musafirii noștri, cît și pe țintele noastre.

O vreme, merseră în tăcere. Erau și alte mașini pe drum, despicînd întunericul cu lumina farurilor. Toți se îndreaptă spre casă, după lucru, își spuse ea. O cină plăcută, eventual un pic de televizor după aceea. Poate-și desfac o bere și se uită la vreun meci sau la programele pe satelit, cu polițiști sau detectivi particulari. Puțină violență înainte de știri și, poate, obișnuita repriză de picioare desfăcute și gemete pe sub pătură, înainte de culcare. Toți sînt așa de mulțumiți de ei înșiși, așa de comuni. Habar n-au cine și ce face, chiar sub nasul lor.

— Tu faci ca totul să pară foarte ușor, rosti Ramon pe un ton admirativ.

— Păi, n-a fost ușor ? Pînă acum, cel puțin. Și, mai știi ceva ?

— Ce ?

— Va fi și mai ușor. Începînd chiar din clipa asta.

Mașina tocmai intra pe strada principală din oraș. Trecură de oficiul poștal și de secția de poliție, de College Inn și de alte cîteva restaurante. Văzu grupurile de studenți pornind la drum, spre pizzerii și bufete-express, bărbați și femei de afaceri, îmbrăcați în pardesie, îndreptîndu-se spre locurile de parcare cu serviete diplomat în mîini. Normal pentru un orășel micuț, inofensiv.

Olivia îi arătă o cabină telefonică aflată pe cealaltă parte a drumului, lîngă o clădire comercială cu un aspect

modest. Făcu un semn spre stația de benzină aflată ceva mai departe.

— Mă lași aici și ai grijă de mașină pînă dau eu telefon.

— Ăsta e locul ? întrebă Ramon, cu o nuanță de nervozitate în glas.

— Ăsta e locul, rîse ea. Exact. El e chiar acolo. Și habar n-are ce-o să i se întîmple.

Ramon încuviință și înghiți în sec.

— Am să fac plinul, spuse el. E bine să ai tot timpul rezervorul plin.

— Corect, răspunse ea.

Olivia își observă răsuflarea aburindă, ridicîndu-se ca un fum în aerul întunecat. Așteptă pînă cînd Ramon dădu colțul, îndreptîndu-se spre benzinărie, după ce-i făcuse un semn cu mîna.

N-are nici un strop de curaj, își zise ea. Acționează doar din frică sau din slăbiciune. Să nu uiți asta.

Cu asta, și-l scoase din minte și începu să se concentreze asupra lucrului pe care îl avea de făcut. Intră în cabina telefonică și introduse o monedă în aparat. Învățase pe dinafară numărul de telefon, așa că îl formă ușor. Era ora cinci după-amiază. Nu era sigură dacă secretara mai era sau nu acolo. Telefonul sună de două ori, apoi auzi vocea pe care o așteptase atîția ani.

— ...Bună. Uite, tocmai eram pe punctul de a pleca, spuse el, fără nici o introducere.

Răspunsul ei veni aproape pe negîndite :

— Zău ? Eu cred că nu. Am impresia că n-o să mai pleci nicăieri. Niciodată.

Simți un fior de plăcere cînd de la celălalt capăt al firului nu primi nici un răspuns.

Știe, își spuse ea. Știe !

Am fost sigură. Am fost sigură, de la bun început.

Și, în acele cîteva secunde, în timp ce Duncan Richards, cuprins de panica amintirilor, înghițea în sec,

cei optsprezece ani părură să se evapore dintr-o dată. Olivia nu-și mai încăpea în piele de bucurie.

În mansardă, judecătorul Pearson auzise mașina pornind și apoi îndepărtîndu-se pe aleea pietruită. Se duc să dea telefon, își zise el. Sînt suficient de șmecheri ca să nu se folosească de telefonul de aici. Se așeză pe marginea patului, ținîndu-l pe Tommy strîns lîngă el. Apoi, dintr-o dată, se îndreptă pe spate.

O șansă, își spuse el. Poate.

Se ridică repede.

— În regulă, Tommy, vom încerca să facem ceva. Tu ascunde-te în spatele patului. Ține capul jos, dacă se precipită lucrurile. Haide, repede.

Tommy dădu din cap și se strecură sub pat. Judecătorul se îndreptă spre ușa mansardei și începu să bată cu putere.

— Hei ! Hei, voi, cei de-acolo ! Ajutor !

Ciuli urechile.

— Hei, nu e nimeni ? Haideți odată ! Ajutor !

Ezită, apoi bătu iarăși în ușă. Constată că zăvorul părea foarte solid, dar ușa se zguduia din țîțîni cînd bătea în ea. Ușa, își dădu seama, nu era solidă, ci doar din lemn presat, gol pe dinăuntru, ca mai toate ușile moderne.

— Hei, voi de-acolo !

Așteptă și, în cele din urmă, auzi pași urcînd pe scări.

— Ce vrei, bătrîne ?

Numărul doi, își zise Tommy. Se ghemui și mai mult, dar ținu capul ridicat, ca să-l vadă pe bunicul și să audă ce se petrecea.

— Ascultă-mă, trebuie să merg la toaletă. Am probleme cu vezica și toată... ezită o clipă... toată zăpăceala asta a pus-o în funcțiune.

— Ce ?

— Trebuie să merg la toaletă.

— Cristoase !

— Uite, unul din voi poate să vină cu mine, altul să supravegheze copilul, dar vă rog...

— Nu, nu, acum nu.

E singur, înțelese judecătorul într-o clipă. Sînt numai trei și doi din ei au plecat cu mașina. Gîndul făcu să-i bată inima mai tare.

— Știi ce, folosește găleata aia nenorocită, spuse Bill Lewis.

— Care găleată ?

— La naiba, nu-i nici o găleată acolo ?

— Nu.

— Cristoase !

Bill Lewis privi împrejur și zări, într-un colț al holului, găleata pe care intenționase s-o ducă în mansardă mai devreme. Rosti o înjurătură printre dinți. La naiba, își spuse el, nu-mi place deloc treaba asta. Unde dracu' e Olivia ?

Judecătorul Pearson jubila.

E singur, hotărî el. Ceilalți au plecat cu mașina și l-au lăsat aici. Nu are experiență și e speriat și nesigur.

Trase adînc aer în piept. Acum, își zise el. Acum.

Dacă deschide ușa să te ducă la baie, sau să-ți dea găleata, acum e momentul. Nu contează ce armă îți flutură pe la nas.

Bătrînul se încordă, poruncind tuturor mușchilor săi bătrîni. Picioarele trebuie să zvîcnească înainte. Brațele trebuie să-l apuce pe bărbat. Mîinile, să scoată ultima picătură de viață din el. Se aplecă puțin, așezîndu-se mai bine pe picioare, pregătit pentru momentul în care avea să se deschidă ușa.

Bill Lewis ezită.

A trecut atîta timp, își spuse el. Și niciodată n-am făcut așa ceva. În suflet păru să i se cuibărească îndoiala. Apoi alungă gîndul și își spuse : de asta ești aici. Vei fi bogat. Nu strica lucrurile.

Într-o fracțiune de secundă, se întrebă dacă nu cumva se păcălea singur.

Apoi înghiți cu greutate și ridică arma pe care o aruncase pe umăr în prima clipă în care auzise strigătele bătrînului. Era un revolver micuț, automat, și verificase de două ori dacă fusese încărcat corect. Trase piedica și împinse indicatorul pe foc automat. Regretă că nu se putea folosi de o asemenea armă decît o dată. Pipăi nerăbdător trăgaciul.

Duse mîna la zăvorul ușii.

— Te rog, trebuie să mă duc...

Judecătorul Pearson era ghemuit în spatele ușii, gata de atac. Își asculta tremurul prefăcut al vocii, de parcă era vorba de altcineva. Închise ochii, se pregăti, gata să se arunce peste cel aflat de cealaltă parte a ușii.

— În regulă, spuse Lewis.

Dar în loc să deschidă ușa, ezită din nou.

— Uite ce e, bătrîne, spuse el după o clipă de reflecție. Sînt înarmat și n-am să-ți permit să-mi faci vreo figură. Am să las găleata lîngă ușă. Pe urmă am să deschid zăvorul. Aștepți pînă ce îți dau comanda și pe urmă deschizi ușa și iei găleata.

Trase adînc aer în piept și împinse găleata lîngă ușa mansardei.

— Ascultă-mă bine, bătrîne. Am să te omor. Am să te omor așa de repede, că nici n-ai să ai timp să-ți dai seama că ești în drum spre iad. La prima mișcare anapoda, ești un om mort.

Tăcu, lăsînd cuvintele să-și facă efectul.

— Și tot ne rămîne copilul.

Bill Lewis aștepta, cu mîna pe zăvor.

— Să te aud, bătrîne. Vreau să te aud.

— În regulă, spuse judecătorul Pearson, nemișcat.

— Ascultă aici, îi spuse Bill Lewis.

Trase de piedica armei automate, armînd-o complet.

— Cunoști sunetul ăsta ?

— Nu...

— E un pistol automat proaspăt armat.

Făcu iarăși o pauză.

— Ar fi o moarte teribilă. Numai gloanțe și sînge.

— În regulă.

Îndoiala se strecura în sufletul judecătorului Pearson. Parcă și mușchii începeau să se relaxeze. Se lupta cu sine : Acum ? E bine ? El e singur, poți să-l dobori ? Fă-o ! Nu, așteaptă. Așteaptă. Nu, acum e cel mai bun moment ! Fă-o !

Părea că două voci necunoscute urlau în trupul său, fiecare în parte cerîndu-i atenție.

Se ridică în picioare. O a treia voce, gravă, propria sa voce, pe care și-o amintea din atîtea decizii luate în urma atîtor dezbateri la care asistase, rosti : Nu. Nu acum. Așteaptă.

— N-am cum să ratez. Cu arma asta, în nici un caz.

— Înțeleg, spuse judecătorul.

Într-o clipă, simți toată greutatea anilor săi, o imensă și tristă povară.

— Ești gata, bătrîne ? strigă Bill Lewis.

— Da.

— Nu te-am auzit.

— Da, sînt gata să primesc găleata.

În timp ce judecătorul Pearson rostea aceste cuvinte, Bill Lewis își scoase cheia și deblocă zăvorul, apoi făcu un pas în spate. Își închipuia că bătrînul fusese păcălit de strigăte. Ridică arma la șold, țintind spre ușă.

— În regulă. Deschide ușa și ia găleata.

Văzu ușa deschizîndu-se încet, apoi îl zări pe judecător, care îl măsură cu privirea de sus pînă jos. Lewis îi făcu semn cu țeava armei spre găleată. Judecătorul dădu din cap și o apucă de mîner.

— Mulțumesc, spuse el. Vă sîntem recunoscători.

Lewis îl fixă cu privirea.

— Nici o problemă. Vrem să vă simțiți bine cît timp stați aici.

Pronunța perfect cuvintele. Lewis zîmbi cînd judecătorul dădu din cap.

— A, domnule judecător.

— Da ?

— Cum preferați sandvișurile ? Cu muștar sau maioneză ?

— Cu maioneză.

Bill Lewis izbucni în rîs, închizînd ușa în urma bătrînului. Se îndepărtă, fără să-și mai amintească, nici măcar pentru o clipă, cît de speriat fusese în primele clipe — o slăbiciune la fel de mare ca frica însăși.

Olivia Barrow lăsă ca tăcerea de la capătul liniei telefonice să crească, înghițind parcă tot întunericul nopții. Își imagină paloarea cadaverică de pe fața prăzii sale.

— Cine e acolo ? auzi ea, în sfîrșit.

— Ei, Duncan, zău așa ! Știi cine e.

Rostea aceste cuvinte pe tonul cu care mătușa își dojenește nepotul adorat, pentru că a spart un oribil vas antic.

— Chiar trebuie să ne jucăm de-a ghicitoarea ? îl întrebă.

— Nu, răspunse el.

— Atunci, rostește-mi numele, ceru ea. Rostește-mi numle.

— Olivia. Tanya.

— Același lucru... Ei, n-ai de gînd să-ți saluți vechea tovarășă de arme ? A trecut așa de mult timp și mă așteptam la un salut călduros, bună, ce mai faci, cum te-au schimbat anii ăștia ? Ca o revedere a unor foști colegi de școală, ăsta e salutul pe care-l așteptam.

— A trecut multă vreme, răspunse el.

— Dar ne aducem aminte, nu ? Ne amintim totul, chiar dacă e mult de atunci.

— Da, eu îmi amintesc.

— Zău, Duncan ? Îți amintești cum m-ai lăsat să mor, lașule, pui de cățea ce ești ?

— Îmi amintesc, răspunse el.

— Îți amintești că Emily a murit, pentru că tu n-ai fost acolo, alături de noi ? Pentru că ne-ai lăsat singure, pe strada aia, față în față cu toate pustile alea nenorocite, șobolan prăpădit ce ești ?

— Îmi amintesc.

Olivia nu se mai putea controla. Receptorul îi tremura în mînă.

— Știi de cînd mă gîndesc la ziua asta ?

— Îmi imaginez.

— De optsprezece ani, în fiecare minut al fiecărei zile.

Duncan nu răspunse nimic.

Olivia trase adînc aer în piept. Încă o dată. Tăcu, ascultînd sunetele nopții care abia începea și respirația întretăiată a celui de la telefon. Aerul răcoros îi răsfira părul, limpezindu-i gîndurile.

— Ai ceva de zis ? îl întrebă ea.

El tăcu, neștiind ce să spună.

— Nici nu-mi imaginam.

Olivia trase iarăși aer în piept și simți imediat cum furia se stinge, înlocuită de o arsură constantă, atît de familiară, pe care o cunoștea de mulți ani.

— Ei bine, spuse ea, a venit vremea răfuielii.

Lăsă cuvintele să-și facă efectul.

— Ce vrei să spui ? o întrebă el.

— Astea-s vorbe de pușcărie, vorbe de delincvenți, Duncan, ceva ce eu știu foarte bine, iar tu nu, datorită mie. Din cauză că nu le-am spus niciodată cine ești. E expresia care se folosește atunci cînd cineva îți este dator și vii să-ți încasezi datoria. Am pus mîna pe ei, șobolan nenorocit ce ești, șopti ea. Am pus mîna pe ei, iar tu o să plătești.

— Cine ? Ce vrei să spui ? Despre ce vorbești ?

Ea îi intui panica și constatarea îi încălzi sufletul.

— Îi am pe amîndoi. I-am luat din parcarea de la școală și acum sînt în mîna mea. Știi despre cine vorbesc.

— Te rog... începu Duncan.

Expresia o înfurie.

— Nu te ruga de mine ! Nu cerși ! Lașule ! Ai avut o șansă și ai ratat-o. Ar fi trebuit să fii acolo și n-ai fost !

Din nou, tăcerea se lăsă grea pe fir.

— Ce dorești ? întrebă Duncan, după cîteva minute chinuitoare.

Ea ezită.

— Ei bine, Duncan, se pare că te descurci minunat. Anii au fost blînzi cu tine, ai profitat. Te-ai aranjat al naibii de bine.

Olivia respiră adînc și făcu o pauză.

— Am să-ți iau totul.

— Te rog să nu le faci nici un rău. Am să-ți dau tot ce vrei.

— Exact. Așa vei face.

— Te rog, spuse iarăși Duncan, uitînd cum fusese admonestat mai devreme.

— Dacă îi vrei înapoi, va trebui să plătești, Duncan.

— Am să plătesc.

— Nu cred că e cazul să apelez la toate amenințările alea prostești, ca la televizor, nu ? Cum ar fi, să nu suni la poliție. Să nu spui nimănui. Doar să fii pregătit să faci ce ți se va spune. Trebuie să-ți amintesc toate astea ?

— Nu, nu, fie ce-o fi, sînt gata, orice-ar fi...

— Bine. Vom mai vorbi în curînd.

— Nu — stai ! Tommy, fiul meu, unde...

— E bine. La fel și fascistul ăla bătrîn de judecător. Nu-ți face griji. Încă nu i-am omorît. N-am făcut cum ai făcut tu cu Emily. Ei încă mai au o șansă.

— Te rog, nu știu...

— Dar am s-o fac, Duncan. Am să-i omor, la fel de ușor cum ai omorît-o tu pe Emily și cum era să mă omori și pe mine. Înțelegi ?

— Da, da, dar...

— Înțelegi sau nu ? urlă ea.

— Da, rosti el scurt.

— În regulă, Duncan. Acum așteaptă. Am să te mai sun. Eu am putut aștepta optsprezece ani pentru asta. Desigur că și tu poți aștepta cîteva ore, spuse ea, rîzînd pe seama lui. Noapte bună. Toate cele bune tipei tale, matematicianule.

Apoi închise.

Olivia Barrow ieși repede din cabina telefonică, ferindu-se de ea ca de o ființă vie și apoi rămase pe loc, fixînd-o atent, ca și cum ar fi măsurat o parcelă de pămînt. Îl zări pe Ramon, care oprise mașina într-o parcare, la cîteva zeci de metri distanță. Îi făcu semn cu mîna și porni repede într-acolo. El îi deschise portiera și femeia urcă în mașină.

— Cum a mers ? întrebă Ramon.

Olivia era roșie ca focul. Ținînd pumnii strînși, lovi bordul mașinii, ca pe o tobă.

— S-a întîmplat ceva ? insistă Ramon.

— Nu, ripostă ea. Numai că mă simt așa de bine, încît trebuia să fac ceva.

Ramon păru să se liniștească.

— Atunci e bine, îi răspunse el. Spune-mi cum a mers.

— Mai tîrziu, cînd ajungem acasă, spuse ea. Am să vă povestesc o singură dată, ție și lui Bill.

— În regulă, spuse el, încă nervos. Deci, ne aduce mălaiul, așa-i ?

— O să plătească. Nu-ți face griji.

— În regulă, zîmbi Ramon și ambală motorul.

— Așteaptă, îi ordonă ea.

— Nu vrei să plecăm de aici ?

— Nu, răspunse ea. Mai avem ceva de făcut.

— Nu înțeleg, spuse el, dar ea păstră tăcerea, privind afară pe geam.

— Nu cred să mai dureze mai mult de un minut, două, îi spuse.

Se uita spre intrarea în bancă. Haide, Duncan, își zise ea. Vreau să te văd la față.

Pe cînd ea privea fațada băncii, luminile din clădire începură să se stingă, una cîte una. Alte cîteva clipe de întîrziere, apoi ușa din față se deschise. De pe cealaltă parte a străzii, Olivia îl văzu pe Duncan.

— E bine, rîse ea, cel puțin n-a făcut infarct.

Olivia îl văzu pe Duncan scăpînd din mînă cheile, aplecîndu-se să le ia și începînd să închidă ușile. Își pusese pardesiul pe umeri, cam într-o parte, și mîinile îi tremurau vizibil. Servieta, plină de hîrtii, rămăsese deschisă. Panica îl făcea să se grăbească, ghici Olivia. Observă că folosea două rînduri de chei, după care îl văzu deschizînd ușița unui panou electric aflat lîngă ușa de la intrare. Îl văzu formînd un șir de cifre, probabil un cifru. Olivia se întrebă cît de sigur pe el putea să fie în timp ce forma numărul acela.

— Să mă ia naiba, rosti ea cu voce tare. Nemernicul știe să pună în funcțiune sistemul de siguranță.

Îl urmări mai departe pe Duncan care, cu pași nesiguri, pe jumătate în fugă, porni spre o zonă micuță de parcare. Ramon rînji neliniștit spre Olivia.

— Acum plecăm ? o întrebă el.

— Răbdare, Ramon, răbdare. Avem de învățat niște lucruri.

Mașina lui Duncan porni și trecu în goană pe lîngă locul unde se aflau.

— În regulă Ramon, dă-i bătaie. Hai să luăm urma nemernicului în BMW-ul lui frumos și nou.

— De ce ?

— Fă cum îți spun !

El porni în viteză, ieși din parcare și porni rapid pe urmele lui Duncan.

— Și dacă te observă ?

— Crezi că are vreo șansă ? Nătărăul poate să se considere norocos dacă ajunge acasă fără să se lovească de ceva. Dar, dacă asta te face să te simți mai bine, lasă mai multă distanță între noi, numai nu-l pierde din vedere.

— 'Nțeles !

Ramon îl lăsă pe Duncan să se îndepărteze și apoi își reluă drumul.

— De ce facem toate astea ? Doar știm unde stă. Am mai văzut locul.

— Exact. Vreau doar să mă asigur că merge acasă și nu direct la FBI.

— Aha, am înțeles. Vrei doar să fii sigură.

— Exact.

Explicația era la nivelul gîndirii lui Ramon, care își continuă drumul cu mai mult entuziasm în următoarele minute. Trecură fără probleme prin centrul orașului, spre străzile mai liniștite, străjuite de șiruri de copaci. Olivia urmărea cu atenție farurile mașinii lui Duncan, trecînd de pe o stradă pe alta.

— Acum intră pe East Street.

— Mai are un rînd de case. Lasă-l un minut și pe urmă trecem ușor pe lîngă el.

Olivia se întoarse în clipa în care treceau prin fața casei și îi zări pe Megan și Duncan, stînd în prag, parcă împietriți de surpriza pe care le-o făcuse chiar ea.

— În regulă, spuse Olivia pe un ton pe deplin satisfăcut. Să-i lăsăm să cîntărească lucrurile o vreme. Să-i lăsăm să fie cuprinși de panică și îngrijorare, pîn-o să le iasă pe nas.

Ramon încuviință și rînji.

— Înapoi acasă ?

— Întîi trebuie să iau mașina judecătorului și s-o ascund în pădure. Pe urmă vom merge să vedem ce fac musafirii noștri.

Parcă aș pregăti ceva de mîncare, își zise ea. Acum e momentul să las aluatul să dospească, înainte să-l bag la cuptor.

Megan și Duncan intrară în sufragerie cu pași nesiguri și se așezară în fotolii, față în față, copleșiți de nenumărate întrebări, dar incapabili să rostească vreuna din ele. După șocul inițial al sosirii lui Duncan acasă, după torentul de lacrimi vărsate aproape imediat după aceea, cei doi se lăsaseră cuprinși de incertitudine, în timp ce panica le făcea inimile să bată mai tare.

Megan încercă să se controleze, nefiind sigură dacă trecuse o oră sau doar cîteva minute. Parcă ar fi pierdut noțiunea timpului, ca și cum îi dispăruse orice urmă de siguranță. Se străduí să-și amintească niște lucruri simple : E marți. Sîntem acasă. E ora cinei.

Dar efortul nu făcea decît să o năucească și mai tare. Trebuie să mă agăț de ceva, își zise ea. Își aruncă privirea de jur împrejurul camerei, observînd la întîmplare lucruri cunoscute, făcînd un efort să-și amintească povestea fiecăruia : scrinul vechi, cumpărat dintr-un magazin din Hadley și refăcut de mînă, cu mare greutate ; setul de cupe de la magazinul artizanal din Mystic ; acuarela, reprezentînd cîteva nave pe chei, făcută de o prietenă care se apucase din nou de pictură, după ce-și văzuse copiii mari. Fiecare din aceste lucruri îi umpleau viața, făcînd-o să-și amintească cine era în acea clipă, cine avea să fie în viitor. Și totuși, nu mai era sigură de nimic. Nimic n-o mai liniștea, ca și cum fusese aruncată cu totul în alt loc. Probabil că asta e moartea, își spuse ea.

— Nu înțeleg, rosti ea în cele din urmă.

— Ce nu înțelegi ? o repezi el.

— Bine. Uite ce știu eu. Puțin după ora cinci după-amiază, la cîteva minute după ce m-ai sunat, am primit un telefon de la Olivia Barrow. A spus că i-a luat pe cei doi Tommy de la școală și că-i ține prizonieri. A spus că va trebui să plătim ca să-i luăm înapoi.

— Dar am crezut că e în închisoare...

— S-ar părea că nu.

— Nu fi sarcastică !

— Mă rog, nu știu ce importanță ar avea felul în care a ajuns aici ! La naiba, e aici ! A pus mîna pe ei ! Numai asta contează !

Megan sări în picioare și începu să măsoare camera în lung și în lat, cuprinsă de disperare, fără să-și dea exact seama ce face.

— Tu ești de vină ! Tu ești de vină ! Tommy al meu ! Tatăl meu ! E vina ta ! Erau prieteniii tăi nenorociți ! Eu n-am vrut să am de-a face cu ei ! Se jucau de-a revoluționarii ! Cum ai putut ? Nemernicule !

Se repezi spre Duncan care, surprins, se dădu într-o parte. Nu-l nimeri de prima dată și reuși să pareze a doua lovitură. Ea se aruncă asupra lui, lovindu-l orbește, gemînd. El o apucă strîns și, în cele din urmă, ea îi căzu în brațe. Duncan o cuprinse la piept și, împreună, începură să se legene ușor.

După cîteva minute de tăcere, netulburată decît de scîrțîitul scaunului și de gemetele ei, Megan reuși să rostească :

— Îmi pare rău. N-am putut să mă abțin. Ah, Duncan.

— Nu-i nimic, șopti el. Înțeleg.

Tăcu preț de cîteva clipe.

— Ne-am schimbat, reluă el.

Ea îl privi printre lacrimi.

— Duncan, te rog, trebuie să fii rezonabil. Toată viața mea, din clipa în care ne-am cunoscut, ai fost cel puternic, te rog să nu te schimbi acum. Dacă nu, nici nu știu cum vom trece peste toate astea.

— Am să fiu puternic, rosti el cu calm. Am să încerc din răsputeri.

Rămaseră tăcuți. Megan simțea un nod în gît.

— Ah, săracul meu copil, spuse ea.

Strînse mîna lui Duncan, chinuită de gînduri copleșitoare, înspăimîntătoare. Înghiți în sec.

— Ce-o să ne facem ? întrebă ea, în cele din urmă, pe un ton plat, indiferent.

— Nu știu.

Ea dădu din cap și, împreună, continuară să se legene.

— Copilașul meu, spuse ea. Tatăl meu.

— Megan, ascultă-mă. N-o să li se întîmple nimic. Domnul judecător poate să se descurce singur. El o să aibă grijă de Tommy. Știu asta.

Ea se ridică pe jumătate și-l privi.

— Crezi asta ?

— Sigur. Bătrînul are încă nervii tari.

— Chiar așa este, zîmbi ea, mîngîindu-l pe Duncan pe obraz. Chiar dacă minți, oricum e plăcut să gîndim așa.

— Cel mai important lucru e să nu intrăm în panică.

— Cum ? Spune-mi, Duncan, cum să nu intrăm în panică ?

— Ce n-aș da să știu...

Ea începu iar să plîngă, dar o altă voce o opri.

— Mami ? Tati ? Ce s-a întîmplat ?

Era Karen, în pragul ușii. Lauren își ițea capul din spatele surorii sale.

— V-am auzit plîngînd, pe urmă v-am auzit certîndu-vă. Unde e Tommy ? Unde e bunicul ? S-a întîmplat ceva ? Sînt bine ?

Vocile celor două fete tremurau.

— Ah, Doamne, fetelor... rosti Megan.

Duncan văzu paloarea de pe fețele copilelor. O clipă, nu reuși să spună nimic, privind teama ce se citea pe chipurile lor.

— Au pățit ceva ? întrebă Karen, cu vocea spartă.

— Unde sînt ? Ce s-a întîmplat ? întrebă iarăși Lauren.

— Mami ? Tati ?...

Amîndouă începură să plîngă, cuprinse de teamă, buimăceală și neliniște.

Duncan trase adînc aer în piept.

— Veniți încoace fetelor, luați loc. Amîndoi sînt sănătoși, din cîte știm...

Așteptă pînă cînd fetele intrară în cameră, într-un pas, ca și cum între ele ar fi existat o legătură invizibilă. Vedea cît sînt de speriate, șocate de un lucru pe care nu-l înțelegeau. Se așezară pe canapeaua aflată în fața părinților lor.

— Nu așa, veniți mai aproape, spuse el.

Gemenele se așezară pe podea, lîngă picioarele părinților. Amîndouă plîngeau încet, dar neștiind de ce, simțind doar că echilibrul familiei fusese oarecum zdruncinat.

Duncan rosti, fără nici o pregătire :

— Tommy și bunicul au fost răpiți.

Fetele se înroșiră brusc, făcînd ochii mari.

— Răpiți ? De cine ?

— Cum ?

Nu știa ce să răspundă. O tăcere grea se lăsă în cameră. Duncan observă că locul lacrimilor fusese luat de ceva ce nu era nici tristețe, nici teamă. Nu-și putea imagina ce se petrecea în mintea lor și asta îl îngrijora. Ridică brațul.

— Va trebui să mai aveți puțină răbdare, spuse el.

Simți mîna lui Megan pe genunchi. Se întoarse și zări un alt fel de grijă pe fața ei.

— Trebuie să le spunem totul, spuse Duncan. Și ele fac parte din toate astea. Sîntem în continuare o familie și participăm în mod egal la orice eveniment. Trebuie să afle adevărul.

— Care adevăr ? Cît de mult din adevăr ?

— Nu știu, clătină el din cap.

— Duncan, sînt încă niște copile !

Megan întinse brațele și le trase pe gemene la pieptul său.

— Nu sîntem copii ! Trebuie să știm ! spuseră ele, desprinzîndu-se din strînsoarea ei.

Duncan rămase tăcut cîteva clipe.

— Megan, mai e ceva, mai există un lucru la care tocmai m-am gîndit : de unde știm că nu sînt și ele în pericol ?

Megan se lăsă să cadă pe scaun, ca lovită de trăsnet.

— Ah, nu se poate... crezi asta ?

— Nu știu. Nu știm nimic.

Megan încuviință. Înghiți în sec cu greutate și făcu un efort să-și îndrepte spatele.

— Fetelor, vreau să mergeți la bucătărie și să faceți un ibric de cafea. Dacă vă e foame, luați-vă ceva de mîncare. Lăsați-mă singură cu tatăl vostru cîteva minute, să discutăm puțin despre asta, apoi veniți înapoi și vă vom lămuri, rosti Megan, pe tonul mamei care știe bine ce spune, tonul pe care îl folosea cînd dorea să pună capăt oricăror proteste.

— Mami !

— Faceți așa cum v-am spus ! le ceru ea.

Duncan o văzu pe Karen, trăgîndu-și sora de mînecă. Amîndouă se întoarseră spre el, iar el confirmă cu un gest al capului. Păreau triste și dezamăgite, dar se ridicară în picioare și plecară spre bucătărie fără să mai plîngă.

Duncan se întoarse spre Megan.

— S-aud, reluă el, ce le spunem ?

Cîntări o clipă lucrurile.

— Să începem prin a le spune că tatăl lor e un delincvent ? Că poliția din Lodi, California, ar mai fi și acum fericită să-i dibuiască ascunzătoarea, chiar după optsprezece ani ? Sau, poate, să încep prin a le spune că e un laș care și-a lăsat tovarășii să moară în stradă, cînd le-a întors spatele și a fugit ? Sau că, de fapt, ele au fost concepute

înainte de a ne căsători ? Sînt sigur că asta le va crea alte emoții. Cum să le spunem că toată viața pe care am trăit-o a fost o minciună, o acoperire pentru ceva ce ar trebui să fie doar o poveste veche ?

— Nu-i adevărat ! ripostă Megan. Viața noastră nu e o acoperire pentru nimic. Ăștia sîntem. Nu mai sîntem cine eram. Nimeni nu mai e la fel !

— Olivia nu s-a schimbat.

Megan rămase fără replică.

— Într-adevăr, repetă ea după o vreme, îngrozită.

Apoi se gîndi mai serios : Chiar așa să fie ? Nu știm. Încă nu.

— Deci, spuse Duncan, cu ce începem ? Cum le explicăm ?

— Nu știu, răspunse Megan. Presupun că începem cu începutul.

Furia lui Duncan se risipi la fel de repede precum izbucnise. Tăcu o vreme, apoi încuviință.

— În regulă, îi spuse. Le spunem și ne rugăm să iasă bine.

Dar, în acea clipă, amîndoi se așteptau la ce era mai rău, deși nu știau ce ar putea fi asta.

Olivia Barrow stătea în parcare, lîngă mașina judecătorului, simțind învăluirea aerului răcoros al nopții. Se străduia să străpungă întunericul cu privirea. Constatînd că nu era nici țipenie de om, deschise portiera și se strecură în spatele volanului limuzinei scumpe care aparținea judecătorului. Pentru o clipă, mîngîie scaunele de piele, apoi porni motorul și băgă în viteză, ascultînd sunetul egal al motorului.

Mergea repede, dar atent, străbătînd orașul Greenfield, cufundat în întuneric. Orașul părea să respire cu încetinitorul, ezitant ; puțină lume se mai vedea pe străzi.

Chiar și firmele luminoase ale restaurantelor și magazinelor păreau mai neînsemnate.

Cîteva clipe mai tîrziu, părăsea centrul orașului, trecînd prin zona rezidențială. Observă doar în treacăt casele egale și ordinea proprie unei suburbii, rămînînd atentă la drumul care se deschidea înaintea sa, pierzîndu-se în întunericul și mai adînc al ținutului din afara orașului.

Intră fără probleme pe un drum lăturalnic, de țară, apoi pe un altul, pînă cînd zări cărarea care ducea spre casa ei și încetini. Depăși locul cu vreo cincizeci de metri și, în cele din urmă, intră pe un drum plin de praf, care ducea în pădure. Încetini, lăsînd limuzina masivă să treacă peste gropile și hîrtoapele drumului forestier. Crengi de copaci și tufișuri răzlețe se loveau de portierele mașinii, iar scrîșnetul lor îi amintea de gemetele animalelor în călduri. După cîteva clipe, găsi locul pe care-l descoperise cu cîteva săptămîni mai înainte, într-o plimbare. Asigurîndu-se că nu înțepenise cauciucurile în vreo mlaștină, întoarse mașina cu fața în direcția opusă.

Opri motorul și, luînd un mic sac de umăr, îi verifică conținutul : un schimb de haine, niște articole de toaletă, cîteva acte false, o sută de dolari în bancnote, cărți false de credit și pistolul Magnum de calibrul 357 mm.

Mulțumită, închise sacul și îl lăsă pe podea, alături de locul șoferului. Apoi ieși din mașină, lăsînd cheile înăuntru. Supapa mea de siguranță, își zise. Pentru orice eventualitate.

După asta porni înapoi printre tufișuri și copaci întunecați, străbătînd rapid drumul scurt care o despărțea de fermă.

Tommy sorbea lacom cîte o lingură de supă și lichidul cald îl făcea să uite unde se afla. Gîndurile îi fugeau acasă și, preț de o clipă, se întrebă dacă părinții și surorile lui stăteau acum în jurul mesei, la cină. Apoi își dădu seama că, probabil, nu putea fi vorba de așa ceva, din cauza lui și

a bunicului, și se întrebă ce făceau. Or fi și ei speriați ? Se gîndi la surorile lui și își dori să le aibă lîngă el. Presupuse că ele n-ar putea fi soldați la fel de buni ca el și bunicul, dar știau jocuri pe care le puteau juca împreună, ca să-și treacă timpul. Întotdeauna se joacă cu mine, chiar cînd alți copii nu vor, chiar cînd rîd de mine și-mi dau porecle, pentru ele nu contează. Își aminti că odată ninsese, iar el stătuse afară o oră întreagă, încercînd să prindă măcar un fulg în mînă. Ceilalți copii din vecini au rîs de mine, mi-au spus că n-am să fiu în stare, dar chiar atunci Karen și Lauren au ieșit afară și au încercat să mă ajute și n-a trecut mult pînă ce toți copiii au început să facă la fel. Și mai era și băiatul care stătea la vreo două case mai departe, care mă lovea tare de tot în braț, pînă cînd Karen l-a lovit la rîndul ei și el a încetat. Amintirea îl făcu pe Tommy să zîmbească. Chiar că-i dăduse una, s-o pomenească, își spuse el ; băiatului îi dăduse sîngele pe nas și Karen refuzase să-și ceară scuze. Se gîndi la nopțile cînd îi era frică de întuneric și cum Karen și Lauren își aduceau sacii de dormit în camera lui și dormeau pe covor, pînă ce el adormea și puteau să plece. Dar tot știam cînd plecau, își zise el, doar că în momentul acela noaptea nu mai părea așa de înfricoșătoare. Se uită la sandvișul pe care-l ținea în mînă. Ele mi l-ar fi făcut cu roșii, salată și niște cartofi prăjiți. Iar Lauren mi-ar fi strecurat și o napolitană cu ciocolată, din cele pe care mami le ține pe raftul de sus.

Vin ele după mine, își zise el. Și mami și tati la fel. Iar tati o s-o bată pe femeia aceea care mă sperie și o s-o aresteze, pentru ca bunicul s-o trimită la închisoare, fiindcă acolo îi e locul.

Sper ca Lauren și Karen să nu uite să-mi aducă niște prăjituri.

Se opri din mîncat, ca să ia niște înghițituri de lapte. Ar fi fost mai gustos dacă i-ar fi pus niște sirop de cioco-

lată. Mușcă iar din sandviș. În timp ce mesteca, îl observă pe bunicul său, așezat pe marginea patului și privind în gol.

— Bunicule, trebuie să mănînci niște supă. E bună, îi spuse el.

Judecătorul Pearson clătină din cap, dar îi zîmbi băiatului.

— Nu mi-e foame acum, răspunse el.

— Dar trebuie să fim puternici amîndoi, dacă va fi cazul să ne luptăm.

Judecătorul Pearson zîmbi din nou.

— Am spus eu asta ?

— Sigur că da.

Tommy dădu la o parte farfuria goală și se apropie de bătrîn.

— Te rog, bunicule, spuse el și vocea începu să-i tremure ușor. Te rog să mănînci, adăugă el, luîndu-l pe bătrîn de mînă. Mama spune mereu că nu merge treaba fără mîncare. Nu te poți juca și nu poți face nimic.

Judecătorul Pearson privi în jos spre băiat și dădu din cap.

— Tot ce spui tu, Tommy, are foarte multă logică.

Își trase farfuria și începu să soarbă supa. Spre surprinderea lui, era bună. Continuă să mănînce, în timp ce nepotul său urmărea cum dispare fiecare înghițitură.

— Ai dreptate, Tommy. Deja mă simt mai puternic.

Băiatul izbucni în rîs și bătu ușor din palme.

— Tommy, cred că ar trebui să-ți predau ție comanda. Tu vei fi generalul și eu soldatul. Se pare că știi cel mai bine ce-i trebuie armatei sale.

Judecătorul Pearson începu să mestece sandvișul. Nu avea destulă maioneză.

Dumnezeule, e mult timp de cînd n-am mai mîncat supă, lapte și un sandviș. Mîncare pentru copii. Mă întreb dacă își închipuie că asta ne va face și mai dependenți — că, tratîndu-mă ca pe un copil, voi deveni mai puțin adult.

Pentru prima dată, judecătorului Pearson îi trecu prin minte că era nevoie și de altceva, în afară de forță, pentru a-și croi drum cu forța și pentru a scăpa din mansardă. Decise să reflecteze la implicațiile psihologice ulterioare acestei sechestrări. Dar mai întîi trebuie să acționăm cumva, își spuse el.

— Tommy, îți dai seama că au trecut cîteva ore de cînd am fost prinși și încă n-am cercetat cu atenție celula asta a noastră ?

Aruncă o privire pe ceasul de la mînă. Trecuse de nouă seara. Nu erau prea deștepți, își zise el. Ar fi trebuit să-i ia ceasul. Asta ne-ar fi dezorientat și mai mult. Dar cum știm ce oră este, știm și că au trecut aproape cinci ore de cînd ne-au luat. Asta ne ajută să ne agățăm de ceva.

— Ce vrei să spui, bunicule ?

— Ce știm despre locul în care ne aflăm ?

Judecătorul Pearson se ridică în picioare. Se simțea plin de energie.

— E podul unei case, răspunse Tommy.

— Unde crezi că ne aflăm ?

— Undeva, la țară.

— Cît de aproape de Greenfield ?

— Nu putem fi prea departe, pentru că n-am stat așa de mult în mașină.

— Ce altceva mai știm ?

— Știm că aleea care duce la casă e foarte lungă.

— De unde știi asta ?

— Am numărat pînă la treizeci și cinci de cînd am părăsit șoseaua.

— Bravo, băiete.

— Așa că mami și tati nu au prea mult de mers pînă la noi.

Judecătorul zîmbi.

— Probabil că ne vor duce chiar ei acolo. De obicei așa se întîmplă, cînd se ajunge la o înțelegere.

— De acord. Ce bine ar fi dacă s-ar grăbi. Bunicule, crezi vom pleca acasă în seara asta ?

— Nu, nu cred.

— Tati ar putea să completeze un cec.

— Probabil că vor bani gheață.

— Eu am aproape cincizeci de dolari în bancă, acasă. Crezi că s-ar mulțumi cu atît ?

Judecătorul Pearson zîmbi din nou.

— Nu. Poți să-ți păstrezi banii. Îi strîngeai pentru ceva anume ?

Tommy încuviință cu un gest al capului, dar nu spuse nimic.

— Și ?

— Trebuie să-mi promiți că nu-i spui lui mami.

— De acord. Îți promit.

— Vreau un skateboard.

— Nu știu ce să zic, nu ți se pare puțin cam periculos ?

— Mda, dar am să port întotdeauna cască și genunchiere, ca băieții mari de la școală.

— Dar ai o bicicletă foarte frumoasă. Mai ții minte cînd ne-am dus, cu tatăl tău și cu tine, s-o alegem ?

Tommy dădu din cap.

— Ce nu-ți mai place ?

— Nu-i asta... doar că, mă rog...

— Vrei un skateboard.

— Da.

— Bine, n-am să spun la nimeni. Și să știi că, după ce ajungem acasă, am să-ți dau o bancnotă de cinci dolari, s-o adaugi la contul din bancă.

— Grozav.

Judecătorul Pearson privi iarăși de jur împrejurul camerei. Nu era decît un singur bec, atîrnat în suportul din centrul tavanului. Verificară lumina, apăsînd pe întrerupătorul de lîngă ușă.

— Tommy, cred că a venit momentul să ne cunoaștem mai bine podul.

— De acord, spuse Tommy, ridicîndu-se în picioare.

— Dar scoate-ți pantofii, rosti judecătorul încet. Nu-i lăsa să cadă pe podea, pune-i pe pat. Pe urmă mergi încetișor, bine ?

— De ce, bunicule ?

— N-are rost ca cei de jos să ne audă plimbîndu-ne pe aici.

Tommy încuviință și făcu așa cum i se spusese.

— În regulă, spuse judecătorul Pearson. La drum.

Bătrînul și băiatul porniră, pe pipăite, de-a lungul peretelui camerei.

— Ce căutăm ? șopti băiatul.

— Nu știu. Orice.

Ajunseră la capătul primului perete și Tommy găsi un cui lung, plin de praf, pe podea.

— Bine, bine, spuse bătrînul, punîndu-l în buzunar.

Își continuară drumul de jur împrejur. Brusc, bătrînul se opri, pipăind planșeul de lemn.

— Pune mîna aici.

— E rece. E rece de la un cap la altul.

Judecătorul Pearson puse o mînă pe locul rece.

— S-ar putea să reușim să ieșim pe aici. Nu e izolat. Mă întreb de ce. Poate că pe vremuri aici a fost o fereastră.

Merseră mai departe. Cînd ajunseră la ușă, Tommy îi arătă că nici cuiele care o fixau în balamale nu erau fixate complet.

Cercetară și cele două paturi de campanie. La unul din ele, o bară de fier era slăbită. Judecătorul Pearson o slăbi și mai tare.

— Pot s-o scot de aici, spuse el.

Pe urmă se așeză pe pat și își puse pantofii în picioare. Tommy făcu și el la fel.

— N-am găsit prea multe, spuse băiatul.

— Nu, nu, nu, aici n-ai dreptate. Tu ai găsit cuiul și, împreună, am descoperit locul slab care ne-ar putea duce afară, plus bucata de metal pe care o putem transforma în

armă. Pe lîngă asta am aflat ceva despre ușă, deși e încă prea devreme să spunem cît e de important. Am făcut mai mult decît îmi închipuiam. Mult mai mult.

Optimismul din glasul său ridică puțin moralul băiatului.

— Of, bunicule, spuse el după o clipă, sînt obosit și aș da orice să fiu acasă.

Se urcă pe pat și-și lăsă capul în poala bunicului.

În afară de asta, încă mi-e frică. Nu la fel de tare, dar tot mi-e frică.

Băiatul închise ochii și, în gînd, judecătorul Pearson se rugă să adoarmă. Mîngîie fruntea băiatului și simți cum i se umezesc ochii. Se întrebă unde-i dispăruse toată vigilența. Își simțea trupul relaxîndu-se încet, luptîndu-se cu tensiunea și frica. Lăsă capul pe spate.

Brusc, Tommy sări în sus.

— Vin ! spuse el.

Judecătorul Pearson deschise ochii.

Auzi pași pe hol și o mînă care încerca ușa.

— Sînt aici, Tommy. Nu-ți face nici o grijă.

Ce prostie am spus, își zise el. Dar nu se putea gîndi la nimic altceva.

Olivia Barrow dădu ușa de perete și intră în camera de la mansardă. Observă că „protejații" ei se ghemuiseră lîngă perete și citi îngrijorarea oglindită pe fețele lor.

— Ați terminat de mîncat ? se răsti ea.

Tommy și bunicul încuviințară cu un gest al capului.

— Bine. Trebuie să vă păstrați forțele, continuă ea, repetînd, fără să știe, cuvintele lui Tommy. Nu se știe cît va dura.

Se apropie de cei doi.

— Bătrîne, arată-mi fruntea.

— E în regulă, spuse judecătorul Pearson.

Doar n-am s-o las să-mi facă vreo figură, își zise el. Nu mai ține de data asta.

— Vreau să văd !

— Am spus că e în regulă.

Ea ezită.

— Care vasăzică, ne ținem de glume, da ?

El clătină din cap.

— Nu-înțelegi nimic, nenorocit bătrîn, nu ?

— Ce să înțeleg ?

— Ce cumplit de vulnerabili sînteți.

— Uite ce e, spuse judecătorul Pearson, pe tonul moralist care reușea să-i scoată pe mulți din sărite. Sîntem prizonierii tăi. Ai pus mîna pe noi, fără să ne dai nici o șansă. M-ai lovit și l-ai speriat pe băiat. Ne-ai aruncat în gaura asta de șoarece. Probabil că i-ai înfricoșat de moarte și pe părinții lui. Ești la cîrma jocului, bravo ție. Acum cc-ar fi să-ți vezi de treabă ? Ce, sînteți amatori ? Dă-i bătaie, cucoană. Să lăsăm amabilitățile. N-are sens să prelungim lucrurile mai mult decît e necesar. Scoate-ți banii ăia nenorociți și lasă-ne să plecăm acasă !

Olivia zîmbi.

— Ah, domnule judecător, nu înțelegi.

— Nu mai vorbi în dodii !

Ea clătină din cap, ca și cum s-ar fi amuzat de cine știe ce glumă spusă în gînd.

— Bătrîne, ești atît de naiv ! Crezi că poți scăpa de sub control răspunzînd cu aceeași monedă. Nu fizic, ci intelectual. Te certi cu cei care te-au capturat. Îi pui să-ți aducă tot felul de lucruri — cum ar fi o găleată. Manipulezi aranjamentul. Mîine-poimîine ai să-mi ceri și niște pături în plus — chiar dacă aici e suficient de cald...

— Păi, nu ne-ar mai strica vreo cîteva, și niște perne...

— Sau să te plîngi de mîncare...

— De fapt, nu se poate spune că supa și sandvișurile sînt potrivite...

— Ați avut la dispoziție cinci ore și șocul inițial s-a mai estompat. Ați avut puțin timp pentru a cîntări situația. Nu pare prea gravă. Nici unul din voi nu e rănit. Podul ăsta nu-i cel mai prăpădit loc posibil. Cît despre

răpitorii voștri, ei bine, ei par puțin cam ciudați, dar vă închipuiți că puteți ajunge la o înțelegere cu ei. Dumneata cunoști, cît de cît, situația — presupun că ai ascultat mărturii legate de răpiri în vreun proces, nu ? În mare, lucrurile ar putea sta mult mai rău. Asta te pune pe gînduri, nu ?

— Treci la subiect.

Olivia scoase un revolver masiv și îl flutură prin aer.

— Subiectul este că mă faci să trec iar la amenințări. Îi știu eu pe tipii de soiul dumitale, domnule judecător. Paznicii de închisoare sînt tot așa. Ei cred că pot rezolva totul cu forța. Știu că nu există nimic mai important decît să ții totul sub control. Așa stau lucrurile în pușcărie, domnule judecător, deși probabil că dumneata n-ai fost niciodată pe-acolo. Sute și sute din cei mai duri, răi și violenți criminali respectă ordinele date de o mînă de gărzi în uniformă. Totul vine de la creier — autoritate, forță, putere. La fel și aici. Eu sînt gardianul. Voi, prizonierii. Eu trebuie să vă țin sub control. Voi căutați tot felul de mici subterfugii pentru a vă păstra identitatea. Zău așa, la capitolul ăsta am un avans bunicel în fața voastră.

Olivia rînji, arătîndu-le pistolul, și apoi îl dădu deoparte, ca în joacă.

— Nu înțelegi ? Sînt o expertă.

Brusc, își întoarse privirea spre Tommy.

— Iată o amenințare, domnule judecător. Am să iau băiatul.

— Ce ?

— E simplu, domnule judecător. Văd că sînteți mai puternici împreună. Poate că am să vă despart. Mai e și un subsol în casa asta, dacă vreți să știți. Ne-am gîndit deja să vă ducem acolo, dar ar fi părut o cruzime. E mai rău decît în oricare din celulele prin care am trecut. Nu e lumină. E frig, umezeală și igrasie. Vine și un miros de canal. Un loc foarte deprimant, plin de microbi și cine mai știe ce. Poate c-am să-l leg pe băiat acolo o vreme.

— Te rog, nu ! Vreau să stau aici ! aproape că strigă Tommy.

Judecătorul simți cum băiatul începe aproape imediat să tremure.

— Nu va fi necesar, spuse el. Vom face tot ce ne ceri.

— Fruntea !

— Poftim, uită-te.

Olivia lăsă revolverul deoparte și scoase o mică trusă medicală. Tamponă fruntea judecătorului cu Betadine.

— Ceva dureri de cap ?

— Nu mai mult decît era de așteptat.

— Oricum, continuă ea, să-mi spui dacă ai amețeli.

— Așa am să fac.

Ea strînse medicamentele și se ridică.

— Trebuie să înțelegi ceva, domnule judecător.

— Ce anume ?

— Am mai spus și mai devreme. Asta nu-i o răpire. Nu e ceva normal. Nu seamănă cu nimic din experiența dumitale.

Izbucni în rîs.

— O să vă arăt. Fiți atenți. Vom transforma un lucru foarte obișnuit într-un lucru cumplit.

El o privi nedumerit.

Olivia bătu brusc din palme.

— Haideți, băieți, cine are nevoie la toaletă înainte de culcare ?

Nici judecătorul și nici Tommy nu răspunseră.

— Hai, zău așa. Aveți șansa de a evita umilința găleții. Cine vrea să meargă ?

Ei rămaseră în continuare tăcuți.

— Ei bine, veți merge amîndoi. Domnule judecător, mai întîi dumneata. Ridică-te și ieși pe ușă. Compatriotul meu așteaptă afară, cu pistolul lui automat cel mititel — o armă remarcabilă, domnule judecător. Ai pus vreodată mîna pe așa ceva ? Știi, de-abia dacă face un pic de zgomot cînd omoară pe cineva.

Judecătorul nu știa dacă lăudăroșenia asta se baza pe realitate sau era doar o supoziție.

Olivia izbucni din nou în rîs.

— Am ghicit ce-ți trece prin minte, domnule judecător. Ei bine, să lăsăm deocamdată acest mic mister, da ?

Schimbă brusc tonul, dintr-unul jucăuș într-unul dur :

— Ridică-te dracului în picioare și du-te la toaletă. Eu am să rămîn aici, să-i țin companie micuțului Tommy.

— Bunicule, te rog, nu mă lăsa !

Judecătorul Pearson se ridică în picioare și ezită.

— Mișcă, domnule judecător !

— Bunicule !

Olivia se apropie de pat și-și puse brațul pe umărul lui Tommy.

— Te rog, bunicule, nu mă lăsa singur. Te rog ! Nu vreau să pleci ! Bunicule !

— Vezi ce dificil e să alegi, domnule judecător ? Te simți rupt în două ? Ce-am să fac eu în spatele dumitale ? Ce se va întîmpla ? Poate că ai să pleci și cînd te vei întoarce băiatul nu va mai fi aici, ci jos în subsol. Poate că, dacă nu pleci, am să-l iau eu, pur și simplu, ca să fac același lucru. Haide, domnule judecător, hotărăște-te. Doar asta fac judecătorii, nu ? Iau hotărîri. Ești blestemat și dacă o faci, și dacă n-o faci. Hai, domnule judecător, ghicește ! Ce-am să fac ? Cît de crudă pot fi ! Care este alegerea corectă ?

— Bunicule !

— Am să mă duc, Tommy, stai liniștit. Mă întorc imediat.

— Bunicule ! Te rog !

Olivia îl apucă pe băiat de umăr și-l fixă pe bătrîn.

Să te ia naiba ! își spuse el. Se întoarse și se grăbi să iasă pe ușă, fiecare pas părînd marcat de un strigăt sau un suspin al băiatului. Fiecare sunet îi rănea sufletul și ezită, chinuit, între tînguirile lui Tommy și amenințările care-i

treceau prin minte. Îl zări pe Bill Lewis care rînjea, cu revolverul pregătit, așteptîndu-l la jumătatea culoarului.

— Aici, spuse Lewis, făcîndu-i semn cu mîna. Lasă ușa deschisă. Probabil că vrei să auzi ce se întîmplă afară.

Judecătorul se grăbi, urinînd nerăbdător.

— Mai repede, domnule judecător.

Trase apa și reveni în pod, unde Tommy plîngea neîntrerupt. Răsuflă ușurat : cel puțin, nu se atinsese de el.

— M-am întors, m-am întors, m-am întors. Totul e bine, Tommy, totul e bine.

Se repezi să-l strîngă în brațe pe băiat, ca să-l liniștească. Era furios la culme, în timp ce îl ținea la piept, legănîndu-l.

Olivia îi lăsă în pace cîteva momente, apoi reluă :

— Ei, n-a fost așa de greu. Dar ce urmează va fi mai greu. Tommy ! Ridică-te în picioare ! E rîndul tău !

— Se descurcă și la găleată, spuse judecătorul furios.

— Nu, nu se poate. Acum, nu. Nu e permis.

— Vă rog, spuse judecătorul Pearson. Lăsați-mă să-l duc eu.

— Nici o șansă.

— Bunicule ! gemu Tommy. O să mă ducă în subsol, știu eu !

— Poate, zîmbi Olivia. Există și posibilitatea asta, nu ? Viața e așa de... schimbătoare. Să mergem ! adăugă ea și rînji.

— Nu, bunicule, nu. Vreau să stau aici cu tine. Nu trebuie să merg, nu-mi trebuie ! Te rog, lasă-mă să stau aici, te rog, bunicule, te rog !

Judecătorul Pearson știa că rugămințile băiatului nu vor avea nici un efect asupra femeii.

— E în regulă, Tommy. Fii bărbat. Ești în stare. Ai să reușești și totul va fi bine. Sînt sigur de asta.

Grijuliu, îl ajută pe Tommy să se ridice în picioare.

— Sînt aici. Du-te, fă-ți nevoile și vino imediat înapoi. Nu-ți face griji.

Băiatul plîngea amarnic, zgîlțîindu-și umerii. Dar bunicul îl văzu dînd din cap. Judecătorul Pearson îl prinse în mîinile sale și îl întoarse spre ușă. Dintr-o dată, se simți cuprins de o mîndrie fără margini.

— Grăbește-te. Te aștept.

Tommy porni cu un pas hotărît spre ușă.

Olivia îi privi o clipă, apoi făcu un semn spre judecătorul Pearson.

— Stai jos !

Se conformă. Aștepta o nouă bruftuluială din partea ei. În loc de asta însă, ea se întoarse și ieși grăbită din cameră.

— Hei ! strigă judecătorul.

Ea dispăru și, în urma ei, zăvorul ușii se închise cu zgomot.

— Hei, la naiba ! Stai ! Tommy !

Îl auzea pe băiat țipînd : „Bunicule ! Bunicule !".

Judecătorul Pearson sări în picioare. Străbătu cu pași repezi spațiul mic al camerei și coborî cele cîteva trepte. Începu să bată violent cu pumnul în ușa camerei.

— Adu-l înapoi ! Adu-l înapoi ! Tommy ! Tommy ! Adu-l înapoi, naiba să te ia !

Prin minte i se învălmășeau furia, spaima, surpriza și disperarea. Se simțea trădat și asta îl înfuria cumplit. Ochii i se umplură de lacrimi.

— Tommy ! Tommy ! strigă el.

Era gata să se prăbușească lîngă perete, cu sufletul distrus de sentimentul înfrîngerii.

În clipa aceea, la fel de repede cum se închisese, ușa se deschise.

El întinse mîna, fără să se gîndească, fericit și ușurat într-o clipă, îndată ce zări silueta micuță a băiatului. Apoi se opri. Tommy era ținut strîns de Olivia, care-i pusese o mînă peste gură. Imediat îi dădu drumul și băiatul se aruncă în brațele bunicului.

Judecătorul Pearson îl cuprinse la piept pe băiatul care încă suspina și lacrimile începură să-i curgă în neștire, amestecîndu-se cu ale copilului.

— Sînt aici, Tommy, nu-ți fie frică, sînt aici. Am să am grijă de tine, fii liniștit. Sînt aici, aici, aici...

Șopti ultimele cuvinte la urechea băiatului, liniștindu-l încet, dar sigur.

Judecătorul Pearson ridică privirea. Mîngîia părul lui Tommy și îi ținea capul la pieptul său, dar ochii îi erau ațintiți asupra Oliviei.

— Cine controlează situația, bătrîne ? îl întrebă ea brutal.

— Voi.

— Începi să înveți, porcule, replică ea.

Se întoarse și ieși din cameră, închizîndu-i în pod.

PATRU

Miercuri dimineața :

KAREN ȘI LAUREN

La început, cuvîntul li se păru electric, încărcat cu o energie care amenința să le ia în stăpînire pe amîndouă : răpiți. Nu știuseră cum să reacționeze. Nimic de genul acesta nu făcuse parte din experiența lor de pînă atunci ; nu fuseseră victimele nici unui delict și nici nu cunoșteau pe cineva în această situație. Nu fuseseră agresate niciodată, casa nu le fusese jefuită și nici mașina furată. Odată, un bărbat le urmărise de la școală pînă acasă, pe cînd erau în primul an de liceu, dar, cînd mama lor sunase la poliție, se dovedise că persoana misterioasă era fiul înapoiat mintal al directorului școlii. Se pierduse, era inofensiv și pînă la urmă gemenele îl duseseră acasă, după ce-i dăduseră ceva să mănînce.

Astfel că, încercînd să înțeleagă exact ce se întîmplase, amîndouă trăiau un sentiment de confuzie. Pe lîngă asta, mai era și un fel de vină, furia împotriva lor însele, pentru că elementul de fascinație și senzațional amenința să minimalizeze ideea că ar trebui să se teamă pentru bunicul și fratele lor. Totuși, amenințarea la adresa celor doi Tommy părea ciudat de vagă, așa că starea de agitație rămînea dominantă. Porniră în grabă spre bucătărie, nemulțumite de sarcina atît de lumească de a pregăti cafeaua și gustarea, întrebîndu-se cum de-i putea fi cuiva foame, cum de le puteau cere să plece din cameră și dacă

toată situația asta avea să le schimbe întreaga viață, dar mai ales întrebîndu-se ce se va mai întîmpla mai departe.

Karen și Lauren puseră la fiert apa pentru cafea și așezară niște resturi de mîncare pe o farfurie din bucătărie. Auzeau vocile răstite ale părinților lor, însă nu reușeau să înțeleagă ce-și spuneau. Erau de părere că nu e frumos să tragi cu urechea intenționat, însă faptul că, din întîmplare, se aflau în apropierea ușii deschise nu putea fi considerat drept imixtiune.

— E ceva despre faptul că trebuie să ne spună adevărul, șopti Karen. Ce-ar putea fi ?

— Nu știu. Crezi că ne vor spune ?

Karen ridică din umeri.

— Nu vor să ne spună niciodată nimic, dar tot ajung acolo pînă la urmă.

— Crezi că au vreun secret teribil pe care să ni-l fi ascuns pînă acum ? întrebă Lauren, cu respirația tăiată.

Dintre cele două, ea era cea mai romantică.

— Mami și tati ? ripostă Karen pe un ton dur.

Ea era cea practică și vocea sa căpăta chiar reflexe ale tonului realist, de bancher, al tatălui său.

— Ei, hai, zău așa, continuă ea. Uită-te la ei, pentru numele lui Dumnezeu. Ți se pare că arată a persoane care să fi avut cine știe ce viață secretă ?

— Păi, totul e posibil, răspunse Lauren, ușor descumpănită, neștiind cît de aproape fusese de adevăr. Îți amintești de poza în care tati are părul lung și ochelari ca bunica, iar mami poartă o rochie înflorată...

— ... fără sutien.

Izbucniră amîndouă în rîs.

Erau două gemene subțirele ca niște sălcii, cu brațe zvelte, musculoase, ca și tatăl lor, cu părul castaniu-roșcat și ochii albaștri ai mamei lor ; tot de la ea moșteniseră și talentul pentru gimnastică. Jucau fotbal și baschet la colegiu, făceau parte din trupa de teatru și se luptau cu limbile străine. Karen avea stilul ei propriu de a-și lăsa colțurile gurii ; Lauren își tot arcuia sprîncenele. Lui Karen îi

plăcea să-și dea părul de peste față cu amîndouă mîinile, pentru ca pe urmă să-l scuture din toate puterile. Cînd reflectau, Lauren își lovea bărbia, asemenea unei caricaturi a unui filozof antic. Fiecare purta un lanț de aur la gît, cu numele încrustat pe o bucată de argint, la mijloc. Aceasta era o concesie făcută celor dinafara familiei; părinților ei nu le fusese niciodată greu să le deosebească. Duncan afirma adeseori că era vorba de felul cum înclină capul, de o inflexiune diferită a vocii, care îl ajutau să le recunoască. Megan se gîndise mereu că perfecta lor asemănare ar fi putut crea confuzie : dar erau fiicele ei și le-ar fi recunoscut și dintr-o mie.

Totuși, amicii și prietenii potențiali erau șocați, găsind că asemănarea lor era descurajantă. Gemenele erau încîntate. Deși făcuseră întotdeauna parte din grupurile cele mai acceptabile, de la școala elementară și pînă în liceu, în ultima vreme se bazaseră pe propriile lor puteri pentru a se distra. Megan observase că puținii prieteni cărora fetele le făceau într-adevăr confidențe erau, invariabil, dintre cei mai singuratici; copii singuri la părinți, aleși de gemene.

— Crezi că Tommy e bine ? întrebă Lauren.

În viețile lor dominate de rutină, existase o singură constantă care întrecea orice altceva : fratele lor.

Vorbiseră de multe ori despre clipa în care, cu mulți ani în urmă, mama lor venise să le explice că nu știa ce era cu Tommy, dar că era altfel decît alți copii.

Tatăl lor le adusese un alt mesaj. El le dusese la film, mîncaseră în oraș și apoi le adusese înapoi acasă; rămăseseră în mașină și așteptase pînă ce ele se liniștiseră și își îndreptaseră toată atenția spre el.

— Trebuie să țineți minte că voi vă veți avea întotdeauna una pe cealaltă, le spuse el, însă Tommy e singur-singurel și trebuie să-l apărați mereu, pentru că și el e o parte din viața voastră. Toate familiile au probleme, iar Tommy va fi problema noastră.

Lauren și Karen nu uitaseră niciodată acest lucru.

În plus, erau de părere că părinții lor făceau prea mult caz de neputința și de momentele de rătăcire ale lui Tommy. Ele consideraseră întotdeauna că felul de a fi al fratelui lor era ceva special, unic și minunat : „Ca un copil dintr-o carte care te poartă spre tărîmuri de vis, în Narnia sau în centrul pămîntului", spusese odată Lauren. „Cred că îi place să dispară în spațiu. Poate că e un Mic Prinț și, din cînd în cînd, pornește în călătorie, călare pe un meteorit."

Dar, deși Lauren fusese puțin geloasă, Karen rămăsese cu picioarele pe pămînt. Cînd Tommy intra în criză, plîngînd cu disperare, țipînd, în clipele de neînțeles cînd se arunca la pămînt sau se lovea de ziduri, roșu de furie împotriva tuturor lucrurilor care îi stăteau împotrivă, Karen fusese întotdeauna aceea care, cu blîndețea și spiritul ei practic, reușise să-l calmeze la fel de bine ca și mama ei. Nu făcea decît să-l cuprindă în brațe și să-i șoptească la ureche lucruri fără sens, iar el se oprea, se liniștea și, în cele din urmă, își ridica privirea spre ea, zîmbitor. Ea îi citea pasaje din Ogden Nash și „Jabberwocky", ori îi spunea bancuri teribile care, de fiecare dată, îmblînzeau ieșirile fratelui ei.

Nici lui Tommy nu-i fusese vreodată greu să le deosebească pe fete, chiar cînd încercau să-l păcălească și își schimbau hainele între ele. Acesta era unul din jocurile lor preferate, iar el nu greșise niciodată.

— Sigur că da. E prea deștept pentru orice răpitor. E puternic ca o stîncă, zău așa. Îți amintești cînd a căzut din leagăn, pe cînd avea patru ani, și și-a scrîntit încheietura, dar n-a spus nimănui de asta vreo două zile ? Abia cînd ai văzut tu ce vînăt și umflat era locul, mami l-a dus la doctorul Schwartzman.

— Îmi amintesc, zîmbi Lauren. Știi, numai cînd are cîte un moment din acela de rătăcire mă sperii, cînd se retrage în sine, nu spune nimic și stă așa, cu privirea aia fixă. Dacă i se întîmplă iarăși și răpitorii nu înțeleg ? I-ar putea face rău.

— Bunicul e acolo. Le poate explica.

— Dacă-l lasă. Și, oricum, s-ar putea să-i facă și lui rău.

— Doamne, nu știi nimic despre răpiri. Nu le e de nici un folos să le facă rău celor pe care-i răpesc. Așa nu mai primesc bani.

— Știu asta. Toată lumea știe. Dar, uneori, oamenilor li se face frică. Precis că au și arme. Iar bunicul probabil că o să-i înfurie, pentru că e uns cu toate alifiile și n-o să se lase fraierit. Asta mă îngrijorează.

— Unde sînt frișca și zahărul ?

— Chiar sub nasul tău, proasto !

— A, le-am găsit.

— Și totuși, de ce să vrea cineva să-i ia pe bunicul și pe Tommy ?

— Nu știu. Asta mă preocupă și pe mine. De obicei, bogații sunt răpiți. De exemplu, fiii bătrînilor miliardari. Sau vedetele de cinema.

— Cum ar putea mami și tati să plătească ?

— Păi, probabil că au destui bani.

— De unde știi ?

— Ei bine, am văzut carnetul de cecuri al tatei și are acolo peste șapte mii de dolari.

— De obicei, răpitorii vor milioane.

— Am putea să-i împrumutăm ?

— De la cine ?

— Nu știu.

— Totuși, de ce se ceartă ?

— Chiar așa. Și de ce n-au chemat poliția ? Te-ai gîndit la asta ?

— Mda, la televizor polițiștii sînt anunțați oricum.

— Da, știu. Sau vreun detectiv particular, ca Spenser sau Magnum.

— Crezi că vor face și ei la fel ?

— Nu știu. Nu cred să fie vreun detectiv particular în Greenfield. Precis că nu e nici unul care să semene cu tipii ăia.

— Crezi că va trebui să mergem la școală mîine ?

— La asta nu mă gîndisem.

— Săracul Tommy. Precis că e speriat.

— Mda, probabil. Crezi că i-au legat ?

— Nu. Mă rog, poate la picioare. Presupun că răpitorii nu știu cît de repede pot să alerge.

— Mda. Mai repede decît tine, grăsuno.

— Păi avem amîndouă aceeași greutate, așa că mai bine uită-te la tine.

— Nu, nu-i adevărat. Eu am slăbit două kilograme și jumătate. Dar nu ți-am spus.

— Nu-i adevărat.

— Ba da.

— Presupun că e din cauză că ai mîncat atîta grapefruit. Puah !

— Oricum, el tot e mai rapid decît noi amîndouă.

— Și dacă îl omoară ?

Terminînd de pus întrebarea, Lauren duse mîna la gură. Reluă pe un ton precipitat.

— ...Nu, nu, nu, nici să nu te gîndești la asta. Nu-mi vine să cred că am spus așa ceva.

— Dar dacă se întîmplă ? întrebă Karen.

Se priviră una pe alta și simțiră lacrimi în colțul ochilor. Într-o clipă se și cuprinseră în brațe.

— N-am să-i las, plînse Lauren. N-am să-i las. E doar un băiețel și nu e drept să se întîmple un asemenea lucru.

— Trebuie să facem ceva, spuse Karen. Dacă i se întîmplă ceva lui Tommy... La naiba, nici eu nu accept. N-am să-i las.

— Dar ce putem face ?

— Nu știu. Însă, dacă îi fac lui Tommy chiar și cel mai mic rău, am să... am să... ei bine, am să-i omor.

— Exact. Nu se pot juca ei cu noi. Îți amintești cum îl mai bătea Alex Williams pe Tommy ? Ei bine, l-ai aranjat tu.

— Nici nu credea că am să-l pocnesc.

Karen zîmbi.

— Nu-și imaginează așa ceva, pentru că ești fată și doar o adolescentă. Ei bine, nu sîntem chiar așa de mici. Am putea fi în armată dacă am dori.

— Trebuie să ai optsprezece ani pentru asta.

— Și ce dacă, nouă luni nu înseamnă așa de mult. Oricum, te lasă și mai înainte, dacă sînt de acord părinții. Îți aduci aminte de tipul care a venit la sala de festivități, pentru recrutări ?

— Exact.

— Ssst, ai observat ?

— Ce anume ?

— S-au liniștit. Nu se mai ceartă.

— Crezi că e cazul să mergem înăuntru ?

— Așa cred.

Dar, înainte ca ele să apuce să facă vreun gest, îl auziră pe tatăl lor care le chema.

Se așezară pe canapeaua aflată în fața părinților. Rămaseră, tăcute, așteptînd o explicație.

Megan vorbi prima.

— Fetelor, nu avem prea multe informații, dar iată ce vă putem spune : Tommy și bunicul au fost luați cu forța de niște persoane. Nu știm unde se află și nici ce vor. Deocamdată. L-au sunat pe tatăl vostru și au vorbit cu el exact înainte să vină acasă. Au spus că vor mai lua legătura cu el. De fapt, asta așteptăm.

— Sînt sănătoși ?

— Ni s-a spus că amîndoi sînt bine. Nu cred că au de gînd să le facă ceva rău, nici lui Tommy și nici bunicului, pînă cînd... — ezită — ... mă rog, pur și simplu nu știu ce planuri au. Vor bani.

— Cît ?

— Încă nu știm.

— De ce nu sunați la poliție ? întrebă Lauren.

Duncan trase brusc aer în piept. Începe circul, își spuse el.

— Ei bine, ne-au amenințat sau, mai bine zis, au amenințat că Tommy și bunicul vor suferi dacă anunțăm poliția. Așa că, pentru moment, cred că nu e bine s-o facem.

— Dar polițiștii știu cum să trateze cu răpitorii...

— Credeți că poliția din Greenfield ne-ar putea ajuta ?

— Păi, nu, dar poate poliția statală, sau FBI-ul...

Ar trebui să le spun totul chiar acum, își zise Duncan și aruncă o privire spre Megan.

— Nu, Lauren, mai întîi să așteptăm.

— Să așteptăm ! Cred că asta e...

— Fără comentarii, o întrerupse Duncan.

Lauren se lăsă furioasă pe spate, iar Karen se aplecă spre ei.

— N-are nici o logică, spuse ea. Poliția ne-ar putea ajuta. Dacă nu avem destui bani pentru răpitori ?

— Va trebui să așteptăm și să vedem despre ce e vorba.

Se lăsă tăcerea, pînă cînd Karen vorbi din nou.

— De ce, mami, de ce s-a întîmplat asta ?

— Nu știu, draga mea.

Karen clătină din cap.

— N-are nici o logică.

Liniște.

Karen se întinse și o apucă pe Lauren de mînă. Amîndouă se așezară mai bine pe canapea. Karen se simțea mai puternică dacă simțea atingerea surorii sale. Lauren îi strînse mîna pentru a-i da curaj.

— E fără sens. Credeți că sîntem niște copii și că nu ne puteți spune, dar Tommy e fratele nostru și nu înțelegem nimic. Nu e cinstit și nu-mi place. Credeți că e bine să nu știm, dar noi sîntem de altă părere. Credeți că nu putem

suporta adevărul, dar e fratele nostru și vrem să dăm o mînă de ajutor. Și cum am putea, dacă nu știm nimic ?

În acea clipă, Lauren începu să plîngă, de parcă pledoaria surorii sale ar fi fost și ai ei. Karen avea și ea ochii roșii, fiind gata să izbucnească în lacrimi.

Megan simți că i se rupe sufletul. Se așeză între cele două fete și le cuprinse pe amîndouă cu brațele, strîngîndu-le la piept.

Duncan se ridică și veni să se așeze lîngă Karen, așezîndu-și brațele peste cele ale familiei înlănțuite.

— Ai dreptate, spuse el pe un ton care se dorea normal. Nu v-am spus nici jumătate despre ce e vorba.

O privi pe Megan.

— Ar trebui să știe și ele, îi spuse.

Ea încuviință cu un gest al capului.

— Îmi pare rău, ai avut dreptate. Hai să le spunem.

Le ținea strîns în brațele ei, dar le simți încordîndu-se și îndreptîndu-și atenția spre tatăl lor.

— Nici nu prea știu de unde să încep, rosti el, dar mai întîi am să vă dau niște răspunsuri. Motivul pentru care nu am chemat poliția să ne ajute este că eu, noi, mama voastră și cu mine știm cine sînt răpitorii.

— Îi cunoașteți ?

— E vorba de o femeie pe care am cunoscut-o amîndoi acum optsprezece ani. Înainte să vă nașteți voi.

— Cum ?

— Împreună cu ea, făceam parte dintr-un grup de radicali.

— Ce-e ?

— Radicali. Ne credeam revoluționari. Aveam de gînd să schimbăm lumea.

— Voi doi ?

Duncan se ridică și începu să măsoare camera în lung și-n lat.

— N-aveți idee care era situația, spuse el. Războiul a fost de vină. Era nedrept și diabolic, iar întreaga națiune

înnebunise. Era în 1968. Pe camioane se lipeau afișe și poze cu pușcașii marini, iar deștepții de la ambasadă făceau pe nebunii ; mai era și imaginea aceea cu vietnamezul împușcat. Pe urmă, a fost ucis Martin Luther King, împușcat pe cînd vorbea dintr-un balcon din Memphis, au mai fost și mișcările de stradă din Newark și Washington și restul. Au fost obligați să aducă mitraliere pe scările Capitoliului. Părea că întreaga țară atîrnă de un fir. Pe urmă, a fost împușcat Bobby Kennedy — chiar acolo, la televizor, de parcă ar fi fost cine știe ce emisiune teribilă — și aveai impresia că nimic nu se mai putea întîmpla fără violență. După aceea, a fost Convenția Republicană de la Chicago. Nu vă puteți imagina cum a fost, polițiștii arătau ca niște trupe de asalt și copiii sîngerau pe străzi. Parcă înnebunise lumea. În fiecare seară, la știri, același lucru. Bombe, lupte de stradă, demonstrații și război. Iarăși și iarăși. Războiul era pretutindeni. Asta nu înțelegea nimeni. Război era și aici, la fel ca acolo.

Ezită, apoi repetă încetișor :

— O mie nouă sute șaizeci și opt.

Duncan respiră adînc, își adună gîndurile și continuă povestea :

— Iar noi îl uram. Credeam că trebuie oprit. Am încercat cu mitinguri. Am încercat cu demonstrații. Și totuși, continua. Nimeni nu voia să ne asculte ! Nimeni ! Nici nu vă puteți imagina ce groaznic era. Nimănui nu-i păsa ! De parcă războiul ajunsese să fie un simbol al întregii societăți putrede. Nimic nu mergea. Nimic nu era cinstit. Așa că ne-am gîndit că societatea trebuie să se schimbe. Și ne-am gîndit că e cazul s-o distrugem, pentru a o lua de la început.

Credeam sincer în toate astea. Eu cel puțin credeam. Pare o copilărie prostească și depășită, dar atunci era ceva real și ne-am gîndit că trebuie să murim pentru a aduce schimbarea. Noi înșine eram puțin mai mari decît niște copii, dar credeam. Doamne, cum mai credeam !

...Și trebuie să înțelegeți că atunci am cunoscut-o pe Olivia.

Făcu o pauză, părînd să reflecteze.

— Olivia avea planuri. Planuri mari, care făceau apel la romantismul din noi. În loc să ne lăsăm bătuți și amețiți cu gaze lacrimogene, aveam în sfîrșit să le răspundem așa cum meritau! Mai rău, era genul de om care te putea convinge să faci orice. Cînd Olivia propunea ceva, părea cît se poate de firesc ca acel lucru să se întîmple așa cum spusese. Era frumoasă, deșteaptă și ageră. Ne-a îmbrobodit pe toți — poate cu excepția mamei voastre. Ne juca pe degete, pe fiecare în alt fel. Cu mine folosea sarcasmul, rușinea, umilința. Îmi arunca momeala, pentru a mă forța să acționez. Cu ceilalți se folosea de sex, argumentații, logică — de tot ce avea.

Fetele veniseră mai aproape, cu privirile ațintite asupra tatălui care, în fața lor, se frămînta și încerca să le dea o explicație.

— Împreună cu ea, am făcut ceva, rosti Duncan, alegîndu-și cu grijă cuvintele. Noi — nu, mai ales eu, pentru că mama voastră a fost tot timpul împotrivă — am mers pe calea a ceea ce noi credeam că e o revoluție. Un mod de a da o lovitură chiar în inima societății pe care o uram așa de mult. Ah, m-am lăsat al naibii de binc convins că făceam ceea ce era drept, corect și potrivit. Și, desigur, nu era o crimă. Nu, nu ne puteam numi criminali. Eram revoluționari. Era un simplu act de zel revoluționar.

Se întoarse cu spatele, dar continuă să vorbească.

— Eram atît de naiv! Eram doar un student prostuț, cu idealuri aiurite și, din cauza mea, amîndoi ne-am trezit implicați în ceva ce ne depășea cu mult puterile.

Ezită.

— Nu, spuse Megan. Nu, aici greșești.

Duncan se întoarse și o privi.

— Niciodată n-a fost o prostie să vrei să schimbi lucrurile. Niciodată n-a fost o prostie să vrei să înceteze

războiul, spuse ea și respiră adînc. Numai că am urmat un lider nepotrivit, atît și nimic mai mult. N-am gîndit cu mintea noastră.

— Olivia ? întrebă Karen.

— Era foarte convingătoare, spuse Megan. Nici nu vă puteți imagina. Mai ales cînd erai pregătit pentru a fi convins.

— Eu tot nu înțeleg, spuse Lauren. De ce nu putem chema poliția s-o aresteze pe femeia asta ?

Duncan își feri privirea.

Megan respiră adînc.

— Lucrul ăsta pe care l-am făcut noi... Ei bine, ea a fost prinsă și arestată. Noi am scăpat. Acum optsprezece ani.

— Dar...

Megan începu să vorbească mai repede.

— Ea nu le-a spus niciodată cine a mai fost implicat. Dacă ne-am duce la poliție, probabil că ar face legătura între noi și ea.

— Dar s-a întîmplat acum optsprezece ani, iar acum totul e altfel !

— Un singur lucru a rămas la fel, rosti Duncan brusc.

Cele două fete se întoarseră spre el, iar Megan se uită în altă parte.

— Au murit cinci oameni.

Fetele se holbară la tatăl lor.

— Tu i-ai... începu Lauren.

— Nu. Mă rog, cel puțin nu direct. Am omorît eu pe cineva ? Nu cu arma. Dar dacă am fost implicat ? Da.

— Dar ce s-a întîmplat ? întrebă Karen.

Duncan trase aer în piept.

— Am încercat să jefuim o bancă.

— Ce-ee ?

— Am încercat să jefuim o bancă. Intenționam să dăm lovitura exact cînd o mașină blindată aducea bani și

bunuri de la o uzină de produse chimice. Vedeți voi, uzina chimică era asociată cu corporația care producea napalm...

— Și ce dacă ?

— Trebuie să înțelegeți. Napalmul se folosea în război și...

Ezită.

— Într-adevăr, reluă el, acum mi se pare o nebunie.

— Dar de ce o bancă ?

— Să facem rost de bani. Să cumpărăm arme și să ne facem propagandă. Să facem în așa fel încît grupul nostru să devină cunoscut.

— Asta chiar că am reușit, șopti Megan cu amărăciune în glas.

— Dar, tati... începu Lauren.

— Uite, înțeleg că explicațiile par stupide, dar asta este.

— Și ce s-a întîmplat ? întrebă temătoare Karen.

Duncan oftă.

— A mers prost din prima clipă. Paznicii băncii nu și-au aruncat armele, așa cum credeam noi. Au început să tragă. Doi din ei au murit, ca și trei din grupul nostru. A fost un dezastru. Eu conduceam camioneta cu care trebuia să fugim. Am văzut ce s-a întîmplat și, în loc să mă duc să-i ajut, am plecat. Am avut mare noroc, am găsit-o pe mama voastră și ne-am întors în est, încercînd să uităm. Ne-am ascuns. Am uitat. Lumea s-a schimbat. Și iată-ne ajunși aici.

— Dar de ce nu ne putem duce la poliție acum ? repetă Lauren.

Se oprise din plîns, frămîntată de curiozitate.

— Pentru că ar trebui să merg la închisoare.

— Ah...

Întreaga familie rămase tăcută timp de cîteva clipe. Duncan știa că fetele mai au încă multe întrebări, dar că le vor păstra pentru mai tîrziu.

— Ei bine, rosti Karen pe un ton surprinzător de hotărît, cred că asta înseamnă că va trebui să ne descurcăm singuri. Sîntem în stare ? Să le dăm ce vor și să terminăm odată.

Duncan și Megan dădură din cap.

— Așa sper, spuse Megan încet.

Judecătorul Pearson deschise ochii și începu să clipească din cauza luminii puternice care inunda camera. Era înțepenit ; parcă o mînă uriașă i-ar fi prins gîtul, ca-ntr-o menghină, în somn. Cu grijă își schimbă poziția, încercînd să nu-și deranjeze nepotul care dormea mai departe, cu gura întredeschisă și capul în poalele bunicului său. Prin somn, băiatul scoase un sunet chinuit și își scutură mîinile pe lîngă față, ca și cum ar fi dorit să risipească vreun vis urît ori să îndepărteze cine știe ce început de coșmar ; apoi se răsuci și căzu iarăși într-un somn adînc. Judecătorul se strecură cu grijă mai la o parte, apoi luă o pătură și o așeză peste băiatul care oftă și continuă să doarmă.

Preț de o clipă, judecătorul se gîndi să stingă lumina din tavan, apoi renunță. Nu dorea ca băiatul să se trezească pe întuneric și să se sperie.

Aruncă o privire pe ceasul de la mînă. Era trecut de două dimineața.

Sînt un bătrîn care nu doarme bine noaptea și pe urmă moțăie în timpul zilei. De parcă tot trupul ar fi început să mi se năruiască. Nimic nu mai merge ca altădată. Se gîndi la sine ca la o pendulă veche, preferată, cu arcuri, leviere și greutăți care se amestecă și se lovesc una de alta pentru a dirija timpul, și nu ca unul din ceasurile acelea moderne cu cuarț, cu afișaj digital și mișcări precise, controlate de un microprocesor computerizat.

Își roti privirea de jur împrejurul camerei pentru a suta oară. Ei bine, încă n-am ajuns la ultimul tichit.

Ciuli urechea, dar în toată casa nu se auzea nici un zgomot, în afara respirației regulate a nepotului său. Îl uimea reacția trupului copilului : fusese atît de speriat, iar acum își revenea. Pînă acum, copilul a fost puternic. Dar mă tem că răul abia acum ar putea să înceapă. Nu știu cît de rezistent va mai putea fi.

Se înfioră, amintindu-și cum mersul la baie devenise un fiasco.

Femeia aceea mi-a arătat ceva, își zise el. Mi-a arătat că poate fi crudă, că știe să se joace cu mințile oamenilor. Era o demonstrație impresionantă de control, care scotea în evidență foarte eficient poziția lor extrem de delicată. Probabil că nu există nici un subsol umed, întunecat și igrasios, așa cum le spusese ea, dar amenințarea lui a fost la fel de eficientă ca și cum ar fi fost reală, poate chiar mai mult. Își puse în minte să fie atent la astfel de manipulări ; oblig-o să rămînă la nivelul lucrurilor palpabile, își spuse el. Forțeaz-o să se ocupe de lucruri reale. N-o lăsa să apeleze la imagini înspăimîntătoare, care nu fac decît să-ți slăbească hotărîrea.

Judecătorul Pearson clătină din cap. Dacă ar fi vorba numai de mine, le-aș spune să-i dea bătaie, să mă împuște și cu asta să-i ia naiba.

Își coborî privirea spre Tommy și, pe negîndite, îi trecu mîna prin păr. Dar nu e vorba numai de mine și nu le pot permite să ne despartă. Acesta va fi primul teren de luptă, decise el, chiar dacă ei încă nu știu asta. N-am să permit să fim despărțiți, nici măcar o clipă — indiferent cîte arme ne amenință. Poți cîștiga bătălia asta, se încurajă el, iar apoi, după ce vei începe să obții cîte o mică victorie, vei putea reflecta la felul în care ai putea cîștiga cea mai mare bătălie. Ei umblă după bani. N-o să arunce pe fereastră atuurile numai bune de tîrguială, doar ca să facă o banală demonstrație de forță.

Luarea acestei decizii îi dădu puteri. Constată că mîna îi alunecase, din neatenție, pe umărul lui Tommy și acum

simțea mișcările ritmice ale trupului copilului sub pătură. Zîmbi. Practic, e imposibil să vezi un copil și să nu-ți vină să-l mîngîi pe cap ori să-i așezi pătura mai bine sub bărbie, își zise el.

Apoi se așeză pe celălalt pat și-și lăsă gîndurile să rătăcească, visînd cu ochii deschiși în acele ore ale dimineții.

Întîi se gîndi la soția lui, ceea ce era normal, pentru că o recunoștea în multe din trăsăturile copilului. Fu bucuros că ea nu mai trăia, ca să-și facă griji pentru ei. Era un gînd egoist, dar asta era situația ; nu-l putea schimba. Își aminti înmormîntarea ei și cît de prost se simțise, jenat că trăia, că trebuia să strîngă mîini și să întîmpine prieteni vechi. Era într-o după-amiază de toamnă timpurie și frunzele abia începeau să se îngălbenească. Dar fusese foarte cald și își amintea că se încinsese și că nu se simțise deloc bine în costumul negru. Dorise să și-l scoată și să strige că totul era o greșeală — numai un prost nu și-ar fi dat seama că se încurcaseră lucrurile. Judecătorul nu ascultase cuvintele pastorului și nici șirul neîntrerupt de condoleanțe de la musafiri. În schimb, urmărise cum norii grei, cenușii, ce se adunau departe, deasupra munților, prevesteau o furtună teribilă și spera, în sinea lui, că ploaia se va îndrepta spre el, norii se vor sparge chiar deasupra capului său și valuri de ape îl vor înghiți. Gemenele fuseseră cele care îl trăseseră de cot, luîndu-l de lîngă mormînt, iar el își amintea cum le simțise tinerețea trecînd prin el. Nu plouase. Ziua fusese caldă și însorită, iar viața mersese mai departe.

Și totuși, i se păruse absurd ca el să-i supraviețuiască — și acest lucru încă îl preocupa. De-a lungul anilor petrecuți împreună, nu se gîndise niciodată la această posibilitate. Fusese convins, cu acea siguranță născută dintr-un soi de prostească aroganță masculină, că va muri primul și că era important ca ea să aibă tot ce-i trebuia. Toate plățile lor de asigurare fuseră făcute în

acest sens ; testamentele lor cuprindeau doar cîteva prevederi minime, pentru cazul în care ea ar muri înaintea lui. Își amintea cît de prost se simțise cînd, în cabinetul doctorului, își dăduse efectiv seama că ea nu mai era. Îl privise, peste masă, pe doctorul cu halat alb și își spusese : e o idioțenie, cu siguranță că vom putea aranja să schimbăm situația. Nu sesizase absurditatea părerii că moartea era doar o altă problemă juridică.

Zîmbi, amintindu-și de toate astea.

Problema cu legea este că te forțează să vezi totul din perspectiva precedentelor și a deciziilor ; totul poate fi revizuit. Cuvinte și sentințe date cu sînge rece, rigide, menite să constrîngă toată infinita varietate creată de omenire în cadrul unor reguli fixe. Ea observase dintotdeauna impactul acestor cuvinte de lege asupra oamenilor. Astfel dăduse viață legii. Atîtea decizii, atîta viață și libertate, atîția ani în care răspunsese la întrebări despre vină și inocență, iar ea fusese o parte integrantă din toate acestea, pînă cînd murise și el nu mai putuse continua.

Asta se întîmplase cu zece ani în urmă, iar el încă era în viață. Am crezut că voi pune mîinile pe piept și voi muri, dar nu s-a întîmplat așa și asta mă surprinde și acum.

Ce n-aș da să fie și ea aici. Ar mînca-o de vie pe cățeaua aia.

Gîndul acesta îl făcu să zîmbească, deși știa că e departe de adevăr.

Judecătorul se lăsă pe spate pe pat și se ghemui sub pătură. E frig, își zise el. În seara asta va fi brumă și va ninge în curînd. În cameră e frig, pentru că pereții sînt subțiri și aerul rece pătrunde prin locul acela de care nu trebuie să uit.

Se întrebă ce fel de casă era aceasta. Probabil o fermă veche, cu două etaje pe centru și aripi pe ambele părți.

Și, probabil, izolată în pădure, fără vecini sau circulație rutieră, își spuse el înfuriat.

Ei bine, își spuse apoi, respirînd adînc, nu face nimic. Nici un loc nu poate fi atît de departe de civilizație încît să nu poată fi găsit. Nici un loc nu e atît de izolat încît legea să nu ajungă pînă acolo.

Timp de o clipă, îi revăzu în minte pe răpitori și se înfurie. Nici măcar n-au pus pe cineva de pază la ușă. Sînt așa de siguri de ceea ce fac, încît s-au dus cu toții la culcare. Nu se tem de Tommy și de mine, nu se tem de Megan și de Duncan, nu se tem de poliția care își va face apariția în forță, pe ușa principală, să-i trimită drept în iad, din partea mea.

Se simți puțin rușinat de acest ultim gînd. Ar trebui să vreau să fie arestați și judecați. Ar trebui să le doresc să fie înghițiți de sistem.

Dar am fost judecător timp de treizeci de ani și n-am încredere în propria mea profesie. Nici cît negru sub unghie.

Era surprins de propriul său cinism. Reveni cu gîndul la situația existentă.

De ce sînt așa de siguri pe ei ? Ar trebui să fie neliniștiți, asudați, nerăbdători. Ar trebui să nu-și găsească locul, să nu poată dormi de grijă. În loc de asta, era o liniște desăvîrșită, ca în casa unei familii tipice de la o margine de oraș, care se odihnea ca să-și refacă puterile pentru încă o zi obișnuită.

Nu înțelegea. Era normal să stea de veghe. Era normal să rămînă la pîndă.

Nu se tem să se arate în fața noastră. Asta e complet anormal.

Judecătorul Pearson se răsuci, chinuit, pe patul tare.

La tribunal audiase zeci de cazuri de răpire și sechestrări de persoane de toate genurile, timp de treizeci de ani. Încercă să-și amintească detalii și să descopere ce cazuri semănau cu acesta, dar constată că nu se putea concentra ; nu se putea gîndi decît la femeia aceea și la zîmbetul

răutăcios pe care-l abordase cînd se oprise în fața lor, în parcare.

Ce au făcut ? Ne-au luat cu forța, iar ea se poartă de parcă ne-ar cunoaște — pare că știe mai multe despre noi.

Simți răcoarea nopții și își strînse mai bine pătura.

E foarte periculoasă, își zise. Ceilalți, în ciuda armelor pe care le au, sînt mai puțin primejdioși. Nu au forța ei. Ea îmi va spune ce se întîmplă, face parte din felul ei arogant de a fi. Ea va dicta regulile.

Se întoarse pe partea cealaltă. Nu putea închide ochii și, în loc de asta, privea fix becul aprins, așteptînd să vină dimineața.

Olivia Barrow, goală, se strecură jos din pat.

Răcoarea nopții îi făcu pielea de găină pe brațe și picioare și se înfioră, trase o pătură de pe pat și și-o aruncă pe umeri, ca pe o mantie. Îl privi pe Bill Lewis care se mișcă ușor și adormi la loc. Era un amant plicticos, gîfîia tot timpul, se chinuia, încerca să atragă atenția. Sare pe mine de parcă ar fi vorba doar de un simplu act de reproducere și, după orgasm, cade lat. Cuprinsă brusc de tristețe, își mușcă buza, gîndindu-se la clipele petrecute alături de Emily Lewis în pat.

Se duse la fereastră și privi afară, spre întunericul luminat doar de razele lunii. E lună de iarnă, își spuse ea ; lumina ei e lumina morții. Face totul să pară mai rece, ca lovit de brumă. Fereastra dădea spre un mic cîmp acoperit cu iarbă, ce ducea pînă la linia pădurii, la vreo cincizeci de metri distanță. Avea impresia că se află la marginea oceanului ; arborii păreau spuma valurilor. Odată ajuns acolo, te puteai pierde în orice moment.

Eu însă, nu. Am străbătut prea des proprietatea ca să se mai întîmple așa ceva. Prima dată a fost cu prostănacul acela de agent imobiliar, care se încăpățîna să-mi arate ceva mai aproape de oraș. Îi înghițise povestea destul de repede : proaspăt divorțată, scriitoare, avea nevoie de o atmosferă de calm total, de liniște și izolare. Vederea teancului de bani eliminase, cu siguranță, posibilitatea altor întrebări.

Și apoi de alte zeci de ori, pînă cînd m-am familiarizat pe deplin cu toate ascunzișurile.

Olivia își lăsă gîndurile să se întoarcă la evenimentele acelei zile. Păreau ciudat de segmentate, de parcă trecuseră zile sau chiar săptămîni și nu doar cîteva ore.

Totul fusese remarcabil de ușor. Am avut prea mult timp la dispoziție pentru a face planuri, așa că, acum, nimic nu mai trebuie să meargă prost. M-am gîndit la asta chiar din prima zi, cînd mi-au închis ușa în față.

Zîmbi. Își aminti cum polițiștii crezuseră cu toții că, după ce va gusta puțin din viața de pușcărie, se va muia și le va spune tot ce doreau să știe.

Își amintea de un agent FBI, șmecher nevoie mare, cu costumul lui cenușiu și cămașă albă, cu părul tuns scurt, milităreste, și o conversație plină de teorii despre revoluție și conspirații. De obicei, se așeza de cealaltă parte a mesei micuțe, în fața ei, ca să-i țină un discurs despre cum ar fi putut să-și ușureze situația. „Te putem ajuta, îi spusese. Aranjăm să ți se reducă pedeapsa și pe urmă începi o viață nouă. Haide, domnișoară Barrow, ești deșteaptă, ești frumoasă. Nu-ți irosi viața. Crezi că locul tău e aici, printre tîrfe și drogate ? Or să te mănînce de vie. Or să-ți jupoaie pielea asta albă și frumoasă, bucățică cu bucățică, în fiecare zi, pînă ce n-o să mai rămînă nimic din ea. Ai să ajungi bătrînă, urîtă și terminată. De ce ? Spune-mi, de ce ?"

Agentul se aplecase spre ea, privind-o pieziș, ca un dihor, așteptîndu-i răspunsul.

Îl scuipase în față.

Amintirea o făcu să zîmbească, plină de satisfacție. Omul fusese foarte surprins. Asta îi amintea de un moment din vremea liceului, cînd refuzase să-l lase pe căpitanul echipei de fotbal să se bucure de trupul ei.

Închisoarea n-o speriase cîtuși de puțin. Se așteptase la o bătaie, poate două, pentru ca apoi să fie acceptată în silă. În sufletul ei, știuse că toate tîrfele și drogatele acelea aveau să vină la ea, în cele din urmă, și că ea va deveni șefa lor.

Oricît ar părea de ciudat, deși nu fusese capabilă să-i spună asta agentului FBI — și nici tatălui ei, ale cărui lacrimi nu reușea să le înțeleagă, avocatului, care se supărase atît de rău pe ea cînd refuzase să fie apărată, sau judecătorului care, plin de furie, o condamnase după ce-i ținuse o lecție inutilă despre respectul pe care ea îl datora sistemului — abia așteptase să ajungă la închisoare.

Cel mai greu lucru, în primele zile de închisoare, fusese să se adapteze — nu atît la constrîngere, cît mai ales la spațiul limitat. Fusese pusă singură într-o celulă din sectorul numit „de clasificare". Înțelesese repede că acolo avea să-și petreacă timpul, pînă cînd direcțiunea închisorii urma să stabilească exact ce fel de prizonieră era. Celula avea un pat, o chiuvetă și toaletă. Doi metri și jumătate lungime pe doi lățime. Străbătuse această distanță o dată, de două ori, apoi nici nu știuse cînd ajunsese la o sută. Ignora gratiile, nu-i păsa de sunetele obișnuite pentru o închisoare, ritmul aproape constant al strigătelor și urletelor, ecoul pașilor, zăngănitul barelor metalice care se deschideau și apoi se închideau. În depărtare se auzea mereu bîzîitul ușilor acționate electronic. Bzzz, tranc, tranc, bzzz, tranc, tranc. Ritmul închisorii. Zgomotul care măsura dimensiunile spațiului și limitele mișcării.

Clătină din cap, ca să scape de această amintire.

Își închipuia că o să mă clasifice *pe mine*, rîse în sinea ei.

La prima masă luată în cantina închisorii, terminase de mîncat și aruncase brutal la podea tava metalică, făcînd-o praf. Aruncase o cană cu cafea în capul primului paznic ce se îndreptase spre ea și sărise pe cel de-al doilea, o femeie, căreia îi rupsese falca.

M-am clasificat singură.

Își amintea bătaia pe care o primise. N-o duruse deloc. Zîmbi și clătină din cap — era o minciună. De fapt, m-au bătut măr. Eram toată numai dungi și vînătăi și așa am

rămas o lună întreagă. Am crezut că n-o să mai pot umbla niciodată.

Dar nu m-au putut răni în interiorul meu. Asta era important să le arăt. N-au reușit niciodată să controleze nimic, în afară de ușile care se deschideau și se închideau. Își aminti din nou de agentul FBI : vorbise despre o „detenție mai ușoară". Totul fusese ușor. Din prima și pînă în ultima clipă.

Observă o mișcare ușoară în dreptul lizierei pădurii și urmări mai departe cele cinci sau șase căprioare ieșite pe cîmpul luminat. Ce viață teribilă, își zise ea. O căprioară nu știe decît frica. O ia la goană la cel mai mic zgomot. Îngheață iarna, suportă păianjeni și muște vara. Cînd se liniștește căprioara ? Toamna nici vorbă, căci atunci începe vînătoarea și fiecare șmecher, din New Jersey pînă în Canada, pune mîna pe armă pentru asta. Ce rușinoasă trebuie să fie moartea unei căprioare : ucisă de cine știe ce războinic de vacanță care, în realitate, a avut noroc că nu s-a împușcat pe sine, pe partenerul său ori vreo vacă pașnică din împrejurimi. Sau, poate, moartă în plin elan, încercînd să scape cu fuga, lovită pe șosea de vreun om de afaceri pe jumătate beat la volan, apoi tîrîndu-se cu picioarele tremurînd pînă în tufișuri, ca să moară singură, în chinuri, în timp ce porcul urlă de furie că i s-a stricat fenderul. Căprioarele își măsoară întreaga viață în momente de panică. Animale absurd de timide, deși frumoase la lumina lunii.

Continuă să le privească ; acum păștеau, ridicînd din timp în timp capetele, atente la tot ce se putea ascunde în noapte. După cîteva clipe, grupul ajunsese la cel puțin douăzeci de animale, strînse în spațiul deschis în fața ochilor ei. Cînd, în cele din urmă, ceva le deranjă, plecară în goană, sărind și țopăind peste pajiște, ca unduirile vîntului peste apele unui helești.

După ce căprioarele dispărură în pădure, Olivia își alungă orice alt gînd și reveni la prizonierii din pod, apoi la Megan și Duncan.

Oare plîng ? se întrebă ea. Își petrec noaptea printre suspine ? Sau stau și se holbează neajutorați unul la celălalt ? Au habar de ce li se pregătește ?

Aruncă din nou o privire spre Bill Lewis și își propuse să-l tachineze pe Ramon, să-i aducă dorințele mai aproape de punctul de fierbere. Cred că mă dorește, își zise ea. Cred că și pe Bill îl dorește. Îi ascultă sforăitul și își spune că era bine să țină la respect pasiunea bărbatului.

Dacă păstrez tensiunea, atunci nu vor avea timp să observe ce fac în realitate. Trebuie să-i lovesc și să-i zgîlțîi bine. Toți bărbații sînt la fel, nu-s în stare să vadă dincolo de mădular.

Ceea ce fac, de fapt, mă privește numai pe mine — pe nimeni altcineva. Ei mă vor ajuta atîta timp cît vor crede că e vorba de altceva și pe urmă vor fi prea surprinși să mai poată înțelege la ce au participat.

Iar eu voi fi iarăși singură.

Se ridică, lăsînd pătura să cadă pe podea și savurînd mîngîierea razelor lunii pe trupul gol.

Aproape că simțea noaptea pătrunzînd-o, lovind-o încet, languros. Cu stomacul încordat și respirația mai iute, se lăsa purtată în ritmul nopții ce o umplea de strălucire. Începu să-și miște șoldurile și își desfăcu ușor picioarele, simțind atingerea aerului tare, ca pe o mîngîiere. Se cuprinse strîns în brațe, ca pentru a ține mai aproape un nou iubit.

O dată cu primele raze ale dimineții, Duncan privi de jur împrejurul salonului casei și se gîndi la problemele acelei zile. Megan adormise, pînă la urmă, pe canapea. Pe

fete le trimisese sus, în camera lor, cîndva după miezul nopții. Nu se auzea nici un zgomot dintr-acolo ; nu știa dacă dormeau, dar așa presupunea, căci capacitatea adolescenților de a dormi, indiferent ce greutăți le stau în cale, mai fusese verificată în această casă.

Duncan zăcea într-un fotoliu. Se trezi urmărind mișcarea înceată a unei umbre pe perete, pînă cînd aceasta începu să se estompeze, cu fiecare clipă mai mult. Îi trecu prin minte că se lăsa hipnotizat de acea imagine ; clătină din cap imediat, ca să scape de fantasme, și se concentră asupra zilei ce abia începea.

— Să vedem, spuse el cu voce tare. Ce am de făcut ?

Reluă în minte întreaga conversație cu Olivia. Îl avertizase să nu se ducă la poliție și nici n-o făcuse. În afară de asta, amenințările ei fuseseră făcute în termeni generali și nu i se dăduseră nici un fel de instrucțiuni. Încă nu i se spusese să strîngă bani și nu i se ceruse nici altceva.

Va veni și asta, își spuse el.

Și atunci, ce să facă ?

Răspunsul era oribil : nimic, doar să aștepte.

Ideea de a urca în camera lui, ca să-și ia o cămașă proaspăt spălată și o cravată, să aleagă un costum de lînă, de pe umeraș, să facă un duș și să se îmbrace — exact ca în fiecare dimineață de lucru — îi făcea greață. Cum să-și joace rolul o zi întreagă — să zîmbească, să strîngă mîini, să participe la ședințe, să studieze hîrtii ?

Privi de jur împrejurul camerei, căutînd fiecare lucru familiar. Totul părea atît de normal, de ordonat, de acceptabil. Am luptat din greu pentru lucruri care țin de aparențe : o mașină nouă, o vilă, o mică proprietate de vacanță, în pădure. O bază. Asta am făcut, am asigurat familiei mele o bază. Roadele banilor mei. Nu le-a lipsit nimic.

Și totul a fost o minciună.

Pentru o clipă, i se păru că o invidiază pe Olivia. Încă mă mai gîndeam la ea în primii ani, cînd credeam că în

orice zi e posibil să se sfîrșească totul. Își aminti că se întrebase cum era viața ei în pușcărie și că se înspăimîntase la gîndul că aceleași restricții, bătăi și rigori îl așteptau și pe el. Îi trebuiseră mulți ani ca să înțeleagă că ea își permisese luxul de a acționa în concordanță cu idealismul ei, ceea ce reprezenta în sine un fel de libertate. Iar eu, își zise el, am devenit un burghez oarecare, ceea ce reprezintă în sine un fel de închisoare. Ea n-a fost nevoită să-și plece privirea și să vadă gemenele nou-născute și lipsite de apărare, ca să-și dea seama că nașterea unei noi societăți era una, dar asigurarea vieții potrivite pentru copii era un lucru mult mai important. Iar apoi, cînd a venit și Tommy pe lume, totul s-a schimbat.

Clătină din cap. Pentru ea, însă, nu s-a schimbat niciodată nimic. A fost mereu aceeași, zi de zi, în închisoarea aceea.

Duncan se ridică în picioare. Se opri alături de Megan, întinzînd mîna spre ea, gata s-o trezească din somn, dar se răzgîndi. Voia s-o atingă, de parcă asta l-ar fi liniștit. Dar își dădu mîna la o parte și o lăsă să dormă. E miercuri, își zise el. E timpul să o iau de la capăt. Urcă la etaj, la duș. Întîi lăsă apa mai fierbinte decît de obicei, permițînd șiroiului opărit să-i lovească tot trupul. Își turnă șampon pe corp, săpunindu-se cu gesturi violente, prin păr și pe piele. Apoi, cînd camera se umplu de aburi, răsuci furios robinetul, pedepsindu-se cu apa rece ca gheața.

Megan tresări la auzul zgomotelor venite de la baie, surprinsă că adormise, neștiind dacă se odihnise sau nu. Emoția o cuprinse de îndată, asemenea curenților din apele mării.

Întîi se înfurie ; ura ideea că Duncan își pierdea timpul cu o ocupație atît de lumească. Îi trecu prin minte că ar trebui să umble toți murdari și jigăriți, ca și cum alura lor ar trebui să fie potrivită cu ceea ce simțeau.

Își lăsă picioarele pe podea și se ridică în capul oaselor, strîngîndu-și părul la spate în mîini și încercînd să

alunge amețeala somnului. Nu, își spuse, are dreptate. Trebuie să fim proaspeți. Nu se știe ce ne va aduce această zi.

Se ridică și, cu un pas nesigur, urcă la etaj.

În camera lor se întîlni cu Duncan.

— Ce facem ?

— Nu știu exact, spuse el.

Se ștergea zdravăn, frecîndu-se cu prosopul atît de tare, încît tot trupul îi rămăsese plin de semne roșietice.

— Dar cred că ei se așteaptă să ne purtăm ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat și să așteptăm să fim anunțați. Mă va suna. Așa a spus.

— Urăsc așteptarea asta.

— Și eu la fel, dar ce putem face ?

— Nimic... ezită Megan. Ce ai de gînd ?

Duncan respiră adînc.

— Păi, ultima dată m-a sunat la birou. Așa că am să mă îmbrac și am să mă duc la birou, să mă prefac că lucrez și să aștept să mă sune din nou.

— Crezi că ai noștri sînt sănătoși ?

— Da. Te rog, Meg, nu te gîndi la asta. A trecut numai o noapte și sînt sigur că sînt bine.

— Dar școala lui Tommy ? Precis îl așteaptă.

— Sună-i și spune-le că are puțină febră.

Ea încuviință.

— Și gemenele ?

Duncan rămase pe gînduri.

— Nu știu. Dar tu ? Aveai ceva de făcut azi ?

— Nimic care să nu poată fi amînat, sau făcut de altcineva. Am să folosesc gripa drept scuză.

Făcu o pauză, apoi adăugă :

— N-aș suporta să nu știu unde sînt gemenele. Trebuie să le țin aici, cu mine.

— E perfect. Sună la școală...

— ...să spun că au gripă. Și pe urmă ?

— Așteaptă să te sun eu.

— Doamne, nu știu cum am să reușesc.

— Va trebui să reușești.

— Nu pot să suport.

Duncan, în picioare, încerca să-și facă nodul la cravată. Încercă o dată, dar partea subțire era prea lungă. Încercă din nou și tot nu reuși. Încercă a treia oară, dar cravata se răsucise. O trase de după gît și o aruncă la podea, cu un gest violent.

— Crezi că mie-mi place ? Crezi că suport mai bine ca tine ? Cristoase ! Nu știu, nu știu, nu știu. Acolo ! Acolo sînt toate răspunsurile la întrebările tale. La naiba, va trebui să aștepți !

Megan simți că explodează de furie, dar își mușcă limba.

— De acord, spuse ea. De acord.

Rămaseră amîndoi tăcuți timp de cîteva clipe.

— De ce nu faci un duș și pe urmă să te îmbraci ? Pregătesc eu ceva de mîncare. Scoală-le pe fete după ce ești gata.

Ea dădu din cap și, fără să se gîndească, își aruncă hainele pe podea. Duncan, continuînd să se lupte cu cravata, ieși din cameră. Făcu un efort să nu se uite spre camera lui Tommy pe cînd cobora scările.

Megan lăsă apa fierbinte s-o biciuiască, dar nu-și putu reține un strigăt.

La sfîrșit, se șterse repede și își puse o pereche de pantaloni și o bluză de flanel.

Dinspre bucătărie venea un miros amețitor de șuncă prăjită. Înghiți în sec și intră în camera gemenelor.

— Hai, fetelor, scularea !

— S-a întîmplat ceva ? întrebă Lauren.

— Unde e tati ?

— Nu s-a întîmplat nimic și tata e jos, pregătește micul dejun. Vă rog să vă spălați și să vă îmbrăcați.

— Nu mergem la școală ?

— Nu, rămîneți aici, cu mine.

Fetele încuviințară cu un gest al capului.

— Și să vă faceți paturile !

— Mami !

— Uite ce e, fir-ar să fie, încă mai sîntem o familie și încă vom face totul ca de obicei. Faceți-vă paturile !

Lauren și Karen dădură din cap.

Megan coborî treptele încet, amețită. Sîntem încă o familie. Purtați-vă normal. Ura fiecare cuvînt pe care-l rostise. Ura ceea ce făcuse. Le auzea pe fete în baie și ura faptul că erau curate și gata pentru o nouă zi, și că le pusese să-și facă paturile ; ăsta era cel mai prostesc, cel mai stupid lucru pe care l-ar fi putut face, în ziua în care fratele lor fusese răpit.

Intră în bucătărie, neștiind dacă lumina zilei n-o va răni cumva.

Ducan o privi.

— Te ții bine ? o întrebă el.

Ea nu-i răspunse.

— S-a lăsat bruma astă-noapte, spuse el. Totul pare de cristal.

— Știu, răspunse ea fără să se uite.

Se înfioră, înțelegînd că răsăritul soarelui n-avea s-o încălzească în nici un caz.

Olivia Barrow lăsă motorul în funcțiune ; un nor de fum ieșea prin țeava de eșapament. În mașina închiriată era cald și umed, așa că își desfăcu puțin haina. Întoarse oglinda spre ea și își aranjă pălăria și peruca roșie, cu părul lung. Verifică strada, de la un capăt la altul, urmărind mașinile care apăreau dinspre șosea, îndreptîndu-se spre oraș. Apoi se privi din nou în oglindă și îndepărtă un strop de fard din colțul gurii. Era îmbrăcată cu o fustă scumpă și o bluză albă și purta un pardesiu elegant, de lînă. Pe scaunul de lîngă ea se afla o servietă plină cu hîrtii fără valoare. Făcea parte din travesti. Se potrivește perfect, își zise ea. Arăt exact ca o gospodină obișnuită,

care și-a dus copiii la liceu și acum merge la slujbă. Locul acesta e minunat : suburban și previzibil. Toți trăiesc din împrumuturi, rate, plasament de acțiuni, lupta pentru existență. Atmosferă neocolonială, garduri de lemn vopsit în alb, mașini străine și colegii particulare. Tot ce mai lipsește e cîte un ogar auriu, care să-și facă nevoile pe unde se nimerește.

Privi în lungul străzii, spre casa lui Megan și Duncan. Nu se zărea nici cea mai mică urmă de prezență a vreunui polițist. Nici un fel de mașini de observație, parcate prin apropiere. Nimeni în haine de muncitori. Nici un lucrător de la telefoane, care se preface că repară firele, dar de fapt instalează echipamente complicate, care ar putea duce poliția pe fir, la următorul apel din partea ei. În zona asta, ar ieși așa de repede în evidență, că ar trebui să fiu oarbă ca să nu-i observ. Bravo, Duncan și Megan. Ați respectat prima regulă. Pînă acum, toate bune.

Soarele se reflecta în capota mașinii și Olivia își puse ochelarii de soare. Aruncă o privire spre ceas. Haide, Duncan, își spuse ea. E timpul să te apuci de treabă.

Pe cînd își vorbea în gînd, îi zări mașina ieșind cu spatele de pe alee.

— Bună dimineața, Duncan, spuse ea.

Izbucni în rîs, privind din urmă mașina care dispărea în josul străzii.

— Îți urez să ai o zi frumoasă.

Ambală motorul.

— Naiba să te ia, Duncan, îți urez să ai o zi frumoasă.

CINCI

Miercuri la prînz

Duncan aștepta.

Toată dimineața fusese cuprins de îngrijorare și nerăbdare, ori de cîte ori sunase telefonul, pentru a fi apoi copleșit de disperare cînd se dovedea că apelul nu venea de la răpitori, ci de la oameni de afaceri locali și alte persoane care solicitau un împrumut. Se ocupase pe fugă de fiecare cerere, făcîndu-și treaba cu o rapiditate de robot. Cineva, surprins de graba lui, îl întrebase dacă nu cumva are ceva, iar el răspunsese că e posibil să fi fost atins de gripă. Îi repetase același diagnostic și secretarei, care îl întrebase dacă se simțea bine, după ce văzuse cît de distrat era în timp ce ea încerca să-l pună în temă în legătură cu detaliile unei viitoare ședințe bancare. Îl întrebase dacă are de gînd să plece acasă și avusese prezența de spirit să-i spună că are prea multe hîrtii de rezolvat, dar că era posibil să se poarte ciudat în următoarele ore și chiar a doua zi, drept pentru care era mai bine să-i anuleze toate întîlnirile importante. Secretara încuviințase, plină de înțelegere și solicitudine, ba chiar întrebase dacă nu dorește niște supă de găină de la bufetul de peste drum.

Pentru o clipă, fusese uimit de cîte de minunată era scuza cu „gripa" : în nord-est, lumea era gata să o accepte drept o rădăcină a tuturor relelor și ciudățeniilor de comportament — sau aproape. După aceea își reluase așteptarea, mai temător ca înainte. Cu fiecare oră trecută, îngrijorarea lui crescuse. Nu înțelegea de ce răpitorii

întîrziau rezolvarea situației. Oare graba nu le era un aliat firesc ? Se așteptase ca Olivia să acționeze repede pentru a-și anunța pretențiile ; în mod normal, ea trebuia să-l fi sunat prima, dis-de-dimineață. Faptul că ea lungea treaba îl uimea din ce în ce mai mult, cu fiecare minut care trecea. Întîrzierea era singurul lucru pentru care nu era pregătit, sau cel puțin așa credea, dar apoi, gîndindu-se mai bine, înțelese că nu era pregătit pentru nimic.

Fiecare minut are aceleași șaizeci de secunde pentru toată lumea, își zise el. Timpul nu e nici mai încet, nici mai rapid pentru nimeni. Dar nu credea efectiv așa ceva.

Totul era în regulă, își spuse.

Va suna în curînd.

Tommy e bine. Frustrat și speriat, dar e bine.

Judecătorul e furios și pus pe ceartă, dar e bine.

Nu face decît să mă țină puțin pe jar, pentru că vrea să las garda jos și să-mi pierd echilibrul.

Totul va fi bine.

Se legănă în scaun, lăsîndu-și gîndurile să se succeadă în ritmul scrîșnetului arcurilor. Privi fix telefonul de pe biroul său. Era unul modern, delicat — model italian. Cîntărea doar cîteva grame și nici nu-l simțeai în palmă. Regreta că nu are un telefon de modă veche, cu un disc care să clicăie la fiecare număr format și care să sune zdravăn, în locul piuiturilor slabe cu care se obișnuise.

Sînt în viață. Trebuie să fie în viață.

Auzi o bătaie în ușă, apoi aceasta se deschise și își zări secretara.

— Domnule Richards, e aproape ora unu și am să ies să-mi iau un sandviș, împreună cu niște colegi. Chiar nu doriți să vă aduc nimic ?

— Mulțumesc, Doris, nu. Te rog, anunță centrala că rămîn aici și spune-le să-mi dea toate legăturile.

— Bine. Sînteți sigur ? Adică, nu e nici o problemă, dar sînteți cam palid.

— Nu, mulțumesc. Ne vedem mai tîrziu.

— Ar trebui să mergeți acasă, să vă îngrijiți.

— Mulțumesc, Doris.

— Cum vreți, eu v-am prevenit.

— Mulțumesc, Doris.

— O gripă, cît de ușoară, poate degenera în pneumonie.

— Mulțumesc, Doris.

— Bine, domnule Richards. Ne vedem cam într-o oră.

— Nu te grăbi.

Ea închise ușa, în timp ce Duncan aruncă o privire pe fereastră. Soarele dimineții fusese alungat de un strat gros de nori cenușii. Vîntul tăios bătea fără încetare, aducînd cu sine o umezeală ce mirosea a iarnă. Duncan simți un fior și se gîndi, plin de speranță, că Tommy se afla, poate, la căldură. Încercă să-și amintească exact cum fusese îmbrăcat copilul cu o zi înainte : jeans și tenișI, un pulover pe gît și o jachetă veche, roșie, cu emblema lui New England Patriots, din cele din campionatul de acum cîțiva ani. Avea capul acoperit și, pe deasupra, canadiana de anul trecut, care, deși era cam roasă pe la margini, tot îi ținea de cald. Nu, de dimineață plouase și era posibil ca Tommy să fi preferat balonzaidul galben, nu prea călduros. Duncan lovi cu pumnul în palma celeilalte mîini și se răsuci furios în scaun. Nu vreau să-i fie frig.

Unde e ea ? Se ridică în picioare și începu să măsoare biroul micuț, de la un capăt la altul. Unde e și ce face acum ?

Brusc, îi apăru în minte imaginea ultimelor clipe în care o mai văzuse pe Olivia, chinuindu-se cu Emily Lewis pe stradă, în fața băncii, trăgînd-o după ea, spre siguranța iluzorie a camionetei.

Cît de mult m-o fi urînd... Atîția ani în închisoare, gîndindu-se la mine și lăsînd să-i pătrundă ura în suflet. Păcatele generațiilor trecute. Se duse la fereastră. Dacă ești laș o dată, ești laș mereu ? Se uită afară, la ramurile dezgolite ale unui stejar, care se luptau cu vîntul rece.

În spatele lui, telefonul de pe birou țîrîi și el sări, alergînd în celălalt capăt al camerei ca să ridice receptorul.

— Da — Duncan Richards la telefon !

— Duncan, sînt eu, Megan. Voiam să-ți spun că n-am aflat...

— Nici eu, o întrerupse el. Nimic, deocamdată.

— Ah, Doamne, gemu Megan. De ce nu ?

— Nu știu. Dar... să nu facem speculații. Încearcă să nu te lași pradă imaginației. Asta fac eu de dimineață... rezist și aștept... Totul va fi bine, ai să vezi.

— Așa crezi ? rosti Megan pe un ton nesigur.

— Da, așa cred. Fă un efort să te stăpînești și vom reuși. Îndată ce vorbesc cu Olivia sau cu cei care o ajută, am să te anunț. Voi sînteți bine ?

— Nu-ți face griji pentru noi. Iar eu n-am nimic, zău așa, doar că urăsc toată așteptarea asta, nimic mai mult, și simțeam nevoia să-ți aud vocea.

— Karen și Lauren ?

— Sînt bine. Le știi doar. Nu suportă să fie izolate.

— Ei bine, spuse el, să suporte.

— Ne descurcăm noi.

— Bine. Am să vă sun cînd știu ceva.

Duncan închise și constată că nu se simțea deloc mai bine. Privi fix telefonul : *Unde ești, dracu' să te ia* ?

Telefonul țîrîi din nou. Duncan apucă receptorul.

— Da — Duncan Richards la aparat !

— Domnul Richards ?

Se simți cuprins de disperare. Era vocea recepționerei. Secretara lui era încă la masă, desigur.

— Da, răspunse el, din nou învins.

— Persoana cu care urma să vă întîlniți la unu și jumătate se află aici. Sînteți pregătit ?

— Ce ? Cine ?

— Persoana de la unu și jumătate.

— Ah, Doamne, stați puțin...

Duncan începu să răscolească prin hîrtii, căutîndu-și agenda de întîlniri. La naiba ! își zise el. I-am spus lui Doris să anuleze toate întîlnirile. S-o ia dracu' ! Acum nu sînt în stare de nimic.

Își găsi carnețelul îmbrăcat în piele, dar nu găsi nimic despre întîlnire. Îl trînti cît colo. I-am spus de zeci de ori să țină agenda la zi. La naiba !

Respiră adînc. Bine ! Hai s-o rezolvăm civilizat. Dă-le două minute, pe urmă pasează-i unui alt funcționar al băncii. Luă poza obișnuită, gata să susțină o conversație politicoasă, rugîndu-se ca telefonul să nu sune în scurtele clipe în care era nevoit să se ocupe de cine știe ce antreprenor, întreprinzător sau altcineva de genul ăsta.

— În regulă, îi spuse recepționerei. Poftește-o înăuntru.

Apucă hîrtiile răvășite pe birou și le aruncă pe toate în sertarul de sus. Își aranjă repede cravata, își trecu mîna prin păr și își așeză mai bine ochelarii, apoi aruncă o privire prin cameră, încercînd să descopere orice semn, cît de mic, al dezastrului în care era prins. Nevăzînd nimic, se întoarse spre ușă, exact în clipa în care aceasta se deschidea. Fata de la recepție tocmai poftea persoana înăuntru și el se ridică imediat în picioare, cu discursul pregătit, gata să-l rostească :

— Bună ziua, îmi pare rău. Cred că am încurcat...

Apoi se opri brusc.

— Bună, Duncan, spuse Olivia Barrow.

Se întoarse spre recepționeră.

— Vă mulțumesc foarte mult.

Tînăra îi adresă un zîmbet și închise ușa, lăsîndu-i singuri.

Olivia aștepta. Duncan o privi uluit.

— N-ai de gînd să mă inviți să iau loc ? îl întrebă ea.

Megan umbla de colo-colo prin casă ; în cele din urmă, le găsi pe Karen și Lauren în bucătărie, făcîndu-și lecțiile. Karen lucra la comentariul despre *Oliver Twist*,

iar Lauren o asista. O clipă, Megan simți un imbold de a se răsti la ele, revoltată că se puteau ocupa de un lucru așa de normal, cînd tot restul se năruia în jur. În loc de asta, însă, respiră adînc și înțelese că, după cum părea, ele se dovedeau mult mai rezonabile decît ea însăși.

— Mami, spuse Lauren, ridicîndu-și privirea, a aflat tati ceva ?

— Încă nu.

— Ce crezi că înseamnă asta ? întrebă Karen.

— Nu știu. Important pentru noi este că s-ar putea să nu însemne nimic.

— Sînt îngrijorată pentru Tommy. Dacă răcește, sau mai știu eu ce ?

— Totul va fi bine. Trebuie neapărat să credeți asta, spuse Megan.

Karen se ridică de pe scaun și veni s-o cuprindă pe maică-sa în brațe. Lauren se apropie ca s-o ia de mînă. Megan simți căldura fiicelor ei pătrunzîndu-i în trup. Păstrați-vă forțele, fetelor, își zise ea.

— Nu-ți face griji, mami, spuse Karen. Sîntem alături de tine, iar lui Tommy n-o să i se întîmple nimic.

— Pun pariu că bunicul le face viața amară în clipa asta, spue Lauren. Zău că n-au ales bine cînd l-au luat pe el. O să pufnească, o să protesteze și o să le strice toată distracția, mami, știi și tu.

Megan trase aer în piept, încercînd să-și umple sufletul cu parfumul încrederii fetelor sale.

— Sînt sigură că ai dreptate, spuse ea.

Fetele o strînseră în brațe, apoi îi dădură drumul.

— Știi, mami, nu mai avem lapte deloc...

— Și nici sifon nu mai e.

Megan reflectă cîteva clipe.

— Aveam de gînd să merg astăzi la magazin. Dar nu pot.

— Mergem noi, spuse Karen. Tu spune-ne numai ce ne trebuie.

— Nu, fetelor, vreau să vă am sub ochi tot timpul. De fapt, nu știm nimic despre oamenii aceștia. Dacă cumva încearcă să pună mîna și pe voi, mă tem că tatăl vostru și cu mine ne-am pierde mințile.

— Vai, mami, asta ar fi o nebunie.

— De unde știi ? i-o trînti Megan.

Fetele nu răspunseră. O priveau cu mare atenție.

O fi și ăsta un test, își spuse Megan. Cîtă încredere am în ele ? Cît de mature le consider ?

Ezită. În fond, ele nu înțeleg nimic. Încă sînt niște copile. Nu-și dau exact seama ce se întîmplă fiindcă, pentru ele, încă nu e ceva real. Tot ce știu este că s-a întîmplat ceva și că ele continuă să fie aici, iar viața pare să meargă mai departe.

— În regulă, rosti Megan în cele din urmă. Lapte, sifon, niște carne și o pîine. Asta e tot. A, și niște cafea. Vă dau o bancnotă de douăzeci de dolari și puteți merge la magazinul de pe East Prospect, găsiți de toate acolo. Mergeți direct acolo, la magazin, și apoi acasă. Nu vorbiți cu nimeni și nu vă opriți pentru nici un motiv. Dacă vi se pare că o persoană oarecare se poartă suspect, vreau să lăsați orice și să veniți direct acasă. E clar ?

— Mami...

— E clar ?

— Bine, bine, bine. Putem măcar să cumpărăm niște reviste ?

— Și un ziar, spuse Megan. Sigur.

Luă portofelul și scoase niște bancnote.

— Fără chewing-gum, adăugă ea. Nici măcar fără zahăr.

Le dădu banii și se simți prost pentru că era așa de îngrijorată. După ce fetele ieșiră pe ușa principală, se repezi la fereastră și le urmări cum urcă în mașina lor. Lauren se așeză la volan, iar asta o mai liniști, pentru că fata cea mică era mai bună la condus. Karen îi făcu un semn cu

mîna și, scrîșnind din cauciucuri, mașina se pierdu în josul străzii.

Megan plecă de la fereastră și se întoarse în bucătărie.

— Să mă ia naiba, spuse Bill Lewis cu voce tare, deși era singur în mașina închiriată, parcată în așa fel încît să poată vedea tot ce se întîmplă pe stradă.

Privi mașina sport, roșie, a fetelor trecînd pe lîngă el.

— Ceilalți copii pleacă undeva. Ei, la naiba !

Reflectă rapid la situație : Megan era singură în casă. Cele două gemene se îndreptau spre un loc necunoscut. Olivia îi spusese să supravegheze de la distanță casa ; să parcheze timp de cîteva minute, să treacă pe lîngă casă cam la patruzeci și cinci de minute o dată. Suficient de des pentru a putea constata dacă era ceva schimbat, dar nu într-atît să fie descoperit de cineva, ori să pară suspect. Era îmbrăcat cu costum și cravată, ceea ce reducea la minimum șansa ca vreo persoană din vecinătate să-și amintească ulterior de prezența lui acolo. Înțelesese că trebuia să observe orice activitate oficială — copoii sau agenții FBI. Nu-și închipuise că membrii familiei se vor îndrepta în direcții diferite.

Înțelese că avea o șansă și, pentru o clipă, se întrebă : ce-ar face Olivia în locul meu ?

Zîmbi în sinea lui și se hotărî.

Duncan nu-și regăsea glasul.

Se holba la Olivia, aflată în fața lui. Ea e, își spuse. Înghiți cu greu și-i făcu semn spre un scaun, întrebîndu-se, pentru o clipă, de ce nu se repede la ea s-o ia de gît și s-o sugrume. O urmări așezîndu-se pe scaun și apoi făcîndu-i și lui semn să ia loc. Duncan pricepea cu greu felul în care mușchii răspundeau la ce li se cerea — acum era în picioare, în clipa următoare stătea jos, privind-o pe Olivia peste biroul său lat. Era ca și cum ar fi fost un personaj din *Alice în țara minunilor*, ba lîngă el, atît de aproape,

încît ar fi putut s-o atingă cu mîna întinsă, ba la mare distanță, despărțiți de kilometri întregi. I se învîrtea capul și avea gura uscată, așa că atunci cînd, în sfîrșit, reuși să spună ceva, cuvintele semănau cu un orăcăit de broască.

— Unde sînt ? Unde e băiatul meu ?

— Nu prea departe, răspunse Olivia, de parcă i-ar fi dat replica la un comentariu oarecare despre vreme.

— Vreau... începu el, dar ea îi tăie vorba.

— Știu ce vrei, spuse ea. Și n-are prea mare importanță. Îți place părul meu ? adăugă ea, atingînd o șuviță din peruca roșcată.

Duncan clipi. Era pentru prima dată cînd o observase.

— E roșu, spuse el.

— Asta cam așa e, rîse ea.

— Nu e cum mi-l aminteam eu.

Zîmbetul de pe fața Oliviei pieri.

— Nimic nu mai e așa cum îți aminteai. Cu excepția unui singur lucru : eu sînt la comandă și tu îmi vei îndeplini ordinele. Numai că, de data asta, n-ai să mai strici totul — nu-i așa Duncan ? — pentru că miza e ceva mai mare. De data asta nu mai e vorba de pielea ta, ci de a fiului tău. Și de a bătrînului. Nu cumva să-l uiți pe bătrîn. Gîndește-te o clipă, Duncan. Gîndește-te cît de mult urăsc tot ceea ce reprezintă nemernicul ăla bătrîn. Cît de simplu ar fi să termin cu el, așa cum nemernicii de judecători au încercat să termine cu mine.

— Unde e băiatul meu ? rosti Duncan cu o voce sugrumată.

— Ți-am spus. Pe-aproape. În ghearele mele, spuse ea și făcu un gest cu mîna, ca pentru a-i risipi orice grijă.

— Te rog, spuse el.

Olivia ridică o mînă și bărbatul se opri imediat.

— Duncan, stăpînește-te. E mult mai ușor așa.

El dădu iar din cap și încercă să se controleze. Își auzea bătăile inimii, simțea presiunea strivindu-i tîmplele.

Olivia se lăsă pe spate în scaun și se așeză mai comod, zîmbind către Duncan.

— E timpul pentru un pic de tîrguială, nu crezi ?

— Da. Cum vrei tu.

Duncan inspiră adînc și se îndreptă de spate. Își miji ochii și își puse mîinile în poală, sub birou, pentru ca ea să nu poată vedea cum tremură.

— Bine.

— Îmi vreau băiatul înapoi. Dacă cumva te atingi de un singur...

— Să nu mă amenințI !

— Nu te amenințI. Îți promit.

Ea rîse și se aplecă spre el.

— Ai terminat discursul ? Mai ai ceva de zis ? Alte dovezi de curaj ? Vrei să-ți dovedești bărbăția ? Să-ți dovedești talentul de bancher ?

— Aș putea chema paza într-o clipă.

— Iar ei ar fi morți în următoarea jumătate de oră.

— E un bluf.

— Așa crezi, matematicianule ? Cheamă paza.

Duncan nu se mișcă.

— Haide, domnule mare bancher. Cheamă-i ! Dovedește că e un bluf !

El nu făcu nici o mișcare.

— Nici nu mă așteptam s-o faci.

— De ce ești aici ?

— Ei, acum ajungem la întrebările adevărate, nu ?

— Da. De ce nu ne lași în pace ?

— Nu fi ridicol.

— Ce vrei ?

— Ți-am spus. Totul.

— Nu înțeleg.

— Ai să înțelegi.

Duncan rămase tăcut, intuind cît de adîncă era ura pe care o resimțea.

— De ce ai făcut asta ? întrebă el din nou.

— Pentru tot ce mi-ai furat. Gîndește-te la cîte am împotriva ta. Trădarea. Moartea lui Emily. Optsprezece ani. Acum văd cît ai profitat. Nu crezi că e timpul să împarți cu mine ?

— De ce nu ne-ai dat pe mîna poliției ?

— Ce te îndeamnă să crezi că n-am s-o fac ?

Duncan nu răspunse.

— Haide, Duncan. Ce te îndeamnă că crezi că n-am s-o fac ?

— Nu știu.

Ea izbucni într-un rîs răgușit.

— Vezi, riscul, asta e partea care-mi place cel mai mult. Știi, am reușit să învăț ceva drept penal în ultimii optsprezece ani. Închisorile sînt foarte bune școli de drept ; probabil că, după Harvard sau Yale, sînt cele mai bune. Plus că, în cazuistică, sînt mult mai tari. Oricum, Duncan, tehnic vorbind, îmi imaginez că ești vinovat de crimă prin complicitate — ca și mine. Conspirație la comiterea unui jaf armat. Conspirație la crimă. Jaf armat. Furt de mașină. Violarea regimului armelor. La dracu', Duncan, cînd ai fugit, ai încălcat și regulile de circulație ; probabil că te vor acuza și de asta.

Acum, să ne gîndim la cel mai bun scenariu al unui caz : circumstanțele atenuante. Nu se aplică la nici unul din delictele legate de omor. Ei bine, să zicem că-ți angajezi un avocat deștept, care susține că acum ești un stîlp al societății și că, oricum, tu erai doar la volanul mașinii, etc., etc. Știi, amîndoi bărbații uciși fuseseră polițiști — iar asta nu se uită niciodată. Deci, despre ce e vorba, de fapt ? Despre bună purtare ? O sentință cu suspendare ? Pe naiba, nu prea sînt șanse, Duncan. Poate pentru Megan — să nu uităm și rolișorul ei în toate astea — dar tu, Duncan ? Un pic de temniță grea, așa cred...

Olivia rînji și ezită.

— ...Sigur, aș putea greși total. Poate că autoritățile te vor bate pe umăr și-ți vor spune : ce-a fost a fost, să uităm. Ce crezi ?

— Continuă.

Vocea Oliviei se înăspri, concentrîndu-se într-un nucleu de ură :

— De asta nu le-am spus niciodată, Duncan. Chiar dacă ar fi însemnat să scap mai repede. Pentru că n-am vrut ca tu să-ți plătești datoriile statului California. Datoriile tale erau față de mine.

Ezită, și apoi șopti șuierat :

— Față de mine, pui de cățea ce ești !

Făcu din nou o pauză și își îndreptă spatele.

— Iar tu ai să tot plătești. Pentru că, deși o să-ți recapeți băiatul — dacă reușești, cu toate că, personal, mă îndoiesc că ai destul curaj pentru asta — eu am să am întodeauna acest as mic în mînecă. Știi ceva ? Știu un procuror care ar fi fericit să-ți afle numele. Mai sînt și cîțiva agenți FBI. Și să nu uităm familiile celor morți. Sînt sigură că ar fi foarte interesați să știe numele celorlalți membrii ai Brigăzii Phoenix...

Duncan simți fiori de gheață străbătîndu-i tot trupul.

— ...Ei n-or să uite niciodată. Nici în optsprezece ani, nici într-o sută de ani. N-or să uite niciodată.

Vocea ei deveni din nou o șoaptă :

— Așa cum nici eu nu uit.

Duncan se trezi că-și amintește de un moment petrecut imediat după nașterea lui Tommy ; în noaptea aceea se aflase despre un copilaș care alunecase într-un canal de scurgere și rămăsese prins acolo. O echipă de salvare se chinuise toată noaptea ca să-l salveze. Duncan își amintea că-l ținuse pe Tommy în brațe, că el nu stătea nicicum locului și că-l hrănise cu un biberon de lapte praf, în timp ce privea la televizor știrile nopții, cu lacrimi în ochi, cu trupul încordat. Își aminti cît de surprins fusese că bebelușul supraviețuise ; de obicei, nu există sfîrșituri fericite

și nici salvări miraculoase. Lumea încearcă mereu să-și ucidă copiii, își zise el. Sînt niște ținte foarte ușor de doborît.

Olivia aruncă o privire spre ceasul de la mînă.

— Trebuie să dau un telefon, rosti ea brusc.

— Ce ?

Ea apucă telefonul și-l trase spre ea.

— Trebuie să dau un telefon. Vrei să-ți păstrezi fiul în viață ? Atunci spune-mi cum să obțin un fir cu exteriorul.

— Nu înțeleg.

— Duncan, nu fi obtuz. Dacă nu sun la niște numere de telefon la fiecare zece minute, să spun persoanei respective că sînt bine, atunci el — ori ea — va presupune că am fost trădată din nou și are obligația de a-i ucide pe judecător și pe copil. Ce vrei mai clar ?

Duncan o privi îngrozit.

— Cum obțin o linie cu exteriorul, Duncan ?

— Formează cifra nouă.

— Mulțumesc. Nu durează decît un minut.

Olivia formă repede un număr.

Trei rînduri de case mai încolo, lîngă un telefon public, Ramon Gutierrez aștepta în picioare, privindu-și ceasul, nesigur ce trebuia să facă dacă nu suna telefonul. Se liniști cînd îl auzi sunînd.

Ridică receptorul.

— Da ?

— Totul e în regulă.

— Bine. Plec la telefonul numărul doi ?

— Exact.

El închise, zîmbind.

Olivia puse receptorul la loc în furcă. Își scoase ceasul de la mînă și îl puse pe birou, în fața ei.

— E bine să fiu mai atentă la ceas, zîmbi ea. Ar fi groaznic să încurc lucrurile și să uit de apel.

Îi aruncă lui Duncan o privire grea.

— Ar fi o moarte prostească, nu ? Pentru că a uitat cineva să dea un telefon. Ca atunci cînd ești condamnat la moarte, ești dus în camera de gazare — sau pe scaunul electric — și, la numai un cvartal distanță, în biroul guvernatorului, adjunctul său caută cu disperare o bucată de hîrtie pe care e scris numărul direct al camerei de execuții, și își dă seama, fir-ar să fie, că l-a uitat în cealaltă pereche de pantaloni.

Izbucni în rîs.

— Știi că m-au amenințat și pe mine, Duncan ?

— Cu ce ? întrebă el cu vocea pierită.

— Cu moartea. Din fericire, în cazul meu, posibilitatea asta a fost exclusă destul de repede... Dar nu și în cazul tău, Duncan. Încă nu.

Auzind soneria de la intrare, Megan sări în picioare. Întîi se gîndi că erau gemenele, care uitaseră ceva și se întoarseră, dar apoi își dădu seama că ar fi intrat cu cheia lor. Pe urmă îi trecu prin minte că nu s-ar fi obosit s-o facă, bazîndu-se pe comoditatea lor de adolescente și convingerea că mama avea să le deschidă. De ce să te chinui să deschizi cu cheia, cînd poți foarte bine să suni ? Străbătu grăbită culoarul și apucă mînerul ușii fără să-i fie prea clar ce făcea.

Deschise ușa și îngheță.

Întîi văzu ochelarii imenși de soare, nepotriviți într-o zi noroasă. Apoi zări rînjetul care-i trezi o amintire dureroasă. Așteptă pînă cînd bărbatul din fața ei își ridică încet ochelarii. Trăsăturile pe care le vedea păreau să prindă formă dintr-un coșmar pe care sperase că-l lăsase mult în urmă. Se holbă la el, cu gura larg deschisă, apoi făcu un pas înapoi, ca lovită în moalele capului.

— Credeam că ai...

— ... murit ? Dispărut ? Încetat să exist ? Cu alte cuvinte, ia-l băiete, că și-a făcut veacul pe-aici, prin Statele

Unite. Ce credeai, Megan ? Că am fugit de la bancă și nu m-am mai gîndit niciodată la asta ?

Bill Lewis rîse la vederea spaimei ce se citea pe chipul lui Megan.

— M-am schimbat așa de mult ? o întrebă calm.

Ea clătină din cap.

— Nici nu-mi închipuiam. Ei, Megan, nu mă inviți înăuntru ?

Ea încuviință.

Bill Lewis păși în casă și aruncă o privire împrejur.

— Drăguț, spuse el. Drăguț. Bogăție. Adevărata bogăție. Fără cusur. Ați devenit cumva și republicani ?

Megan nu reuși să spună nimic.

— Răspunde-mi la întrebare, Megan.

— Nu.

— Cred și eu, pufni el.

Megan îl urmări cu privirea, în timp ce el studia casa. Bill zări o măsuță clasică în hol.

— Nu-i rea, spuse el cu răceală. Stil Shaker[1], de cînd ? De prin 1850, nu ?

Se întoarse iarăși spre Megan.

— Era o întrebare, îi spuse, trecînd un deget peste lemnul brut al mesei.

— Din 1858, răspunse ea.

— Frumoasă piesă. Valorează, probabil, vreo două miare, este ?

— Așa cred.

— Așa crezi ? Așa crezi ! o persiflă el, izbucnind într-un rîs sarcastic, răgușit.

Intră în salon și acolo găsi niște poze înrămate, așa că se duse să le vadă mai îndeaproape.

1 Ordin religios fondat în Anglia în 1747 (n.tr.)

— Duncan s-a cam îngrășat, spuse el. Arată ca o chiftea fericită. Nu mai are flacără în el, este ? Agilitate nu, credință nu, doar o față grasă și fundul umflat, așa e ?

Ezită, uitîndu-se la Megan.

— Nu, spuse ea. E în formă. Aleargă patru mile pe zi.

Bill Lewis scoase un hohot de rîs.

— Trebuia să mă aștept la asta. Marca burgheziei. Probabil că poartă o pereche de tenișI New Balance, de o sută de dolari, și trening Gore-Tex, de trei sute de dolari, de la magazinul „L. L. Bean". Specialiștii ăștia în înaltă tehnologie trebuie să dea o grămadă de bani ca să-și mențină silueta.

Se opri, aruncînd o privire spre Megan, și îi spuse :

— Ar trebui să încerce să stea nemîncat. Asta te menține zvelt și puternic. Foamea și fuga de FBI și de copoi. E un conservant grozav.

Rînji într-o parte. Se întoarse din nou cu fața la bufet și ridică o altă fotografie.

— Măi, să fiu al naibii ! spuse el. Fetele tale sînt la fel de frumoase ca tine ; arată aproape ca tine, pe vremuri. Ca două picături de apă.

Ridică o fotografie de-a lui Tommy.

— Aici e mult mai fericit, spuse el. Unde-l ținem noi, rareori zîmbește.

Megan scoase un suspin.

— Tommy, șopti ea.

Bill Lewis se întoarse violent spre ea.

— Ce ? Credeai că e numai spectacolul Oliviei ? Nu te-ai gîndit că mai e cineva acolo, care să-și fi petrecut timpul gîndindu-se la tine și la Duncan și întrebîndu-se cînd va avea ocazia să v-o plătească ?

— Tommy, șopti ea din nou. Te rog, e copilul meu...

— Va muri. Va muri, dacă nu faci ce ți se spune. La fel și nemernicul ăla bătrîn, numai că pe el o să-l doară mai tare.

Bill Lewis puse fotografia jos. Păru să reflecteze preț de o clipă, apoi se ridică brusc, violent, și lovi fotografia de marginea mesei, spărgîndu-i geamul și rama. Sunetul geamului spart i se păru lui Megan ca un foc de armă și, într-o secundă, crezu că va începe să sîngereze.

— Noi dictăm regulile jocului acum, spuse Lewis. Să nu uiți asta.

Veni lîngă Megan și-i apucă fața într-o mînă, strîngîndu-i obrajii.

— Vor muri cu toții, înțelegi ? Nu numai băiatul și bătrînul, căci după asta mă voi întoarce să le omor și pe fete. Gîndește-te la asta, Megan. Pe urmă am să-l omor pe Duncan, dar pe tine am să te las să trăiești, fiindcă pentru tine va fi mai rău decît moartea. Înțelegi ? Înțelegi ?

Ea dădu din cap.

— Toate astea, Megan, toate lucrurile astea, toată viața asta... Ei bine, poți să-ți iei adio de la ele.

Îi dădu drumul.

— În regulă, Megan. Întoarce-te cu fața la perete. Numără pînă la șaizeci. Pe urmă, poți să te apuci iar de ce făceai înainte să începem conversația asta atît de plăcută. Mici treburi casnice. Puțină curățenie. Spălatul vaselor. Ceva ciorapi de cîrpit. Fă și tu ceva util, ca un mic-burghez ce ești. Mi-a făcut plăcere să te revăd, după toți acești ani. Atîția ani, Megan.

Bill Lewis o împinse la perete și se pregăti de plecare.

— A, să nu uit, transmite-i salutări lui Duncan. Spune-i că are noroc că nu i-am ucis astăzi nevasta, așa cum mi-a ucis-o el pe a mea.

Apoi plecă, lăsînd-o pe Megan suspinînd, cu fața la perete.

Olivia formă numărul celei de-a doua cabine telefonice și, auzind același „Da" scurt de la Ramon Gutierrez, aflat la celălalt capăt al firului, îi spuse :

— Mergi mai departe.

— La al treilea telefon ?

— Exact.

Olivia lăsă receptorul în furcă. Îl privi pe Duncan drept în ochi, căutînd cel mai mic semn de revoltă.

— În regulă, Duncan, să trecem la treabă.

— Da, spuse el.

— Ia-ți o bucată de hîrtie și un creion.

El o privi uimit pentru o clipă, întrebîndu-se ce-i trecea prin gînd, apoi se conformă.

— Bine, spuse ea. Ia spune, Duncan, cît cîștigi ?

— Cum adică ?

— Duncan, spuse Olivia, nu-mi pune răbdarea la încercare. *Cît cîștigi* ?

— Am un salariu de nouăzeci de mii pe an.

— Și ?

— Mai sînt și altele în plus, cum ar fi asigurarea, banii puși deoparte pentru mașină, rate favorabile la împrumuturi și ipoteci, asigurări sociale — toate astea valorează și ele ceva.

— Fă un calcul estimativ, spuse ea.

— Încă douăzeci și cinci de mii.

— Mergi mai departe. Fondul de pensie ?

— Soția mea și cu mine avem fiecare cam douăzeci de mii în conturi individuale de pensionare. Banca are și ea o contribuție la fondul meu de pensie, pe lîngă acești bani...

— Notează.

El mîzgăli cifrele respective pe hîrtie.

— Bine, spuse ea. Mergi mai departe.

— Am o casă în Vermont, doar un petic de pămînt, de fapt. Doream să construim o căsuță, poate anul viitor...

— Adun-o și pe ea.

— Păi, m-a costat treizeci și șase de mii pentru două hectare și jumătate...

— Cînd ?

— Acum șapte ani.

— Acum cît valorează ? O sută ? O sută douăzeci de mii ?

— Cel puțin.

— Unde e ?

— Aproape de Killington.

— Drăguț, zîmbi Olivia. Îmi imaginez că e un loc grozav pentru schi. Cred că și vremea e potrivită. A nins deja ?

— Puțin.

— Scrie acolo. Acțiuni, cecuri ?

— Am un mic portofoliu.

— Ești prea modest. Cît ai ?

— Procentul minim.

— Îmi imaginam eu, spuse ea, apropiindu-se de foaia de hîrtie.

— Ce altceva ? întrebă Duncan.

— Notează și casa din oraș. Și nu uita de munca lui Megan în afaceri imobiliare. Cît a cîștigat anul trecut ?

— Cincizeci de mii de dolari.

— Grozave economii, nu ?

Duncan dădu din cap, fără să vorbească.

— Cine și-ar fi imaginat că bătrînul nord-est va trăi o asemenea renaștere ? Doar pe vremuri, pe cînd eram așa de buni prieteni, Duncan, părea că e pe cale să fie strîns cu fărașul, nu ? Imaginează-ți ce surpriză pe mine, să ies și să aflu că e în plină dezvoltare, că toată lumea de pe-aici se îmbogățește.

Olivia se întinse peste birou și luă hîrtia, studiind rîndurile de cifre. Fluieră îndelung, răgușit, în bătaie de joc.

— Ascultă-mă bine. Am de gînd să-mi deschid un cont.

— Cum ? rosti el, nedumerit. Un cont ?

— Exact, matematicianule. Cu ajutorul tău.

— Nu înțeleg.

— Ai să înțelegi.

El o privi și așteptă. Era evident că femeia savura momentul.

— Nu te întrebi de ce am venit astăzi aici ?

El clătină din cap.

— Trebuia să te văd, Duncan. În persoană. Puteam să fac toate astea prin telefon — gîndește-te, ar fi fost mult mai sigur pentru mine. Dar am vrut să te văd cu ochii mei, Duncan. Trebuia să constat că mi-ai devenit inamic. Știam că așa s-a întîmplat. Știam că nu ești bun de nimic. Dar chiar și mie mi-a fost greu să cred că ai decăzut atît de mult.

Se lăsă pe spate în scaun și începu să rîdă.

— Nu ți-e rușine de tine, Duncan, cînt te privești în oglindă ? Nu vezi că nimic nu merge bine în America asta care se scaldă în bani ? Nu te trezești la miezul nopții, să-ți amintești cum era cînd erai important, cînd făceai ceva ? Făceai parte dintr-o luptă. Îți dăruiseși viața pentru a face lumea mai bună și uită-te la tine acum. Singurul tău țel este să cîștigi cît mai mulți bani. E dezgustător.

Se întinse brusc peste masă și îl apucă de mînă. Îl strînse ca-ntr-o menghină și el îi simți mușchii tari, încordați, strîngîndu-l fără scăpare.

— Uite, Duncan, asta înseamnă solidaritatea față de o cauză. Eu nu m-am schimbat. N-am încetat niciodată să cred în luptă. Sînt la fel de dură ca și atunci...

Îi dădu brusc drumul și el căzu pe spate în scaun.

— Sînt la fel de puternică — chiar mai puternică. În închisoare poți renaște, Duncan. Te învață să te concentrezi asupra fiecărui lucru. Te face să ieși de acolo proaspăt și puternic.

Îl privi, apoi lăsă un zîmbet să-i joace în ochi.

— În regulă, Duncan, tu ești bancherul. Tu ești expertul în împrumuturi, valori, apreciere și depreciere. Tu ești acela care știe ce are valoare pe piață, în condițiile actuale de creștere și dezvoltare economică.

Duncan se temea de ce avea să urmeze.

— Da, răspunse el, ezitant.

— Ei bine, spune-mi : cît dai pe băiat ? Cît dai pe porcul acela de fascist bătrîn ?

Izbucni într-un rîs răgușit.

— Cît ar putea să valoreze pe piața actuală ?

Duncan intră în panică. Fruntea îi fusese cuprinsă de fierbințeală.

— Cum aș putea să...

— Cît, nemernicule ? Cît valorează o viață, Duncan ? Tu ești prăpăditul de bancher, tu să-mi spui. Cît dai pe bătrîn ? Nu mai are prea mulți ani de trăit, oricum. Ar trebui să mai scazi din preț... Dar băiatul, ei bine, el e puternic, are viața înainte, așa că presupun că ar trebui să adăugăm o primă, nu crezi, Duncan ? Haide, Duncan, ce zici ? N-ar trebui să mai scădem ceva ? La urma urmelor, a avut și el ceva probleme, nu ? Un pic de anxietate nedeterminată, nu ? Putem tăia cîțiva bănuți pe chestia asta. Are destul potențial, dar e puțin deteriorat. Deteriorat în tranzit, poate ? Ce zici, Duncan ? Ce părere ai, Duncan, ia spune ?

— Cățea, șopti el.

— Ia te uită la el, dă cu piatra ! spuse ea în bătaie de joc.

— Cum poți să-mi ceri să pun un preț pe propriul meu copil ?

— Tu așa ai făcut. Ai pus un preț pe viața mea, a lui Emily, a tuturor celorlalți. Ai pus un preț pe propria ta libertate, acum optsprezece ani. Atunci nu ți-a fost prea greu, Duncan. Așa că fă-o și acum.

Își privi ceasul.

— Pierzi timpul, îi spuse ea. Ultimul apel.

Luă telefonul și formă un număr. Cînd auzi răspunsul lui Ramon, spuse :

— Aproape că am terminat.

Nu-l slăbea din ochi pe Duncan. Puse receptorul în furcă, cu gesturi deliberat încete, lăsînd ca furia ce-i fulgera

în ochi să pătrundă în inima lui. Apoi deschise poșeta și scoase de acolo un plic alb, obișnuit, pe care i-l dădu lui Duncan.

— În plic se află un mesaj, Duncan. Îți va arăta cît de serioasă sînt și îți va explica foarte exact ce am să fac dacă nu o să obțin satisfacție. Dacă o să... trădezi, adăugă ea, înghețîndu-l cu privirea.

Se ridică în picioare.

Duncan îi urmări gesturile, cuprins din nou de panică și neînțelegînd nimic.

— Dar cît, cînd... nu știu.

Ea ridică brațul și îl opri.

— Duncan, uite, îți spun eu. E simplu de stabilit cînd. Astăzi e miercuri. Îți va lua tot restul zilei, probabil, ca să descifrezi mesajul, de care îți recomand să te apuci cît de curînd. Îți va lămuri orice dubii asupra sincerității mele...

Îl privi cu ură.

— Îți dau o zi...

— O zi ! Nu pot...

— În regulă, Duncan, spuse ea, zîmbindu-i mînzește. Sînt rezonabilă. Am să-ți dau două zile. Mi se pare corect. Două zile de lucru, ca să scoți...

Ezită.

— Asta face totul mai interesant, nu ? Cît poți scoate ? Va fi destul ? Poate că vei primi numai unul înapoi, nu și pe celălalt. Poate că va fi vorba de un fel de achitare a datoriei și ne vom mulțumi cu atît. Poate, poate, poate. Poate că am să mă sperii. Știi ceva, Duncan, nu-mi subestima dorința de a nu mă mai întoarce în închisoare — și nici faptul că aș face orice ca să evit un asemenea lucru. Înțelegi ce vreau să spun ?

— Cred că da.

— Vreau să spun că, la primul semn că nu joci cinstit, vor muri.

Tăcu timp de cîteva clipe.

— Vor muri. Vor muri. Vor fi morți. Ai înțeles ?

— Da.

— Așa deci, Duncan. Fă rost de bani. De mulți bani. De toți. Trebuie s-o faci.

— Dar nu înțelegi, nu am atîția bani gheață. E vorba de acțiuni, de proprietăți, investiții — nu pot lichida totul în două zile, ca să ți-i pot da. Am s-o fac, dar pentru asta e nevoie de timp. Nu pot, pur și simplu, să...

— Ba da, poți, nemernicule.

Îl fixă cu privirea.

— Tot nu înțelegi, nu ?

— Nu, cred că nu.

— Duncan, nu pretind să-ți vinzi toate proprietățile în două zile. Nu pot pretinde să obții banii pe stocul de acțiuni sau să-ți încasezi fondul de pensii și tot restul. E absurd. Ar fi imposibil să reușești în două zile... Nu, îi zîmbi ea, nu mă aștept la asta.

— Dar cum altfel ?

— Răspunsul e simplu, Duncan.

— Nu știu...

— Fură-i.

El se lăsă să cadă în scaun. Deschise gura, dar nu reuși să rostească nici un cuvînt. Ea se aplecă peste biroul lui, apropiindu-și fața la doar cîțiva centimetri de el. Avea respirația fierbinte și Duncan simți că se sufocă.

— Fură-i, nemernicule. Jefuiește banca.

Se ridică, privindu-l de sus.

— Termină treaba pe care am început-o acum optsprezece ani.

Olivia făcu un pas înapoi și arătă spre bancă.

— Fură-i, spuse ea.

Îndată după aceea, se făcu nevăzută.

ŞASE

Miercuri după-amiază, miercuri seara

După plecarea Oliviei, Duncan rămase împietrit la biroul său.

Nu știa cît de mult rămăsese așa ; cinci minute, cincisprezece, poate o jumătate de oră. Dintr-o dată, timpul părea maleabil. Se simțea de parcă fusese lovit de o febră tropicală ; îi ardea fața, își simțea transpirația pe frunte. Își coborî privirea și-și zări mîinile ce tremurau incontrolabil.

Fură-i !

Fu întrerupt violent din reverie de țîrîitul telefonului de pe biroul său. Se holbă la el, neînțelegînd, dar sunetul acela îl forța să revină la realitate. Întinse mîna după el, apoi se opri, lăsîndu-l să sune iarăși, ca un claxon furios. Cînd văzu cît era de insistent, apucă receptorul și-l ridică încet.

— Da ? spuse el, parcă de pe altă lume.

— Duncan !

— Da ? răspunse el din nou, ca și cum s-ar fi trezit dintr-un vis. Megan ? Ce s-a întîmplat ?

— Duncan, a fost aici !

— Megan, ce e, cine a fost acolo ?

Sărise de pe scaun, parcă împins de teama din vocea soției sale.

— Bill Lewis ! Am crezut că a murit ! El o ajută, Duncan. La ei e Tommy !

— Bill Lewis ? Duncan simțea cum firele subțiri care încă îi țineau puterile se rupeau încet, unul cîte unul.

— A spus că-l va omorî pe Tommy. A spus că le va omorî pe fete și pe tine, dacă nu faci ce-ți cere Olivia. Sînt mînă în mînă. Nu-mi venea să cred. Arăta la fel, doar că avea ceva schimbat. De parcă...

— Bill Lewis ? Dar credeam că a dispărut.

— A fost aici ! S-a purtat îngrozitor. Nu mai e ca altădată...

— Lucrează cu Olivia ?

— Da, da ! Sînt mînă în mînă.

— Dumnezeule ! Cine altcineva ?

— Nu știu, gemu ea.

— Bill Lewis e un sălbatic.

Duncan îl văzu în fața ochilor pe Lewis, așezat la masă, în Lodi, cu un pistol gol, de calibrul 45, ațintit spre el și cu degetul pe trăgaci. Își amintea clinchetul cu ecou al trăgaciului și rîsul batjocoritor al lui Lewis, cînd Duncan sărise la el, furios.

— Bill Lewis e un laș și un psihopat, spuse Duncan, fără să se gîndească la impactul vorbelor sale. Ar împușca pe oricine, dacă-i întoarce spatele.

— Nu, nu, nu-i adevărat, Duncan. Era nelămurit, ca noi toți în acele timpuri, dar nu era un tip chiar așa de rău...

— Tocmai ziceai că s-a purtat îngrozitor...

— Așa e, așa e. Doamne, Duncan, îmi pare rău. Sînt atît de răvășită.

— Ce ți-a spus ?

— A spart o fotografie de-a lui Tommy. A spus că o să-l omoare.

— Nu o va face, atît timp cît e și Olivia acolo. N-are rost să ne facem griji în privința asta. Ea l-a avut întotdeauna la degetul mic. A făcut exact cum i-a spus ea.

— Duncan, nu credeam că mă pot speria mai tare, dar s-a întîmplat. Nu mai știu ce să zic.

— Megan, controlează-te. Unde sînt fetele ?

— Au ieșit după lapte.

— Ce-ee ?

— Era nevoie să se ducă, iar eu nu m-am gîndit, asta a fost înainte să apară el și...

Duncan trase aer în piept și încercă să-și calmeze bătăile inimii.

— Nu-i nimic. Cînd se întorc, ține-le acolo pînă ajung eu acasă. Nu deschide ușa nimănui, decît dacă știi cine e, personal...

Făcu o pauză, gîndindu-se ce îndemn stupid era ăsta. Tocmai aici era buba ; ei își cunoșteau personal călăii.

— Vii chiar acum ? îl întrebă Megan.

— Curînd. Am ceva de făcut...

— Ce ?

Duncan ridică plicul pe care îl lăsase Olivia pe biroul său.

— Mi-a lăsat un fel de mesaj. Trebuie să-l descifrez. Asta mi-a spus. Nu știu ce e sau cît timp îmi va lua.

— Ți-a spus cît trebuie să plătim ca să ni-i dea pe cei doi Tommy înapoi ?

— Într-un fel, ezită el, sensibil la îngrijorarea ce răzbătea din vocea soției sale. Am să-ți explic cînd ajung acasă. Tu vezi să vină fetele și calmează-te. Nu întîrzii mult.

— Te rog, grăbește-te.

— Am să mă grăbesc.

Duncan puse receptorul în furcă și ridică plicul. E la un pas de isterie, reflectă el. Nu știa ce-ar fi făcut dacă soția lui n-ar mai fi rezistat tensiunii.

Clătină din cap și se întrebă, în sinea lui, ce-ar face dacă *el* n-ar mai suporta tensiunea. Trase adînc aer în piept.

— În regulă, Olivia, rosti cu voce tare. Am să intru în jocul tău nenorocit.

Era mai simplu să-și arate curajul cînd ea nu-l fixa cu privirea, constată el cu tristețe. După plecarea ei, mi-e foarte simplu să găsesc replica potrivită.

Deschise plicul și răsturnă conținutul pe masă. Întîi, observă o fotografie. Era cu cei doi Tommy. Privi ochii speriați ai fiului său și parcă simți o împunsătură în suflet. Fotografia îi tremura în mînă și făcu un efort s-o studieze mai bine : fusese făcută cu un aparat Polaroid. Judecătorul ținea în mînă ziarul de dimineață. Amîndoi stăteau țepeni, amintindu-i de alte poze pe care le văzuse la știrile de seară. Încercă să descifreze cît se putea în legătură cu locul unde erau ținuți. Părea un fel de pod ; se zăreau doar niște bîrne de lemn maroniu, fixate în unghi, urmînd conturul tavanului.

Cel puțin locul unde se află pare curat și uscat, își spuse el.

Observă păturile, care îl liniștiră puțin. Încercă să descopere vreo urmă de tensiune pe fața judecătorului și se simți ușurat cînd văzu numai nemulțumire și neplăcere. Își permise chiar un gînd revoluționar : tu, pui de cățea, bătrîn mofturos și capsoman, fă-le ăstora viața un iad. Duncan era chinuit între dorința ca judecătorul să-i facă praf cu vorba și, pe de altă parte, înțelegerea faptului că o astfel de atitudine ar fi reprezentat un mare pericol, mai ales ținînd cont de faptul că Lewis avea o personalitate atît de instabilă și că era atît de primejdios. Bill Lewis rîdea cînd nu trebuia, așa cum își amintea, și uneori plîngea în momentele cele mai ridicole și sentimentale, cum ar fi sfîrșitul tragic al cîte unui film. Avea un psihic care părea să treacă prin fluctuații mai teribile decît marea.

Își frecă fruntea cu palma, de parcă ar fi încercat să-și pipăie ridurile. Încercă să-l privească din nou pe Tommy și nu-și permise decît să constate că fiul său părea sănătos, dar temător. Se străduí să se liniștească numai cu atît. Nu trebuia să măsoare tristețea și zăpăceala care-și lăsaseră urmele pe fața băiatului. Dar era și-așa prea mult pentru

el, așa că inspiră adînc și își spuse, ca și cum și-ar fi putut trimite gîndurile să zboare pînă în camera unde era reținut fiul său : încerc, Tomy, încerc. Am să fac tot ce pot. Am să te aduc înapoi.

Lăsă fotografia deoparte și se întrebă dacă era bine să i-o arate soției sale sau nu. Apoi luă în mînă celălalt obiect care căzuse din plic. Era o tăietură dintr-un ziar fără dată, un anunț mortuar de pe pagina unui ziar imposibil de identificat. Îl citi de două ori, din ce în ce mai consternat :

„MILLER, ROBERT EDGAR, 39 de ani, la domiciliul familiei, în 5 septembrie 1986. Soț iubit al Martei, tată a doi băieți, Frederick și Howard. Îi supraviețuiesc părinții, domnul și doamna E. A. Miller din Lodi, unchiul, domnul R. L. Miller din Sacramento, un frate, Wallace Miller din Chicago, două surori, doamna Martin Smith din Los Angeles și doamna Wayne Schultz din San Francisco, precum și numeroși nepoți și nepoate. Serviciul funerar va avea loc la Biserica Fecioarei Sfintei Pocăințe, vineri 8 septembrie, la ora 13, 00. Decedatul va fi depus la biserică la prînz. Familia solicită ca, în loc de flori, contribuțiile să se facă la Centrul pentru veteranii din războiul din Vietnam, din Orange County. Funeraliile vor fi organizate de firma Johnson, Baker Street nr. 1120, Lodi."

Duncan nu știa cine fusese Robert Miller și ce legătură putea să existe între acesta, Olivia și el însuși. Era clar că bărbatul murise cu mai bine de două luni înainte și că, prin vîrstă, era contemporan cu el. Era din Lodi și asta îl aducea în același oraș în care locuiseră înainte de atacul băncii, dar nu-i dădea mai multe detalii. Mai înțelesese că omul era veteran din Vietnam, dar nu exista nimic altceva în acea știre care să aibă vreo legătură cu situația în care se afla el. Duncan repetă în gînd numele bărbatului de mai multe ori, încercînd să găsească o posi-

bilă conexiune. Fixă bucățica de hîrtie și se întrebă : cine ești ?

Ce reprezinți pentru mine ?

Cum ai murit ?

De ce ?

Pentru început, nu știu cum să procedeze. Apoi ridică receptorul și formă informațiile din California, de la care obținu telefonul serviciului de pompe funebre. Ezită o clipă, încercînd să inventeze o poveste care să explice interesul său. În timp ce forma numărul, își dădu seama că era pentru prima dată în optsprezece ani cînd telefona în acel stat. Se înfricoșă pentru o clipă, ca și cum, doar din tonul vocii sale, cineva ar fi putut spune ce făcuse acolo în 1968. La al doilea apel, îi răspunse un glas de femeie.

— Johnson, pompe funebre. Cu ve vă putem servi ?

— Bună ziua, spuse Duncan. Mă numesc, hm, Roger White. Tocmai am aflat despre o înmormîntare de care v-ați ocupat în septembrie trecut și nu sînt prea sigur dacă e sau nu vorba de un prieten de-al meu. Am fost plecat din țară și n-am mai ținut de mult timp legătura și, hm, a fost un șoc...

Femeia îl întrerupse :

— Cum se numea decedatul ?

— Robert Miller, s-a întîmplat în...

— În septembrie... A, da, îmi amintesc de asta. De unde spuneați că-l cunoașteți ?

Duncan începu să meargă pe ghicite.

— Din Vietnam.

— Ah, sigur că da. Un alt veteran. Stați puțin să caut în dosar. Știți, nu-mi amintesc ca poliția să fi arestat pe cineva în cest caz.

— Poliția ?

— Da. Îmi pare rău, nu știați că domnul Miller a fost ucis ?

— Nu, nu, e prima dată cînd aud despre asta.

— Eu nu știu prea multe. Știu doar că a fost un jaf, sau cam așa ceva. L-ați putea suna pe Ted Reese, de la ziarul local. El s-a ocupat de caz.

Duncan își notă numele în timp ce, la celălalt capăt al firului, auzi cum femeia răscolea prin niște hîrtii.

— ... În orice caz, spuse ea, a făcut parte din divizia 101 aeropurtată în Vietnam, din 1966 pînă la sfîrșitul lui 1967. A primit de două ori The Purple Heart și o dată The Bronze Star pentru acte de vitejie. A fost membru activ al filialei locale a Clubului Elks și al Ligii de fotbal Pee Wee, ca și în Little League. A fost membru al Societății Gardienilor Profesioniști. Mulți foști polițiști și alte persoane de acest gen au venit la înmormîntare.

— A fost multă lume ?

— A, da. Era simpatizat de toată lumea. Foarte cunoscut pe-aici. Domnul de la ziar v-ar putea spune mai multe. Acesta era domnul Miller pe care l-ați cunoscut în Vietnam ?

— Da, minți Duncan, el era.

— Ah, spuse ea. Îmi pare rău.

Duncan închise, ținînd palma pe furcă o clipă, ca să întrerupă legătura. Apoi sună la ziar și ceru să vorbească cu reporterul. Încă nu înțelegea ce mesaj încerca Olivia să-i transmită și nici nu vedea legătura dintre bărbatul ucis și el însuși.

— Reese la aparat.

— Bună ziua, spuse Ducan. Știți, numele meu este White și tocmai m-am întors în țară după șase luni, ca să aflu că un vechi prieten de-al meu a fost ucis. Cei de la pompe funebre mi-au zis că-mi puteți explica exact ce s-a întîmplat cu Robert Miller.

— Ah, șeful executiv de la departamentul de pază ?

— Da.

— Spuneți că ați fost prieten cu el ?

— Din război. Divizia 101 aeropurtată.

— A, sigur că da. Ei, îmi pare rău că trebuie să vă dau asemenea detalii...

— Ce s-a întîmplat ?

— Un simplu ghinion, cred eu. Un noroc pentru soție și copii, totuși. Plecaseră, căci era ultima săptămînă înainte de școală, așa că era singur acasă. În orice caz, după cum sînt de părere cei de la poliție, cineva i-a bătut la ușă, el a deschis și i-a lăsat să intre. L-au forțat să deschidă seiful, de unde au furat tot. Au răsturnat toată casa. Avea și o colecție frumușică de arme, inclusiv puști automate. Avea permis pentru toate porcăriile alea, dacă vă puteți închipui. Știți cît se poate lua pe o armă din aceea pe piața neagră, după spusele polițiștilor ? Cîteva mii de dolari. Oricum, puțin mai tîrziu l-au găurit cu un pistol automat, chiar în casă. Au lăsat un dezastru... ah, mă scuzați...

— Nu-i nimic, spuse Duncan repede, continuați.

— Ei, nu mai sînt multe de adăugat. Se pare că se îndrepta spre birou, unde ținea ascuns un pistol. Nu era genul care să se lase bătut fără luptă, toată lumea știa asta. Cred că tipii au plecat la scurt timp după ce i-au distrus casa. Au mai furat și alte lucruri în afară de arme, inclusiv, fiți atent, peruca roșcată a soției sale. Cred că s-au ales cu aproape șapte mii. El ținea totdeauna o mulțime de bani în casă, ceea ce nu era prea înțelept. Dar era director executiv la o firmă de pază — la naiba, a muncit enorm, a pornit de la paza pe autobuze — și avea un sistem de alarmă de mare artă montat în casă. Singura problemă e că toate chestiile alea electronice nu funcționează nicicum dacă îi deschizi singur ucigașului ușa. De asta au fost așa de nedumeriți polițiștii. Nu înțeleg de ce a făcut așa ceva.

— Poate-l cunoștea pe asasin.

— Mda, așa bănuiește toată lumea, dar, pînă acum, toți suspecții au un alibi. În plus, era unul dintre tipii

care, pentru familie, valorează mai mult vii decît morți, înțelegeți ? N-avea cine știe ce asigurare.

— Nimeni n-a văzut și n-a auzit nimic ?

— Păi, locuiau într-o zonă foarte frumoasă, unde casele sînt la mare distanță una de alta. Iar un polițist mi-a spus că, oricum, pistoalele alea abia dacă fac zgomot, așa că nu era obligatoriu să se audă ceva. Doar un hîrîit, cum ar fi cînd rupi brusc niște hîrtii. Mai era și noapte.

Duncan nu știu ce să mai întrebe. În mintea lui se forma o singură imagine — aceea a Oliviei, stînd în ușa acelui om, așteptînd răbdătoare ca el să-i deschidă și s-o poftească înăuntru. Olivia știa că așa va face : cine ar fi refuzat o femeie de vîrstă mijlocie, drăguță, bine îmbrăcată, chiar și în toiul nopții, chiar dacă era o străină ? Te uiți pe vizor și pe urmă deschizi ușa, întrebîndu-te ce-a adus-o în pragul casei tale. Nu te gîndești de două ori.

Dar tot nu înțelegea ce căuta ea acolo. Auzi vocea reporterului ce continua să-i turuie la telefon :

— ... mare păcat. Imaginați-vă numai. Să reziști doi ani în Vietnam, să vii acasă și să fii rănit într-un jaf al băncii, în fine să ajungi director executiv, pentru ca pînă la urmă să mori din cauza unei bande de spărgători care află că ții bani în casă. Să vă spun drept, oamenii erau cam înspăimîntați cînd s-a întîmplat, pentru că, dacă un tip ca Miller o pățește, atunci i se poate întîmpla oricui...

— Scuzați-mă, spuse Duncan brusc, ce-ați spus ?

— Am spus că e mare păcat.

— După asta.

— Ziceam că tipul își face datoria în 'Nam și pe urmă e împușcat la bancă...

— Un jaf la bancă, îl întrerupse Duncan.

— Sigur, în '68. A ținut prima pagină cîteva zile. Un grup de nebuni *hippies* a încercat să jefuiască banca și, Doamne, doi paznici ai băncii au fost uciși, iar Miller a fost împușcat în picior. Au încasat-o și vreo doi dintre nebuni. Miller a primit o medalie din partea guvernatorului...

— Îmi amintesc, spuse Duncan.

— Sigur. A fost o știre mare, dar numai pentru vreo zece minute. În anul acela, știrile importante se succedau mult mai repede. Așa a fost în '68.

— Îmi aduc aminte, spuse Duncan.

Se încovoiase și îi era greață. Pentru o clipă se temu că nu se va putea stăpîni și că va vomita de frică.

Știu, își spuse. Acum știu. Înghiți amăreala din gît și întrebă :

— Poliția are vreun suspect ?

— Ei, există multe teorii. Cei mai mulți cred că a fost o bandă care operează în San Francisco. Se pare că au mai avut loc și alte spargeri de case în ultimele luni. Dar el lucra în domeniu și cine știe ce fel de tipi i-au ieșit în cale de-a lungul anilor ? Să nu uităm, sîntem în California. Aici, totul e posibil.

— Vă mulțumesc, spuse Duncan, abia șoptit.

— Știți ceva despre acest caz, ca să ajutați poliția ? S-a oferit o recompensă de douăzeci de miare pentru asta, din partea companiei la care lucra.

Duncan închise.

Se lăsă pe spate în scaun și se gîndi cine fusese Robert Miller : bărbatul care o ucisese pe Emily Lewis, pe o stradă din Lodi, în 1968.

Iar Duncan știa de ce murise.

Din răzbunare.

Judecătorul Pearson își privea nepotul.

Băiatul părea să nu mai fie așa de neliniștit, căci se obișnuise cît de cît cu locul. Tommy, însă, tot mai tresărea vizibil cînd în camera micuță în care erau sechestrați răzbătea cîte un sunet de jos. Constatase frustrarea crescîndă pe care o resimțea băiatul, deopotrivă din cauza fricii și a plictiselii de care erau cuprinși. Copilul ba făcea cîțiva pași, ba se ghemuia pe pat, cu genunchii la gură, pentru ca după numai cîteva clipe să se ridice din nou.

Tommy ridicase din umeri la adresa eforturilor bunicului său de a-i distrage atenția. Își petrecuseră dimineața împreună, singuri-singurei, întrebîndu-se ce se va mai întîmpla ; apoi, după ce Olivia le făcuse poze, după-amiaza trecuse fără să primească nici o veste, într-o tăcere deplină. Judecătorul se întrebase, de cîteva ori, dacă nu cumva erau singuri în casă ; dar, chiar și așa, nu știa ce era de făcut.

Privi de jur împrejurul camerei. Ce cursă diavolească, să fii prins între patru pereți și copleșit de responsabilități. Dacă îl pierd pe Tommy, nu voi mai putea să mai dau ochii cu Duncan și Megan. Ar fi o crimă să mai trăiesc.

Își coborî privirea spre ceas și constată că era deja tîrziu pentru cină. S-a făcut seară, își zise el. Afară e din ce în ce mai întuneric și cerul s-a ascuns între văluri de umbră. Se face tot mai frig și căldura rămasă din timpul zilei se risipește.

Îi făcu semn lui Tommy, să vină să stea lîngă el și, cînd băiatul se așeză, îl cuprinse cu brațul.

— E așa de liniște, bunicule, spuse copilul, ca un ecou la propriile sale gînduri. Uneori nici nu sînt sigur că ei mai sînt aici.

— Știu, răspunse judecătorul. Pe urmă, exact cînd te gîndești că ar trebui să luăm patul și să dărîmăm ușa cu el, auzi un zgomot și îți dai seama că au fost aici tot timpul.

— Cît crezi că va trebui să stăm aici, bunicule ?

— M-ai mai întrebat și nu știu răspunsul.

— Dă-ți cu părerea.

— Tommy, ce rost ar avea să-mi spun părerea ?

— Te rog.

Simțea tensiunea băiatului și nu știa dacă trebuia să-l mintă sau nu. Oare nu asta e veșnica problemă cu copiii ? Nu sîntem niciodată siguri dacă adevărurile adulților sînt o ușurare sau o greutate în plus pentru ei. Își aminti brusc de o plecare în vacanță, cu soția și copiii, cu mulți ani în

urmă. Megan avea cam vîrsta lui Tommy. „Cît mai e ?" îl întrebase ea pe un ton rugător. „Pînă ajungem", îi răspunsese el. „Dar cît de mult ?" insistase ea. „Multe mile", îi răspunsese. „Dar cît de mult ?" În cele din urmă, după vreo douăzeci de minute în același stil, se gîndise să-i spună adevărul. „Megan, mai avem cel puțin două ore, așa că încearcă să te relaxezi și să te uiți pe geam, să joci numărătoarea cu mama, sau ce vrei tu, numai termină cu întrebările astea." Disperată, ea începuse să urle : „Două ore ! Două ore ! Vreau acasă !", iar el strînsese din dinți, auzind-o cum plînge.

Și efectul fusese dat doar de un mic adevăr. Dar marile adevăruri ? Cum ar fi, ce șanse avem ? Sau moartea și viața ?

— Ei bine, Tommy, presupun că vom mai sta aici încă o zi, cel puțin.

Buzele băiatului începură să tremure vizibil.

— De ce ?

Băiatul puse această întrebare, cuprins de fiori în tot trupul.

— Păi, presupun că i-au cerut tatălui tău niște bani și lui îi va lua ceva timp să-i adune. Ți-am mai explicat.

Tommy dădu din cap, încă tremurînd.

— Vreau să plec, spuse el, iar judecătorul îi zări lacrimile din colțurile ochilor. Vreau acasă, continuă el mai răstit, în ritmul suspinelor. Vreau acasă, acasă, acasă...

Bunicul îl ținu strîns le piept.

Dar băiatul, în loc să se calmeze în îmbrățișarea liniștitoare, explodă, îmbrîncindu-l pe judecătorul Pearson.

— Vreau să plec ! Vreau să plec ! Vreau să plec !

Tommy începuse să zbiere de-a binelea. Bătea furios cu piciorul în podea. Pe urmă sări și se repezi la ușă, bătînd în ea cu palma lui mică, ca-ntr-o tobă.

— *Vreau să plec !* țipă el.

Judecătorul se repezi și-l luă pe băiat de umeri. Încercă să-l tragă de-acolo, dar Tommy reuși să se elibereze din strînsoare.

Nu, își zise judecătorul Pearson, nu, te rog, Tommy, nu acum. Te rog, nu acum.

Băiatul se desprinse încă o dată din strînsoarea bunicului și se repezi cu tot trupul în ușa încuiată, făcînd-o să scîrțîie în momentul impactului.

— Afară ! Afară ! Afară ! Afară ! Acasă ! Acasă ! Acasă ! Acasă ! zbieră Tommy.

Cînd judecătorul încercă pentru a treia oară să-l prindă, Tommy se răsuci și se repezi la bătrîn cu pumnii :

— Nu, nu, nu ! Ea a mea ! E a mea !

Judecătorul alunecă pe spate, surprins de forța atacului băiatului.

Ah, Dumnezeule, își spuse el. Se pierde. Nu-l pot calma, știu că nu-l pot calma. Duncan și Megan se luptau amîndoi cînd intra în criză. Eu nu mă pot descurca singur.

Tommy reîncepuse să bată cu pumnii în ușă. Zgomotul părea să zguduie întreaga casă, răsunînd ca un tunet prin bîrnele vechi de lemn.

Judecătorul auzi zgomot de pași alergînd pe hol și apoi pe scări, spre ei. Ah, Doamne, își zise el, vin încoace !

— Tommy, potolește-te ! Te rog, potolește-te ! se rugă el, încercînd să-l țină pe băiat, dar efortul lui avu la fel de puțin efect cum ar fi fost dacă ar fi încercat să oprească vîntul de iarnă cu mîinile goale.

— Lasă-mă, lasă-mă ! striga copilul, cuprins de isterie.

— Tommy ! Tommy ! Sînt eu, bunicul — te rog...

Judecătorul încercă să-l ia pe copil de lîngă ușă. Observă că-i sîngerau mînuțele și simpla vedere a sîngelui îl înspăimîntă.

— Tommy ! strigă el. Tommy !

— Nu ! Nu ! NUUUUU ! zbieră Tommy, cînd simți iarăși mîinile judecătorului pe umerii săi.

Judecătorul auzi cum cineva deschidea zăvorul ușii și îl apucă pe copil, trăgîndu-l pe moment de lîngă ușă.

Tommy scoase un țipăt prelung, chinuit, neomenesc, făcînd să răsune camera micuță și umplînd-o de teroare, pentru ca apoi țipătul să pătrundă mai departe, pînă în cele mai ascunse colțuri ale casei.

Olivia Barrow și Bill Lewis, amîndoi înarmați, păsiră în cameră ; pe chipuri li se citea consternarea și o umbră de panică. Se holbau la copilul care se zvîrcolea și se lupta, captiv în strînsoarea bunicului său.

— Vreau, vreau, vreau ! zbiera Tommy. Lasă-mă să plec ! Pleacă ! PLEACĂ ! PLEACĂ !

— Taci din gură ! se răsti Bill Lewis.

— Liniște ! urlă Olivia.

Nimic nu avea vreun efect asupra lui Tommy, care ținea ochii închiși și se zgîlțîia, ca electrocutat.

— Nu pot să-l țin, strigă judecătorul dintr-o dată, simțind cum băiatul îi scăpa din mîini.

Preferă să-i dea drumul, decît să-i rupă mîinile băiatului. Tommy se repezi spre ușă, fără să-i pese de cei doi adulți cu pistoale, care îi blocau trecerea.

— Isuse ! urlă Bill Lewis, prinzîndu-l pe copil și zguduindu-se în fața atacului acestuia.

Tommy continuă să urle, prins acum în alte brațe. Se zbătea sălbatic, violent, dînd din pumni și din picioare, cu o forță demonică.

— Îl împușc ! Îl împușc ! urlă Lewis către judecător.

— N-ai ce-i face — încearcă doar să-l ții !

— Nu mișca ! strigă Olivia, îndreptînd pistolul spre judecător.

— Cristoase ! Ajută-mă ! zbieră Lewis, scoțînd un țipăt scurt în clipa în care se împiedică și căzu și el la podea, încercînd să reziste furiei lui Tommy. Arma alunecă într-un colț cînd Lewis se feri de mușcătura copilului.

— Isuse, Olivia ! strigă el.

— Nu mișcă nimeni ! se răsti iarăși Olivia.

— Să te ia naiba, spuse judecătorul și se aruncă deasupra celor două trupuri strînse, contorsionate, de pe podea, încercînd să-l ajute pe Bill Lewis să-l țină pe băiat. În cîteva clipe, reușiră împreună să imobilizeze brațele și picioarele lui Tommy, țintuindu-l la podea.

— Nimeni nu se mișcă, se răsti Olivia din nou, însă de data asta era un ordin mai puțin categoric, căci erau cu toții împietriți, șocați de forța copilului.

Judecătorul își coborî privirea și observă că pistolul lui Bill Lewis se afla aproape, pe podea.

Doamne, își zise el, pistolul !

Ezită, apoi mîna îi zvîcni ușor înainte. Auzi însă vocea egală, apăsată, a Oliviei, devenită acum doar o șoaptă :

— Ai să mori, bătrîne. Te văd și ai să mori.

Judecătorul închise ochii o clipă și se gîndi : cîte șanse am să ratez ? Cu voce tare însă, rosti :

— Despre ce naiba vorbești ?

Bill Lewis, fără să aibă habar de înțelesul schimbului de replici de-o clipă, între judecător și Olivia, îl privi pe judecătorul Pearson și îi șopti :

— Mulțumesc. Singur nu l-aș fi putut ține.

Tommy se crispă din nou. Apoi, brusc, trupul său se făcu moale în brațele lor.

— Cristoase ! exclamă Lewis. Ce dracu' e asta ? L-am lovit ? A murit ?

— Nu, spuse judecătorul Pearson, relaxîndu-se încet. E un fel de stare de rătăcire. Așa i se întîmplă după astfel de crize. Ajutați-mă să-l duc pe pat.

Tommy ținea ochii larg deschiși, respirînd încet și superficial.

— Haideți, spuse judecătorul, uitîndu-se spre Olivia. Aranjați locul mai repede...

Ea ezită, apoi sări și făcu puțină ordine într-un colț al patului.

— O să-și revină ? întrebă Bill Lewis. Cristoase ! N-am mai văzut așa ceva...

— O să-și revină cînd o să plece de aici.

Judecătorul o privi pe Olivia și-i făcu semn cu degetul arătător :

— Acum aduceți niște Betadine și leucoplast pentru tăieturile de la mîini. Știați, nu ? V-ați făcut toate planurile și știați că trece prin asemenea crize, nu-i așa ?

— Știam că face ore speciale la școală, dar n-am... începu ea, apoi îl fixă pe judecător. Oribil. Al naibii ghinion. Dumneata trebuie să-l ții sub control.

— Am să fac tot ce pot, rosti sec judecătorul.

— Are nevoie de medicamente sau de altceva ? Vreau să spun că-i putem face rost oricînd de ce îi trebuie, spuse Bill Lewis.

Rămase lîngă pat, privindu-l pe băiat.

— N-ar trebui să-l acoperiți cu o pătură ? întrebă el.

— Ba da, spuse judecătorul, continuînd s-o privească glacial pe Olivia.

— I-o aduc eu, spuse Bill Lewis. N-am mai văzut niciodată așa ceva.

Olivia îi aruncă o privire.

— Du-te și adu trusa medicală, îi spuse. Dă-i ceva copilului, să-și revină.

După care se întoarse și ieși, lăsîndu-l pe judecător așezat lîngă pat, în așteptarea lui Lewis.

Ramon Gutierrez parcă mașina la vreo trei rînduri de case de locuința lui Megan și a lui Duncan și coborî în răcoarea serii. Își strînse canadiana mai bine pe trup cînd simți prima atingere a aerului tăios. Se gîndi la nopțile de iarnă din partea de sud a cartierului Bronx, din vremea adolescenței ; acolo, frigul mergea mînă-n mînă cu suferința. Probabil că pe atunci era mult mai rău, pentru că nu exista nici o speranță. Încercă să-și amintească de Porto Rico și să-și imagineze căldura tropicală a insulei, dar nu reuși. Venise în Statele

Unite de mic copil și nu se mai întorsese pe insulă decît o dată, ca adolescent, pentru o vizită în compania unchiului său. Mișcarea pentru independența insulei se născuse și luase avînt în ghetourile orașului New York ; el devenise membru, mai întîi din curiozitate, apoi pentru că descoperise că avea să fie acceptat de grup dacă îndeplinea un anume rol politic. Dat fiind că se simțise ostracizat mare parte din anii trăiți pînă atunci, întîi de către familie, apoi de lumea din cartier, aceasta fusese pentru el o plăcută surpriză. Îmbrățișase retorica politică a mișcării din toată inima, fără nici cea mai vagă urmă de sinceritate.

Trecînd cu un pas sprinten pe lîngă copacii întunecați și casele scăldate în lumină, în drum spre locuința lui Megan și a lui Duncan, se gîndi la vechiul lui cartier. Era întotdeauna prea cald ori prea frig. Își aminti de un tînăr drogat, care locuia în ruinele unei case de la capătul străzii. Omul murise înghețat într-o noapte cu un frig crîncen, cînd vîntul răscolise toate ascunzișurile clădirii. Ramon, împreună cu alți băieți, îl găsise ghemuit peste o chiuvetă spartă, cu trupul înțepenit de moarte. Pielea lui maronie pălise la culoare și semăna cu noroiul înghețat pe cîmp. Fața lui arăta ca o mască de carnaval.

Clătină din cap.

N-am să mă întorc niciodată acolo.

Cînd se vor termina toate astea, n-o să mai fiu nevoit să mă întorc acolo.

Se opri să admire un Cadillac, pe aleea din fața unei case, apoi trecu mai departe, amintindu-și că Olivia îl avertizase să nu facă altceva decît să verifice familia, să fie cu toții acasă și, din nou, să nu fie nici urmă de poliție. O plimbare pe lîngă șase rînduri de case, spusese ea ; parchezi, cobori fără ezitare, te plimbi, pur și simplu, treci de casă, dai colțul și revii la mașină, urci, treci încă o dată prin fața casei cu mașina și te întorci la fermă.

Făcu un efort să se gîndească la banii pe care aveau să-i obțină, ca și cum ei i-ar fi putut ține de cald. Regreta

că ea nu-l lăsase să-și ia o armă la el, dar îi înțelesese motivele. Totuși, nu mi-ar fi stricat un pistol.

O clipă, se întrebă dacă măcar unul dintre oamenii ale căror forme și siluete le distingea mișcîndu-se dincolo de ferestrele caselor pe lîngă care trecea fusese vreodată la închisoare. Viața e o veșnică închisoare, își zise el. Viața mea în Attica nu se deosebea cu nimic de locul din sudul cartierului Bronx, unde am crescut. Singura schimbare a fost că, în Attica, zăvoarele de la case funcționau ; acasă, niciodată.

Dacă ar fi funcționat, n-aș fi avut atîtea probleme.

Jena amintirilor aproape că-l făcu să se oprească. Ea spusese că are treisprezece ani. De unde să știu că avea numai zece ? Pentru o clipă își aminti de pielea netedă, măslinie, sub atingerea degetelor lui. Nu știam că e înapoiată mintal, își zise el furios și, la urma urmelor, ce mai conta ? Alungă amintirea din minte, alungă imaginea mamei sale, țipînd ceva în spaniolă, un torent de obscenități și jigniri, și pe cea a tatălui său, desfăcîndu-și cureaua soldățească și învîrtind-o amenințător peste pumn.

Trase adînc în piept aerul rece ca tăișul unui cuțit. Se opri în fața casei lui Megan și a lui Duncan și apucă să le zărească pe gemene trecînd prin salon. Simți accelerarea atît de familiară a pulsului și, timp de o fracțiune de secundă, își permise să viseze cum ar fi să le prindă singure. Ea zice că vrea să-i facă pe toți să plătească, își spuse el, deci, ce-ar fi mai grozav decît asta ? Se înfioră, dar nu de frig, apoi își strînse mîinile. Privi casa și se gîndi : poate că aranjăm o întîlnire, ce ziceți ? Înainte să se termine totul.

Îi veni să rîdă în hohote. Nu vă urăsc, își spuse. Vreau să vă iubesc, pentru ceea ce-mi veți dărui. Urăsc numai ceea ce sînteți.

Bogații cred că banii îți dau curaj, dar nu-i așa. Banii aduc alte temeri. Crezi că-ți cumperi liniștea, dar de fapt apar noi pericole.

Își aminti de Olivia, cu vreo zece săptămîni mai devreme, în California. Așteptase răbdătoare, pe scaunul din față al mașinii, verificîndu-și pistolul automat, apoi se întorsese cu Bill Lewis și ea le spusese: „Fiți atenți. Porcul va deschide ușa. Eu am să bat, iar el o să se uite pe vizor și o să deschidă. O să fie politicos, amabil și prietenos și o să mă invite înăuntru. Am să vă dau un semnal în clipa în care îl am la mînă. Pînă atunci nu vă arătați." Fusese cuprins de teamă și admirație; înțelegea de ce dorea să-l omoare pe bărbatul acela, dar își dorea s-o fi putut face fără el. Dar ea insistase, spunînd: „Asta va fi legătura noastră. Sîntem părtași la asta și la tot ce va urma de acum înainte." Ramon își amintea cu ce pas sigur se îndreptase spre capota mașinii, o ridicase și se prefăcuse că s-a stricat motorul. Pe urmă, se dusese direct spre casa omului și sunase la ușă. Ramon se întrebase, doar pentru cîteva secunde, dacă bărbatul care apăruse imediat, luminat de becul de la intrare, avea habar că afară îl așteaptă moartea.

Și se întîmplase exact așa cum prevăzuse ea.

Din nou, le zări pe fete și reveria se întrerupse brusc.

Vom face o petrecere, își spuse în sinea sa. O petrecere pe care n-o s-o uitați niciodată. Una pe care, cîndva, pe viitor, n-o s-o puteți nicicum explica soților voștri.

Zîmbi ca pentru sine. Ce păcat că n-am cuțitul la mine.

Farurile unei mașini care pleca din fața altei case îl luminară din plin și, pentru o clipă, se simți cuprins de panică. Se trase repede la umbra unui copac și așteptă ca mașina să treacă mai departe.

Ea are dreptate, își zise Ramon. A avut tot timpul dreptate. Orașul ăsta n-are bunul simț să știe ce e frica. Nu putem face nimic aici.

Își întoarse iarăși privirea spre casă. Gemenele nu se mai zăreau.

— Noapte bună, domnișoarelor, spuse el cu voce tare. Ne vom revedea în curînd.

Plecă mai departe, prin noapte. Se gîndi la bani, se gîndi cît de mulți vor fi. Destui ca să poți merge unde vrei și s-o iei de la început. Se întrebă dacă Bill Lewis avea să vină și el. Se îndoia și asta îl întristă puțin. Bill se va ține după Olivia, care nu-l va iubi niciodată cum l-aș iubi eu. Se va folosi mereu de el și-l va răni de nenumărate ori. Îi poartă mirosul de cățea în nări ; niciodată nu va scăpa de asta și, într-o bună zi, îl va ucide. Ar fi mai fericit cu mine, eventual în Mexic, unde pot trece drept localnic și unde am fi bogați, pentru că mexicanii au foarte puțin. Am trăi împreună ca niște regi, pe malul oceanului, unde e întotdeauna cald și noaptea nu e niciodată așa de întunecată ca aici. El nu înțelege, hotărî Ramon. Există numai plăcerea. Dar plăcerea lui e învăluită în vină și asta îl face trist și vulnerabil.

Dar eu nu sînt așa, reflectă Ramon, plin de mîndrie. Eu sînt liber.

Își înfundă mîinile în buzunarele hainei și le apăsă peste coapse. Porni mai departe prin noapte, cu pasul mai iute, să se încălzească.

Tommy simțea pe frunte atingerea mîinii bunicului, dar era ca o amintire, ca și cum nu s-ar fi întîmplat chiar în acel moment. Fixă cu privirea tavanul podului, imaginîndu-și că acoperișul nu mai era, lăsînd loc unui spațiu nesfîrșit, punctat de stele de diamant și inundat în lumina lunii. Ținea ochii larg deschiși, nemișcați, dar în viziunea aceea i se învîrtea capul ; simțea cum se înalță pe cerul nopții și plutește, liber. Simțea vîntul pe obraji, cald, liniștitor — parcă ar fi fost învelit într-o pătură veche, familiară. Pe cînd pătrundea în întunericul fără sfîrșit, auzea strigătele mamei și tatălui lui și le zărea pe surorile lui făcîndu-i cu mîna, chemîndu-l lîngă ele. Zîmbi, rîse și le răspunse cu alte semne, apoi se pregăti să pornească

spre ele, prin întuneric. Dar, cînd încercă să se orienteze într-acolo, simți cum vîntul își schimbă direcția și, dintr-o dată, se trezi luptîndu-se cu un uragan care-l lovea peste față, îi rupea hainele, îl trăgea tot mai departe de familia lui. Întinse mîna, dar ei se îndepărtau, se făceau din ce în ce mai mici; vocile li se auzeau tot mai slab, pînă cînd dispărură de tot.

Gîfîi și se înfioră.

Apoi auzi vocea bunicului:

— Tommy, Tommy, Tommy, sînt aici, lîngă tine. Totul va fi bine, sînt aici, sînt aici.

Se scutură și se întoarse spre bunicul său.

Zări figura lui Bill Lewis, care privea peste umărul bătrînului, dar de data asta nu-i mai era frică.

— Își revine, spuse Lewis. Isuse, ce mai spaimă.

Tommy se întinse și-și apucă bunicul de mînă, dar observă și rînjetul apărut pe fața lui Lewis.

— Ei, băiete! Te simți bine?

Tommy încuviință.

— Ai nevoie de ceva? Ți-e foame? Poate că ți-e sete?

Tommy dădu iarăși din cap.

— Ți-am adus cina. E acolo, afară.

Lewis dispăru din raza sa vizuală și Tommy se uită la bunicul.

— Mi-e bine, îi spuse. Îmi pare rău, bunicule. M-a apucat așa, dintr-o dată.

— Nu-ți face griji pentru asta, spuse bătrînul.

— Mă dor mîinile, spuse Tommy.

— Te-ai tăiat cînd te-ai repezit la ușă.

— Așa am făcut?

Bătrînul încuviință cu un gest al capului.

Tommy își ridică mîinile, să le vadă.

— N-arată prea rău, spuse el. Doar puțin julite.

Bill Lewis își făcu apariția pe ușă, ținînd o tavă în mîini.

— Am făcut o tocană. E din conservă, dar are un gust destul de bun. Îmi pare rău, fiule, nu mă pricep la gătit. Dar ți-am mai adus și puțin sifon. Și vreo două aspirine, dacă te dor mîinile.

— Mulțumesc, spuse Tommy, ridicîndu-se în capul oaselor. Acum mi-e foame.

— N-ar strica să mănînci și dumneata, domnule judecător. Eu stau să-l ajut pe băiat dacă are probleme.

Bill Lewis se așeză pe marginea patului, în locul judecătorului Pearson. Judecătorul se uita cum Tommy luă cîteva linguri din tocană, apoi începu și el să mănînce. Dintr-o dată își dădu seama cît de foame îi era și se puse serios pe mîncat.

— Nu te grăbi, Tommy, spuse Bill Lewis. Ai și pîine cu unt. Am pus niște napolitane pe tavă, pentru desert. Cu ciocolată îți plac ?

— Da, mulțumesc.

Tommy ezită.

— Nu știu cum te cheamă, îi spuse.

— Spune-mi Bill.

— Mulțumesc, Bill.

— Cu plăcere.

— Bill ?

— Da.

— Știi cînd putem pleca acasă ?

Judecătorul se încordă. Nu acum, îi trecu prin minte.

Dar Bill Lewis nu făcu decît să surîdă.

— Te-ai cam plictisit aici, nu ?

Tommy dădu din cap.

— Nu-i de mirare. Eu am fost nevoit să-mi petrec o lună, cu mulți ani în urmă, într-o cameră dintr-o casă. Nu îndrăzneam să ies afară, nu îndrăzneam să fac nimic. A fost cumplit.

— De ce ?

— Păi... Lewis ezită, apoi se gîndi : ce mai contează ? Ei bine, reluă el, eram foarte sigur că poliția e pe urmele

mele și așteptam să vină niște oameni să mă ajute. Acționam subteran. Știi ce înseamnă asta ?

— Așa, ca o cîrtiță ?

— Nu-i chiar același lucru, rîse Lewis. Înseamnă să te ascunzi.

— Aha, zise Tommy. Acum noi acționăm subteran ?

— Într-un fel.

— Te-au prins, pînă la urmă ? întrebă Tommy.

Lewis ricană.

— Nu, băiete, am fost întotdeauna cu un pas înaintea lor. Și după o vreme cred că s-au săturat să mă mai caute. Cel puțin, așa se părea. Așa că, după cîțiva ani, ce să zic, s-au liniștit apele.

— Cînd a fost asta ? întrebă judecătorul.

— În anii șaizeci, răspunse Lewis, fără să se gîndească.

— În fond, de ce nu-i spui tot ? se auzi vocea răstită a Oliviei Barrow.

Glasul ei făcu parcă să explodeze aerul din încăpere, risipind momentul de pace, readucînd tensiunea dinainte. Stătea în ușă, fixîndu-l pe Bill Lewis cu o privire glacială și răsucind un revolver pe deget.

Lewis sări în picioare.

— N-am spus nimic. Nimic din ceea ce n-or să înțeleagă și singuri.

— Precis, ripostă ea.

Lewis își coborî privirea spre Tommy.

— Îmi pare rău, copile.

— Nu-i nimic, răspunse Tommy. Mulțumesc pentru masă.

— Păstrează dulciurile. Le poți mînca mai tîrziu.

— Mulțumesc.

Lewis puse farfuriile pe tavă și trecu pe lîngă Olivia, care-i aruncă o privire tăioasă. Ea rămase în urmă, fixîndu-l pe judecător.

— E un tip emotiv, spuse ea, după cîteva momente. S-a născut sub semnul lui Mercur. E capabil de o tandrețe excesivă într-o clipă — făcu o pauză — pentru ca în următoarea să treacă la o violență excesivă. Vă rog să țineți seama de această instabilitate cînd aveți de-a face cu el ; ar fi regretabil să vi se întîmple ceva rău.

Judecătorul Pearson încuviință.

— Poate că ar trebui să-l las pe Ramon să vină cu mîncarea, data viitoare. Lui îi plac copilașii, domnule judecător. Dar nu în felul care ți-ar fi dumitale pe plac.

Judecătorul nu răspunse.

Olivia se îndreptă spre Tommy și se opri în dreptul patului său.

— Băieții sînt totdeauna dezarmanți la vîrsta asta, spuse ea. Te înnebunesc, fie din dragoste, fie din frustrare.

— Ai copii ? întrebă judecătorul cu calm.

Dacă ai avea, îi spuse în gînd, n-ai face așa ceva.

— Nu, nici o șansă, rîse Olivia. Închisoarea nu e cel mai bun loc pentru a concepe copii. Nu, singurele lucruri care se concep în închisoare sînt planuri, din ură și din nevoia de răzbunare. Aceștia sînt copiii mei.

— Ai strîns multă amărăciune, spuse el.

Ea rîse din nou.

— Sigur că da. Am toate motivele pentru asta.

— De ce ?

— Ia te uită cine e pe cale să-și dezlege gura, zîmbi ea.

Judecătorul nu-i răspunse.

Olivia ridică din umeri.

— În fond, de ce nu ? spuse ea. Domnule judecător, te-ai întrebat vreodată de ce n-am făcut nici un efort să ne ascundem ?

— Da. Asta m-a preocupat de la bun început.

— Precis că ai avut de-a face cu o mulțime de răpiri și extorsiuni în procesele pe care le-ai judecat.

— Așa este. Însă nu ca aceasta.

— Exact. Am spus și eu asta, mai demult. Vezi dumneata, domnule judecător, în toate astea există un singur element de geniu, un mic amănunt care face ca totul să meargă strună.

— Nu înțeleg.

— E vorba de fiica și ginerele dumitale, domnule judecător.

Olivia ezită.

— Ce știi despre ei ? întrebă ea, după o clipă.

— Cum adică ? Ei sînt...

— Ce făceau acum optsprezece ani ?

Judecătorul Pearson calculă în memorie : 1968. Eram mai tînăr, mai puternic. Soția mea trăia și eram amîndoi îngrijorați. Habar n-aveam ce voiau. Nu ne spuneau nimic. Eu eram prea rigid și pretențios, iar ei ne lăsau să așteptăm. Ce anume ? Mai era și războiul, pe care îl uram cu toții. Mișcări de stradă, demonstrații și plete — toate făceau parte din decor. Eram magistrat, făceam cu toții parte din sistem și sistemul era diabolic.

Își aminti de nenumăratele certuri cu Duncan — schimburi violente de replici, pe care aproape că le uitase — și de felul în care totul luase brusc sfîrșit cînd ei se mutaseră pe coastă. Apoi, totul se schimbase. Își aminti de revenirea lui Megan și a lui Duncan în Greenfield, pe neașteptate, seara tîrziu. Megan era însărcinată cu cele două gemene. Fusese un miracol. Fuseseră atît de rătăciți și apoi reveniseră acasă atît de brusc, încît toate spaimele noastre se risipiseră peste noapte. Aveau nevoie de ajutorul nostru, doreau o viață nouă, o viață normală, chiar acolo, în Greenfield. Gata cu retorica politică, gata cu acuzațiile despre sistemul diabolic și societatea coruptă. Nu i-am întrebat niciodată, atît am fost de bucuroși să-i avem iarăși acasă. Iar apoi, cînd s-au născut gemenele, parcă reîncepuse totul, eram iarăși o adevărată familie, fără crize de furie și violență.

— Ce făceau pe atunci, în 1968 ? întrebă iarăși Olivia, parcă pretinzînd un răspuns.

— Nu știu ce vrei să spui. Megan terminase artele și s-a dus în California, ca să fie lîngă Duncan pînă cînd avea să-și termine licența la Berkeley. Locuiau acolo... atît îmi amintesc.

Olivia pufni disprețuitor.

— Și cam ce politică făceau ? îl întrebă ea pe un ton sarcastic.

— Păi, Duncan activa în mișcarea antirăzboinică, antiguvernamentală. În studenție, la Universitatea Columbia, făcuse parte din Liga Studenților Democrați și luase parte la demonstrațiile de acolo. Cred că era cumva legat de fracțiunea Weatherman. Dar a lăsat totul în urmă. A renunțat la tot cînd s-au întors în est.

Olivia pufni din nou, întrerupîndu-l.

— Port Huron și Weatherman au fost mai tîrziu.

— N-am știut. Ei, oricum, sînt toate numai niște denumiri...

— Nu fi așa de prost.

— N-am știut, la naiba. Ce vrei să spui ?

— Au fost mai mult decît niște participanți minori la mișcări, spuse Olivia, cu o urmă de furie în glas. Și noi la fel. Iar el n-a „renunțat", așa cum ai spus. Nu, domnule, nici vorbă de așa ceva.

— Și atunci ?

— Nu fi așa de prost !

— Nu sînt, la naiba. N-am întrebat niciodată. Ne-am bucurat doar să-i știm acasă.

— Alergau prin munții din districtul Marin cu arme după ei, făcînd exerciții pentru revoluție. Învățau să facă bombe și propagandă. Asta făceau.

— Păi...

Judecătorul Pearson nu știa ce să spună. Brusc, se simți copleșit de sentimentul că nu era bine să afle ce-i spunea ea.

— Așa i-am întîlnit eu. Iar lucrurile au devenit mai serioase. Eram un grup de revoluționari. Eram devotați cauzei. Eram înarmați. Ne despărțiserăm de ceilalți, ceea ce era perfect, pentru că toți ceilalți au sfîrșit prin a fi înconjurați de agenți FBI infiltrați sau informatori. Dar noi, nu ! Noi eram împreună și eram pregătiți !

Olivia măsura camera în lung și în lat, gesticulînd cu revolverul. Judecătorul simți forța pasiunii ei plutind greu în încăperea micuță.

— Aveam de gînd să zdrobim inima acestei țări pervertite și să luăm totul de la capăt. Iar ei făceau parte din grup, exact ca mine, Bill, Emily și ceilalți. Numai că ei au trădat, doamnule judecător, au trădat și au fugit. Au fost niște lași ! În armată te împușcă pentru lașitate pe cîmpul de luptă, pentru neascultarea ordinelor în fața inamicului. Ei bine, asta au făcut ei cînd au intrat în panică și au fugit. S-au întors repede în societatea voastră prostească, burgheză, și s-au ascuns acolo. E drept, erau deghizați perfect pentru asta : au devenit niște oarecare. S-au amestecat cu ceilalți. Au început să se intereseze de ipoteci, mașini noi și ședințe cu părinții, contribuții de caritate, promovări și mereu mai mulți bani, mai mulți bani nenorociți. Iar dumneata i-ai ajutat, domnule judecător, să devină invizibili, anonimi, la fel ca toți ceilalți trădători din generația noastră, doar că pentru ei a fost ceva mai rău, nu ? Eu am intrat la închisoare, Bill și-a luat alt nume, iar Emily a murit. Și timpul a trecut. Lor le plăcea anonimatul, așa că au devenit grași și fericiți, bogați și oarecare. Domnule judecător, au devenit oribil de oarecare ! Au fost niște trădători ! repetă ea cu silă.

El continuă să o privească. Olivia se opri, strîngînd pistolul cu atîta forță, încît i se albiseră încheieturile.

— Eu însă nu ! N-am ajuns niciodată grasă, fericită și burgheză. M-am făcut chiar mai zveltă și mai puternică — și tot ce am făcut timp de optsprezece ani a fost să aștept acest moment, cînd le voi putea plăti pentru că m-au lăsat acolo. Am făcut optsprezece ani de temniță grea, nu oricum, nici vorbă de liniștea dintr-o carceră obișnuită. Pe urmă am fost eliberată condiționat. Așa funcționează sistemul, se știe, nu ? Ți se dă numele unui ofițer responsabil pentru tine, un rînd nou de haine și o sută de dolari. Așa că am ieșit și am venit chiar aici. Știam că vor fi aici, domnule judecător. Puteau să fie invizibili pentru oricine — dar nu pentru mine !

Îl privi pe judecătorul Pearson.

— Îmi datorează optsprezece ani. Și a naibii să fiu dacă ei — sau dumneata — îmi puteți face ceva. Au fost la fel de vinovați ca și mine de aceeași crimă.

Se așeză brusc pe pat, lîngă el, apropiindu-și fața de a lui.

— Dumneata ce zici — vor fi de acord să facă optsprezece ani de pușcărie ?

— Nu, clătină el din cap.

— Nu ?

— S-au schimbat. Totul s-a schimbat. Nici măcar n-ar mai fi puși sub acuzare...

Olivia se trase înapoi.

— Nu ? Așa crezi dumneata ? Spune-mi, domnule judecător. Ce fel de circumstanțe se acordă pentru crimă premeditată ?

El înghiți cu greu. O, nu, își zise. Nu, nu e posibil. Ei nu puteau face așa ceva.

— Nu există, îi răspunse Oliviei.

Ea își scutură părul și, lăsîndu-se pe spate, tună :

— Al naibii de deștept ești, domnule judecător.

Apoi se aplecă spre el, coborînd tonul vocii pînă la o adevărată șoaptă conspirativă :

— Deci, iată că știi ceva ce nu știai despre dragii dumitale copii. Poate că bănuiai ceva, dar realitatea e mult mai rea decît fantezia, nu ? Iar tu, băiețaș drăgălaș, știi acum ceva nou despre mămica și tăticul tău drag, nu ?

Olivia se ridică brusc și porni cu un pas grăbit spre ușă. Acolo se opri și le spuse :

— Sînt niște ucigași. Exact ca mine.

Cu aceste cuvinte plecă, trîntind ușa în urma ei.

Duncan ridică poza lui Tommy, cu rama încă plină de cioburi. Fără să se gîndească, atinse marginea îndoită care trecea peste fața fiului său și se răni la deget. Nu strigă imediat de durere, așa cum ar fi făcut în aproape orice altă situație. În loc de asta, lăsă ca noua durere să se alăture tuturor celorlalte pe care le purta în el.

Duse degetul la gură și își supse sîngele cu gust dulceag.

— Ah, Duncan, ai nevoie de puțin leucoplast ? întrebă Megan.

El clătină din cap. Am nevoie de mult mai mult decît atît, îi trecu prin minte. Privi spre Karen și Lauren, așezate cuminți într-un colț.

— Dacă vi s-ar întîmpla ceva... începu el, dar ele îl întrerupseră.

— N-o să ni se întîmple nimic, spuse Karen.

— N-o să lăsăm un străin oarecare să ne sperie, continuă Lauren.

— Fetelor, nu înțelegeți, spuse Megan. Sînteți prea tinere ca să înțelegeți cît de vulnerabili sîntem toți.

Se certaseră pe tema asta de la sosirea lui Duncan acasă. Megan le povestise, lui și gemenelor, despre vizita lui Bill Lewis. Reacția lor fusese una de sfidare

încăpățînată — iar Megan ajunsese la concluzia că erau trăsături pe care fetele le moșteniseră de la tatăl lor. Într-un fel, așa furioasă cum era pe ele pentru că nu simțeau aceeași spaimă și panică pe care le simțea ea, era nespus de mîndră : nemurirea tinereții le curgea prin vine. Își amintea de vremea cînd ea și Duncan, numai puțin mai mari decît ele, gîndiseră același lucru : nu puteau înțelege că armele pe care exersau acolo sus, în munți, puteau răni, distruge și lua viața cuiva. Nu aveau simțul pericolului, era doar sentimentul amețitor al vieții trăite la limita riscului.

Megan privi spre Duncan și spre fetele care rămăseseră tăcute și își dădu seama că fiecare credea că reușise să-și impună părerea. Așa se întîmpla în familia lor : toți își spuneau părerile și credeau că, din moment ce acestea erau corecte, toată lumea le va aproba — cînd, de fapt, bineînțeles că nimeni nu făcea acest lucru. Toate familiile se construiesc pe aceleași iluzii, își zise ea. Fiecare creează același gen de relație convenabilă. Chiar și Tommy știa asta.

Auzi glasul lui Duncan :

— Totuși, e bine să fim atenți. Oricum, nu cred că Bill Lewis e problema noastră numărul unu, ci Olivia.

— Și ea ce vrea ? întrebă Megan.

— Asta face lucrurile atît de dificile, spuse Duncan. Nu vrea să spună cîți bani îi trebuie. Nu cred că cifra în sine e importantă pentru ea, cît mai ales felul în care vrea să-i obțină.

— Ei, cum ?

— Vrea să-mi jefuiesc propria bancă.

Peste cameră se lăsă tăcerea. Megan simțea că i se învîrte capul și încercă să se concentreze asupra unei singure idei, să o formuleze în cuvinte și să vorbească, dar

nu reuși. Auzi glasurile fetelor, ca un ecou de la mare distanță.

— Ce-ee ?

— Dar cum ?

— Pot s-o fac, spuse Duncan. Ar trebui să mă gîndesc la detalii, dar pot s-o fac.

— Tată ! Dacă te prind...

— Ai să ajungi în pușcărie ! Cu ce ne-ar ajuta să-i recăpătăm pe Tommy și pe bunicul, dacă tu intri în pușcărie ? Și oricum, de ce să vrea...

— Din punctul ei de vedere, e foarte logic. Crede că am părăsit-o la jaful unei bănci. Acum vrea să termin treaba. Așa mi-a spus. Există în asta un fel de simetrie.

— Duncan !

— Păi, chiar așa e. Olivia nu e proastă.

— Dar dacă...

— Dacă ce ? Răspundeți-mi, Karen, Lauren ! Ce alternativă avem ?

— Eu tot cred că ar trebui să mergem la poliție. Ți-ar da ei banii.

— Nu putem, pur și simplu nu putem. Uite, hai să revedem lucrurile pentru ultima oară. Unu, dacă mergem la poliție și Olivia află, s-ar putea să se hotărască să dea dracului totul și să-i ucidă pe amîndoi. Să vă spun ceva : e capabilă de asta. Nici pentru o clipă să nu vă treacă prin minte că nu. Pentru moment însă, se simte foarte sigură pe ea, comandă, iar noi nu putem face nimic din ceea ce ar putea s-o pună pe gînduri, pentru că nimeni nu poate ști cum va reacționa într-o asemenea situație...

Duncan ezită, gîndindu-se la plicul pe care-l ținea în buzunar și la ce aflase în acea după-amiază.

— E o ucigașă, trebuie să ținem minte acest lucru.

Tăcu, studiindu-le reacțiile. Văzu efectul pe care îl avuseseră cuvintele sale asupra celor trei femei.

— Doi, dacă mergem la poliție, mama voastră și cu mine va trebui să răspundem acuzațiilor din California, așa că, la ce bun ? Trei, chiar dacă ne ducem la poliție, n-avem nici o garanție că ei pot face mai mult pentru a-i aduce pe cei doi Tommy înapoi, decît noi înșine, dacă facem ce ni se spune. Gîndiți-vă la asta !

— Ce vrei să spui ? întrebă Megan.

— Ei bine, fetele nu-și amintesc, noi însă, da : gîndește-te la toate răpirile de care am auzit. Copilul lui Lindberg, de exemplu : a fost chemată poliția și copilul a murit. Dar Patricia Hearst ? Toți agenții FBI, pînă la unul, din toată țara, o căutau și abia după ce a devenit și ea revoluționară și și-a jefuit nenorocita ei de bancă au găsit-o. Ba chiar își mai zicea și Tanya.

— Îmi amintesc, spuse Megan abia auzit. Așa își zicea și Olivia, cu mult înainte de Patricia Hearst.

Duncan zîmbi cu jumătate de gură.

— Și-a pierdut și numele conspirativ cînd a ajuns la închisoare. În orice caz, continuă el, pur și simplu nu sînt de părere că poliția ne-ar putea fi de prea mare ajutor. Ce ziceți ?

Megan clătină din cap.

— Lauren ? Karen ? Vă amintiți să fi citit prin ziare ceva care să vă dea încredere în poliția din Greenfield ?

Era nedrept să le întrebe așa ceva, dar trebuia s-o facă.

Nimeni nu-i răspunse.

— Atunci, sîntem înțeleși. Eventual, după ce-i salvăm pe ai noștri, vom chema poliția. Dar nu înainte.

— Dar, Duncan... Megan își auzi propria voce, care parcă venea din gura altcuiva... dacă jefuiești banca pentru bani, o să fie plin de poliție pe-acolo. Cum am putea scăpa ?

— Nu e nevoie.

— Nu înțeleg.

— Uite, spuse Duncan. Tot ce ne trebuie sînt banii și puțin timp. Dacă o fac, să zicem, vineri seara, nu se va descoperi pînă luni. În weekend îi putem aduce pe cei doi Tommy acasă. Apoi, luni, eu pot să mă duc la Phillips să-i spun adevărul — sau suficient pentru a-i explica de ce am făcut ce am făcut. Nu uita, el e unul din cei mai vechi prieteni ai tatei. Putem da totul înapoi băncii — vindem tot, dacă e nevoie. Tatăl tău ne va ajuta. Dar, dată fiind situația, nu cred că voi fi acuzat...

— Sună ridicol.

— Ai vreo idee mai bună ?

— Vreau să spun că totul depinde numai de...

— Sigur că da. De noroc. De bunăvoință. Doamne, știu asta. Dar ce altceva putem face ?

— Am putea să...

— Ce ? Mîine îmi sun agentul de bursă, ca să ne vîndă toate acțiunile. Am să iau legătura cu o agenție imobiliară din Vermont, să scoată proprietatea la vînzare. Putem strînge toți banii, dar trebuie timp. Mai mult de două zile. Și asta e limita pe care mi-a dat-o ea.

— Chiar crezi că ai să poți ?

Duncan izbucni într-un rîs amar.

— Probabil că ideea asta le-a venit multor bancheri, deși nu cred să recunoască vreunul. De obicei se falsifică acte. Dar eu am să jefuiesc împuțita aia de bancă. La naiba, ca un adevărat Jesse James, sau ca Bonnie și Clyde.

— Toți au fost prinși, i-o tăie Megan. Și omorîți.

Ignoră vulgaritatea lui Duncan, gîndindu-se că era potrivită cu această conversație.

Duncan se încruntă.

— Două zile. Asta-i tot ce avem. Și oricum, ce riscăm ? Viața fiului nostru. Viața judecătorului. Trebuie să acceptăm ce vrea ea, chiar dacă pare greșit sau ne distruge viitorul. Trebuie să rezolvăm aceste lucruri chiar acum ! Zău,

Megan, trebuie să pricepi ce se întîmplă în realitate : nu de bani îi pasă ei. Poate le pasă celorlalți, lui Bill Lewis și mai știu eu cui, care o ajută, dar pentru Olivia sînt sigur : nu banii contează...

Își roti privirea de jur împrejur, studiind fețele celorlalți membri ai familiei.

Scoase încet din buzunar plicul cu anunțul mortuar și poza celor doi Tommy. Le lăsă pe amîndouă să cadă pe măsuța de cafea aflată în fața soției și a fiicelor sale.

— Pe noi ne vrea.

ȘAPTE

Joi

Megan își petrecu ziua lăsîndu-se total pradă emoțiilor, incapabilă să domine coșmarurile care prindeau formă în mintea ei. Parcă ar fi fost prinsă în vîltoarea unui rîu repede, cînd trasă în jos, sub spuma albă, sufocantă, cînd împinsă la suprafață, la aer curat, chinuindu-se să-și tragă sufletul. Într-o clipă și-l imagina pe Tommy dîndu-se în leagăn, pe cauciucul prins de stejarul bătrîn din curte, și-i venea să chiuie de bucurie, gata să fugă afară să-l strîngă în brațe, pentru ca în clipa următoare să se tragă brusc înapoi, cînd vedea leagănul gol. Imediat se răsucea pe călcîie, ciulind urechea, căci i se părea că aude pasul familar și inconfundabil al tatălui său, făcînd să scîrțîie treptele scării interioare. Trebuia să se stăpînească, să n-o ia la fugă spre hol, să-i întîmpine fantoma și, cu amărăciune, se forța să recunoască faptul că el nu se întorsese decît în imaginația ei.

Megan se gîndi la pașii tatălui ei. Vîrsta îi făcea mai ușori; e o greșeală să ne gîndim că bătrînii pășesc întotdeauna apăsat, ca și cum i-ar copleși greutatea anilor strînși în această viață. Pentru unii dintre ei, vine o vreme cînd devin dintr-o dată mai ușori, ca și cum fragilitatea vîrstei ar fi, în sfîrșit, anihilată prin renunțarea la banalele responsabilități ale vieții. Acesta era motivul pentru care cei doi Tommy păreau să se înalțe binișor de la pămînt. Noi, cei de vîrstă mijlocie, sîntem cei care pășim indife-

renți, lăudîndu-ne cu hotărîrea noastră, înțepeniți în murdărie și rutină.

Megan privi cerul cenușiu al după-amiezii tîrzii. O pală de vînt risipea ultimele frunze uscate de pe peluză și, timp de o clipă, ele părură să prindă viață, sărind și zbătîndu-se în ritmul impus de vînt.

Își lipi palma de geam. Simțea și așa suflul puternic.

Cînd a murit mama, era cald. O vară tîrzie amăgea frunzele cu boarea ei blîndă. Se întreba dacă maică-sa se luptase cu moartea sau o acceptase, cu naturalețea calmă cu care primise aproape totul în viață. Murise repede, în somn ; inima ei se oprise pur și simplu, într-o dimineață, în timp ce se legăna în șezlongul de pe verandă. Poștașul o găsise și chemase salvarea, dar era mult prea tîrziu. Omul era tînăr, cu barbă, și avusese întotdeauna cîte o vorbă bună pentru Tommy. Trecuse pe la ei și le spusese că, atunci cînd o găsise, avea un zîmbet pe buze și, la început, crezuse că dormea, dar apoi observase că scăpase paharul cu limonadă din mînă și că era ceva în felul în care mîna îi atîrna moale care-i spunea că greșise.

Ce n-aș da să fi avut o șansă pentru a-mi lua la revedere, înainte să dispară așa. Dar ăsta era stilul ei ; calm, eficient.

Ce n-aș da să fie aici acum, își dori Megan dintr-o dată, pentru că ea ar ști ce să facă. N-ar plînge tot timpul, frîngîndu-și mîinile. În loc de asta, ar avea tot felul de planuri și idei. Și-ar domina emoțiile și le-ar pune în ordine. Și ar stabili ce e de făcut, în loc să stea și să aștepte să se întîmple următorul lucru îngrozitor, așa cum fac eu.

În nici un caz, nu i-ar lăsa să moară.

Faptul că, timp de atîția ani, fusese un alter ego al judecătorului îi dăduse încredere în forțele ei. El fusese întotdeauna o combinație de fotbalist-avocat-pușcaș-judecător, gata oricînd să tune și să fulgere. În luptă nici nu clipea. Și acum tratează viața ca pe unul din capetele de

pod pe care le cucerise : se aruncă înainte, fără să privească nici în stînga, nici în dreapta, alegînd drumul cel mai drept.

Dar ea avea subtilitate.

Ea vedea toate micile ramificații, efectele neînsemnate ale fiecărei acțiuni — și le studia pe toate la un loc. Trecea prin cîmpul minat al vieții cu delicatețe, cu pași ușori, astfel încît pericolul n-o atingea niciodată. Eu am fost așa de oarbă cînd eram tînără, gîndindu-mă că ea renunțase la multe cînd se hotărîse să nu mai continue studiile de drept, preferînd să-și susțină soțul.

Megan plecă de la fereastră și se îndreptă spre peretele pe care erau agățate pozele de familie. Văzu fotografia lui Tommy, cu rama ruptă. Duncan se tăiase la deget și apoi nu mai fusese sigur dacă era bine să pună la loc fotografia. În cele din urmă, curățase pe cît posibil cioburile și o agățase la loc pe perete. În acel moment, ea simțise o mare ușurare ; nu putuse suporta ideea că poza lui Tommy — chiar așa, cu geamul spart — să nu-și ocupe locul obișnuit de pe perete, lîngă gemene și lîngă un tablou al întregii familii, aflat puțin mai sus. Aruncă o privire peste fiecare fotografie, pînă ajunse la una cu judecătorul și mama ei. Fusese făcută cu cîțiva ani înainte de moartea ei. Avea deja părul complet alb, dar ochii îi erau neîmblînziți, plini de viață.

Am să încerc să-ți semăn mai mult, își spuse Megan.

Am să fiu mai puternică.

Megan privi ochii celei din poză și își zise :

Știu ce ai face tu.

Ce anume, draga mea ?

Tu te-ai bate pentru copilul tău.

Sigur că da. De asta sînt făcute femeile.

Noi sîntem pe lume pentru multe lucruri.

Bineînțeles, draga mea. Sîntem aici pentru a fi avocați și doctori, sau orice dorim să fim. Dar, la urma urmelor, sîntem aici pentru copiii noștri. Poate că ți se pare prostesc

și învechit, dar e adevărat. Noi îi aducem pe lume și tot noi trebuie să-i protejăm.

Dar Duncan...

Ah, Megan. Știu, tu ești foarte modernă. Dar el e bărbat și nu știe.

Ce nu știe ?

Că durerea nașterii este doar prima, după care îndurăm multe alte dureri.

Știu asta.

Atunci mai știi și altceva, draga mea.

Ce anume ?

Că noi aducem pe lume copii și ei nu încetează niciodată să fie o parte din noi. De asta ne luptăm atît de mult pentru ei. Trebuie să ne luptăm să-i creștem, apoi trebuie să ne luptăm ca să-i vedem evoluînd. Nu renunțăm niciodată la asta, indiferent cîte alte lucruri ne ocupă timpul. Niciodată.

Ai dreptate.

Bineînțeles. Și mai știi ceva ?

Ce ?

Asta ne face mai puternice decît oricine poate înțelege vreodată, chiar și noi înșine. De asta sîntem mereu subestimate, mai ales de bărbați. Privește înlăuntrul tău. E numai oțel, fier, carne și mușchi. Privește în adîncime. Le vei descoperi. Iar cînd vei avea nevoie de această forță, ea se va face simțită.

Sînt speriată. Mi-e frică pentru cei doi Tommy.

Să fii speriată nu-i o greșeală, draga mea. Atîta timp cît nu lăsăm spaima să ne împiedice să facem ceea ce trebuie.

Ceea ce trebuie. Cum voi ști ce înseamnă asta ?

Vei ști.

Ești sigură ?

Absolut.

— Atunci și eu sînt sigură, rosti ea cu voce tare.

Trase adînc aer în piept și oftă. Apoi le auzi pe Karen și Lauren, care o strigau din bucătărie :

— Mami ? Te simți bine ? E cineva aici ?

— Nu, le răspunse ea. Vorbeam de una singură.

Își făcu singură curaj și porni spre locul unde se aflau fetele.

Duncan stătea așezat la birou, încercînd să găsească o cale de a strînge banii pentru Olivia.

Își petrecuse o bună parte a zilei vorbind la telefon cu agentul său de bursă din New York, cu un agent imobiliar din Vermont și cu tot felul de alți oameni care aveau legătură cu bunurile sale. Fiecare din ei rămăsese descumpănit la auzul acestui unic cuvînt : vindeți. Încercaseră să-l facă să se răzgîndească, dar el insistase, oarecum în glumă, îngrijorat că panica de care era cuprins va ieși la suprafață și că unul sau altul ar putea ghici nevoile și planurile sale. În consecință, făcu glume, spuse anecdote, rîse și încercă să pară relaxat — străduindu-se, în permanență, să dea impresia că face un lucru normal, cu totul deosebit de realitate : că își lichidează profiturile de o viață, pentru a cumpăra altceva.

Către prînz, începu să calculeze cît de mult strînsese în teorie. Știa că va fi nevoit să accepte o ofertă rapidă pentru proprietate, așa că era gata să accepte pierderea în acest caz. Iar vinderea stocului de acțiuni și a altor investiții avea toate șansele să-i aducă, din partea agentului său, un cec de peste 86.000 dolari. Dar era nevoie de mai multe zile pentru ca acești bani să ajungă la el și de cîteva săptămîni înainte să vadă vreun ban din vînzarea proprietății. Casa lui era deja ipotecată, dar ipoteca data de mai bine de șase ani și avea și o linie de credit, pe baza restului de bani ce urmau să-i rămînă după plata creditorilor. Nu voia să folosească acei bani imediat — se gîndea că, atunci cînd va veni vremea, va avea nevoie de fonduri pentru a completa ceea ce va fura. Asta e problema cu banii lichizi în zilele noastre : nu-i poți obține decît dacă ataci un magazin periferic de băuturi într-o noapte. Banii lichizi sînt depășiți. Acum totul e pe hîrtie, în cărți de credit sau

în computere bancare. Dacă îți trebuie bani, trebuie să completezi cîte trei formulare, să le dai să fie studiate și controlate și apoi să aștepți. Abia dacă își dădea seama de ironia acestei situații : eu i-am făcut pe atîția să treacă exact prin asta, își zise el. Acum e rîndul meu să aștept. Dar presupunea că măcar va primi cecul pentru vînzarea casei în săptămîna următoare, ceea ce avea să fie destul pentru o primă plată minimă în contul datoriei sale față de bancă.

Ar trebui să duc banii la Las Vegas ori Atlantic City. Să joc „21" sau jocuri mecanice și să încerc să cîștig. Aș avea la fel de multe șanse și acolo. Pentru că asta fac acum : îmi încerc norocul.

Duncan ridică din umeri. Va face ceea ce i se cere. După aceea va încerca să se descurce, oricare vor fi consecințele.

Se concentră asupra felului în care va fura banii, pentru ca apoi să încerce să ghicească modul în care va dori ea să-i primească. Trebuie să fie un transfer direct, își spuse el. Trebuie s-o oblig la asta — eu îi dau banii și-l iau pe Tommy de la ea. Nu trebuie să am încredere în ea nici o clipă. Încercă în continuare să anticipeze manevrele Oliviei, deși nu se aștepta să primească vreo veste în acea zi nici de la ea, nici de la ceilalți răpitori.

Mă va lăsa să fierb. Știe în ce tensiune mă aflu deja, datorită ei, iar acum nu trebuie decît să lase tăcerea să-și facă efectul. Cu cît mă ține mai mult în tensiune, cu atît se așteaptă să fiu mai pregătit și mai dornic să fac exact ce-mi spune, fără să protestez. Știe și ea că e la fel de groaznic pentru mine s-o aud sau nu.

Timp de o clipă se simți mulțumit de această înțelegere. O cunosc pe Olivia mai bine decît crede, își zise Duncan. Nu trebuie să folosesc tot ce știu. Trebuie, cumva, s-o clatin, măcar puțin, nu atît cît să intre în panică, dar destul pentru a începe să vadă că acest aranjament are doi parteneri care trebuie să coopereze pentru a avea succes.

Trebuie s-o fac să vadă că și pretențiile ei au o limită — și că, în cele din urmă, sîntem implicați amîndoi.

Trebuie s-o fac să devieze, cît de puțin, de la planul ei. Destul pentru a-și da seama că e vorba de o afacere.

Și pe urmă voi avea într-adevăr un avantaj, pentru că eu știu cum să închei o afacere, iar ea nu. Știu cum s-o strîng cu ușa, să-i micșorez șansele și, în cele din urmă, s-o înving.

Mă pricep la bani : cum să-i fac, cum să-i fur.

Simți dintr-o dată un val de încredere, care se evaporă aproape la fel de repede cum venise. Sigur, își spuse el. Știu totul despre bănci și cecuri, despre cum să te menții pe direcția curentului și despre tot ce era legat de bani. Dar ea se pricepe la răzbunare.

Își alungă teama ridicînd din umeri și se concentră asupra jafului propriei sale bănci. Ce ironie — dacă ar fi vrut să facă o escrocherie, ar fi folosit computerele băncii, deschizînd conturi false și transferînd banii prin ele. Așa se fac lucrurile acum : cu puțină matematică inventivă și o dobîndă oarecare, aplicată la conturile cu sume mari, faci banii să alunece electronic într-un cont fals, oarecare, apoi îi transferi la filiala vreunei bănci neînsemnate din Bahamas. Cunoștea un competitor care fusese prins într-o schemă similară. Fusese descoperit pentru că făcuse o singură greșeală fundamentală : devenise ambițios. Ca în toate situațiile legate de bani, succesul a creat lăcomia. Dacă ai rămîne modest, dacă te-ai gîndit doar să-ți faci viața confortabilă, în loc să te îmbogățești, atunci n-ar fi atît de greu să eviți demascarea.

Își aminti dintr-o dată cum, pe cînd era copil, intrase într-un magazin de solduri cu un prieten din vecini. Băiatul era ca un magnet pentru toți ceilalți copii ; puțin mai mare, puțin mai deștept, cu toată aura sofisticată a tinereții. Un copil neîmblînzit. Plin de pistrui, cu părul roșu, tot numai mușchi, fiu al unui polițist din zonă — ceea ce-i oferea un fel de statut special în fața celorlalți

copii — el era întotdeauna cel care o lua la vale cu bicicleta pe unde era drumul mai greu și a fost primul care a încercat să fumeze o țigară. El a fost primul care a pășit pe gheața de pe Lacul Fisher, chiar cînd se auzea gheața crăpîndu-i sub picioare. Era primul la iaz vara, bălăcindu-se în apa neagră, rece ca gheața, rîzînd de ceilalți copii care erau preocupați de reținerea, mult mai lumească, în fața imensului panou pe care scria ÎNOTUL INTERZIS — PERICOL, așezat acolo de către edilii orașului. Iar eu am fost întotdeauna al doilea, își zise Duncan. Am ezitat mereu, pierzînd acea fracțiune de secundă care mă împiedica să fiu primul — dar mă aruncam și eu, imediat. Totul părea o provocare — o faci o dată, trebuie s-o faci mereu. Eu eram mereu următorul, transformîndu-mi ezitarea de moment într-un fel de vină care mă îndemna să-mi dovedesc imediat forțele.

Își aminti cum băiatul se învîrtise prin magazin, de pe un culoar pe altul, ca și cum ar fi căutat ceva anume, dar, în realitate, cînd ajunse în dreptul raftului cu dulciuri, se văzu că așteptase doar momentul potrivit. Atunci, prietenul său băgase cîte ceva în buzunare și, cu îndrăzneala unui tînăr ce nu se teme de nimic, se îndreptase spre casieră și o întrebase dacă nu are niște felicitări cu urări de însănătoșire grabnică pentru sora lui, care era în spital. Femeia arătase spre raftul respectiv, iar băiatul ezitase doar o clipă, după care îi mulțumise, spunînd că nu asta avea în minte, și ieșise. Afară, în stradă, le arătase celorlalți ce furase. Pe urmă se uitase la Duncan și spusese : acum fă și tu la fel.

Și încercase și Duncan.

Văzuse că femeia de la casă stătea cu ochii pe el, pe cînd făcea exact cum făcuse și prietenul lui — se plimba de pe un culoar pe altul. Cînd întorsese capul, el luase un singur baton de ciocolată din raft și-l băgase în buzunar.

Apoi, exact ca prietenul lui, se apropiase de femeie. Presupun că și tu vrei o felicitare pentru sora ta, nu ? îl

întrebase ea pe un ton sarcastic; în acea clipă, Duncan înțelesese că prietenul său nu scăpase, pur și simplu, fără ca femeia să închidă ochii, dintr-un motiv oarecare. În loc să vorbească, el băgase mîna în buzunar și scosese o monedă pe care o azvîrlise pe tejghea. Apoi o luase la fugă, deși plătise pentru ceea ce crezuse că va fura, dar femeia strigase după el. „Hei! Uite și restul!" Nu, răspunsese el, nu, vă sîntem datori, zău așa, gîndindu-se la dulciurile luate de prietenul său, după care ieșise în fugă din magazin.

Avea nouă ani pe atunci.

Îl lăsaseră nervii, dar era un oraș mic și tatăl său l-ar fi pedepsit dacă ar fi aflat. Duncan se gîndi la părinții săi, pentru prima dată după mulți ani. Amîndoi fuseseră profesori, deși tatăl său devenise director administrativ la liceul dintr-un oraș din statul New York, înainte de moarte. Amîndoi muriseră la o vîrstă mijlocie, pe cînd Duncan intra în ultimul an de colegiu, într-un accident de mașină, într-o noapte ploioasă de toamnă.

Un polițist indiferent, cu alură oficială, îl sunase în acea seară la cămin. Vorbise la telefonul din hol, unde vreo alți șase studenți își tot făceau de lucru, trăgînd fără rușine cu urechea, întrebîndu-se dacă vorbea cu o fată, dacă era drăguță și dacă se culcase cu ea — pentru ca apoi să devină și mai curioși cînd își dăduseră seama că nu era vorba despre așa ceva.

Alo, ești Duncan Richards ?

Da. Cine întreabă ?

Sînt ofițerul Mitchell de la garnizoana New Paltz. Mă tem că am să-ți dau niște vești neplăcute.

Ah.

Părinții tăi au murit într-un accident de mașină, pe Highway 9, în apropiere de noi.

Ah.

Un tractor cu remorcă, mergînd în sens opus, a derapat pe niște frunze ude. Au fost uciși instantaneu.

Ah.

Îmi pare rău. Îmi pare rău că trebuie să-ți spun toate aceste lucruri.

Domnule ofițer, nu înțeleg. Eu ce fac acum ?

Fiule, la întrebarea asta nu pot să-ți răspund.

Duncan își aminti cum unchiul său îl sunase o oră mai tîrziu. Un tip cam slab de înger, pe care Duncan nu-l cunoștea prea bine ; era pe punctul de a face o criză de isterie și se calmase doar cînd își dăduse seama că el trebuia să facă toate pregătirile pentru înmormîntare. Totul fusese făcut prea la repezeală. Într-o clipă erau acolo, în clipa următoare plecaseră. A fost singura dată în viața lui cînd își dorise din suflet să aibă un frate sau o soră. Înmormîntarea i se păruse rigidă și formală. Nici urmă de lacrimi adevărate, nici emoții reale, doar un șir de cunoștințe care nu se mai terminau, venite acolo doar din obligație. Oficialități de la școală. Profesori. Politicieni locali. Totul fusese altfel decît la moartea mamei lui Megan. Lumea o iubea. Dar lumea nu-i știa pe mama și pe tata, așa că la moartea lor fusese de ajuns o strîngere de mînă.

Cred că nici eu nu i-am cunoscut prea bine.

De asta am hotărît să fiu aproape de copiii mei. Să nu las să se interpună nimic între mine și ei. Chiar dacă am furat puțin timp pentru a lucra mai mult, sau pentru un meci de tenis într-o dimineață de vară, m-am revanșat. M-am gîndit mereu la ei. Am înțeles ce datorie au părinții față de copiii lor. Noi sîntem asemenea unui ghișeu bancar, care nu se închide niciodată, rămînînd deschis pentru retrageri de fonduri. Nu se termină niciodată și nici nu trebuie.

Duncan și-l imagină iarăși pe Tommy în camera aceea micuță. Te-aș putea pierde, își zise el. Revăzu nenumăratele momente în care îi vorbise răstit sau îi refuzase ceva și se gîndi : atîtea lucruri și nu am cum să mă revanșez. De atîtea ori i-am răpit cîte o plăcere fiului meu — chiar dacă

o făceam pretinzînd că-l învăț ceva sau că mențin ordinea în familie.

Lui Tommy i-am dăruit unele lucruri, i-am răpit altele, am încercat să-i arăt cum e viața, am fost lîngă el în momentele cele mai grele și am încercat să-l ajut. Asta înseamnă să fii tată. Iar acum există riscul să nu-l mai pot ajuta.

N-am să permit să se întîmple așa ceva. N-am să ezit.

Se revăzu pe sine la vîrsta copilăriei, mereu cu o clipă în întîrziere. De data asta nu, își spuse. Parcă ar fi dat inimii niște ordine precise, ca la armată. De data asta n-am să ezit. Nici măcar o milionime de secundă.

Duncan se ridică în picioare și se îndreptă spre ușa biroului. Aruncă o privire de jur împrejurul băncii. Se apropia rapid ora închiderii și sesiză plusul de energie al fiecărui angajat, în împlinirea rutinei de la sfîrșitul zilei.

Mîine, își spuse el, banca va rămîne deschisă pînă tîrziu, pentru a satisface fluxul clienților de la sfîrșit de săptămînă. Se va lucra și seara, de la cinci la șapte.

Numai că, de data aceasta, el știa că banca va rămîne deschisă ceva mai tîrziu.

Judecătorul Pearson și nepotul său se jucau în camera din pod, încercînd să-și treacă timpul. Numărau împreună, unu, doi, trei, gata ! Și arătau mereu pumnul strîns, degetele răsfirate sau palma întinsă. Hîrtia acoperă piatra. Piatra sparge foarfeca. Foarfeca taie hîrtia. Cîștiga cînd Tommy, cînd judecătorul. Apoi iarăși Tommy. Timpul trecea greu. Iarăși și iarăși, unu, doi, trei, gata !

Ziua avusese și bune și rele. La prînz, Bill Lewis le promisese că va încerca să găsească pentru ei un pachet de cărți de joc, dar se întorsese mai tîrziu, scuzîndu-se că nu găsise. Le spusese că le va cumpăra o pereche de la magazin, dacă-l va mai trimite Olivia, dar numai dacă era și ea de acord. Jenat, îl anunțase apoi pe judecător că Olivia se hotărîse să le interzică orice fel de lectură și nu fusese

de acord să le aducă un televizor în cameră. Tommy întrebase dacă au hîrtie și creion, ca să deseneze sau să scrie o scrisoare, dar Lewis clătinase din cap. Trebuia, pur și simplu, să-și ocupe timpul cum puteau. Îi părea rău.

În consecință, cei doi Tommy își petrecuseră cît mai mult timp posibil jucînd jocuri legate de cuvinte. Asta îi aminti iarăși judecătorului de vremea cînd mergea mult cu mașina. La un moment dat îl pusese pe Tommy să facă niște exerciții fizice, să se mai dezmorțească și să mai scape de energia care, știa judecătorul, se acumula și amenința să explodeze. I se alătură și el lui Tommy, exersînd la rîndul său, căci își dădea seama că n-avea nici un rost să înțepenească și să-și piardă agilitatea.

Ura plictiseala, probabil chiar mai mult decît faptul că erau sechestrați. Se disprețuia pentru că lăsa ca situația să devină ceva banal, pasiv. Trebuie să fac un efort să gîndesc, să-mi păstrez mintea trează, își spunea el, dar nu se putea rupe de apatia așteptării.

Era aproape ca o durere fizică, o nevralgie dentară chinuitoare sau suferința sîcîitoare provocată de o gleznă scrîntită. Înțelese că era epuizat, deși nu făcuse decît să observe trecerea înceată a timpului zilei. Părea că tensiunea situației lor era, dacă nu minimalizată, cel puțin trecută pe planul doi. Ura ideea că Olivia sau unul din ceilalți ar putea intra în camera din pod în orice moment, ca să-i execute pur și simplu. Și atunci, cît de amare ar părea aceste ultime ore, pierdute într-o plictiseală copleșitoare. Ar fi oribil să mori după ce ți-ai petrecut ultimele minute din viață căscînd.

Aruncă o privire spre Tommy, care luase cuiul descoperit în căutările lor din prima zi și zgîria acum, la nimereală, panourile de lemn de pe perete. Părea o ramură lovindu-se ușor de geam, în bătaia vîntului. Tommy își gravă inițialele în lemn, apoi le adăugă pe ale bunicului său, ceea ce-l făcu pe bătrîn să zîmbească.

— Pune și data.

— De acord, spuse Tommy. Mai e ceva ?

— Nu, spuse judecătorul. Da, stai puțin. Scrie ceva care să semene cu un mesaj.

— Pentru a fi citit de cineva ?

— Da. De exemplu, de mama și tatăl tău.

— Ah, spuse Tommy. E ușor.

Scrijelea repede și totuși atent, cu toată concentrarea unui copil. După o clipă, bunicul îl întrebă :

— Ce-ai scris ?

— Am scris : Ne e dor de voi și vă iubim. E bine ?

— Perfect.

— Cam cum ar fi scrisoarea pe care ei nu mă lasă s-o scriu.

— Absolut.

Tommy îi înapoie bunicului cuiul, iar bătrînul îl ascunse sub una din perne. Copilul dorea să întrebe ce se va mai întîmpla, dar își dădu seama că nu știa nimeni și reuși să se abțină. Își privi bunicul, se gîndi că părea mai palid, părul lui mai alb și pielea aproape transparentă și se îngrijoră fiindcă toate astea ar putea însemna slăbiciune. Brusc, se înfioră și se strînse repede la pieptul bătrînului.

— Ce s-a întîmplat, Tommy ?

Tommy clătină din cap.

— Haide, care-i problema ?

— Mi s-a făcut puțin frică. Frică să nu fiu singur.

— Eu sînt lîngă tine.

— Știu. M-am temut că poate nu ești lîngă mine.

Judecătorul Pearson îl cuprinse pe copil în brațe și începu să rîdă.

— Ei, Tommy, doar n-am să dispar. Ți-am spus de la început, am ajuns aici împreună și vom rămîne împreună pînă la capăt. Nu-ți face griji, pun pariu că nu va trece mult și vom fi iar acasă cu mama și cu tata, mîncînd pizza și povestindu-le aventura noastră.

— Așa crezi ?

— Sigur. Și gîndește-te ce grozav va fi să le vezi pe Karen și Lauren. Pun pariu că ele vor dori să știe absolut tot ce ni s-a întîmplat.

— Sigur că da.

— Așa că nu te descuraja. Știu că e greu să stai aici. Dar se va termina în curînd și vom avea ce povesti.

Tommy oftă și, alături de bunicul său, se mai relaxă. După cîteva secunde reîncepu :

— Bunicule, te rog, povestește-mi ceva.

— Sigur, Tommy. Ce să-ți povestesc ?

— Ceva despre tine, de cînd erai tînăr. Despre cît de curajos erai pe cînd luptai în Marină.

Bătrînul zîmbi.

— Pușcașii marini sînt mereu la datorie, spuse el. Asta-i deviza noastră : Semper Fidelis. Știai ?

— Da, zîmbi Tommy. Mi-ai mai spus-o. Întotdeauna credincios.

— Ți-am mai spus ? rîse bătrînul, împungîndu-l pe băiat în coaste. Vrei să spui că mă repet ?

Îl tachina și-l gîdila, iar Tommy se suci dintr-o parte în alta, pentru ca pînă la urmă să-i zîmbească șmecherește.

— Da, da, nu, nu, te rog, bunicule. N-ar trebui să rîdem.

— De ce nu ?

— S-ar putea să ne audă și să se înfurie.

— Ei, ghinionul lor. N-ar trebui să-i lăsăm să ne sperie tot timpul. Și, oricum, rîsul îți face bine. Ți-am povestit cum, odată, rîsul mi-a salvat viața ?

— Nu. Ce s-a întîmplat ?

— Ei bine, s-a întîmplat în Guadalcanal — știi unde e asta, nu ?

— Îhî, încuviință Tommy.

— Deci, plutonul meu era deschizător de drum. Asta însemna că ne aflam în fața întregului batalion și străbăteam jungla. Nu știam unde se găsește inamicul și nu eram siguri dacă ne va ataca el pe noi sau noi pe el.

Era întuneric, înspăimîntător și cald cînd, în sfîrșit, ne-am oprit pentru noapte. Ne-am săpat adăpost și am rămas așa, cu ochii ațintiți în noapte, așteptînd un ordin, încercînd să dormim puțin, preocupați de ce se va întîmpla. Ți-am mai povestit asta ?

— Nu, nu, ce s-a întîmplat ?

— Păi, eram cu toții siguri că vom avea probleme. Știam că inamicul e pe-aproape și că așteaptă doar momentul potrivit, așa că eram destul de neliniștiți. Nu era prea mare diferență față de cum ne simțim noi aici. Sîntem neliniștiți pentru că nu știm ce se va întîmpla.

— Dar cu rîsul ce-i ?

— Ei, stai că ajung și acolo. În pluton era și un tip, Jerry Larsen din New Jersey, așa că noi îi spuneam Jersey Jerry. Cînd i se făcea frică, spunea întotdeauna un banc. Același de fiecare dată...

— Ce banc ?

Judecătorul Pearson se revăzu dintr-o dată, cu ochii minții, ghemuit după niște saci de nisip, tînăr, asudat, acoperit de nisipul și praful unei insule devenite cîmp de luptă și aflînd despre Călărețul Singuratic și Tonto, despre un alt trib de indieni și Silver, Calul Fermecat. Și își amintea poanta : am zis cutărică, nu păsărică, măi cal prost ce ești ! Zîmbi. Cutărică, nu păsărică. Își privi iarăși nepotul și se întrebă dacă știa cuvîntul. Poate că da, poate că nu. Era întotdeauna greu să afli dacă un copil știe un asemenea cuvînt și, mai ales, dacă-l înțelege.

— Păi, era un banc pentru adulți.

— Unul deocheat ?

— Da. Cine te-a învățăt expresia asta ?

— Karen și Lauren.

— Ce altceva ți-au mai spus ?

— Ei, nu chiar așa de multe. Au zis că sînt prea mic.

— Păi, chiar așa este.

— Ei, haide, zău, bunicule, te rog.

— Ești prea mic.

— Îmi spui bancul ?

— Cînd ai să fii mai mare.

— Of, bunicule.

— Cînd ai să fii mai mare. Mare cum sînt Karen și Lauren.

— Bine, spuse Tommy fără chef. Deci, ce s-a întîmplat ?

— Ei, în orice caz, cu toții auziserăm bancul ăsta de sute de ori, pentru că ne fusese adeseori frică. Însă, ce-i mai ciudat, părea mereu la fel de amuzant. Chiar dacă știam poanta, chiar dacă știam exact, cuvînt cu cuvînt, fiecare parte din banc, ne amuzam de fiecare dată. Și, la urma urmelor, nici nu era cine știe ce glumă grozavă. Dar, cine știe din ce motiv, deși cred că avea legătură cu tensiunea momentului, ne făcea pe toți din pluton să izbucnim în chicote și hohote de rîs...

Așadar, e aproape trei dimineața și toată lumea din pluton încearcă să doarmă, mai puțin Jerry, eu și alți doi-trei băieți care stau de pază și-s teribil de speriați, pentru că în junglă pare că totul mișcă în jurul tău, la orice oră, și e foarte greu să-ți dai seama dacă sunetele pe care le auzi sînt făcute de animale sau de oameni. E cald, noi sîntem obosiți și numai ce-l aud pe Jersey Jerry, la cîțiva pași de mine, că începe să spună bancul. Eu sînt cam speriat și încerc să-l opresc, dar el îi dă înainte și spune bancul, iar eu încep să rîd. Nu prea tare, doar așa, puțin. Dar se trezește tipul de lîngă mine, care se întoarce și zice : „Ce s-a întîmplat ?" iar eu îi spun : „Jerry a spus iarăși bancul." Iar tipul mormăie, dar, pentru că știe poanta pe de rost, ca toți ceilalți, pufnește și el în rîs. Asta îl trezește pe locotenent și pe alți cîțiva. Și în cîteva secunde sîntem toți treji, vorbim în șoaptă și ne înfuriem pe Jerry pentru că a trezit pe toată lumea, cînd aud un sunet diferit, exact în fața plutonului...

— Ce anume ?

— Ei, s-a dovedit că era un grup de inamici care se furișau în fața noastră.

— Ce s-a întîmplat ?

— Am început lupta și i-am învins.

— Serios ?

— Serios.

— Cu împușcături ?

— Da. Am chemat și artileria în ajutor, așa că au fost explozii mari. Parc-am fi fost prinși între artificiile de pe 4 Iulie. Înfricoșător și frumos în același timp.

— Tu ai împușcat pe cineva ?

— Da și nu.

— Cum adică ?

— Păi, era așa de întuneric, că de-abia se vedea. Eu trăgeam, ca toți ceilalți, dar nu știu dacă am lovit ceva sau pe cineva. Dar nu asta a important. Important e că, dacă n-am fi fost cu toții treziți de un banc, atunci am fi fost luați prin surprindere și poate că n-am fi cîștigat.

— Ah, am înțeles. Și pe urmă ce s-a mai întîmplat ?

— Către dimineață eram în plină luptă. Dar asta e altă poveste. Vreau însă să-ți spun doar atît. După noaptea aceea, am stabilit o regulă : Jersey Jerry spunea bancul de fiecare dată cînd eram la greu. Era ca un fel de talisman, pentru că în noaptea aceea ne-a salvat viețile.

— Ca o formulă magică ?

— Exact.

— Ar trebui să ne gîndim și noi la așa ceva.

— În regulă, hai să încercăm.

Judecătorul Pearson simți brusc o durere în suflet. Nu fusese cea mai bună formulă magică, după cum își amintea. Îi reveni în minte imaginea trupului prietenului său, cîteva luni mai tîrziu, pe o altă insulă. Fusese împușcat în frunte de un țintaș ascuns și trupul său devenise rigid și batjocoritor în moarte, ca și cum surîsul sarcastic l-ar fi ajutat să-și ascundă gelozia față de cei care continuau să trăiască. Judecătorul Pearson își amintea cît de mult ura

să vadă trupuri ucise cu un singur glonț sau de o singură schijă anonimă. Ciudat, prefera să vadă oameni cu trupurile sfîrtecate și rupte de explozii puternice, ciuruite de mitraliere, distruse de mine. Parcă așa, moartea lor nu mai părea un capriciu oarecare. Dacă Jersey Jerry și-ar fi ferit capul cu o milionime de secundă mai devreme, ar fi trăit. Într-o bătălie în care fragmente metalice criminale umpleau cerul, moartea era oarecum logică și de înțeles. Cum puteai supraviețui într-o ploaie de foc ? Dar disprețuia ideea unui om care să-și îndrepte țeava puștii spre inima sau țeasta lui și, cu acel unic glonț, să-i curme viața.

Dar, chiar și după moartea lui, noi tot mai spuneam bancul acela. Și părea să ne fie de folos, cît de puțin.

— Bunicule ? Să-ți spun o ghicitoare pe care am învățat-o la școală. Cine umblă dimineața în patru picioare, la prînz în două și seara în trei ?

Judecătorul Pearson știa răspunsul, deși nu mai auzise zicala aceasta de multă vreme.

— Nu știu, Tommy. Cine, vreun gîndac ?

— Omul ! spuse băiatul. Cînd e copil, umblă de-a bușilea, pe brînci. Cînd crește ceva mai mare, merge în picioare și cînd ajunge bătrîn, chiar mai bătrîn decît tine, bunicule, folosește un baston, să se ajute la mers. Asta înseamnă trei.

Judecătorul Pearson izbucni în rîs.

— Grozavă ghicitoare, spuse el.

— Cum putem s-o transformăm într-o formulă magică ? întrebă băiatul.

— Spunem numai atît : „zi ghicitoarea umblătoare" și vom ști amîndoi despre ce e vorba. Ce zici ?

— Ghicitoarea umblătoare. De acord.

Tommy se întinse și luă mîna bunicului într-a sa. Și le strînseră cu un aer de solemnitate amuzantă. Pe urmă își zîmbiră și rîseră împreună.

— Crezi că va avea efect ca formulă magică ? întrebă Tommy.

— De ce nu ? răspunse judecătorul Pearson.

— Ai dreptate, spuse Tommy apăsat. Chiar așa, de ce naiba să nu aibă ?

— Tommy ! sări judecătorul. Cine...

— Ei, așa spune tata cînd se înfurie puțin și vrea să pară mai dur și mai supărat, de exemplu : Tommy, de ce naiba nu te duci la baie, sau cam așa ceva.

Judecătorul rîse cu poftă, auzind cum băiatul imita perfect vocea tatălui său. Uneori uităm că avem de crescut niște mici oglinzi pe care gravăm absolut totul, își spuse el.

Tommy zîmbi și se ridică în picioare.

— Bunicule, un lucru m-a pus pe gînduri toată ziua. E prima dată cînd mi-am petrecut o perioadă mai lungă, cum ar fi o zi întreagă, fără să văd cerul. Nu știu cum a fost afară. Adică, acasă, chiar cînd eram bolnav, tot aveam fereastra. Și chiar cînd eram mai mic și trebuia să merg la spital și să-mi fac toate testele alea, tot știam. Era cîte un locșor pe unde puteam vedea afară, să știu ce fel de zi era și cum ar fi fost dacă m-aș fi jucat afară. Dar aici nu știu dacă a plouat sau a nins, dacă a bătut vîntul sau a fost soare, dacă s-a mai încălzit și dacă aș fi putut ieși pe terenul de joacă de la școală numai în flanel. Aici nu știm nimic și asta mă cam deranjează.

Judecătorul se ridică și veni lîngă băiat. Închisoarea, își zise el. Ciudate combinații de idei prindeau formă în mintea lui.

— Păi, hai să vedem. Să încercăm să ghicim. Tu ce crezi ? întrebă el, preocupat în continuare de cuvintele nepotului său.

— De acord cu încercatul. Dar cum ?

— Păi, dacă ar fi plouat, am fi auzit șiroitul ploii pe acoperiș și în burlane. Cred că ele pornesc de la nivelul

podului, așa că putem exclude imediat această posibilitate.

— Bine. Ploaie, nu. Dar zăpadă ?

— Bună întrebare. Dar cînd ninge, simți cînd se așterne pe acoperiș. Se face mai frig. Uite, să te ridic în brațe ; pune mîna și spune-mi dacă simți ceva.

Judecătorul nu știa exact, dar încerca să ghicească.

Totuși, se aplecă și își luă nepotul în brațe, astfel încît băiatul, întinzîndu-se, să poată atinge tavanul.

— E rece, spuse Tommy, dar nu chiar atît de rece.

— Deci, ce crezi ?

— Nu e zăpadă, spuse băiatul.

Judecătorul lăsă copilul jos și Tommy se îndreptă spre punctul slab de la perete. Lipi urechea și rămase așa, în tăcere, timp de cîteva secunde. Apoi se înfioră.

— Dar e într-adevăr frig. Am auzit și vîntul.

— Deci, să ne imaginăm că temperatura a continuat să scadă și că bate puțin vîntul.

— Cum e cerul ? Înnorat sau senin ? întrebă Tommy.

— Aici m-ai încurcat, răspunse judecătorul Pearson. Uneori, vîntul alungă norii de pe cer. Uneori bate puternic și parcă-i adună.

Tommy se înfioră din nou.

— Cred că e înnorat, spuse el. Cred că cerul a fost acoperit de nori mari, cenușii, iar lumea s-a încălțat cu ghete la școală și la lucru, pentru că le-a fost frică să nu ningă. E rece, dar se simte și umezeala, așa cum e cînd vine într-adevăr iarna.

— Păi, anul trecut am avut zăpadă de două palme, cu două săptămîni înainte de Ziua Recunoștinței, îți amintești ?

— Iar de Crăciun am mers cu sania la ferma lui Jones.

— Deci, s-ar putea să se pregătească de iarnă.

— Sper, spuse Tommy. Anul ăsta am să joc hochei pe gheață, în campionatul celor mici.

Judecătorul întoarse capul. Anul ăsta... își zise el. Simțea o copleșitoare dorință de a se ascunde de realitatea situației lor ; în loc de asta însă, îl privi pe Tommy care tocmai ajungea la punctul slab din perete. Băiatul atinse lemnul ușor și împinse stinghiile.

— Bunicule, spuse Tommy, cred că ar trebui să încercăm să scoatem astea. Poate rîcîim cu cuiul, așa cum te-ai gîndit tu. Măcar am avea ceva de făcut.

Judecătorul observă nesiguranța de pe fața băiatului și, brusc, se întrebă : de ce n-am încerca ?

— La naiba, Tommy, spuse el, ridicîndu-se în picioare, am stat prea mult. Hai să încercăm.

Se îndreptă spre perete și se lăsă în genunchi, studiind cu atenție locul.

— În regulă, spuse el. Începem. În liniște.

Dar, cînd se ridică și se întoarse după cuiul ascuns, auzi pași pe holul din fața ușii închise de la camera lor.

— Înapoi în pat, Tommy, șopti el în grabă.

Dar un alt gînd îl frămînta : ea ne-a adus intenționat în închisoarea asta. Însă, fără să se gîndească, ne-a spus cum să acționăm. Ce a făcut ? A lăsat garda jos încă din prima zi. A planificat toate detaliile teribile ale acțiunii sale. N-a făcut ca mine, să stea și să-și plîngă de milă.

Tommy sări în cealaltă parte a camerei și judecătorul porni în urma lui în clipa în care ușa se deschise și Olivia Barrow pătrunse în cameră. Ținea în mînă un mic magnetofon.

— Bună ziua, domnilor, rosti ea pe un ton vioi. Care vasăzică, ne amuzăm, nu ?

Judecătorul o privi cu răceală, fără să-i răspundă, și observă că pînă și Tommy se încruntă în loc să se sperie.

— În cei optsprezece ani de vacanță, plătiți de guvern, mi-am petrecut exact șase sute treizeci și șase de zile în ceea ce se numea separare administrativă, o formulă birocratică pentru ceea ce orice om care cunoaște filmele

cu James Cagney numește „la mititica". Nu era chiar așa de plăcut ca aici, domnule judecător, dar cred că-ți poți face o idee.

— Și acum ce mai e ? întrebă judecătorul Pearson, furios.

— Vreau doar să fur o mică părticică din dumneata, domnule judecător. Și o părticică din băiețelul de colo...

— Nici vorbă, spuse judecătorul.

Ea se întrerupse și lăsă să se așternă tăcerea între ei.

— Îți amintești de răpirea lui Getty, domnule judecător ? Nepotul milionarului ? N-a trecut așa de mult de-atunci, nu ? În orice caz, răpitorilor li s-a pus sinceritatea la îndoială. Nimănui nu i-a plăcut ideea cu sacii ăia vechi de bani. O mișcare foarte nepotrivită. O afacere nereușită, de la început și pînă la sfîrșit. Au fost nevoiți să demonstreze aproape matematic sinceritatea intențiilor lor. Acum îți amintești ?

Judecătorul Pearson avu senzația că fusese lovit în stomac. Prin minte îi treceau imagini de la buletinele de știri și din ziare, toate relatînd același teribil eveniment : răpitorii tăiaseră urechea băiatului și o trimiseseră miliardarului refractar.

Se încordă din toți mușchii și simți furia crescînd în sufletul său. N-am să mai accept, își zise el. N-am să-i mai permit să ne zăpăcească și să ne amenințe. S-a terminat.

Își dădu seama că se ridicase în picioare și-l împinsese pe Tommy în spatele lui.

— N-ai să te atingi de nimeni, îi spuse el femeii, cu o voce rece, egală.

Olivia își apropie fața la cîțiva centimetri de a lui.

— Nu-mi da mie ordine ! rosti ea.

— N-ai să te atingi de el.

— Da' cine ești dumneata, să-mi spui ce să fac și ce nu ?

Brusc, îi puse țeava revolverului sub nas. El nu clipi. Parcă nici nu observase prezența armei.

— N-ai să te atingi de el, repetă judecătorul.

Timp de o clipă, amîndoi rămaseră nemișcați. Judecătorul simțea țeava rece lipită de față și știa că femeia ținea degetul pe trăgaci.

Apoi, ea lăsă arma jos.

— Ești foarte dur, domnule judecător, foarte dur. Frumos spectacol.

Se dădu un pas înapoi, apoi bătu din palme în bătaie de joc.

— Frumoasă demonstrație din partea celor învinși. Eu admir îndrăzneala și hotărîrea, domnule judecător. Probabil că sînt singurele lucruri pe care le admir cu adevărat, adăugă ea, rîzînd scurt. Am impresia că avem mai multe lucruri în comun decît s-ar părea.

Brusc, judecătorul se relaxă, dar își mijii ochii și continuă s-o privească glacial.

— Da, spuse el. Am început să ne cunoaștem puțin mai bine, nu-i așa ?

Ea tăcu, fără să-i răspundă direct, însă încuviință cu un gest al capului.

— Și totuși, am nevoie de ceva de la voi, spuse ea. Iar acum veți colabora. Am să fiu chiar amabilă : vă rog. Ia te uită ce drăguț sună : vă rog...

Încerca să-l facă să reacționeze cu sarcasmul din glas, dar pentru prima dată nu avu succes. O clipă, judecătorul se gîndi că în ochii ei apăruse un alt fel de strălucire, de furie, poate cu o urmă de îndoială. Apoi, la fel de repede cum apăruse, aceasta dispăru, înlocuită de hotărîrea arzătoare și neclintită pe care el o anticipase deja.

Judecătorul își coborî privirea spre aparatul pe care ea îl ținea în mînă și se revăzu pe sine, cu mai bine de patruzeci de ani în urmă, în așteptarea promisiunii de pretinsă siguranță a zorilor, ascuns într-o vizuină alături de prietenul său. Cutărică, nu păsărică, fir-ai să fii de cal prost. Își spuse gluma încă o dată și se simți mai puternic, cu

simțurile treze, exact ca în noaptea aceea îngrozitoare și umedă din trecut.

Megan strigă către Karen și Lauren :

— Fetelor, veniți încoace !

Într-o clipă, cele două fiice apărură lîngă ea, punîndu-i tot felul de întrebări pe un ton ridicat :

— S-a întîmplat ceva ? Ce este ?

Megan clătină din cap.

— Nu s-a întîmplat nimic, decît că simt nevoia de puțin aer curat. Toți avem nevoie. Am scos telefonul din priză și vom ieși toate trei la aer cîteva minute. Luați-vă hainele.

Gemenele dădură din cap la unison și începură să-și caute hainele groase de iarnă. Megan le privea și, pentru o clipă, aprecie cît de diferit le iubea, deși întotdeauna se gîndea la ele împreună. Karen are siguranța tatălui ei și știe să cîntărească lucrurile cu obiectivitate. Lauren se bazează mai mult pe emoții, preferă să se lase pradă fanteziei și aventurii. Seamănă mai mult cu mine.

Le făcu semn cu mîna.

— Haideți, trebuie să ne uităm la ceva.

Ele ieșiră în urma ei, reduse la tăcere de curiozitate.

Megan constată că ultimele raze ale zilei se pierdeau pe cerul cenușiu și simți boarea rece a serii. Se înfioră și observă cum gemenele își trăgeau hainele mai strîns pe corp. Porni înainte pe alee, pînă la trotuar, apoi se întoarse să privească vila.

— De cînd locuim aici ? întrebă ea.

— Mami ! Zău așa, doar știi foarte bine, spuse repede Lauren.

— De opt ani. Chiar după nașterea lui Tommy, mai ții minte ? spuse Karen. Îmi amintesc că, la început, nimic nu mergea și casa părea prea mare.

— Iar caloriferul s-a stricat încă din prima iarnă și într-o noapte aproape că am înghețat. Brrr, asta n-am să

uit niciodată, spuse Lauren repede. Karen arăta ca un marțian, cu șosete pe mîini și cu pălăria aia roșie, caraghioasă. Și în debaraua de jos nu era destul loc pentru toate hainele de iarnă, iar televizorul nu mergea bine și nu puteam să urmărim emisiunile noastre preferate. Vreau să spun că acum e bine, pentru că avem cablu, dar cînd ne-am mutat mi se părea o nebunie.

— Știți de ce mi-a plăcut casa asta ? întrebă Megan.

— Pentru zona în care se află ? încercă Lauren.

— Are școli bune, sublinie Karen.

— Nu, spuse Megan. Pentră că a fost primul loc unde m-am simțit cu adevărat la mine acasă. Cînd v-ați născut voi două, încă mai locuiam cu bunicul și bunica. Pe urmă, ne-am mutat cu chirie, undeva în Belchertown, apoi într-o casă tip fermă, din South Deerfield, pe care am cumpărat-o pentru că Duncan a obținut condiții foarte favorabile pentru ipotecă. Dar uram acele locuri, pentru că nu semănau cu mine. Casa asta însă, da. Știu că lucrurile n-au mers prea bine la început, dar am simțit întotdeauna că asta e casa noastră, mai mult decît oricare alt loc. De fapt, voi aici ați crescut, fetelor. Aici a venit pe lume Tommy și tot aici și-a petrecut momentele dificile. Pentru că acesta este locul unde Duncan și cu mine ne simțeam acasă. Știți, la primul Crăciun după moartea bunicii voastre, cînd, în loc să mergem noi acolo, a venit bunicul aici — vă mai amintiți ?

Amîndouă fetele încuviințară.

— De Crăciunul acela mi-a venit să plîng. Nu pentru că o pierdusem pe mama, ceea ce era trist și cumplit și m-a făcut să mă simt singură, pentru că îmi lipsește și acum, ci pentru că, în cele din urmă, nu știu cum să spun, încetasem să mai fiu un copil și devenisem eu însămi. Ea ar fi înțeles acest lucru. Voi nu veți înțelege o vreme, dar, într-o zi, veți reuși. Nu e o greșeală să-ți trăiești propria viață, sau să vrei să fii pe picioarele tale. Dar e greu cîteodată să descoperi calea cea bună.

— Asta s-a întîmplat cu tine și cu tata ? întrebă Karen. În anii '60, vreau să spun.

— Într-un fel. Căutam ceva. Ca toată lumea. Ne-a trebuit mult timp să înțelegm.

Megan se gîndi la semnele păcii și la părul lung, la steagurile americane în flăcări, la jeanșii evazați și vestele roase, de piele. Muzica revoluției îi răsuna în urechi, cu ritmul tobelor și scrîșnetul chitarelor. Columbia. Berkeley. Haight. Vara iubirii. Generația Woodstock, după care au urmat Altamont și statul Kent. Lupta împotriva unui zid. Pulsul i se acceleră.

— N-a fost greșit ce am făcut noi, spuse ea. Poate că acum așa pare, dar atunci nu era greșit. Nu... ezită ea, apoi continuă. E drept, jaful a fost clar o greșeală. Dar pe atunci era greu să vezi lucrurile așa. Și părea un rău atît de mic, în comparație cu toate celelalte care se întîmplau în toată lumea, în fiecare zi.

— Dar v-ați schimbat ? întrebă Lauren.

— Ei bine, și da și nu. Lumea s-a schimbat. Și noi o dată cu ea. De parcă întreaga lume a dorit să uite tot ce s-a întîmplat atunci, iar noi am vrut să fim uitați în egală măsură. Poate că asta a fost o greșeală. Poate că lumea ar fi trebuit să continue să se îngrijoreze în legătură cu tot ce ne îngrijora pe noi atunci. Dar erau vremuri pline de tensiune și cred că lumea n-ar fi suportat așa ceva. Așa că lucrurile au devenit mult mai calme, mai așezate.

— Dar Olivia nu s-a schimbat ? întrebă Lauren.

— Nu.

— Cum să se schimbe ? spuse Karen. Ea era în închisoare. Tot ce putea vedea era felul în care se schimba închisoarea, nu ea.

— Și asta e adevărat, răspunse Megan moale.

— Probabil că de asta ne urăște atît de mult, spuse Lauren.

Megan confirmă cu un gest al capului. Se gîndi să spună ceva, dar rămase tăcută, ridicîndu-și privirea spre

cer. Luna se zărea pe deasupra copacilor, poleind ramurile.

— În anul în care v-ați născut voi, fetelor, în 1969, un om a păşit pe lună. Probabil că nu vi se pare ceva demn de luat în seamă, cu toate navetele astea spațiale și celelalte lucruri cu care ați crescut. Chiar și pentru Duncan și pentru mine, era destul de previzibil. Noi am crescut lîngă bomba atomică, iar tehnologia era ceva obișnuit. Dar îmi amintesc că stăteam cu bunicul și bunica și, în timp ce ne uitam la televizor, aveam grijă de voi. Faptul incredibil nu era că ajunseserăm pe lună, ci felul în care bunicii voștri se holbau, uimiți, la televizor. Au spus că asta era pentru că se născuseră în anii '20, cînd tehnologia era ceva cu totul nou pentru lume. Ei erau copiii depresiunii. De-abia se inventaseră avioanele. Ei crescuseră cu Buck Rogers și nu le trecuse prin cap că ar putea vedea omul ajungînd în alte lumi. Asta era rezervat pentru *science-fiction.*

Privi din nou casa.

— Eu am crescut în acest oraș, spuse ea. Exact ca voi și ca Tommy. Acesta este locul nostru. Și va fi mereu. Chiar dacă voi două și Tommy veți crește și vă veți muta în altă parte, veți putea reveni aici oricînd și vă veți simți... nu știu cum să zic... așa cum trebuie, poate. În largul vostru. Indiferent cît de mult se va schimba orașul și cît de mult vă veți schimba voi.

— Mami, spuse Lauren oarecum amuzată, parcă ai fi Scarlett O'Hara.

Karen își stăpîni cu greu rîsul și adăugă :

— Sau Judy Garland în *Vrăjitorul din Oz.* Nicăieri nu e ca...

Megan le privi pe fete și, văzîndu-le cum schimbă o privire rapidă între ele, zîmbi în sinea ei. Or fi crezînd că sînt nebună ori senilă. M-a copleșit tensiunea și am sărit peste cal.

Poate că au dreptate.

Clătină din cap, alungînd orice gînd. Lăsă aerul rece să-i pătrundă în plămîni și să-i cuprindă trupul.

Își aminti cum tatăl ei o dusese în excursie, în pădurile din Maine, pe cînd avea vreo zece ani. Ea și cu mama ei plecaseră după mere. Pe cînd străbăteau hățișurile, zăriseră o ursoaică și doi pui. Animalul se ridicase pe labele din spate și rămăsese așa, fixîndu-le pe Megan și mama ei. Cele două familii se priviseră o clipă, așa cum erau, împărțind aceeași poiană și strîngînd aceleași fructe. Apoi urșii porniseră la drum mai departe, fără grabă și fără frică. Megan își amintea cum, mai tîrziu, tatăl ei le avertizase să nu stea niciodată între ursoaică și puii ei, pentru că atunci devine violentă și periculoasă. Își amintea răspunsul blînd, natural al mamei sale : Și eu aș face la fel.

Megan se întoarse spre gemene și le spuse :

— Trebuie să știți ceva. Nu vom pierde. Nu ne vom pierde familia. N-am să permit așa ceva.

— Mami ! spuse Lauren. Sigur că n-o să se întîmple așa ceva !

— Nu-ți face griji, mami, sări Karen. Nu lăsăm noi să se întîmple una ca asta. Nici una dintre noi.

— Știi, mami, spuse Lauren, nu-i nimic rău în felul în care trăim. Absolut nimic. Voi ați încercat să faceți ce era bine. Ați încercat din răsputeri.

— De ce să ne simțim vinovați ? întrebă Karen.

— Așa este, spuse Megan.

Dintr-o dată, întinse brațele și le cuprinse pe gemene, strîngîndu-le mai aproape. Observă că, pentru prima dată, ochii lui Lauren erau roșii de lacrimile care începeau să mijească, iar Karen părea să strîngă din fălci, cu tenacitatea unui buldog. Văzu cum cea mai mare dintre ele două o pișcă pe cealaltă de braț, ca și cum ar fi vrut să-i spună să lase sentimentalismele și să se controleze. Fiica mea, ca un sergent în acțiune, își zise Megan. Și fiica mea poeta. Observă cum Lauren încremenește, dă din cap și, pentru

o fracțiune de secundă, simți cum căldura legăturii dintre fete risipise brusc răcoarea serii.

Cu inima plină de acea mîndrie de mamă greu de definit, le cuprinse pe fete cu brațul și astfel porniră înapoi spre casă, strîns legate de primele impulsuri ale sfidării.

Duncan stătea la birou și revizuia lista cu tot ce avea de făcut.

Sînt un om organizat, își spuse el. Chiar cînd e vorba de un act aproape disperat, tot sînt în stare să fac o listă a lucrurilor de care trebuie să am grijă, pînă la cele mai mici detalii. Să fiu pregătit. Zîmbi. Am fost bun la cercetași, apoi conducător de patrulă. Am cucerit o Stea. Cîte medalii de merit am primit ? Un teanc întreg. Pentru mersul cu barca și noduri marinărești, pentru semnalizare și orientare turistică. Clătină capul, amintindu-și. Astea au fost singurele medalii pe care le-am meritat. Privi din nou lista. Oare voi primi o medalie de merit pentru jefuirea unei bănci ? Zîmbi. De data asta, poate. În mod sigur însă, nu și pentru prima.

Scrisese lista pe o foaie galbenă de hîrtie. În capul ei pusese: ÎN INTERIORUL BĂNCII. Urmau, ca subtitluri : SISTEMUL DE ALARMĂ, SEIFUL PRINCIPAL, GHIȘEELE AUTOMATE și PISTELE FALSE. Adăugă un avertisment în josul paginii : Distruge această hîrtie / Distruge următoarele șase pagini. FBI-ul avea spectrografe care puteau citi urmele minuscule lăsate de apăsarea minei de pix pe foile curate de sub lista lui.

Fac niște liste grozave, se lăudă el în gînd.

Nici o diferență față de cele făcute cînd familia pleca în vacanță. Îi revenea întotdeauna lui Duncan să se asigure că au în geantă încălțăminte de schimb, șosete și cîteva pulovere în plus, că în mașină existau biscuiți și suc pentru copii. El trebuia să se asigure că notele de plată sînt achitate la timp, iar sîmbăta dimineața pleca la băcănie, să aducă tot ce era necesar pentru casă. Se întreba de ce

aceste pregătiri îi dădeau atîta satisfacție. Știa întotdeauna previziunile meteo, știa exact dacă o invitație pretindea haine de seară sau jeans și o cămașă sport. Pentru soția și copiii lui, era întotdeauna un șoc dacă se întîmpla să plouă și nu aveau la ei haine corespunzătoare.

Privi iarăși foaia de hîrtie. Un singur gînd amar îi trecea prin minte: eu trebuia să fi făcut planul pentru nenorocitul ăla de jaf al băncii din Lodi. Aș fi anticipat reacția paznicilor. Aș fi verificat și revizuit totul și aș fi stat cîteva săptămîni la pîndă. Aș fi făcut totul ca la carte și nici unul din noi n-ar fi acum în încurcătura asta.

Duncan opri șirul gîndurilor cînd își dădu seama la ce concluzie ajunsese: aș fi fost un delincvent al naibii de bun, mult mai bun decît ea.

Se ridică și se îndreptă spre ușă, aruncînd o privire de jur împrejurul băncii. Sala principală părea să strălucească de lumină și activitate. Vizibil, lumea începea să se pregătească pentru închidere. Casierii calculau încasările și sortau bonuri și cecuri. Totul era doar rutină, așa cum le place bancherilor, își zise el.

Observă cum unul dintre directorii-adjuncți se îndrepta spre pasajul care ducea la aparatele automate de numărare a banilor. Duncan știa ce avea să facă: va deschide spatele fiecărui aparat, verificînd dacă peste noapte rămîn fonduri destule. Același bărbat va face același lucru a doua zi, numai că, de această dată, va verifica dacă mașinile erau pline. În sala cea mare erau patru mașini. În fiecare erau cîte 25.000 de dolari, în bancnote de zece și douăzeci. Într-un sfîrșit de săptămînă aglomerat, cum ar fi fost plecarea acasă a studenților dintr-un colegiu, Ziua Muncii sau Ziua Debarcării lui Columb, fiecare elibera cam jumătate din acea sumă, în tranzacții de la douăzeci la două sute de dolari.

Nu și în acest weekend, își zise el.

Sub privirile sale, directorul-adjunct reveni de pe coridor și intră în biroul președintelui băncii. Acolo se afla un

sertar unde se țineau cheile. Aproape toți salariații băncii știau de existența duplicatelor din birou și tocmai asta era frumusețea planului lui Duncan. Cam toată lumea știa cum să le folosească, știa unde se afla întrerupătorul sistemului de alarmă, știa unde erau ținute cheile de rezervă. Încă mai sîntem o organizație mică, bazată pe legături amicale, își spuse el. Asta ne face vulnerabili.

Sistemul de securitate a băncii era proiectat pentru a preveni trei lucruri : pătrunderea în sistemul de computere a unei persoane din interior sau din afară ; pătrunderea unui străin în bancă, după plecarea tuturor funcționarilor ; intrarea în bancă a vreunui atacator violent, gata să scoată pușca după ce trecea de ușa de la intrare.

Își aminti cum funcționarii din conducerea băncii discutaseră cu analiștii în probleme de securitate, cei care montaseră sistemele de alarmă și care programaseră computerele, astfel încît să detecteze tipurile cele mai obișnuite de fraudă. Fusese o concesie majoră la adresa naturii ascunse din fiecare om, inclusiv a conducerii băncii. Nimănui nu-i trecuse prin cap că unul din cei care cunoșteau banca ar putea s-o jefuiască, asemenea unui Jesse James sau chiar a unui Willie Sutton.

Duncan reveni la lista lui și o privi cu atenție. Adăugă încă o categorie : ÎMBRĂCĂMINTE. Dedesubt scrise : Mănuși. Teniși. Jeans. Tricou. De la magazinul universal.

Secretara bătu la ușă și intră. El nu încercă să ascundă lista. În loc de asta, o ridică în mînă, apucă un creion și se lăsă pe spate în scaun, pentru ca ea să nu poată vedea ce scrie.

— Domnule Richards, eu mă pregătesc să plec. Pot să vă mai ajut cu ceva înainte de plecare ?

— Mulțumesc, Doris, dar am să plec și eu într-o clipă.

— Vă simțiți mai bine ?

— Nu, nu prea. Ba mă ia, ba mă lasă. O fi vreun virus, cine știe ? Am avut temperatură toată ziua.

— Ar trebui să stați acasă.

— Mîine e vineri, așa că poate plec mai devreme și îmi petrec weekend-ul în pat.

— Nu e o perspectivă prea entuziasmantă.

— Ei, Doris, cînd ajungi bătrîn ca mine, nu te mai gîndești la weekend pentru distracție ci, mai degrabă, pentru recuperare.

— Vai, domnule Richards, dar nu sînteți așa de bătrîn...

— Mulțumesc, Doris. Te pricepi la complimente, așa că vei ajunge departe.

Ea rîse, îi făcu un semn cu mîna și plecă.

Cît de bătrîn am ajuns ? reflectă Duncan. Mai aproape de sfîrșit decît de început ? Se gîndi la părinții săi ; ei erau în vîrstă cînd se născuse, și chiar mai bătrîni pe cînd crescuse în casa aceea bătrînească, într-o atmosferă apatică. Ei erau veșnic obosiți și vlăguiți de viață. Duncan încercă să-și amintească măcar un moment de fericire explozivă, vreo dimineață de Crăciun, cu jocurile și abandonul său copilăresc, vreo zi de naștere lipsită de griji și luare-aminte, dar nu reuși. Era o casă unde veșnic era pus la locul lui, unde totul era cronometrat și planificat. Eu am luat cu mine toate astea, pentru veșnicie. Am devenit un om al numerelor. Mi-a displăcut ? se întrebă el. De asta am ales spontaneitatea revoluției ? Olivia pulsa de viață. Pentru ea, idealurile și acțiunile se contopeau, devenind, în mîinile ei, un fel de material combustibil. Retorica, entuziasmul, lupta ; își amintea cît de molipsitoare fusese perioada aceea. Aceea era viața adevărată.

Duncan ezită și își spuse : eram și înspăimîntat.

Privi afară pe fereastră și observă cîțiva funcționari ai băncii străbătînd aleea micuță care ducea spre parcare. Rîdeau, dar mergeau cu pas grăbit, cu hainele ținute strîns pe lîngă corp. Se întrebă ce putea fi așa de amuzant. Privindu-i, îi văzu trecînd pe lîngă primul rînd de mașini din sectorul rezervat salariaților, acolo unde el și ceilalți funcționari din conducere aveau spații rezervate. Simți un

nod în stomac, căci recunoscu o omisiune. Imediat luă foaia de hîrtie pe care scrisese planul și adăugă : MAȘINA.

Cînd își ridică din nou privirea, grupul dispăruse. Lumina albastru-purpurie a unui bec risipea puțin întunericul străzii.

Brusc, își dădu seama cît de mult le datora copiilor lui. Aș fi putut deveni exact la fel de tăcut, previzibil și plicticos ca propriii mei părinți, dar n-a fost așa — și asta datorită lor. S-ar părea că am schimbat o revoluție a idealurilor cu una a responsabilității.

Iar acum sînt bătrîn ? se întrebă el iarăși. Îmi mai amintesc cum să lupt ?

Nu știa precis răspunsul la aceasta întrebare, dar era absolut sigur ca avea să îl afle în următoarele zile.

Mama și cele două fiice își scoseseră deja hainele de stradă și se îndreptară spre bucătărie. Fetele tăifăsuiau despre frig, se întrebau dacă va ninge în curînd și se pregăteau să facă o ciocolată caldă, ceea ce avu drept efect o împunsătură în inima lui Megan, cînd își aminti cît de mult îi plăcea această băutură lui Tommy. Se opri în hol, să așeze receptorul telefonului înapoi în furcă, în caz că Duncan dorea să sune. Își privi ceasul de mînă și presupuse că, în curînd, avea să pornească spre casă. Încercă să se relaxeze, dar nu reuși.

Tommy ar trebui să fie aici, își zise ea. Sînt deja patruzeci și opt de ore de cînd nu l-am mai putut ține în brațe.

— Mami ? Vrei și tu o cană ? strigă Lauren.

— E bună, adăugă Karen pe un ton de cunoscător.

Megan se temu să-i va tremura vocea, dar înghiți cu un efort și răspunse :

— Sigur. De ce nu ?

În clipa în care Karen îi dădu mamei sale ceașca, se auzi țîrîitul telefonului.

— E linia noastră, spuse Lauren. Răspund eu.

Se îndreptă spre telefonul de perete, apăsă pe un buton și ridică receptorul.

— Bună ziua, spuse ea. Lauren la telefon.

— Și unde este sora ta la fel de frumoasă ? întrebă Olivia Barrow, fără nici o introducere.

Timp de o clipă, Lauren crezu că nu va mai putea respira.

Știa cine este, dar se forță să răspundă :

— E chiar aici, lîngă mine. Cine e, vă rog ?

Megan văzu paloarea de pe figura fiicei sale și scăpă cana pe podea. Cana se sparse, scoțînd un sunet aproape neobservat în tensiunea care umplea aerul. Ciocolata revărsată se întinse pe podea.

Karen păru să aibă o ezitare, cu cana rămasă undeva între masă și buze, apoi îi șopti lui Lauren : „Vin imediat" și se repezi în hol, smulgînd receptorul din furcă.

— Cine e ? se răsti Karen.

— Ah, spuse Olivia. Parcă aud vocea tatălui tău. Ai tonul lui, inflexiunile vocii lui. Semeni cu el și la altele ?

Karen nu răspunse, dar dădu din cap.

— Ce vrei de la noi ? întrebă Lauren.

Se lupta din greu să-și controleze tremurul vocii. Privi în jur speriată, mai întîi după mama ei, apoi după sora ei.

— Doream doar să vă aud vocile, spuse Olivia. Pur și simplu, simțeam nevoia să le cunosc.

Karen nu se putu stăpîni. Parcă vedea cum se formează cuvintele în minte și apoi răbufnesc printre maxilarele încleștate.

— Dă-ni-i înapoi ! aproape că strigă ea, cam cu o octavă mai sus decît vorbea în mod obișnuit. Îi vrem înapoi ! Îi vrem înapoi !

Drept răspuns, Olivia rîse.

— Toate la timpul lor, copii. Toate la timpul lor. Nu asta spune vrăjitoarea cea rea din poveste ?

Megan simți forța cererii răstite exprimate de Karen și toată gheața din sufletul ei se sparse. Apucă telefonul din mîinile lui Lauren.

— Sînt aici, la naiba.

— Ah, Megan, ce plăcere să-ți aud din nou glasul !

— Ce vrei, Olivia ?

— A trecut atîta timp, știi, și m-am tot gîndit la tine. Eram absolut sigură că te vei transforma într-o perfectă matroană de la oraș, Megan. Se citea pe tine.

— Ce vrei, Olivia ?

— Și eu, care am pierdut atîta timp vorbind cu odorul tău și te-am neglijat... Dar a devenit un tip atît de *drăguț*, spuse ea. Totul a devenit foarte *drăguț*.

— Olivia, te rog. De ce faci asta ?

— Aș zice că, în momentul de față, ar trebui să fie cît se poate de clar.

Megan rămase tăcută pentru un moment.

— Crezi că răzbunarea te va face să te simți mai bine ? Crezi că, dacă ne torturezi pe noi, ai să poți recupera toți acești ani ? Chiar ai impresia că așa te vei simți mai împăcată ?

Megan era șocată de cuvintele care-i ieșeau din gură. Lauren făcu un pas înapoi, privindu-și mama într-un mod ciudat. Scoase un șuier ușor, strînse pumnul și-l ridică în aer, iar apoi coborî scările, spre bibliotecă, să folosească telefonul de acolo. Întrebările o surpinseseră pe Olivia, care ezită înainte de a răspunde :

— Ei, Megan, poate că ai dreptate. Poate că răzbunarea e un mod prostesc și nepotrivit de a rezolva lucrurile...

După care, chicoti :

— ... dar zău că bate orice altă variantă.

Olivia începu să rîdă și Megan înghiți cu greu.

Amîndouă femeile păstrară tăcerea cîteva clipe. În cele din urmă, Olivia reîncepu.

— Ai scăpat cu bine din toate, nu ? Ai scăpat, fără ca în viața ta să rămînă vreo pată. Nici o zgîrietură, nici o

cută. Viața ta n-a fost îndoită, împărțită, răsucită sau mutilată, nu ? Nici vorbă. Ai scăpat basma curată, ca și cum ar fi fost un joc de copii. Numai că n-a fost așa, nu ?

— Nu.

— Eu am fost cea care a păstrat adevărul, spuse Olivia. Eu am fost cea care n-a ezitat nici o clipă. Și uită-te ce se întîmplă astăzi. Un guvern care nu poate urma propriile sale legi. O națiune care-și lasă membrii să rătăcească flămînzi pe străzile orașelor. Pentru care îmbogățirea a devenit o religie. Ghetourile sînt astăzi la fel de cumplite ca acum douăzeci de ani ! Grozavă treabă ați mai făcut cu schimbările voastre sociale, Megan. Grozavă treabă ! Nu ești decît o cățea de oraș, mulțumită de sine și gata să profite de orice.

Megan deschise gura să protesteze, dar se opri.

— Crezi despre mine că sînt rea și criminală, spuse Olivia. Dar nu sînt așa. Asta nu s-a schimbat, Megan, și nu se va schimba niciodată. Ceea ce pentru unul este credința într-o cauză, pentru altul e crimă.

— Te rog, spuse Megan. Te rog, dă-ni-i înapoi.

— Cîștigă-i, spuse Olivia. Dacă ești destul de curajoasă. Apoi adăugă : Cumpără-i. Așa gîndesc oamenii acum, nu ? Totul are un preț. Prin urmare, cumpără-i. Cît îți poți permite ?

— Oricît.

Olivia nu răspunse.

— Ce vrei ? întrebă Megan, după o clipă.

— Ți-am spus. Doream să-ți aud glasul. Doream să aud vocile gemenelor.

— Le-ai auzit. Ce altceva ?

— Un mic mesaj.

— Ei, atunci poți să mi-l transmiți. Ai demonstrat deja că poți teroriza bătrînii și copiii. Acum lasă-mi fetele în pace !

Rămase surprinsă de vehemența pe care și-o descoperea în glas.

Chiar și Olivia era puțin șocată. Lăsă tăcerea să se aștearnă grea între ele, înainte de a-i răspunde pedant :

— Teroarea este expresia cea mai legitimă a furiei. Asta s-a demonstrat de nenumărate ori.

— Bătrînii și copiii, repetă Megan.

— Și de ce să fie ei imuni ? se răsti brusc Olivia. Chiar sînt așa de inocenți ?

Megan nu răspunse, dar Karen sări în locul ei.

— Da ! Ei n-au făcut niciodată nimic, n-au rănit pe nimeni !

— Karen ! strigă Megan, care uitase că amîndouă fetele ascultau. Lasă telefonul liber ! Am să...

— Nu ! Lasă-le să asculte, spuse Olivia. Ar trebui să audă și ele. E și Lauren acolo ?

— Da, se auzi glasul fiicei mai mici, mai nesigur decît cel al surorii sale. Sînt aici.

Megan era cît pe ce să-i zică vreo două, dar se opri. Olivia inspiră adînc și întrebă :

— Cum se descurcă Duncan ?

— Conform programului, ripostă scurt Megan.

— Bine. E întotdeauna cel mai înțelept să respecți programul, spuse Olivia. Scade riscul încurcăturilor.

— Va face ce are de făcut.

— Știu. Cel puțin, așa cred. Dar trebuie să recunoști, Megan, că experiența mea cu Duncan nu poate duce automat la încredere oarbă. Mai ales cînd e vorba de bănci, rîse ea amar.

— Ce vrei să spui ?

— Știi ce vreau să spun. A mai încurcat treburile și altădată. Au murit oameni. Dacă le încurcă iarăși, vor muri alți oameni. Nimic mai simplu.

Megan auzi cum una din fete respiră greu, dar nu fu sigură care dintre ele era aceea. Închise ochii și încuviință cu un gest al capului.

— Înțelegem acest lucru.

— Bine. Cred că ajută dacă înțeleg și gemenele. Fetelor ?

— Te-am auzit, spuse Karen șoptit.

— Înțeleg, adăugă Lauren.

— Bine, spuse Olivia.

— Tu n-ai să fii niciodată fericită, nu ? șopti Lauren.

— Ce-ee ? sări Olivia.

Fetele tăceau. Olivia era gata să insiste, dar se decise să renunțe. O deranja, dar făcu un efort să se concentreze asupra misiunii care justifica acest telefon.

Pipăi cutia neagră, micuță, pe care o ținea în mîna stîngă. Era frig în cabina telefonică din fața magazinului general, de unde telefona. Privi cum un tînăr grăbit oprește mașina în dreptul cabinei și intră grăbit în magazin. Probabil că are nevoie de lapte pentru copil sau de scutece. În ceea ce o privea, conversația asta îi dădea un sentiment de nesiguranță.

— În regulă, spuse ea. Ascultați cu atenție.

Ridică ușor casetofonul micuț pînă în dreptul receptorului și apăsă pe butonul de redare.

Megan auzi vocea judecătorului, ca de departe, de la o distanță de neatins.

— ... „Bună, Megan, Duncan și vouă, fetelor, dacă ne auziți. Sîntem bine amîndoi. Sîntem tratați cum trebuie. Tommy e bine, numai că îi este dor de voi toți. Și mie la fel. A avut o criză, dar acum pare să-i fi trecut și se simte bine. Am dori să venim acasă. Ea nu ne-a spus ce vrea de la voi, dar sperăm că veți face tot ce trebuie și că vom putea veni acasă...".

Urma o pauză în înregistrare, apoi Megan auzi glasul tatălui ei răstindu-se: „... Gata. Asta e tot ?" și apoi răspunsul Oliviei : „A fost suficient, Tommy ?"

O altă pauză și apoi vocea fiului ei răsună prin receptor :

— „Bună, mami și tati, Karen și Lauren. Zău că mi-e dor de voi și vreau să vin acasă. Vă rog, vreau să vin acasă, pentru că mi-e foarte dor de voi toți. Bunicul e bine și eu

mă simt perfect. Ne mai jucăm, dar aici nu e ca acasă și aș vrea să fiu acasă..."

Megan auzi tremurul ușor din glasul fiului ei și simți cum funii negre, grele, îi legau inima și mintea.

— „... așa că, deocamdată, la revedere și pe cuvînt că vă iubesc și sper să vă văd în curînd, căci mi-e tare dor de voi..."

Pe bandă, o auzi pe Olivia spunînd :

— „E foarte bine, Tommy. E suficient, mulțumesc."

Auzi un declic și apoi cîteva momente de tăcere, înainte ca Olivia să revină pe fir.

— Te-a durut, Megan ? A fost un chin ?

Ea nu răspunse.

— Fetelor ?

Atît Karen, cît și Lauren avură destulă minte ca să tacă.

— M-am gîndit eu, spuse Olivia.

Megan trase adînc aer în piept.

— Ne-ai convins, spuse ea. Hai să terminăm odată.

— Spune-i lui Duncan, șopti Olivia. Fă-l să înțeleagă.

— Cînd mai suni ?

— Cînd voi ști că are banii.

— Cum ai să știi asta ?

— Am să știu.

— Dar...

— La revedere, Megan. La revedere, fetelor. Gîndiți-vă la un lucru, da ? Ei n-au stat închiși decît patruzeci și opt de ore, însă eu am petrecut acolo optsprezece ani.

Olivia închise, trîntind receptorul în furcă.

La naiba ! Pe toți dracii ! Avea oribilul sentiment că făcuse o greșeală și nu reușea să-și dea seama care era aceea. Porni încet prin negura răcoroasă a începutului de seară, spre mașina ei, reluînd totul în minte și gîndindu-se că trebuia să-și păstreze controlul.

Megan rămase o clipă cu receptorul în mînă, ascultînd liniștea de la celălalt capăt al firului înainte de a închide.

Prin trup îi trecea ecoul vocii fiului ei și de-abia se putea ține pe picioare. Furioasă, bătu cu pumnul în masă. Și-l imagină singur într-o cameră micuță și dori cu disperare să poată întinde mîna către el. Îi reveni în minte, pe neașteptate, un moment ciudat. Aflase de la doctorul ei că era gravidă, așa cum bănuise. Veștile însemnau un amestec de entuziasm și consternare : viața ei cu Duncan și fetele fusese atît de așezată, ideală — și se temea că un copil avea să întrerupă simetria magică a familiei. Dorea să zîmbească, gîndindu-se cît fusese de naivă. Habar nu avusese în ce măsură simetria avea să fie ruptă de Tommy. Dar fetele au fost copiii tinereții mele, își spuse ea, în clipa în care gemenele tocmai intrau în bucătărie. Tommy era copilul maturității mele. El este semnul adevăratului meu început. El a fost produsul unei iubiri constante, puternice, adulte, nu al pasiunii nebune și amețitoare dintre Duncan și mine, pe vremea cînd eram niște tineri electrizați de dragoste. Iar dacă-l pierd pe Tommy, voi pierde tot ce am construit.

Se întoarse spre fete și văzu că erau palide, dar pline de curaj. Le făcu un semn cu capul, apoi le încurajă cu un semn al brațului.

Megan simți cum ceva înlăuntrul ei se rupsese definitiv, ca o găoace de ou, pentru ca astfel să dezvăluie ceva cu totul diferit.

Își strînse fetele mai aproape și se lăsă pradă gîndurilor negre care îi vorbeau despre crimă.

OPT

Vineri

Puțin înainte de răsăritul soarelui, Duncan stătea pe podea în camera lui Tommy și, pentru a suta oară, își revedea lista. În casă domnea liniștea, întreruptă doar de cîte un scîrțîit sau țîrîit — sistemul de încălzire centrală, vîntul care lovea o ramură de fereastră, un oftat din camera gemenelor, cu somnul lor temător, în distonanță cu ritmul calm al nopții.

— Pot s-o fac, șopti el ca pentru sine.

Duncan puse lista pe patul lui Tommy și se ridică în pcioare. Ultimele ore înaintea dimineții sînt întotdeauna cele mai dificile. Își amintea momentele petrecute alături de fiul lui, pe care îl legăna în clipele de întuneric ce precedau zorii. Îl ținea strîns, ca și cum ar fi fost amenințat de toate chinurile băiatului, care-l duceau undeva departe, unde el nu putea ajunge. Cîteodată părea o luptă fizică, în care încerca să alunge tensiunea care îi ținea fiul prizonier.

Duncan își mută privirea spre biroul fiului său. Luă de acolo o carapace de broască țestoasă cu pete maronii și albe și o ținu în mînă, răsucind-o pe o parte și pe alta, trecîndu-și degetele peste suprafața ei uscată, aspră. De unde o luase ? se întrebă. Ce înseamnă pentru el ? Puse carapacea jos și apucă o piatră care părea tăiată în două, lăsînd vederii un miez de cuarț purpuriu și alb. Ce secret ascunde aceasta ? Două duzini de soldați de jucărie stăteau aliniați unii în fața celorlalți, cavaleri amestecați cu

figuri din războiul civil și membri ai unui comando armat, într-o confruntare aberantă, nefirească. Tu cu cine țineai, Tommy ?

Duncan simți toată tensiunea și epuizarea ultimelor zile adunîndu-se în el — pentru ca apoi să dea înapoi, ca un val pe nisip. Întinse mîinile în față și întrebă : „Cine ești ?"

Sînt un bancher.

Nu, nu-i adevărat.

Ba da. Sînt om de afaceri, tată și soț.

Și ?

Atît.

Și ?

Atît !

Mincinosule.

Într-adevăr. Mă mint pe mine însumi.

Își lăsă privirea spre foaia de hîrtie de pe pat, pe care își notase lista de probleme. Examină toate detaliile delictului pe care îl planificase. Și eu sînt un delincvent. Din ziua aceea, în Lodi. Latura asta a existat întotdeauna în mine, așteptînd doar prilejul pentru a se manifesta.

Apoi clătină din cap. Mi-au răpit copilul. Depinde de mine să-l aduc înapoi. De ce aș lăsa pe cineva să mă împiedice ?

Se gîndi la maică-sa, apoi la Megan și, în cele din urmă, la Olivia. Cele trei femei din viața mea, își zise el. Mama era impersonală și distantă, ordonată, cu deprinderi de fată bătrînă, lipsită de entuziasm. Megan e plină de culoare, de talent artistic, spontană, vibrantă. E tot ceea ce mama mea nu a știut să fie. Dar Olivia ? Olivia ce este ? Pericol, rebeliune, furie, bruschețe.

Duncan își aminti cum o văzuse pentru prima dată, în cursul unei demonstrații din campus, împotriva recrutărilor făcute de CIA. Era pe stradă, în fruntea unui pluton de studenți care strigau sloganuri și fluturau steaguri ; în cele din urmă, o luaseră cu toții la fugă și se aruncaseră

înainte, umplînd holul clădirii administrative, punînd pe fugă secretare, funcționari ce se ocupau cu înscrierile și întregul personal al universității cu strigăte și înjurături. Împrăștiaseră fiole pline cu sînge de oaie peste birouri. Răvășiseră hîrtii, în torentul acelui atac. Un adevărat haos, dublat prin sosirea poliției. Ea părea posedată, în transă, își aminti Duncan. Tot ce atingea părea să devină flacără, ca și cum ar fi fost făcută din combustibil lichid. Iar eu am fost atras irezistibil spre ea la întruniri ale studenților democrați, discursuri antirăzboinice, demonstrații, concerte și, în sfîrșit, la întruniri clandestine, în cadru restrîns, la adăpostul întunericului de după miezul nopții, cînd stăteam grupați în jurul unor sticle de vin, cu broșurile marxiste alături și în aerul greu de fum de țigară și de revoluție.

Duncan se lăsă pe spate, pe patul lui Tommy, gîndindu-se cît de simplu era totul în vremurile acelea. Bine și rău. Noi eram coșmarul părinților noștri, devenit realitate. Nu e așa, clătină el din cap. *Acesta* e cel mai cumplit coșmar pentru un părinte. Se gîndi cum o întîlnise pentru prima oară pe Megan. Trecuse prin clădirea secției de artă de la colegiu, în căutarea unui loc liniștit unde să studieze pentru testul de fizică și apoi prin fața sălii de desen după model. Megan poza în față, goală, cu excepția unui prosop, aruncat peste șolduri, într-o minimă modestie, cu sînii împinși înainte în semn de provocare, la adresa oricui ar fi îndrăznit să rîdă sau să chicotească. Studenții o schițau în tăcere. El rămăsese în prag, uimit, neputîndu-și dezlipi privirea de ea, pînă cînd profesorul venise și-i trîntise ușa în nas. Cei din clasă făcuseră haz, însă, în loc să fugă jenat, el așteptase afară, pîndind-o după ieșirea studenților. Încercase să se scuze, dar în loc de asta se bîlbîise și spusese numai prostii pe care ea le ascultase cu o urmă de zîmbet care, în parte, însemna o invitație și care-l zăpăcise și-l făcuse să-și piardă șirul, pînă ce, rușinat și

buimac, simțise că îndîrjirea dorinței lui de a o întîlni era mai mare decît goliciunea ei în postură de model.

Amintirea îi încălzise sufletul. Îl uimise întotdeauna interesul pe care i-l arătase ea. I se păruse mereu că era de o mie de ori mai incitantă decît munca lui, decît studiul, decît încăpățînarea lui atît de plicticoasă. Capul lui era plin de teoreme și cifre; al ei plin de culoare și tușe îndrăznețe. Ea era animată de încredere, el de îndoieli. Nu crezuse niciodată pe deplin în devotamentul ei față de el, în felul în care îl însoțise pe drumul cunoașterii, constantă în dragostea ei, în timp ce el nu încetase să caute o portiță de scăpare.

N-aș fi avut niciodată destul curaj să-mi scot hainele în fața unei clase de desen. N-am fost niciodată atît de liber. A trebuit să caut mereu cu disperare ceea ce-mi lipsea.

Trase adînc aer în piept.

În schimb, am găsit-o pe Olivia.

Se așeză mai bine pe pat. Are dreptate într-o privință. E o datorie. Credeai că ai să scapi. Dar ai greșit. N-ai scăpat nici o clipă. O parte din tine a așteptat această zi, timp de optsprezece ani.

În regulă, Olivia, spuse el în gînd. Ai venit să-ți iei datoria de carne și sînge. Am să fur pentru tine. Iar apoi vom pune punct.

Duncan înțelegea că, după acea noapte, nimic nu avea să mai fie vreodată la fel în viața lui. Nu-l deranja așa cum se așteptase.

Se ridică, simțind nevoia să le vadă pe gemene. Trecu prin casa cufundată în întuneric, pînă cînd ajunse în dreptul ușii de la camera lor, se uită înăuntru și le zări, întinse în paturi, cu hainele aruncate pe jos. Prin fereastră pătrundea deja destulă lumină ca să le poată distinge. Timp de o clipă, admiră felul în care părul le stătea răsfirat peste perne, membrele ce păreau suple și totuși relaxate. Se întrebă dacă ele știau ce bucurie îi aduseseră în viață. Probabil că nu. Copiii nu înțeleg ce sînt, pînă cînd nu

devin ei înșiși părinți. Bucurie, spaimă, îngrijorare și mulțumire, toate adunate într-un ghem imposibil de emoții. Clătină din cap, aruncă o ultimă privire spre trupurile adormite și, în aceeași clipă, și le aminti pe cînd erau abia născute, cînd mergeau de-a bușilea, în copilărie și acum, aproape adulte. Străbătu din nou casa întunecată pînă în dormitor și acolo o găsi pe soția lui, prăbușită de epuizare cu cîteva ore mai înainte. Se apropie de ea și o mîngîie ușor pe braț. Megan deschise ochii și se întinse după el, încă adormită. Se îmbrățișară și, clipind, ea reuși să se dezmeticească.

Megan nu spuse nici un cuvînt dar, spre surprinderea lui, se trezi că-l trage peste ea, uitînd, chiar și pentru cîteva secunde, de tot ce se întîmplase, de tot ce avea să se întîmple.

La micul dejun, Duncan anunță că ziua trebuia să pară că se desfășoară ca de obicei : gemenele mergeau la școală, Megan la biroul ei de agent imobiliar, el la bancă. Karen și Lauren își făcură auzite imediat protestele.

— Dar, tată, dacă se întîmplă ceva ? spuse Karen.

— Nu vom fi acasă. Nici unul dintre noi !

— Păi, ăsta e șpilul, spuse Duncan. Mergeți la școală. Vorbiți cu prietenii voștri. Purtați-vă ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic neobișnuit. Veniți acasă la ora obișnuită. Procedați ca și cum ar fi o zi obișnuită de vineri.

— Va fi imposibil, mormăi Lauren.

— Nu, spuse Megan după ce trecu peste surprinderea inițială la auzul rugăminții soțului ei. Tatăl vostru are dreptate. Azi trebuie să ne purtăm ca și cum nu s-ar întîmpla nimic extraordinar. Eu voi merge la lucru. Am să zîmbesc și am să mă port de parcă n-aș avea nici o grijă pe lume. Trebuie să păstrăm numai pentru noi ceea ce se întîmplă și cel mai bun mod de a izbuti acest lucru este să nu facem nimic deosebit.

Fetele păreau descumpănite și Duncan încercă să le înveselească :

— Gîndiți-vă, nu mai e mult și vom depăși aceste momente. Știu că veți reuși să vă prefaceți timp de o zi. Pe mine m-ați păcălit de multe ori...

— Tati ! Nu-i adevărat ! spuse Karen.

— Cel puțin, nu chiar așa de des, adăugă Lauren.

— Ați spus adeseori că vreți să vă faceți actrițe, spuse Duncan.

— Dar nu în felul ăsta ! îl întrerupse Lauren.

— Nu văd ce legătură are cu actoria, spuse Karen.

— Nici nu vă închipuiți cît de mult, răspunse Megan repede. Toți avem de interpretat cîte un rol în această situație. Pînă acum, ne-am purtat ca niște victime ce sîntem. Ei bine, începînd de azi, vom începe să ne comportăm puțin diferit. Vom face ceva, la naiba ! Și se va vedea diferența.

Gemenele încuviințară încet.

— Știți, sări Lauren dintr-o dată, astă-seară se dansează la sala de gimnastică. Seara de dans din fiecare iarnă... cred că Teddy Leonard se așteaptă să fiu acolo. Și știu că Will Freeman se chinuie să-i facă impresie lui Karen...

— Lauren ! Nu-i adevărat ! Ne interesează pe amîndoi aceeași problemă de fizică și stăm de vorbă.

— Ei, rosti Lauren, lungind cuvintele, *este* în echipa de baschet, *este* frumos, *zău* că te urmărește peste tot și *zău* că te sună ori de cîte ori are ocazia, așa că probabil sînt complet nebună cînd îmi închipui că-l interesezi...

— Dar de Teddy ce zici ? Că vrea să te aducă acasă cu mașina în fiecare zi ? Asta ce mai e ?

Nu-și vorbeau cu răutate, ci doar se tachinau. Megan le lăsă să continue să-și arunce vorbe una alteia. Zîmbi spre Duncan, care, prefăcîndu-se consternat, clătină din cap. Cînd, în sfîrșit, se calmară puțin, Megan interveni.

— Karen, Lauren. Nu cred că mersul la dans e ideea potrivită în acest moment.

— Ah, mamă, n-am vorbit serios. De fapt, doream doar să...

— Voia să-mi arate ce nesuferită e, spuse repede Karen, scoțînd limba la sora ei, care se încruntă.

— Ei, nu-i nimic. Puteți doar să le spuneți băieților că ați fost pedepsite.

— Asta precis or să creadă, spuse Lauren.

— Și nu uitați, fiți atente.

— Cum ?

— Nu știu, continuă Megan. Fiți cu ochii în patru. La orice lucru neobișnuit, cît de neînsemnat. Stați împreună, nu discutați despre cele petrecute și fiți foarte atente la ce se întîmplă în jurul vostru.

Duncan interveni și el.

— Dacă vă este frică, veniți acasă. Eventual sunați-ne, pe mine sau pe mama. Sau rămîneți cu niște prieteni, dar nu le spuneți ce se întîmplă. Folosiți-vă intuiția.

Fetele încuviințară cu un gest al capului.

Timp de o clipă, Megan se întrebă dacă nu cumva făceau o greșeală teribilă. Încerca să-și stăpînească dorința de a se întoarce spre Duncan, ca să-i spună că refuză să le lase pe gemene să plece de lîngă ea. Dar înțelese forța sugestiei lui și făcu un efort să se conformeze.

Le urmări cum se pregătesc de plecare și, plină de îndoieli, veni după ele pînă la ușă. Așteptă afară, în frig, în timp ce ele urcau în mașină și dădeau colțul. Continuă să privească în urma lor ; de la două case distanță, Lauren îi făcu un semn cu mîna și apoi fetele dispărură din raza ei vizuală.

Olivia Barrow era așezată într-un fotoliu tare, în salonul micuț al fermei, negăsindu-și locul și încercînd să ia o poziție mai confortabilă. Cîteva momente, rămase cu

privirea ațintită pe fereastră, dincolo de pajiște, la liziera pădurii, în direcția locului unde parcase mașina judecătorului, chiar dacă n-o putea vedea. Își notă în minte să meargă pînă în luminișul unde o lăsase și să dea drumul la motor de cîteva ori, doar ca să fie absolut sigură că funcționează perfect. O rază de soare pătrunse prin geam, învăluind-o în lumina ei caldă, și Olivia închise ochii, gîndindu-se la planul său. O clipă, simți căldura satisfacției, dar apoi, cînd raza fu umbrită de trecerea unui nor, sentimentul împlinirii dispăru, înlocuit de propriile ei îndoieli. Unde am greșit ? se întrebă.

Reluă în minte conversația avută cu Megan.

Nu cuvintele în sine o deranjau. Megan îi răspunsese așa cum se așteptase — emoțiile au fost întotdeauna punctul ei slab, reflectă Olivia. Megan pusese întotdeauna mare preț pe loialitate și onestitate, iar asta e o teribilă slăbiciune.

Dar era ceva — nu sfidare — Olivia era foarte sensibilă la asta, dar exista ceva în tonul pe care îi răspunsese Megan. Ceva ce aducea un element neașteptat, ce o îngrijorase, un sens ignorat pînă atunci.

Alungă aceste gînduri și își roti privirea prin cameră, studiind pereții albi, căminul gol, mobila uzată. Auzea mișcările lui Bill Lewis și Ramon Gutierrez, în alte părți al casei ; locul ăsta și-a cam făcut veacul, își zise ea. Am stat aici două luni, pregătindu-ne pentru aceste cîteva zile, și acum aproape că a sosit timpul de plecare. Se întrebă unde vor pleca. Într-un loc însorit. În casa asta era mereu curent ; aerul tăios din Noua Anglie se strecura prin holuri, pîndea pe la colțuri.

La închisoare era tot timpul cald. Cazane imense pompau căldură din belșug cînd se deschideau robinetele și căldura aceea se amesteca în voie cu toate durerile și cu furia sechestrării.

Ce vei face cînd vei ieși de aici ?

Întrebarea aceasta era miezul tuturor celor întîmplate în închisoare; era în centrul oricărei conversații, a fiecărei mese fără gust, a fiecărei zile ce trecea cumplit de lent, a fiecărei nopți nedormite. Să ieși de acolo. Chiar și femeile condamnate pentru crimă erau preocupate de această idee, cu toate că ieșirea urma să aibă loc peste douăzeci sau treizeci de ani. Am să găsesc un om care mă va iubi așa cum trebuie. Am să plec din statul ăsta nenorocit. Am să-mi găsesc copiii și am să-mi văd de casă. Am să-mi trăiesc viața fără gratii. Am să fiu liberă să fac ce vreau. Am să-mi găsesc o casă și am să revin la viață, zi de zi. Am să fiu secretară, funcționară, constructor, îngrijitoare, tîrfă, traficant de droguri. Am să cîștig bani făcînd trotuarul, pentru ca apoi să mă retrag într-un loc confortabil. Am să mă întorc la ce făceam înainte, numai că am să fiu mai șmecheră și n-or să mă mai prindă. Am să mai dau o singură lovitură de maestru, după care am să renunț definitiv.

Își aminti o sută, o mie, un milion de conversații. Am să fac asta. Am să fac ailaltă. Nici unul din proiecte nu se împlinea cu adevărat. Prea multe dintre cele care făceau astfel de promisiuni se întorceau acolo după cîțiva ani, cu cîteva tatuaje noi și cîteva cicatrice, cu alte planuri noi și alte promisiuni. Fusese acolo și o femeie înaltă, cu un corp statuar, o negresă pe care Olivia și-o amintea cu oarecare durere. Am iubit-o puțin, își zise ea, nu ca pe Emily, dar tot am iubit-o puțin. Era singura față de care Olivia își recunoscuse propria fantezie : am să mă răzbun pe cei care m-au adus aici. Femeia dăduse din cap și îi spusese : Nu uita, nu vor fi la fel cum au fost cînd ai sosit tu aici. Așa că va trebui să găsești alt mod de a te răzbuna.

Oare o fi murit ? se întrebă Olivia. Oare străzile au înghițit-o ? Probabil că da. Dar își aminti sfatul femeii, pe care îl păstră în gînd, alături de toate conversațiile avute cu Megan și Duncan în zilele de început ale Brigăzii Phoenix, conversații care începeau întotdeauna pe un ton

nevinovat, cu întrebări de genul : „De unde ești ?“ și „Dar familia ta ?“ sau „De cînd n-ai mai fost pe acasă ?“. Ea păstrase toate aceste amănunte, pe lîngă multe altele, și știuse unde să se ducă la ieșirea din închisoare, așa cum ar fi fost în stare să regăsească orice membru al brigadei, chiar și după optsprezece ani.

Trase adînc aer în piept și expiră ușor.

Planul funcționează. Totul merge cum a fost prevăzut.

Păstrează controlul. Păstrează controlul. Păstrează controlul.

Se simțea mai bine acum. Porni în căutarea lui Ramon Gutierrez, întrebîndu-se dacă era momentul să elibereze puțin din talentul lui unic de terorist.

Tommy zgîndărea vesel zidul murdar dintre bîrnele de lemn din pod, simțind sub palmă aerul rece care, afară, bătea în acea aripă a casei. O clipă, se gîndi că lucrurile erau inversate, că vîntul rece care aștepta afară era prizonier și că el încerca să-l elibereze din captivitate, desfăcîndu-i lanțurile și permițîndu-i să se ridice iarăși spre cer.

Încă de dimineață, cu bunicul care stătea aplecat deasupra lui și-i dădea nenumărate sfaturi, Tommy reușise să elibereze cam douăsprezece stinghii de lemn. De fiecare dată cînd ajungea pe punctul de a scoate lemnul cu totul din cadru, bunicul îl oprise și se dusese lîngă patul metalic, de unde scosese bucata de fier găsită mai înainte. Pe urmă, judecătorul Pearson o așezase sub stinghie, trăgînd ușor, slăbind cuiele și fisurînd lemnul, pînă ce erau amîndoi siguri că, printr-o singură mișcare puternică, ar fi putut scoate lemnul de tot.

Mergea greu. Îndată ce auzeau vreun zgomot venind dinspre restul casei, se opreau, curățau locul cît de repede puteau și reveneau la paturile lor. Apoi, cînd se așternea din nou liniștea, Tommy se întorcea lîngă zid și se pornea iarăși să-l zgîrie cu cuiul, luptîndu-se cu oboseala și crampele din picioare, forțînd ieșirea din prizonierat. În timp ce

lucra, își imagina felul în care aveau să scape. Se vedea pe sine, strecurîndu-se prin gaura din perete, apoi sărind pe acoperișul înclinat care, știa precis, îl aștepta afară. Apoi avea să alunece pînă jos, să sară pe verandă și, de acolo, încă un etaj mai jos, pînă la pămînt. Se vedea alergînd pe pajiște, pe străzi, continuînd, fără să se oprească, prin frigul zilei de iarnă care-i înghețа răsuflarea. După pădure, avea să urmeze un teren plat, apoi case și, în sfîrșit, marginile orașului. Cu ochiul minții, vedea străzile din Greenfield. Avea să treacă pe lîngă școală, pe lîngă biroul mamei și banca tatei, pe lîngă școala unde învățau Karen și Lauren ; de-acum nu mai respira greu și nici nu mai trebuia să se lupte cu aerul rece, nu-i mai era teamă, nu mai simțea osteneala și picioarele abia îi mai atingeau pămîntul, în zborul către strada lui.

Apăsă cuiul mai tare. Sus-jos, sus-jos. Apasă, trage. Ca o rozătoare nemiloasă. Sînt un șoarece, își zise el. Am să fac o gaură de șoarece.

Își văzu casa și familia care-l așteptau.

Tommy strînse din dinți. Mîna îi alunecă ușor și o așchie îi intră în deget. Își mușcă buzele, străduindu-se să învingă durerea ascuțită.

Sînt un șoarece soldat.

Zgîndări o ultimă bucată de perete și simți apropierea bucuriei care îl aștepta cu siguranță la întoarcerea în brațele mamei sale. Se mai gîndi la nesfîrșitele îmbrățișări din partea tatălui său și la căldura trupului acestuia. Karen și Lauren aveau să-l îmbrățișeze și să-l sărute de prea multe ori, dar el zîmbi și hotărî că, de această dată, avea să le lase în pace, deși, de obicei, se considera prea mare și prea matur pentru lucruri de felul ăsta.

— Bunicule, cred că am mai slăbit încă unul. Vrei să aduci bucata de metal ?

Judecătorul Pearson scoase fierul din ascunzătoare, îl cîntări în mînă, permițîndu-și să se gîndească o clipă la felul cum ar fi putut să-l folosească pentru a lovi în moalele

capului pe unul din răpitorii săi, iar apoi se apropie de perete.

— Bravo, Tommy, băiatule. O să ieșim repede de aici.

— Încearcă.

Judecătorul sprijini capătul barei sub stinghia de lemn și trase ușor. Se auzi un scrîșnet spart, apoi un scîrțîit și lemnul cedă.

— Foarte bine, spuse judecătorul.

— Să continuu ?

Judecătorul se ridică în picioare.

— Ce-ar fi să faci o pauză... începu el repede, apoi se opri și ridică brațul. Ssst !

Tommy rămase nemișcat.

— Vine cineva, șopti el.

Se simțea ca și cum i s-ar fi furat aerul și începu să gîfîie.

Auziră amîndoi scîrțîitul unei uși și zgomotul unor pași.

— Repede ! spuse judecătorul.

În mare grabă, Tommy șterse podeaua cu mîna, înghesuind murdăria și așchiile de lemn în colțul zidului. Se repezi la celălalt capăt al camerei și ascunse cuiul sub salteaua patului. Judecătorul reușise să fixeze bara de metal înapoi în tăblia patului. Auziră cum se deschide zăvorul și își întoarseră amîndoi privirile spre ușă. Era Bill Lewis, care le aducea o tavă cu gustări.

Judecătorul se relaxă și rămase în picioare, cuprinzîndu-l pe Tommy cu brațul pe după umeri, încercînd să liniștească respirația întretăiată a băiatului.

N-o să observe, își zise judecătorul. Olivia ar fi ghicit imediat, din privirile lor, că se întîmplase ceva. Dar Lewis nu era la fel de vigilent.

— Mă tem că iar aveți sandvișuri.

Familiaritatea ce creștea cu fiecare oră petrecută în sechestrare îl făcea pe Lewis să adopte un ton ușor glumeț.

— Pe ale tale, Tommy, am pus mai multă dulceață. Am să încerc să fac rost de ceva cald pentru diseară. Sau poate ies după niște pizza sau pui. Ce preferi ?

— Pizza, spuse Tommy automat, căci era prea ametit să mai reflecteze.

— Pui, spuse judecătorul.

— Vom vedea, zîmbi Bill Lewis și împinse tava spre ei.

Judecătorul luă un sandviș de pe tavă, se strîmbă văzînd că nu avea prea mult de ales, între mezeluri reci și unt de alune cu dulceață, apoi se lăsă pe spate, rontăind sandvișul cu maioneză și salam. Întinse tava spre Tommy care, fără chef, alese untul de alune cu dulceață. Judecătorul îl văzu cum ia o înghițitură de probă, aruncînd priviri speriate spre locul de la perete unde lucraseră. Judecătorul simți un fior de spaimă, dar se stăpîni și, întinzînd mîna, îl bătu ușor pe nepotul său pe genunchi, încercînd să-i atragă atenția fără ostentație. Întoarse capul și-i zîmbi lui Lewis, în timp ce în sinea lui îl somă : pleacă odată de aici ! Dar Lewis se așeză și el pe pat, în fața prizonierilor, și se întinse. La naiba ! își zise judecătorul. Lasă-ne în pace !

Cu voce tare, însă, îl întrebă :

— Cum mai merg lucrurile ?

Lewis clătină din cap.

— Ea este cea care dă toate informațiile, răspunse el.

— Haide, nu mă lua așa, spuse judecătorul.

— Uite ce e, Olivia face regulile. E spectacolul ei, pînă una alta, totul a mers exact așa cum a zis. De ce să stric eu lucrurile acum ?

— Păi, nu văd ce rău ar putea fi.

— Îmi pare rău, spuse Lewis și ridică din umeri.

— Vreau să spun, continuă judecătorul, ce sens are ? Tot ce doream era să știu cum merg lucrurile. Sînt sigur că-mi poți da un răspuns simplu la această întrebare. Uită-te la noi. Sîntem închiși aici, fără legătură cu nimeni

altcineva decît cu voi. Nu văd ce rău poate fi dacă ne încurajezi și pe noi puțin.

— Îmi pare rău. Am spus că-mi pare rău. Lăsați-o baltă, spuse Lewis, privind în jur, ca și cum ar fi vrut să se asigure că erau singuri, după care reluă : uite, ea zice că totul merge strună, așa că presupun că ne apropiem de sfîrșit. Dar asta e tot ce știu și va trebui să vă mulțumiți cu atît.

Judecătorul încuviință cu un gest al capului.

— Pur și simplu, nu mi se pare drept să ne lăsați așa, fără nici o explicație, atîta timp — în special pe băiat.

— Viața nu e niciodată dreaptă.

— Acum ai început să vorbești ca ea. În fond, nu ești ca ea, nu ?

— Ce vrei să spui ?

— Exact ce am spus. Nu ești ca ea.

— Ba sigur că sînt.

Judecătorul clătină din cap.

— Ba sînt ! protestă Lewis. Am fost întotdeauna, de cînd ne-am cunoscut.

— Cînd a fost asta ?

— În '65. Cu cîțiva ani înainte de Brigada Phoenix. Am fost întotdeauna împreună. Știi ce vreau să zic — solidaritate. Genul ăsta de lucruri.

— Dar ea s-a dus la închisoare...

— Mda, iar fiica și fiul dumitale s-au îmbogățit. În timp ce eu m-am ascuns.

— Cîtă vreme ?

— Încă mai stau ascuns, spuse Bill Lewis, mîndrindu-se ușor.

— Dar sigur că... începu judecătorul, apoi se opri.

— Sigur că ce ?

— Nu, nu-i nimic, n-am vrut...

— Ce ?

— Ei bine, sigur că a existat un moment în care ți-ai dat seama că au încetat să te caute. Nimeni nu e pus sub urmărire la nesfîrșit.

— Cum să nu ! Ce naiba, domnule judecător...

Lewis se întinse mai bine pe pat. Părea să-și caute un loc mai comod, dornic de vorbă. Tommy îl privi cum se lungește, ronțăind mai departe din sandvișuri, deși fiecare înghițitură părea tot mai lipsită de gust și mai greu de înghițit. Amețeala amenința să-i cuprindă tot trupul. Nu mai vreau ! strigă el în gînd. Stai acolo ! Dar emoțiile îl copleșeau și simțea cum, încet dar sigur, pun definitiv stăpînire pe el.

— Știi cum e, domnule judecător, să trăiești ascuns. Vine un moment teribil cînd nu știi dacă au renunțat să te mai caute sau nu. E de departe momentul cel mai greu. Vezi dumneata, fuga nu-i așa de rea. Îți pompează adrenalina în permanență, ești mereu alert, pregătit pentru orice. Zău că are același efect ca un drog puternic, ca amfetamina, de exemplu. Asta e cea mai bună parte a vieții unuia pe care voi îl considerați criminal. O viață pe muchie de cuțit, dar palpitantă și oarecum amuzantă. Dar, după o vreme, poate după cîțiva ani, un deceniu eventual, începi să-ți pui întrebări. Totul în jur s-a schimbat, dar tu nu. Chiar dacă muncești, predai matematică la liceu sau construiești case — eu am făcut și una și alta — sau muncești la sondele de petrol din Golf ori din Mexic — și asta e o muncă grea, domnule judecător — chiar dacă faci toate aceste lucruri, știi în sinea ta că totul e o minciună. În realitate, ești același și tot pe fugă. Iar acela este un moment teribil. Pentru că nu mai știi dacă, de fapt, te mai caută cineva. Vezi dumneata, fără acei polițiști anonimi, agenți federali sau ce-or fi, fugarul n-ar mai exista. N-ar mai avea sens. Așa că te întrebi dacă nu cumva ai devenit dintr-o dată fără sens, la rîndul tău. Îți irosești viața, ca să închei într-o simplă notă de subsol din nu știu ce lucrare științifică.

— Și cu dumneata ce s-a mai întîmplat ?

— Păi, cînd m-am lovit de zid, Ramon și cu mine eram împreună. Am ajuns la concluzia că, practic, n-avem cum să aflăm cu certitudine dacă mă mai caută. Așa că am ales următoarea variantă posibilă.

— Și anume ?

— Am luat legătura cu Olivia.

— Nu înțeleg, spuse judecătorul.

— Ai văzut-o, domnule judecător. Nu ți-ai dat seama ? Copoii or s-o vrea întotdeauna pe Olivia. Or s-o vîneze mereu. Are ceva anume care-i face pe funcționari să se teamă și s-o urască, așa că o să-i caute mereu nod în papură pentru asta. Gîndește-te numai. Dacă ar veni în fața dumitale, să zicem, pentru că a trecut pe roșu sau că a făcut ceva dezordine publică, cît i-ai da ?

Judecătorul Pearson nu ezită nici o clipă.

— Pedeapsa maximă.

Bill Lewis își lăsă capul pe spate și începu să rîdă.

— Și eu la fel. Și eu la fel.

Cei doi bărbați rămaseseră tăcuți cîteva momente.

— Vezi dumneata, continuă Bill Lewis în cele din urmă, asta îmi oferă ea. O reintrare în viața reală. Mă simt iarăși viu. Fac ceva. Nu trebuie să mai schimb un serviciu cu altul, punîndu-mi mereu întrebări, privind cum toți ceilalți își clădesc un viitor de nimic și să știu, în tot acest timp, că eu nu am decît trecut.

Judecătorul Pearson clătină din cap, copleșit de gînduri. Nu știa încotro să îndrepte conversația, așa că merse pe ghicite.

— Deci, ați luat legătura...

— I-am scris o scrisoare.

— O scrisoare ?

— Sigur. Șefii de închisori sînt întotdeauna fraieri, domnule judecător. N-ar fi în stare să descifreze nici cel mai simplu cod. Îmi amintesc primele rînduri : „Dragă Olivia, mulțumesc pentru scrisoare. Vărul Lew e bine. Și

Bill la fel. Vor să afle veşti de la tine..." Lew şi Bill. Nu i-a trebuit prea mult ca să înţeleagă cine-i scrie.

— Şi v-aţi făcut planul.

— Ei, să zicem doar că am ţinut legătura.

— Nu pari genul de om care să se bage în aşa ceva.

— Ha ! Se vede cît de puţin cunoşti lumea.

— Adică, înţeleg în parte ura ei, căci şi-a petrecut atîţia ani în spatele gratiilor. Dar dumneata ai fost afară şi...

Judecătorului îi pieri brusc glasul cînd observă cum se schimbă Lewis la faţă.

Omul se ridică brusc. Avea o constituţie de baschetbalist, ceea ce făcea să pară că-i domină cu statura lui. Dintr-o mişcare, se îndoi din mijloc, apropiindu-se la cîţiva centimetri de faţa judecătorului. Acesta se dădu în spate, ca lovit. Faţa lui Lewis se schimonosi şi rînjetul batjocoritor păru să se amestece periculos de mult cu furia de-abia controlată.

— Copiii tăi nenorociţi sînt de vină, porcule ! M-au lovit şi pe mine, la fel ca pe ea. Crezi că închisoarea mea a fost diferită de a ei ? Crezi că fuga şi traiul în tensiune sînt mai bune decît închisoarea ? Ştii cine a murit acolo, pe nenorocita aia de stradă din Lodi ? A fost şi iubirea mea. Soţia mea ! Şi amîndoi o iubeam pe Olivia ! Cînd ne-a trădat, mi-a distrus viitorul ! Blestemaţi fie ochii lui ! Toată viaţa mea, domnule judecător, toată viaţa mea ! Ştii că mai aveam o singură lucrare de susţinut ca să-mi iau doctoratul în inginerie aplicată ? Aş fi putut fi constructor ! Aş fi putut fi cineva în lumea nouă, dacă acel pui de căţea n-ar fi fost laş şi nu ne-ar fi părăsit ! Am fugit, domnule judecător, am fugit din clipa în care el ne-a ucis viitorul şi pînă azi. Acum a sunat ceasul pentru ca datoriile să fie plătite.

Forţa amintirilor îl făcea pe Lewis să dea din mîini şi să se zvîrcolească deasupra lui Tommy şi a judecătorului.

Cicatricea de pe gît se făcuse stacojie, ținînd parcă ritmul cu pumnii lui încleștați.

Tommy, care la început se trăsese înapoi, se ghemuise acum la pieptul judecătorului.

Judecătorul Pearson își reveni după surpriza inițială și rămase nemișcat, cu spatele întepenit, ascultînd uluit, fără să clipească, tirada lui Lewis. Simțea furia și supărarea adunate în Lewis și avu impresia că aceasta îi dădea putere. Își aminti sute de momente în care oameni abia condamnați își vărsau furia asupra lui. Cu privirea reușise să-i domine pe toți, așa că îl fixă pe Bill Lewis cu aceeași privire sigură și neînfricată care redusese la tăcere o mie de posibile izbucniri din tribunal. Simțea cum i se mijesc ochii, i se încleștează fălcile și îi revine acel sentiment vechi și familiar, ca și cum ar fi descoperit o pereche de papuci preferați și i-ar fi pus în picioare. Olivia îi spusese ce ciudat era Lewis, dar îl subestimase.

Bill Lewis își dădu violent capul pe spate.

— Îmi sînt datori ! urlă el.

— De ce ? Pentru că lucrurile au evoluat altfel pentru ei ? La naiba cu datoria asta !

— Nu știi nimic, porc bătrîn ce ești ! Habar n-ai !

— Știu că tot ce ați făcut voi a fost greșit, la fel ca și ce faceți acum.

— Etică depășită de porc bătrîn.

— Retorica unui bătrîn obosit.

Timp de o clipă, Bill Lewis fu gata să-i dea judecătorului un pumn în plină figură. Apoi însă se răsuci pe călcîie și începu să măsoare camera în lung și în lat, oprindu-se exact în fața peretelui unde își făcuseră ei de lucru. Judecătorul Pearson simți cum Tommy încremenește și începe să gîfîie.

Lewis dădu impresia că se holbează la stinghiile slăbite. De la locul său, judecătorul Pearson vedea urmele de zgîrieturi și așchiile de lemn care îl dădeau de gol, cu tot planul lor. Îngheță, neștiind ce să spună.

Trecu astfel o secundă teribilă, apoi Tommy vorbi :

— Dar de ce nu te-ai dus pur și simplu acasă ?

— Ce-ee ? sări Bill Lewis, răsucindu-se spre ei, încă tremurînd de furie.

— De ce nu te-ai dus pur și simplu acasă ? insistă Tommy.

— N-am putut.

— Dar de ce ?

— Acasă ! Auzi, să merg acasă ! Păi, sigur.

Lewis începu să hohotească, scuturîndu-se de rîs, cu tot corpul cuprins de convulsii. Părea pe punctul de a exploda de furie. Apoi, la fel de brusc cum începuse, furtuna încetă. Oftă, ca un balon care pierde aer. Judecătorul avea impresia că poate distinge furia bărbatului risipindu-se în camera încinsă.

— Ce bine ar fi fost să pot, spuse Lewis încet. Eu n-aveam o casă ca tine, Tommy.

Lewis se tîrî înapoi spre pat, fixînd plin de tristețe tava cu sandvișuri.

— Pot să iau și eu unul ?

— Sigur, răspunse judecătorul.

Lewis mușcă o bucată mare, apoi își întoarse privirea spre Tommy.

— Eu n-am avut o casă ca tine, repetă el.

— Nu ?

— Nu. Ai mei nu prea voiau să știe de mine sau de Emily. Ne-au cam dat cu piciorul. Bătrînul meu era militar de carieră, știi ? Sergent de instrucție. Nu-i plăcea părul lung, nu-i plăcea universitatea și nici politica radicală, iar eu aveam cîte ceva din toate astea.

Lewis începu să zîmbească.

— ... Mai ales plete.

Arătă cu degetul spre cicatricea de pe gît.

— Nemernicul mi-a făcut-o cînd aveam șapte ani. Eram cam cît Tommy al nostru. M-a pus să fac nu știu ce,

nu m-am mișcat destul de repede și imediat a apărut cu centironul în mînă. Jap !

Lewis își lovi palmele brusc, făcîndu-i să tresară pe cei doi Tommy.

— Cînd a văzut sîngele, bătrîna a chemat poliția militară. M-au luat pe sus, m-au dus la spitalul de campanie, m-au cusut și asta a fost tot.

Zîmbi.

— Toți avem cicatricele noastre, spuse el. Numai că a mea e mai la vedere.

Asta cam așa este, își spuse judecătorul Pearson.

Cei doi bărbați continuară să mănînce, părînd să ignore răbufnirea ce tocmai avusese loc. Judecătorul se relaxă și spuse :

— Ei, cel puțin te pricepi să faci sandvișuri. Cred că ar trebui să-ți fim recunoscători.

Bill Lewis dădu din cap.

— Îmi pare rău pentru toate astea, zău așa. Nu am nimic nici cu dumneata, nici cu Tommy. Dar un plan e un plan, domnule judecător. Știi cum e, trebuie să urmezi procedura. Dumneata știi mai bine decît oricine. Așa e la tribunal, nu ? Se respectă procedura.

Judecătorul Pearson mestecă și înghiți fără grabă.

— Aici ai dreptate. Ai fost judecat vreodată ?

— Nu. De fapt, o singură dată, în Miami, pentru circulație. Am avut noroc, spuse Bill Lewis și zîmbi. Știi ce e culmea ? În '68, cînd eram cu toții în Brigadă, eu voiam să scăpăm de Duncan și de Megan. Nu mi se păreau potriviți pentru cauză, ca să folosesc o expresie din cărți. Nu eram convins că sînt într-adevăr dedicați cauzei sau planului nostru. Regret că n-am insistat.

— Așa e viața. Cred că în șaizeci la sută din cazurile pe care le-am judecat a existat ceva, un moment în care oamenii ar fi putut schimba totul, dacă s-ar fi întîmplat un anume lucru. Dar nu a fost așa, iar ei au sfîrșit prin a ajunge în fața mea.

— Capricioasă e soarta, spuse Bill Lewis și rînji.

Judecătorul aprobă cu un gest al capului.

În timp ce cei doi discutau, Tommy puse jos sandvișul terminat pe jumătate. Se dezlipi de judecător, mișcîndu-se încet spre capătul patului. Gîndurile îi erau împărțite — unele îi cereau să acționeze, celelalte să ignore acele cerințe. Fă-o ! spunea unul. Stai cuminte ! spunea altul. Du-te ! Stai ! Du-te ! Stai !

Nu era sigur dacă era singurul care știa că Bill Lewis nu închisese ușa după el cînd le adusese masa.

Tommy se răsuci și se întrebă dacă va reuși să se facă invizibil, dacă va putea să se ridice atît de încet, încît nimeni să nu observe plecarea lui și să pășească atît de discret, încît pașii lui să nu scoată nici un sunet.

Îl văzu pe Bill Lewis întinzîndu-se după tava cu mîncare și întorcîndu-i spatele din ce în ce mai mult.

Acum ! Forța imboldului îl surprinse chiar și pe el. *Acum ! Du-te !*

Tommy simțea cum îi zvîcnesc mușchii. Își simțea capul ametit, așa cum i se întîmpla cînd îl prindea un curent în apele oceanului, trăgîndu-l sub valuri și tăindu-i respirația.

Acum !

Sări în picioare.

— Hei !

— Tommy !

Vocile surprinse, a bunicului și a lui Lewis, păreau să vină de departe. El nu știa decît că i se părea că zboară prin spațiul camerei.

Se repezi spre scări, gata să cadă în zborul său, lovindu-se violent de zid ca să-și recapete echilibrul. Se repezi la ușă, căutînd mînerul cu disperare, vag conștient că amîndoi bărbații se repeziseră pe urmele lui.

— Stai !

Bill Lewis aproape că strigă, cuprins de panică.

— Stai, stai, stai acolo unde ești ! La naiba, Tommy, oprește-te !

Tommy puse mîna pe clanță și reuși să deschidă larg ușa, scăpînd de puțin de mîinile care încercau să-l prindă.

— Cristoase ! Olivia, Ramon ! Copilul ! Ajutor ! răcni Lewis cît îl țineau puterile.

Tommy se repezi afară, încercînd să fie mai rapid decît strigătele lui Bill Lewis după ajutor. Îl auzi pe bunicul său țipînd undeva în urmă :

— Du-te ! Du-te ! Fugi cît poți de repede, Tommy !

— Prindeți-l ! Prindeți-l ! Ajutor ! Ajutor ! La naiba ! Stai ! Stai !

Lewis era cu un pas în urma lui și Tommy trase violent ușa după el, prinzînd brațul întins al bărbatului.

— Fir-ar să fie ! La naiba ! Ajutor !

Vocea puternică a lui Lewis părea că umple aerul de jur împrejurul lui Tommy, împingîndu-l de la spate, ca un vînt violent.

— Fugi, Tommy, fugi ! auzi copilul strigătul bunicului, din spatele său, de departe. Lasă totul și fugi ! Du-te ! Scapă !

Tommy se repezi pe hol, pe lîngă uși, pe lîngă baie, îndreptîndu-se spre scară. Zări tot felul de lucruri cu coada ochiului — o chiuvetă, un vraf de rufe murdare, niște arme și muniție pe un pat. Le ignoră și fugi mai departe, auzind doar zgomotul propriilor pași pe podelele de lemn. Îl simțea pe Lewis în spatele lui, știa, fără să vadă, că omul încerca disperat să-l prindă. Se feri într-o parte, apoi în cealaltă și dădu colțul, simțind degetele lui Lewis care nu reușiră să-l prindă de pulover. Se auziră un bufnet și alte înjurături — Lewis alunecase și căzuse. Se uită în jos și-i văzu pe Olivia și pe Ramon cu armele scoase, urcînd în grabă scările după el. Se ghemui și trecu pe lîngă Lewis, care se răsuci, alunecă iarăși și continuă să înjure în gura mare. Tommy se întoarse pe hol, spre unul

din dormitoare, trîntind ușa în urma lui și repezindu-se la fereastră. În spate, o auzi pe Olivia strigînd :

— Am să te împușc, la naiba ! Am să te împușc !

El însă o ignoră și alergă spre fereastră. Ajunse acolo și încercă, disperat, să ridice geamul. Văzu acoperișul etajului inferior și, în depărtare, șirul de copaci întunecați și cerul imens, cenușiu, acoperit de nori. Își auzi respirația gîfîită și intră în panică, pentru că avu impresia că venea din altă parte. Își dădu seama că mai multe siluete se strîngeau în spatele lui, în cadrul ușii, și le simți furia.

Apoi se auzi o explozie asurzitoare. Cineva trăsese ; tencuială și așchii de lemn explodară în perete, chiar deasupra capului său, acoperindu-l.

Am murit, își zise el, apoi, brusc, își dădu seama că nu murise. Auzi vocea înfundată a bunicului :

— Lăsați-l în pace ! Sadicilor ! Am să vă omor dacă-i faceți vreun rău !

Urmă răspunsul Oliviei, răstit, dar controlat :

— Nu-mi sta în cale, bătrîne, sau te împușc în locul lui !

Vocile păreau să se amestece, însoțite de mirosul de praf de pușcă și de reverberația împușcăturii. Înțelese dintr-o dată că și el strigă — scoase un singur cuvînt răstit, care le acoperi pe toate celelalte :

— Acasă !

Cu un efort, se ridică în picioare, reușind să scape de mîinile care încercau să-l prindă, și apucă un scaun. Ținti fereastra, gîndindu-se s-o spargă și să sară afară. Dar simți cum o mînă îl prindea de gît și îl trăgea înapoi. Alteă mîini îl apucau de brațe, imobilizîndu-l ; scaunul îi alunecă din mîini și căzu la podea, făcîndu-se țăndări. Transpirația fierbinte de furie îi curgea pe obraji, ca sîngele.

Pricepu că era scuturat, răsucit ca o cîrpă, lovit cu pumnii și picioarele.

Pe fereastră, Tommy apucă să zărească un petic de cer albastru care păru să spargă norii timp de o clipă. Se gîndi

că meritase să-l vadă, indiferent cît de tare îl băteau. Se ghemui, încercînd să se apere de lovituri, închizînd ochii, punîndu-și palmele peste urechi să nu mai audă vocile care se răsteau la el. Or să mă omoare, își spuse. Spera că bunicul va spune familiei că măcar încercase să scape și își imagina că vor fi mîndri de el. În ciuda tumultului de voci, auzi glasul bunicului încercînd să-l apere și asta îl mai liniști, înainte să dea ochii peste cap și să alunece în întunericul pe care el însuși îl crease.

Megan se legăna pe scaunul de la birou, incapabilă să stea locului, gîndindu-se la Olivia.

Își amintea vocea Oliviei, cu adîncimile ei neobișnuite, aproape masculină, care le intimida pe femei și îi vrăjea pe bărbați. Își amintea coama ei de păr bogat și frumusețea ei maiestuoasă. Recunoștea geniul Oliviei : putea inventa cel mai aberant dintre planuri, pentru ca apoi să-l facă să pară simplu, de rutină, ceva la care și tu ți-ai dori, ba nu, la care chiar ai simți nevoia să participi.

Lui Megan îi veni să bată cu pumnul în masă de furie. Cum am putut fi așa de încuiată ? se întrebă ea.

Pentru că eram încă un copil.

Revăzu în minte casa lor din Lodi. Trebuia să fi plecat imediat și să-l fi convins pe Duncan să vină cu mine. Trebuia să vorbesc. Dar Olivia deținea toate răspunsurile și știa întotdeauna întrebările, cu o secundă mai devreme. De parcă n-ar fi suportat nici o intervenție din partea nimănui în planurile ei ; totul trebuia să meargă așa cum stabilise ea, altfel nu merita. Megan își amintea cum discutase cu Olivia despre calea de scăpare, de la un capăt la altul, o dată, de două ori, de zeci de ori, pînă ce memorase totul, chiar și clipa cînd se schimba lumina semaforului. Încercase timid o dată să propună o altă stradă, dar Olivia nici nu dorise să audă. Însă totul a fost o greșeală, își zise Megan. Am repetat ceea ce nu era bine să facem. Am studiat un plan eronat. În realitate, nici nu știam ce facem,

oricît de bine făcut și de exact părea planul Oliviei. Totul era doar o iluzie.

Se auzi o bătaie în ușă, apoi aceasta se deschise. Doi alți agenți din birou își puneau pardesiele în hol. Unul din ei o întrebă :

— Meg ? Vii cu noi la masă ?

Megan clătină din cap.

— Nu, mulțumesc. Azi mănînc doar un iaurt, aici la birou.

— Sigur nu vrei să vii cu noi ?

— Mulțumesc, nu.

Ușa se închise și ea rămase acolo, tăcută, cu amintirile ei. Se gîndi din nou la casa din Lodi. Era un loc oribil, murdar, părăginit și mizer, iar nouă ni se părea ceva deosebit, pentru că ne făceam singuri iluzii tot timpul. Își amintea cum o dusese pe Olivia cu mașina, la biroul proprietarului, unde plătise chiria pe două luni, în bani gheață, ba chiar cochetase puțin cu el.

Megan își aduse aminte cît de mult insista Olivia pentru aparențe ; trebuia să pară că sînt două fete *hippie*, cu iubiți *hippie*. Insistase ca Megan să-și scoată sutienul și să-și pună o fustă largă, imprimată în culori vii. Copii nevinovați, amețiți de gînduri curate despre pace, iubire și flori, pentru care cel mai periculos fapt era, poate, că fumează marijuana sau că, din cînd în cînd, aspiră cîte o fiolă de acid. Făcea parte din deghizare. Își aminti cum Oivia îi bătuse pe toți la cap, cum să pară că sînt altceva decît în realitate. Era cheia întregului plan. Își aminti de proprietar, un bărbat de vîrstă mijlocie, cumsecade, care roșise pînă la chelie cînd începuseră să cocheteze cu el și care părea să fie fericit de atenția celor două femei cu mișcări unduitoare. Fusese complet năucit.

Brusc, Megan sări de pe scaun.

Fragmente de amintiri și conversații îi zvîcneau prin minte.

De ce Lodi ? De ce era așa de important să stea acolo ?

Pentru că acolo se afla banca.

De ce acea casă ?

Pentru că Olivia insistase să fie acolo cînd se va întîmpla jaful. Pretinsese o bază operațională în apropierea teatrului de luptă.

De ce ?

Pentru a studia locul. Pentru a afla tot ce putea despre bancă și despre transportul de bani de la uzina chimică.

De ce ?

Pentru ca Olivia să fie mereu la comandă. Să poată anticipa totul. Pentru ea, lucrul acesta avea o importanță fundamentală.

Ce înseamnă asta ?

Înseamnă că știe totul. A făcut planul chiar aici. Știe exact ce face Duncan la bancă și cînd vin gemenele de la școală. Precis că a știut cînd îl lua judecătorul pe Tommy de la școală și în ce zile venea cu autobuzul. Știe unde e biroul meu și unde merg la masă. Știe toate aceste lucruri, pentru că nu s-a schimbat. Ea e aceeași Olivia. Numai că noi și banca noastră sîntem ținta de această dată și pe noi ne-a studiat.

Și atunci, unde se află ?

E într-o casă ca aceea din Lodi. O casă pe care a închiriat-o acum două sau trei luni, cu bani gheață, și unde s-a dat drept altcineva.

E aproape. Nu suficient ca s-o putem vedea, dar destul ca să ne poată vedea ea pe noi. E într-o casă de unde poate ajunge la noi cînd vrea și unde se simte în siguranță cînd n-are chef de noi, unde îi poate ascunde pe Tommy și pe judecător ; dar nu e departe, nu poate fi departe.

Megan se ridică în picioare, ca în transă, copleșită de cît de evidente erau faptele. Se îndreptă spre șirul de dosare din colțul biroului și scoase de acolo cîteva. Pe fiecare stătea scris, cu litere aurite : GREENFIELD — SERVICII MULTIPLE — Greenfield, Westfield, Deerfield, Pelham, Shutesbury, Sunderland și zonele

rurale — IULIE/AUGUST, SEPTEMBRIE/OCTOMBRIE, NOIEMBRIE/DECEMBRIE, ÎNCHIRIERI ȘI VÎNZĂRI.

Se așează încet la birou, deschise sertarul de sus și scoase o hartă zonală detaliată, pe care o întinse pe tăblia biroului. Apoi, cu mare grijă, luă un creion ascuțit din suportul de lîngă telefon. Îi atinse ușor vîrful, închipuindu-și că e o sabie. Luă o foaie de hîrtie și se opri cu creionul în aer. Așteptă o clipă, în liniștea care se așternea în jurul său.

Ești chiar aici, Olivia. Îți cunosc gîndurile ca pe ale mele, doar că nu mi-am dat seama de asta. Nu te-ai gîndit chiar la toate, așa cum ai crezut. N-ai ținut cont de un element din ecuație :

Acesta este teritoriul meu.

Deschise dosarul și începu să verifice listele cu case de închiriat disponibile în vara abia trecută.

În ultima lor pauză, Karen și Lauren se întîlniseră în biblioteca școlii. Era o încăpere joasă, luminată cu neon, cu mese lungi, incomode. Singura persoană aflată acolo în afara lor era o bibliotecară de vîrstă mijlocie, ocupată cu sortatul cărților la biroul din mijlocul camerei. Femeia își ridică privirea și zîmbi văzînd-o pe Karen intrînd, apoi îi șopti, probabil din obișnuință, căci nu avea pe cine să deranjeze :

— Sora ta e în spate, la arhivă.

Îi făcu semn spre rafturile de cărți care o înconjurau.

Karen se duse în spate și o găsi pe Lauren copleșită sub greutatea cîtorva cărți groase. Lauren îi făcu semn cu capul către una din mesele din colț. Karen se grăbi să i se alăture.

— Crezi că ai găsit ceva ? întrebă ea, nerăbdătoare.

— Nu știu, dar dacă e ceva, aici trebuie să fie.

Cele două adolescente întinseră cărțile pe masă, în fața lor. Karen luă una dintre ele și o deschise la întîmplare. În fața ochilor lor apăru o fotografie : șase eli-

coptere în formație, zburînd planat deasupra junglei, pe fundalul unui cer cenușiu, mohorît. Gloanțele trasoare lăsau dîre roșii-gălbui în fotografie. Karen întoarse pagina și văzu altă fotografie, de această dată reprezentînd un polițist cu cască, ridicînd bastonul deasupra capului și lovind cu el un demonstrant. Karen se uită neclintită la poză cîteva clipe, uimită de privirea sălbatică din ochii polițistului. Demonstrantul era o femeie tînără, probabil nu cu mult mai mare decît ea. Împinse cartea spre sora ei, care dădu pagina mai departe, dezvăluind fotografia unei străzi în flăcări, ce se zărea în spatele unui soldat din Garda Națională ; apoi un student cu părul lung, ochelari de soare și o țigară în colțul gurii, așezat pe scaunul președintelui unei universități. Continuă să dea paginile, trecînd peste fotografii cu tancuri rusești în Cehoslovacia și atleți de la Olimpiadă cu capetele plecate și pumnii strînși în timpul intonării imnului național, peste fotografiile unor copii cu burțile umflate, care mureau de foame în Biafra, și ale unor lideri loviți mortal de gloanțe asasine.

După cîteva clipe, Lauren oftă.

— Știi, șopti ea, văd toate astea și pur și simplu nu înțeleg.

Karen nu-i răspunse. Apucă în mîini un tom mare, gros, de referință, intitulat *Anuar 1968*.

— Aici trebuie să fie, spuse ea, apoi aruncă o privire spre ceasul de perete. Nu avem prea mult timp, șopti ea. Ne așteaptă mama.

Lauren încuviință cu un gest al capului.

— Tu uită-te acolo. Trebuie să fie spre sfîrșitul anului. Eu am să mai verific, poate găsesc și niște poze.

O vreme, rămaseră amîndouă tăcute, căutînd pagină cu pagină. În cele din urmă, Karen încremeni și-i făcu surorii sale un semn cu cotul. Îi arătă un text cu litere mici. Lauren se aplecă și citi :

„Întreaga națiune a fost zguduită de feluritele demonstrații de mică amploare și acțiuni de nesupunere

civică. California a devenit un centru al «revoluționarilor» de profesie, mai ales în zona orașului San Francisco, unde au avut loc acte sporadice de violență. O bombă a explodat la birourile Băncii Americane din Berkeley. Un grup de persoane a pătruns cu forța în sediul centrului de recrutare din Sacramento, vărsînd sînge peste dosare. Au avut loc un număr crescînd de jafuri armate la sediile unor bănci, aceasta fiind, se pare, metoda preferată pentru a se obține bani lichizi în vederea acțiunilor ulterioare. O astfel de acțiune, desfășurată în Lodi, California, a avut drept urmare moartea a doi paznici și a trei radicaliști cînd, în timpul atacului, s-a deschis focul."

— Asta e tot ? întrebă Lauren.

— Vreau să știu mai multe, pufni Karen. Vreau să înțeleg ce făceau.

Sora ei aruncă o privire spre albumele deschise în fața lor. Era o fotografie neclară, cu un grup de studenți strînși unul într-altul, cu gurile deschise ca pentru a striga. În centrul fotografiei, un student făcea un gest violent și obscen în fața aparatului de fotografiat.

— Ce-i asta ? întrebă Karen.

Lauren citi notița explicativă de sub fotografie.

— Chicago. Convenția Partidului Democrat, spuse ea și oftă. Mă uit la pozele astea și mi se par scoase din cartea de istorie, ca și cum s-ar fi întîmplat acum un milion de ani.

Karen clătină din cap.

— Totul era o nebunie. Au înnebunit și ei o dată cu lumea. Asta e tot.

— Doar că încă nu s-au lecuit.

— Asta e valabil pentru multă lume, răspunse Karen. Numai că alții se ascund mai bine.

— Mă întreb, spuse Lauren pe un ton calm, dacă noi am fi crezut cu adevărat în ceva, vreau să zic, dacă am fi crezut *din tot sufletul* — oare am fi făcut la fel ?

Karen se pregăti să răspundă, apoi se opri. În acea clipă se auzi clopoțelul, iar fetele se grăbiră să ducă toate cărțile la loc pe rafturi și să plece spre casă, lăsînd acolo ultima întrebare, alături de pozele și cuvintele pe care le descoperiseră.

Puțin înainte de ora trei după-amiază, Duncan își sună secretara și-i spuse :

— Doris ? Mă duc pînă la farmacie să iau ceva. Ai grijă de toate pe aici pînă mă întorc, te rog.

— Ah, domnule Richards, de ce nu vă duceți acasă ? Ne putem descurca...

Duncan o întrerupse.

— Ei, cred că așa am să fac, dar mai am cîteva lucruri de rezolvat. Am să te anunț după ce mă întorc.

Închise telefonul și își luă pardesiul din cuier. Se îmbrăcă și se întrebă dacă tensiunea sau frica erau de vină pentru căldura pe care o simțea. Hotărî că amîndouă și nu se mai gîndi la asta. Își luă servieta pe care o golise deja și se îndreptă spre ușă.

Mai întîi își mută mașina din locul special marcat, într-o parcare publică aflată la cîteva blocuri mai încolo. Era un garaj închis, doar în parte plin. Duncan trecu de primul loc gol și se îndreptă spre un alt nivel, unde mai erau parcate numai vreo două-trei mașini. Își lăsă mașina în locul cel mai întunecat pe care îl găsi.

Coborînd în stradă cu liftul, descoperi pe jos un muc de țigară. Îl ridică cu grijă și-l puse într-un plic, în buzunarul de la haină.

După aceea se opri în fața unui salon de coafură și frizerie, preferat mai ales de studenți. Recepționera îl privi și zîmbi.

— Cu ce vă pot ajuta ? îl întrebă ea.

El trase adînc aer în piept și zîmbi.

— Aș dori să-mi vopsesc părul în șuvițe.

Femeia rămase surprinsă pentru o clipă.

— Da ? De acord, spuse ea, vă putem...

Apoi observă zîmbetul lui Duncan și spuse :

— Ei, haideți, ați glumit, nu ?

— Poate altă dată, spuse Duncan. De fapt, am venit doar după un șampon pe care îl folosesc fetele mele. Problema este că nu-mi amintesc cum se numește...

— Redken ? Natural Wave ? Un produs fără aminoacizi ? Ce fel de păr au ?

— Un produs într-o sticlă roșu cu alb.

— Ca acesta ?

— Ăăă, poate.

Tînăra îi zîmbi.

— Ce-ar fi să vă uitați în spate, la spălat, unde se folosesc șampoanele ? Poate îl descoperiți.

Arătă spre partea din spate a salonului. Duncan încuviință cu un gest al capului. Cu mîna în buzunar, apucă cheile de la mașină, așteptînd momentul potrivit. Porni spre sala de spălare și, îndată ce descoperi ceea ce căuta, scoase cheile și le dădu drumul pe jos. Se aplecă, grijuliu, să le ridice și, în același timp, apucă niște șuvițe de păr proaspăt tăiat. Puse cheile și părul în buzunar, se întoarse, aruncă o privire spre raftul cu șampoane și apoi se întoarse la recepție.

— Cred că este cel de acolo, spuse el.

— Excelent, îi spuse femeia și îl puse într-o pungă. Costă doisprezece dolari.

— Pentru două sute cincizeci de grame ? protestă Duncan șocat.

— De fapt, sînt numai o sută și optzeci.

— Mi-am greșit cariera, spuse el. Trebuia să mă apuc de comerț cu produse capilare.

Femeia începu să rîdă și îi luă banii. Îi făcu semn cu mîna la plecare.

Ajuns în stradă, nevăzut de nimeni, luă firele de păr și le puse în plic, alături de mucul de țigară. Apoi porni spre farmacia din colț, de unde cumpără două perechi de

mănuși chirurgicale, niște pungi de plastic pentru gunoi, niște benzi late de cauciuc și cîteva medicamente pentru răceală.

Nu-i trebui mult ca să găsească un taxi care îl duse la cel mai apropiat magazin universal. Plăti cursa și păși repede înăuntru, verificîndu-și ceasul, ca să se asigure că nu stătea prea mult departe de bancă. Magazinul era mai vechi, într-o clădire închisă, care se întindea pe cîteva hectare din ceea ce Duncan își amintea că fusese un teren arabil. Odată, aici fusese o zonă verde, frumoasă, unde păștеau vite și cai și unde lanurile de porumb se ridicau la lumina soarelui cald. Acum, însă, era profitabil. Cu optsprezece ani înainte, această constatare l-ar fi întristat și se simți rușinat fiindcă acum nu mai simțea același lucru. Banca asigurase împrumutul pentru cumpărarea terenului și ajutase la finanțarea construcției. Pentru ei, aceasta fusese una dintre problemele majore. Duncan își petrecuse destule nopți trecînd cu mașina pe lîngă șantier, verificînd numărul de mașini aflate în lotul de parcare. În concedii se plimbase pe coridoare, numărînd cumpărătorii și permițîndu-și un sentiment de ușurare cînd aglomerația era atît de mare, încît abia putea să treacă.

Intră grăbit pe una din ușile laterale și ajunse în secția de vînzare a echipamentelor sportive. Găsi un vînzător, îmbrăcat cu un tricou de arbitru, și-i făcu semn.

— Aș avea nevoie de o pereche de pantofi de sport înalți, pentru nepotul meu, spuse el.

— Ce măsură ?

— Patruzeci și trei, calapod D.

— Cam cît vreți să cheltuiți ?

— Treizeci de dolari e bine ?

Angajatul clătină din cap.

— La prețul ăsta, numai de pînză. Se încing pe picioare. Talpa nu e suficient de rezistentă.

— Patruzeci ?

— Avem ceva de piele, la preț redus, cu cincizeci.

— Dumnezeule ! Cînd făceam eu sport, costau în jur de zece.

— Cînd a fost asta ? întrebă omul.

— În preistorie. Pe vremea dinozaurilor.

Tînărul rîse și se duse după pantofi. Or să fie buni, își zise Duncan. Sînt cu un număr mai mici decît port de obicei. O să fie bine.

Duncan plăti cu bani gheață și mai adăugă un trening gri la cumpărăturile sale.

Cîțiva pași mai încolo, la raionul de îmbrăcăminte, cumpără un pulover tricotat, albastru cu roșu. Era unul ieftin, din fire acrilice cu poliester, genul preferat de studenți, pentru a-l purta pînă la destrămare — ceea ce se întîmpla foarte repede — urmînd ca abia după cîtva timp să-și cumpere altul, exact la fel. Ca și pînă atunci, plăti cu bani gheață.

Se îndreptă spre un alt raion unde, pe un perete întreg, erau expuse echipamente electrice și auto. De acolo cumpără cîteva cleme și fire electrice, bandă izolatoare, un set de șurubelnițe și un ciocan micuț. Va fi întuneric în bancă, reflectă el și adăugă și o lanternă, cu tot cu baterii. Afară, se opri o clipă, privind trecerea oamenilor pe lîngă el, gîndindu-se cît era de anonim, cît de ușor era să-ți pierzi identitatea în acel loc. Oricît de bine ar fi fost luminat, toți erau invizibili. Se îndreptă spre ieșirea laterală.

Ajuns în stradă, rupse toate etichetele articolelor de îmbrăcăminte și le aruncă la gunoi, apoi puse totul în servietă, fiind nevoit să o forțeze puțin pentru a o închide. Își ridică privirea spre cer. Tenta cenușie dispărea încet, înlocuită de întunericul nopții. Se întunecă foarte repede, își spuse el. De parcă lumina n-ar mai fi atît de puternică pentru a învinge seara. Trase aer în piept și expiră încet. Își zări aburul respirației. E timpul să pornesc, își zise. Simțea mușchii contractîndu-se în jurul inimii, strîngîndu-i stomacul și, timp de o clipă, i se muiară genunchii. Rămase pe loc, lăsînd aerul rece să-i lovească trupul. Se simțea ca un alergător de sprint, ghemuit la linia de start,

aplecat la pămînt, așteptînd să pornească, la auzul pistolului de start. Ridică brațul în aer, formînd din degete un pistol. „Bang", șopti el.

Apoi își trase haina mai bine pe trup și făcu semn altui taxi, pentru a-l aduce înapoi în centrul orașului.

De data asta, Ramon Gutierrez nu simțea frigul pătrunzător al după-amiezii tîrzii. Era total preocupat de așteptarea gemenelor, care aveau să-și facă apariția în parcarea școlii. Totuși, își ținea gulerul hainei ridicat și pălăria pe ochi, privind anonim de pe o stradă alăturată cum studenții urcau în tot felul de mașini tinerești și porneau în trombă pe macadamul negru din parcarea liceului. Nu era cu mult diferit de liceul lui din sudul cartierului Bronx, doar că elevii de acolo se îndreptau spre autobuz sau spre metrou, în loc de mașini sport și motociclete. Fuseseră vremuri nebunești, periculoase, cînd bandele porneau la lucru sau stabileau întîlniri pentru sfîrșitul săptămînii. Acum el nu mai depindea de nimeni și își stabilea singur ce avea de făcut. Numai că nimeni altcineva nu știa asta.

De multe zile nu se mai bucurase așa.

Olivia îi dăduse ordinul într-un moment de furie, după încercarea lui Tommy de a evada. Ramon îl revăzu în minte, ghemuit cu genunchii la gură, pe dușumeaua podului. Nu văzuse niciodată un copil murind și se întrebă dacă așa arăta. Fie ce-o fi, își zise el. Important e să punem mîna pe bani. Bunicul opusese și el rezistență, mai mult din cauza panicii și a șocului, pînă cînd îl domolise Olivia. La strigătele de protest ale bunicului, ea trăsese iarăși piedica unui revolver și îl lipise de tîmpla judecătorului. Ramon își amintea ce-i spusese: „Nu mă ispiti, domnule judecător. Nu-mi forța mîna, pentru că nu voi ezita." După ce prizonierii fuseseră din nou închiși, furia ei explodase necontrolat, zgîlțîind din temelii casa veche. Ramon fusese zguduit. Acum, așezat la volanul mașinii, o revedea în minte, desfigurată de furie, înjurîndu-l pe Bill

Lewis în gura mare. Lewis stătea nemișcat, cu coada între picioare, ascultînd fără să rostească vreo vorbă.

Păi, putea să-i fie rușine, își spuse Ramon. Aproape că stricase totul. După atîtea planuri și pregătiri și după ce greul trecuse. Cristoase !

O clipă, se temuse că Olivia îl va împușca pe Bill, apoi se gîndise că-i va împușca și pe ostatici. Se plimba încolo și încoace prin cameră, fluturînd pistolul, cu tot trupul tremurînd de furie. Ceea ce-l surprinsese fusese că Olivia părea să considere încercarea de evadare a băiatului drept o insultă personală, ca și cum i-ar fi făcut ei un rău și nu ar fi încercat să facă ceva pentru sine.

Asta îl încurca pe Ramon. Dacă aș fi prins, își spuse, aș face la fel. Cel puțin aș încerca. Își aminti cum se străduise că coboare pe o conductă de drenaj de la centrul de reeducare, numai că alunecase, își sucise piciorul și fusese prins în timp ce încerca, șchiopătînd, să-și cucerească libertatea.

Fără voia lui, trebuia să recunoască faptul că simțea un soi de respect pentru copil. Ura momentele din copilăria sa cînd cei mari îi făcuseră rău și cînd nu ripostase niciodată, nu fugise niciodată, nu se bătuse niciodată.

Se întrerupse brusc din gîndurile sale. Gemenele ieșeau cu mașina în stradă.

Își aminti ordinul Oliviei, după ce furia i se mai potolise oarecum : „Du-te să le faci gemenelor o vizită. Megan e la lucru. Casa e goală. Dă-le un motiv de spaimă. Chinuiește-le puțin."

Cum ? întrebase el.

La naiba, te privește cum ! îl apostrofase ea.

Amintirea nemulțumirii de moment, pe care i-o crease vederea frînghiei cu care fuseseră legate mîinile subțirele ale copilului captiv, se risipi. Schimbă viteza și acceleră.

Karen și Lauren nu observară limuzina ultimul tip care trecu pe lîngă ele pe Pleasant Street și nici privirile iuți, lacome, pe care șoferul le arunca în direcția lor.

Tocmai erau pe punctul de a se certa.

— Eu tot sînt de părere că ar trebui să facem ceva, insistă Lauren, în vreme ce sora sa clătina din cap.

— Păi, facem. Facem ce ne-au spus ei.

— Nu știu dacă e suficient.

— N-avem de unde ști, nu ?

— Nu, și asta mă îngrijorează. Nu-mi vine să cred că poți sta așa, fără să vrei să faci ceva.

— Păi, sigur că nu vreau să fac nimic ce ar putea înrăutăți lucrurile.

— Dar nu știi asta ! insistă Lauren. N-ai cum să știi dacă ceea ce fac ei e bine. Și, oricum, ce știu mama și tata despre cum să se poarte cu tipii ăștia ? Ar putea fi total pe dos.

— Da, dar ar putea fi și bine, răspunse Karen, revenind cu ușurință la stilul său practic.

— Nu pot să sufăr cînd vorbești așa. Faci pe matura fără să fie cazul.

— Și tu ce vrei să faci ?

Lauren nu răspunse.

— Mi se pare o nebunie, spuse ea, după o ezitare de un moment.

— Prin urmare, e important să nu facem vreo nebunie.

— Îți amintești cînd l-a observat Jimmy Harris pe tipul acela care spărgea mașinile din parcarea de lîngă liceu ? Îți amintești ce a făcut ? I-a luat permisul și a chemat poliția imediat.

— Nu-mi vine să cred ce aud. Ieri am zis eu să chemăm poliția și te-ai opus.

— Ba nu !

— Ba da !

— Ai dreptate, spuse Lauren dînd din cap. Bine. Am să tac. Dar tare aș vrea să facem ceva. Mi-e dor de Tommy, adăugă ea, oftînd.

— Și mie.

— Nu, vreau să zic altfel decît ar fi normal. Azi dimineață m-am trezit și nu-mi venea să cred că pungașul acela mic nu ne-a luat-o înainte la baie.

Karen izbucni în rîs.

— Fără să mai uite tubul de pastă de dinți deschis.

— Și să-mi lase chiloții și șosetele pe podea.

Karen clătină din cap.

— Trebuie să fim convinse că se va întoarce. Mîine. Așa a spus tata.

— Și tu crezi ?

— Nu se pune problema să cred sau să nu cred. Aștept.

— Mie mi-a venit să plîng toată ziua.

— Și mie la fel, exceptînd cîteva momente cînd totul părea normal și mi-am dat seama că uitasem ; pe urmă, brusc, mi-am amintit.

— Am văzut că iar ai vorbit cu Willi.

— Vrea să ne întîlnim.

— Ce i-ai spus ?

— Să mă sune săptămîna viitoare.

Lauren zîmbi.

— E un tip grozav.

— Mda, răspunse sora ei chicotind. Îmi place.

— Și e un tip sexy. Am auzit că între el și Lucinda Smithson a fost o treabă serioasă anul trecut.

— Am auzit și eu. Dar nu mă deranjează. Dar ce zici de Teddy Leonard, ia spune ? Vara trecută s-a dus la Paris cu alți colegi și am auzit că au intrat într-un bordel adevărat.

— Asta n-o mai cred.

— Probabil că le-a fost frică, rîse Karen.

Amîndouă gemenele zîmbiră.

— Știi de ce îmi place Teddy ? întrebă Lauren, după care continuă, fără să mai aștepte răspunsul surorii sale. Pentru că, atunci cînd a venit la noi, a avut răbdare să se joace și cu Tommy puțin. Uneori mă îngrijorează faptul că

Tommy nu are posibilitatea să vadă cum se poartă băieții mai mari. Ne vede numai pe noi. Îți amintești, Teddy l-a luat la plimbare și s-au dus să joace fotbal o jumătate de oră. Tommy a fost fericit. Ți-am povestit vreodată ce mi-a spus în seara aceea, mai tîrziu ? M-am dus să-i duc un pahar cu apă, chiar după ce stinsese lumina, și mi-a spus : „Lauren, îmi place tipul ăsta. Poți să te măriți cu el dacă vrei." Îți vine să crezi ?

Karen rîse zgomotos, acoperind chicotele surorii sale. Dar după cîteva clipe veselia lor se risipi, zburînd pe fereastra deschisă. O atmosferă înghețată și tensionată îi luă locul.

— Dacă oamenii aceia îi vor face un rău cît de mic... începu Karen.

— O să-i omorîm, completă sora ei.

Nici una nu se gîndi, nici măcar o clipă, cum ar fi putut duce la îndeplinire această amenințare.

Își continuară drumul într-o tăcere grea.

Cînd mașina dădu colțul și intră pe strada lor, Karen spuse :

— Nu-mi vine să cred — mama încă n-a sosit.

— Crezi că... începu Karen, dar sora ei o întrerupse :

— Nu, probabil că e pe drum.

Karen parcă pe aleea din fața casei, dar nici una dintre ele nu coborî din mașină. Se uitau stingherite spre casa cufundată în întuneric.

— Ce bine era dacă tata monta sistemul automat de iluminare, se plînse Karen.

— Nu m-am gîndit niciodată că această casă mi-ar putea da fiori de spaimă, rosti Lauren încet.

— Potolește-te ! i-o trînti Karen. Nu înrăutăți și mai mult lucrurile. Nu pot să te sufăr cînd te apucă stările astea de deprimare și de teamă, parcă ai fi nu știu ce floare delicată. Hai, să mergem.

Trînti portiera mașinii în urma ei, iar Lauren abia reuși să se țină pe picioare, alergînd în urma ei. Karen

bägă cheia în broască și deschise ușa. Intră în casă și aprinse lumina, risipind atmosfera întunecată din interiorul casei. Amîndouă își puseră hainele pe umeraș și le așezară în debara. Karen se întoarse spre sora și spuse :

— Vezi ? N-a fost nici o scofală. Hai să facem un ceai și s-o așteptăm pe mama. Trebuie să apară dintr-o clipă în alta.

Laren dădu din cap, dar ezită.

Karen își privi sora care, nemișcată, ciulise urechea.

— Ce s-a întîmplat ? șopti ea.

— Nu știu, spuse Lauren.

— Dacă faci glume cu mine...

— Ssst !

— Ba n-am să tac deloc ! spuse Karen. Vrei să mă sperii. N-o să ne lăsăm păcălite de imaginație.

Laura ignoră ieșirea surorii sale și îi spuse :

— De ce e așa de frig aici ?

— De unde naiba vrei să știu ? răspunse Karen repede. Probabil că ai noștri au închis termostatul cînd au plecat de dimineață.

— Nu simți răcoarea ? Parcă ar fi o fereastră deschisă.

Karen se pregăti să-i răspundă, dar se opri.

— Poate că ar trebui să așteptăm afară, spuse ea brusc.

— Eu cred că ar trebui să aruncăm o privire.

Karen își privi sora.

— Se presupune că eu sînt cea cu mai mult simț practic, șopti ea. Cred că ar trebui să ieșim naibii de-aici.

— Încă nu.

Lauren făcu cîțiva pași spre salon. Sora ei o urmă.

— Vezi ceva ?

— Nu, dar simt cum intră aerul rece.

— Și eu la fel.

— Ce facem ?

— Mergem mai departe.

— Unde ?

— În bucătărie.

Umblînd cu grijă, se îndreptară spre partea din spate a casei.

— Ține-mă de mînă, spuse Laura brusc și sora ei o apucă de încheietura mîinii.

— Auzi ceva ?

— Nu.

Cu gesturi prudente, intrară în bucătărie.

— Vezi ceva ? întrebă Karen.

— Nu. Dar e un frig cumplit...

Dintr-o dată, Karen simți să se sufoce.

— Ah, Dumnezeule !

Luată prin surprindere, Lauren tresări.

— Unde ?

— Uită-te acolo !

Karen arăta cu degetul spre celălalt colț al camerei, unde afla o cămară micuță. Lauren privi într-acolo și rămase, la rîndul său, fără glas.

Nemișcate, se holbau amîndouă la nișa micuță. O latură a ferestrei fusese ridicată și o bucată de geam, spart din afară, își risipise cioburile pe podea sub forța loviturii. Jaluzeaua fusese ruptă și bucățile căzuseră pe linoleum.

— Trebuie să ieșim de aici, spuse Lauren.

— Nu. Trebuie să verificăm toată casa.

— Crezi că...

— Nu știu.

— Păi, ar putea fi...

— Nu știu !

Karen se îndreptă în vîrful picioarelor spre sertarul de lîngă chiuvetă și scoase de acolo un satîr pentru carne. I-l dădu surorii ei, iar ea luă un făcăleț.

— Haide, spuse apoi. Să verificăm și sus.

Se strecurară prin casă, urcînd fără zgomot scările. De două ori se opriră să ciulească urechea, apoi își continuară drumul, ținîndu-se de mînă și cu „armele“

pregătite. În capul scărilor, se opriră să arunce o privire în dormitorul părinților lor.

— Mie mi se pare în regulă, spuse Lauren, simțindu-se deja mai încrezătoare. Precis că, oricine a fost, s-a speriat cînd am sosit cu mașina.

— Ssst ! spuse Karen, reinstaurînd parțial teama. Să verificăm camera lui Tommy. Poate că au venit să ia ceva pentru el.

Se îndreptară în tăcere spre ușa de la camera fratelui lor.

— De unde putem ști dacă lipsește ceva ? spuse Karen. Uită-te la toate lucrurile astea !

Merseră mai departe, spre camera lor, de-a lungul culoarului. Ușa era întredeschisă și Lauren o împinse cu piciorul.

— Ah, nu se poate ! strigă ea.

Karen sări în spate, apoi făcu un pas înainte, spre sora ei, reușind să arunce o privire prin cameră.

— Ah, nu se poate, rosti ea, ca un ecou.

Camera era răsturnată cu fundul în sus ; haine și așternuturi erau aruncate peste tot. Sertarele fuseseră desfăcute. Cărțile erau aruncate pe jos. Bibelourile și alte mărunțișuri fuseseră sparte.

Lauren, palidă, începu să plîngă. Mîinile lui Karen tremurau.

— Ne-au făcut-o ! spuse ea.

— De ce ?

— Nu știu.

— Dar...

— Nu știu.

Karen simțea și ea că-i dau lacrimile. Se îndreptă spre grămada de haine și ridică un obiect de deasupra. Era o pereche de chiloți.

— Vai, nu... gemu ea.

— Ce este ? întrebă Laura.

— Uită-te și tu, spuse ea și lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

Ridică chiloții în aer. Fuseseră despicați și tăiați fîșii cu cuțitul.

Lauren duse mîna la gură.

— Cred că mi face rău, spuse ea.

În acea clipă, amîndouă auziră un zgomot. Ceva neclar, dar neobișnuit. Nu știau dacă venea de la distanță sau de la doi pași, dacă nu era nimic sau dacă reprezenta un pericol. Era doar un zgomot, dar se simțiră cuprinse de groază, teama din ochii lor fiind înlocuită cu ceva necunoscut și, în imaginația lor, îngrozitor.

— Sînt aici ! spuse Lauren.

Se uitară una la alta.

— Să fugim !

Amîndouă se întoarseră și o luară la goană pe scări, uitînd de orice precauție, dorind doar să iasă în întunericul din ce în ce mai adînc. Lauren se împiedică pe ultima treaptă și fu gata să cadă, dar sora ei o prinse și o împinse înainte. Amîndouă gîfîiau de efort. Karen ajunse prima la ușa de la intrare, trase de clanță și o deschise larg.

Afară era Megan.

Amîndouă fetele țipară, dar frica se transformă în ușurare cînd o recunoscură.

Megan, șocată, întinse brațele și le apucă pe fete, trăgîndu-le spre ea. Își scăpă cheile, servieta, haina și le trase mai departe de ușă.

— Ce este ? strigă ea. Ce s-a întîmplat ?

— E cineva acolo !

— Ne-au distrus camera !

— Au intrat cu forța !

Timp de cîteva clipe, rămaseră toate trei acolo, strînse una într-alta. Megan încercă să le liniștească, aruncînd cîte o privire peste ele, în casă. După ce fetele se opriră din smiorcăit și respirația le reveni la normal, Megan le spuse :

— În regulă. Arătați-mi.

— Nu vreau să mă mai întorc acolo, spuse Lauren.

— Am auzit ceva, insistă Karen.

— Nu, răspunse Megan. E casa noastră. Haideți.

Cu fetele după ea, intră în vestibulul de la intrare. Ridică satîrul și făcălețul de unde fuseseră abandonate de fete, în goana lor spre ieșire.

— În regulă, repetă ea. Acum, ce ați văzut și unde ?

— A început de acolo, din spate, spuse Lauren, arătînd spre bucătărie. Am găsit fereastra deschisă...

Începu să țipe.

Megan sări în sus, iar Karen țipă și ea.

Lauren făcu un pas înapoi, apucînd-o pe maică-sa de mînă. Megan avu timp să vadă figura unui bărbat rînjind, privindu-le prin fereastra din spate a bucătăriei. Apoi, la fel de brusc precum apăruse, apariția se făcu nevăzută. Megan se simți copleșită de frustrare, furie și dorința de a le proteja și, aproape strigînd, se repezi în bucătărie, cu cuțitul deasupra capului.

Fetele o urmară, atît de surprinse de asaltul mamei lor, încît uitară de propriile lacrimi și țipete.

Megan își simțea inima bătîndu-i să-i spargă pieptul și capul vîjîind.

Se uită pe fereastră, dar nu văzu nimic.

Își simțea mușchii stomacului încordați, în tensiune. Afară, noaptea stăpînea totul, oferind un camuflaj perfect. Pentru moment, s-a terminat, își zise ea. Apoi își dădu seama cît de mult greșea : abia începuse.

Le trase pe fete lîngă ea și se pregăti pentru o lungă așteptare, pînă la revenirea acasă a soțului ei.

Puțin înainte de șase după-amiază, cu o oră înainte ca banca să se închidă pentru weekend, Duncan se afla în biroul său, pregătindu-se sufletește. Trăsese draperiile în dreptul ferestrelor, pentru ca nimeni din birourile conducerii să nu poată vedea ce se întîmplă înăuntru ; nu era tipic

pentru el, dar nici ceva neobișnuit. Era îmbrăcat cu pardesiul și își pusese pălăria pe cap. Servieta era închisă, aparent plină de documente și note scrise, în realitate îndesată cu obiectele cumpărate mai devreme în acea zi. Pe ușa deschisă, văzu vreo zece persoane așezate la coadă la ghișeele casierilor rămași. Un director adjunct trecu pe culoar, ducînd un teanc de hîrtii spre depozit. Dinspre centrul băncii răzbăteau murmure firești pentru un sfîrșit de săptămînă plin : erau cei care aveau nevoie de bani lichizi sau care își primeau plata în zilele de vineri și încercau să-i depună în cont. Era întotdeauna mult de lucru pentru funcționarii de serviciu ; puțină confuzie, oarecare grabă, căci se lucra repede, pentru ca oamenii să poată ajunge la timp acasă. În astfel de momente, era simplu să te strecori. Singurul paznic de serviciu era un bărbat mai în vîrstă, care avea misiunea de a cupla sistemul de alarmă după plecarea tuturor funcționarilor.

Duncan observă că secretara sa se pregătea de plecare. Așteptă exact cît era necesar pentru ca femeia să-și facă ordine pe birou și apoi o sună prin intercom.

— Doris ? Mai ești aici ?

— Tocmai mă pregăteam să plec.

— Și eu la fel. Mai poți face ceva pentru mine ?

— Sigur.

Luînd un formular de cerere pentru un împrumut, se ridică de la birou și se întîlni cu secretara în ușă. Se întrebă dacă-i tremurau mîinile și dacă vocea sa trăda un cît de mic semn de nesiguranță. Simțea cum îi asudă palmele. O să observe, își spuse Duncan, cuprins de panică. O să-mi recunoască frica.

Închise ochii, expiră încet și începu :

— Doris, cred că asta ar trebui să intre în lucru luni dis-de-dimineață, poți să să-mi faci șase cópii ale primei pagini ? Nu trebuie să le și distribui, doar să fie pregătite, ca să ne ocupăm de ele luni la prima oră.

— Sigur, domnule Richards. Mai e ceva ?

El îi dădu hîrtiile și, în timp ce vorbea, se întoarse spre biroul său.

— Nu, nu cred. Sper din inimă să scap de nenorocita asta de răceală în weekend. Uneori mă îngrijorează că aș putea să-mi petrec toată iarna, din octombrie pînă în martie, strănutînd și fornăind...

Își închise nasturii pardesiului și luă servieta în mînă. Aruncă o privire în jur, ca orice om gata de plecare.

— Ar trebui să vă îngrijiți.

El se chinui să zîmbească și chicoti.

— Poate că Megan va cîștiga destui bani din vînzări de imobile, ca să ne putem permite să ne mutăm în Bahamas sau în altă parte. Așa m-aș putea apuca și eu de operațiuni bancare din acelea mai puțin legale, într-un loc însorit și profitabil. Ce zici de asta, Doris ? Ai vrea să vii cu noi ?

Secretara îi zîmbi cu subînțeles.

— Prognoza meteo spune că, la noapte, temperatura va scădea sub zero grade, cu șanse de brumă. Cred că m-aș putea lăsa ispitită, cu condiția să-mi pot aduce și pisicile.

Duncan rîse din nou, rămînînd în pragul ușii, lîngă secretară. Închise pe jumătate ușa biroului și, cu gesturi largi, se căută de chei pe sub pardesiu. Cînd le descoperi, se întoarse spre Doris.

— Poți pleca imediat după ce faci copiile acelea. Îți sînt îndatorat.

— În regulă, spuse ea. Ne vedem luni.

— Ia te uită, am uitat lampa de birou aprinsă. Mă duc s-o sting. Ne vedem luni.

Privi în urma femeii, care se întoarse și, trecînd prin sala mare, se îndreptă spre încăperea unde se aflau copiatoarele. Duncan aruncă o privire scurtă împrejur, să se asigure că nu-l urmărește nimeni și, inspirînd adînc, se strecură înapoi în birou. Închise ușa fără zgomot și o încuie. Apoi se îndreptă spre biroul său, stinse lampa și rămase o clipă așa, pe întuneric, reflectînd. Își va aminti că m-a văzut în ușă, cu pardesiul și pălăria, în drum spre ieșire.

Paznicul va trece prin zona administrativă, verificînd fiecare ușă înainte de a arma detectorul. Apoi, grăbit, va ieși pe ușa principală, o va încuia de două ori și va pune în funcțiune sistemul de pază exterior. La plecare, nici măcar nu va privi clădirea, pentru că va ști că e în siguranță. Chiar dacă va reuși cineva să treacă de sistemul de afară, tot nu ar dispune decît de o jumătate de minut pentru a-l localiza și decupla pe cel din interior. Puține șanse.

Dar nimeni nu bănuia că se putea acționa și invers.

Simți cîteva picături de sudoare pe frunte.

O să meargă. Știu precis.

Își scoase haina și pălăria și le aruncă într-un colț. Apoi se lăsă în genunchi și se ghemui în spațiul de sub birou. Se lăsă în jos cît de mult putu, ținînd servieta pe genunchi. Pe cadranul iluminat al ceasului de mînă văzu că abia trecuse de ora șase și se puse pe așteptat. Se gîndi ce ironie era, să se ascundă în propriul său birou : dar m-am ascuns aici timp de optsprezece ani.

Clătină din cap și se strădui să se gîndească fie la ceea ce se pregătea să facă, fie la fiul său. Asta îi dădu puteri, îi limpezi gîndurile și, cînd simți că, după vreo treizeci de minute, încep să-i amorțească picioarele, nu avu decît o simplă durere și nici urmă de vină.

Încercă să-și găsească altceva de făcut și începu să tragă cu urechea la ultimele minute de activitate în bancă, dar nu reuși să audă nimic. Se temea să se miște ; nu știa dacă paznicul avea să deschidă ușa biroului său și apoi să o încuie la loc, sau dacă va încerca doar clanța. Presupuse că asta depindea de posibilitatea ca acasă să-l aștepte o cină caldă. Se mai temea și că vreo persoană din afară ar putea surprinde o mișcare cît de mică, privind dinspre parcare spre biroul cufundat în întuneric. Încercă să-și frece picioarele, apoi se concentră, ca să-și relaxeze mușchii. Simți un junghi de durere care apoi dispăru puțin cîte puțin. Își privi ceasul și încercă să-și imagineze ce se întîmpla afară. Probabil că ultimii clienți plecau și casierii rămași făceau casa, după ce treceau cifrele în calculator. După ce terminau, casierul-șef închidea sistemul

de computere. Apoi directorul-adjunct reverifica închizătorile seifului. Totul se făcea în grabă ; nimănui nu-i convenea să fie de serviciu vineri seara. La ora asta îi apuca nerăbdarea, ca și cum, dintr-un capriciu, începutul weekend-ului trebuia amînat. Paznicul avea să supravegheze toate astea și apoi, făcîndu-le tuturor vînt afară, avea să-și înceapă verificarea finală.

Duncan se întrebă ce-l mai reținea. Apoi înlemni. Auzi cum cineva pune mîna pe clanța ușii. Paznicul trase de ea, să verifice dacă e închisă, zgîlțîind-o.

Nu intra, se rugă Duncan. Nu intra.

Își ținu respirația și încercă să-și domolească tremurul picioarelor. Îi trecu prin minte că inima îi bate atît de tare, încît, depășind izolarea fonică, sunetul se reverberează în întreaga banca, aducîndu-l pe paznic la el.

Ușa nu se mai mișcă și Duncan îndrăzni din nou să respire.

Acum e în regulă, poți controla ușa următoare. Apoi biroul bătrînului Phillips.

Așteptă, lăsînd timpul să treacă în voie, învăluindu-l. Așa trebuie să fie și cînd te îneci, își spuse el.

Parcă-l vedea pe paznic, stînd în mijlocul băncii și rotindu-și privirile de jur împrejur. Pe urmă avea să se îndrepte spre peretele unde se afla sistemul de alarmă din interior.

În imaginație, Duncan îl vedea formînd codul de șapte cifre pe tastatură.

Acum grăbește-te ! rosti Duncan, ca pentru sine. Mai ai doar treizeci de secunde ca să ajungi la primul rînd de ușI și afară, în zona caselor automate.

Lumina se stingea automat la armarea sistemului. Un întrerupător principal le aprindea din nou la șapte dimineața.

Duncan așteptă. Încuie ușa. Verifică. Bine. Acum du-te afară să armezi sistemul de alarmă din perimetrul exterior.

Își privi ceasul. Șapte și douăzeci.

Așteaptă, își spuse. Mai așteaptă.

Încercă să nu se gîndească la nimic timp de zece minute.

Cred că acum e gata, își zise el. Precis că paznicul și-a luat mașina și a plecat. Sînt singur aici, înăuntru. Acum mă pot mișca.

Dar n-o făcu. Așteptă încă zece minute.

Se simți cuprins de un calm nefiresc. O clipă, se întrebă dacă va fi în stare să se miște, acum cînd era convins că rămăsese singur. Încercă să comande picioarelor să se întindă și să-l scoată din ascunzătoare, dar ele nu-l ascultară. Îi venea să rîdă. Așa or să mă găsească luni dimineață, își zise el. Incapabil să mă mișc ori să dau vreo explicație rezonabilă.

Cu mișcări lente, reuși să iasă de sub birou și apoi, în patru labe, se apropie de fereastra a cărei draperie o trăsese mai devreme. O dădu deoparte cu grijă, uitîndu-se afară, ca un adolescent care își spionează sora în baie.

Banca era pustie și învăluită în întuneric.

Se uită în colțurile sălii, acolo unde ochii electronici acopereau zona ghișeelor, iar razele infraroșii detectau orice mișcare. Camerele video nu erau o problemă, știa asta. Funcționau pe același sistem cu lumina electronică. Noaptea erau decuplate. Dar detectoarele erau o altă chestiune. Ele sînt dușmanii mei, își spuse Duncan, respirînd adînc. Nu acoperă decît zona principală. Dar sînt formidabile. Știa că sînt echipate cu senzori, în așa fel încît alarma se declanșa la cea mai mică atingere. Singurul mod de a le păcăli era să le închidă. Se tîrî înapoi la biroul său, își scoase pantofii și costumul, schimbîndu-le cu treningul din servietă. Pentru aderență la podea, rămase în picioarele goale. Se întoarse pe spate și își întinse picioarele, încercînd să scape de înțepeneală și de crampele musculare. Mușchii trebuie să funcționeze. Trebuie să fie cuminți și să facă ce li se spune.

Mulțumit că amorțeala îi trecuse în mare parte, se tîrî înapoi pînă la ușă.

Acolo se opri, permițîndu-și să treacă printr-un ultim val de spaimă, tensiune și disperare. Apoi își făcu curaj și

își zise : asta e singura cale. Nu te mai gîndi la nimic. Acționează.

Trase zăvorul.

Pe locuri, își spuse în gînd.

Fii gata.

Start !

Duncan deschise ușa biroului și începu să alerge pe podea, făcînd un zgomot ușor. Începu să numere în gînd : unu — o mie, doi — o mie, trei — o mie, patru — o mie. Lumina albastru-cenușie a becurilor de afară crea în interiorul băncii o atmosferă sinistră, ca de pe altă lume. Trecînd pe lîngă un birou, se lovi cu șoldul de un colț și, chinuit de durere, se clătină. Încercă să se redreseze și, grăbit, își continuă drumul spre perete ; cincisprezece — o mie, șaisprezece — o mie, șaptesprezece — o mie. Se ghemui lîngă tastatura electronică. Întinse mîna, dar se opri brusc înainte de a o atinge : să nu greșesc, să nu greșesc. Trase aer în piept, douăzeci și trei — o mie, douăzeci și patru. Abia distingea tastatura în lumina neclară și realiză că uitase lanterna în birou. Nu avu timp nici măcar să-și adreseze o înjurătură. În sinea lui, urlă : Hai odată ! după care apăsă pe numerele de cod.

Timp de o clipă teribilă, se gîndi că era posibil să fi greșit.

Închise ochii și se rezemă de perete, mușcîndu-și buzele și așteptînd declanșarea alarmei. Trecu un minut, poate două, înainte ca Duncan să constate că nu se întîmplase nimic. Se ridică ametit și se întoarse în birou. Se lăsă greoi pe scaun și încercă să se liniștească. Își spuse, pe un ton imperativ : Concentrează-te ! Se simți mai bine. Nu te gîndi ce înseamnă asta. Nu te gîndi decît la modul cum să furi banii. Își blocă orice alt gînd. Urmează-ți planul, se îndemnă. Urmează-ți planul.

În regulă, își spuse. Întîi să vedem cum îi păcălim.

Desfăcu șireturile pantofilor de sport și se încălță. Nu erau comozi, dar erau suportabili. Își trase mănușile chirurgicale peste mîini. Apucă servieta, de unde scoase și puloverul cel ieftin. În regulă, își spuse, să începem.

Coborî pînă la toaleta pentru femei, în spatele clădirii, aprinse becul și intră. Se urcă pe scaunul toaletei și, atingînd tavanul, desprinse un panou. Se cățără mai sus și privi locul cufundat în întuneric. Își amintea de locul acela, din perioada în care studiase proiectul, înainte de construcția clădirii. Toaleta pentru femei era alăturată zonei prin care treceau conductele de încălzire și răcire și deasupra exista un mic spațiu prin care te puteai strecura și care era folosit mai ales de instalatori pentru verificări și reparații. Aplecîndu-se înăuntru și folosind lanterna pentru a lumina locul, scoase cîteva smocuri de păr și le lăsă pe podea. Alături lăsă și mucul de țigară, strivindu-l cu talpa. Se frecă de muchia de sprijin a panoului din tavan, să fie sigură că rămîneau destule fibre prinse acolo.

Coborî înapoi și își spuse : asta am rezolvat-o. Specialiștii de la laboratorul poliției vor avea ceva de lucru.

Apoi Duncan intră în biroul președintelui băncii, după ce deschisese ușa cu șurubelnița și un patent. Rămase uimit și surprins, constatînd cît de ușor fusese.

Brusc, se simți copleșit de rușine, gîndindu-se cît de greu îi va fi să-i explice lui Phillips cînd va veni vremea și pentru asta. Dar știa că era esențial să facă în așa fel încît să pară cu totul altceva decît era. Avea mai multă nevoie de timp decît de prietenie. Băgă șurubelnița în închizătoarea sertarului și, după ce îl deschise, începu să răsfoiască dosarele. Satisfăcut de diversiunea creată, forță un alt sertar, unde descoperi setul de chei pe care știa că președintele le ținea mereu la îndemînă. Pipăi sub sertar și găsi bucata de hîrtie lipită acolo. Era o listă de combinații. Ascunsă, așa cum un elev de liceu ar fi încercat să ascundă ceva de părinți. E bătrîn și a prins alte timpuri, își spuse Duncan. Toată lumea de la bancă știa că președintele ținea la el cheile și lista combinațiilor numerice.

Duncan ieși din birou și se îndreptă spre unul din oficiile din sala principală. Deschise mașina de scris și puse repede o foaie de hîrtie pe rolă. Apoi notă numărul de cod pentru alarma de interior, format din șapte cifre, și

pe cel al alarmei exterioare, format din patru cifre. Mototoli hîrtia și o puse în buzunarul treningului.

E bine, își zise el. Acum să ne ocupăm de bani.

Duncan se îndreptă spre seiful unde casierii încuiau banii și îl deschise. Erau opt sertare pline cu bancnote, numărînd în jur de cincii mii de dolari. În plus, fiecare sertar avea o sumă păstrată pentru cazuri de furt: un teanc de bancnote de zece dolari, marcate cu semnături la infraroșu și ale căror numere de serie fuseseră înregistrate în computerul băncii. Acestea urmau să fie înmînate oricărui nebun care ar fi amenințat un casier cu arma. Duncan le luă și pe ele, îndemnîndu-se cu amărăciune: las' să le ia cățeaua și pe astea, poate pun federalii mîna pe ea.

Înghesui toți banii în servietă.

Se îndreptă spre un al doilea seif, în care erau păstrate rezervele băncii, și îl deschise. Cincizeci de mii de dolari, în bancnote de diferite valori, erau așezate în ordine pe trei rafturi. Mîna începu să-i tremure cînd puse primii bani în servietă. Își simțea gura acră și-i venea să scuipe, dar avea limba prea uscată și încercă să scape de această senzație.

Se ridică și privi colecția de bancnote. În regulă, își spuse, mergi mai departe.

Se îndreptă spre ușa în spatele căreia se aflau casele automate și o deschise. Desfăcu toate aparatele, unul după celălalt. Fiecare putea să conțină pînă la douăzeci și cinci de mii de dolari dar, de obicei, se lăsa ceva mai puțin. Lunea, stocul era refăcut după solicitările masive din weekend. În primul aparat găsi șaptesprezece mii, în al doilea, douăsprezece, în al treilea, paisprezece și în al patrulea, numai opt. Era rezonabil, își zise el — acesta e cel mai aproape de ușă și cel mai solicitat. Lăsă în fiecare mașină cîte două mii de dolari, ceea ce făcea să-i rămînă patruzeci și trei de mii. Motivul pentru care lăsase bani în aparate era acela că, atunci cînd se goleau, un panou de protecție cobora automat în zona unde erau introduse cartelele. Nu dorea ca acest lucru să se întîmple imediat. Cineva

din bancă ar putea trece pe aici în timpul weekend-ului și ar putea bănui ceva.

Duncan reveni în bancă. Cîteva clipe privi în jurul său, întrebîndu-se dacă va mai fi în stare să se întoarcă aici. Apoi alungă acest gînd din minte și se pregăti să se întoarcă în birou.

Nu se uită la bani. Spera că vor fi destui. Își amintea discuția. Cît ? întrebase el și Olivia îi răspunsese : Cît prețuiește o viață ? Duncan închise ochii. A mea nu prețuiește nimic.

Deprimarea și disperarea părură să-l copleșească preț de o clipă, trăgîndu-l în jos, în întuneric. E o mare greșeală, își spuse el. Apoi însă, făcu un efort pentru a-și recăpăta forțele. Și ? Ce dacă ? Tommy e cel mai important.

Își scoase costumul de trening și se îmbrăcă din nou cu hainele obișnuite. Păstră un pantof de sport într-un picior și se încălță cu pantoful obișnuit în celălalt.

Puse hainele folosite într-un sac de plastic, rupse cîteva bucăți de bandă izolantă și sîrmă și se întoarse la tastatura sistemului de alarmă. Deșurubă capacul și trase afară cîteva fire, apoi le legă la întîmplare și lipi alte cîteva la loc. Și mai multă confuzie, își zise el.

Duncan se întoarse în biroul său, unde își puse haina și pălăria. Fără grabă, își înveli piciorul încălțat cu pantoful de sport într-o pungă de plastic, pe care o lipi cu bandă adezivă. Apoi luă banii, hainele, sculele, încuie ușa biroului și se îndreptă spre ieșire. Se opri o clipă, studiind holul puternic luminat și întunericul de dincolo de acesta. E momentul cel mai periculos, își zise. Dacă intră cineva acum, se termină totul. Ezită o secundă, apoi își lăsă capul în jos și se repezi afară, spunîndu-și : acum nu mai are sens să mă opresc. Folosi propria sa cheie la ieșirea din bancă, apoi trecu de casieriile automate și ajunse în stradă. Cît timp se aflase în bătaia luminii, se simțise rău ; apoi, învăluit în întuneric, se simți ușurat.

Alarma exterioară era montată chiar lîngă intrarea principală. Scoase foaia de hîrtie pe care notase codurile

numerice și o aruncă în noroiul din boscheți. După asta se lăsă pe piciorul învelit în punga de plastic, lăsînd astfel o urmă neclară.

Păși înapoi și scoase repede punga, se descălță de pantoful de sport și le aruncă pe amîndouă într-o altă pungă de plastic. Își puse pantoful în picior și se îndepărtă, cît putu de repede, de intrarea băncii.

Brusc, își dădu seama că era afară și că noaptea îl înconjura și-l îmbrățișa cu brațele ei reci.

Își ridică privirea spre semafor și simți strălucirea sa învăluindu-l ca o ceață.

Porni pe jos spre locul de parcare unde își ascunsese mașina. Ținea punga cu obiecte într-o mînă și servieta în cealaltă și avea impresia că amîndouă lucesc electric, dezvăluind tuturor ceea ce făcuse. O mașină trecu pe lîngă el pe stradă și lui Duncan îi veni să țipe. O alta îl prinse cîteva clipe în lumina farurilor și avu impresia că era scuturat de valuri, pe o mare în furtună. Ezită, apoi își continuă drumul. Străzile din Greenfield păreau străine, nefamiliare. Se holba la magazine pe care le știa de mulți ani și totuși nu le recunoștea, ca și cum ar fi aparținut unui alt timp. Grăbi pasul cît putu de tare, mai mult și mai mult, pînă ce o luă de-a binelea la fugă, dar asta doar cîțiva metri, după care încetini și se împletici, încercînd să-și tragă respirația. Se opri, inhală aerul înghețat și apoi porni mai departe cu un pas măsurat. Un marș funerar, își zise el — cu o cadență lentă, de moarte, interpretat de un strigoi.

Acum cercul este complet, își spuse el. Am trădat pe toată lumea.

Cu excepția fiului meu.

Copleșit de greutatea propriilor fapte, Duncan dispăru în noapte.

NOUĂ

Sîmbătă

Judecătorul Pearson stătea așezat pe unul din paturi, ținînd capul nepotului său pe genunchi și mîngîindu-i fruntea cu gesturi încete, ritmice. Tommy dormea, gemînd ușor din cînd în cînd, ca și cum visurile sale l-ar fi purtat la limita unui coșmar. Dar avea respirația adîncă și regulată, aparent normală și total diferită de cum fusese mai devreme. Cînd Olivia îi închisese, copilul începuse să gîfîie greoi, făcînd să se strecoare teama în sufletul bunicului său. Judecătorul aruncă o privire spre ceas și constată că trecuse bine de jumătatea dimineții și că erau multe ore de cînd reușise să închidă puțin ochii. Îl lăsă pe Tommy să doarmă mai departe, convins că astfel băiatul mai prindea puteri. Se întărește, își zise el. Se odihnește și își revine. Își trecu ușor palma peste una din vînătăile de pe brațul băiatului, apoi îi pipăi zgîrieturile de pe frunte, dorindu-și să poată să transfere înspre sine toate suferințele și durerile copilului.

Totuși, avem noroc, conchise el. N-are oase rupte, comoții sau răni interne, după cît se pare. Nu a fost rănit de gloanțe. Nu era sigur dacă asta se datora faptului că Olivia trăgea prost sau că țintise în altă parte.

— O să fie bine pentru amîndoi, șopti el către nepotul său. Și tu vei fi sănătos. Nu-ți fie teamă.

Tommy clipi și se trezi.

O umbră de panică îi trecu peste chip și bunicul îl strînse la pieptul său. Apoi copilul reveni la realitate și se

ridică în capul oaselor, privind în jur plin de curiozitate, ceea ce-l încurajă pe bătrîn. Judecătorul Pearson îi zîmbi, molipsit de vitalitatea copilului. Aseară am crezut că l-au omorît. Copiii sînt întotdeauna mai puternici decît cred adulții. Întotdeauna știu mai multe, văd mai multe. Își puse în gînd să țină minte acest lucru.

— De cînd mi-am pierdut cunoștința ? întrebă Tommy.

— De aproape șaisprezece ore. A fost o noapte lungă.

Tommy încercă să se întindă, dar se opri la jumătate.

— Au, bunicule, mă doare !

— Știu, Tommy. O să treacă, crede-mă. Te-au bumbăcit un pic. Și pe mine... adăugă el, trecîndu-și degetele peste fruntea plină de lovituri. Însă nu e nimic serios. Cred că ai să fii puțin înțepenit, atîta tot. Dar să-mi spui dacă te doare undeva mai rău.

Tommy își frecă mîinile și picioarele. Se ridică ușurel și le întinse pe rînd, scuturîndu-se ca un animal după un somn prelungit. Aruncă o privire împrejurul podului.

— Sînt bine, spuse el, după care făcu o pauză. Ei, iată-ne iarăși aici.

— Exact, răspunse bunicul încurajat. Iată-ne iarăși aici. Ia spune-mi, mai bine : ai dureri de stomac ? La cap ?

Tommy ezită, ca și cum și-ar fi făcut un inventar interior.

— Nu, sînt bine.

— Mi-am închipuit eu, îi spuse bunicul, apoi îi zîmbi. Doamne, ce bine că ți-ai revenit.

— Am crezut că vor să mă omoare.

Bunicul să se pregăti să răspundă „Și eu", dar apoi se răzgîndi.

— Nuuu, nici vorbă. Au fost destul de furioși și au vrut să-ți dea o lecție, dar au nevoie de tine. Cu adevărat. N-or să-ți facă nimic, nu fi îngrijorat.

— Cînd a răsunat împușcătura...

— Mda, te-ai cam speriat, nu ?

— Aproape că reușisem. Timp de un minut am văzut vîrfurile copacilor și pădurea. Dacă aș fi putut ieși pe fereastră, nu m-ar mai fi prins.

— Cred că știau și ei asta.

— Afară părea să fie rece și cenușiu. Genul de zi cînd nu-ți vine să ieși să te joci, orice ți-ar spune mama și tata. Dar am dorit atît de mult să ajung afară. Cred că am făcut-o fără să mă gîndesc.

— Nu, ai făcut bine.

— Știi, bunicule, parcă i s-ar fi întîmplat altcuiva. Ca și cum nu eu eram acela care a sărit și a luat-o la fugă, ci un altul, mai puternic și mai șmecher.

— Nu știu să existe așa ceva. Nici măcar un alt copil mai curajos.

— Zău ? clipi Tommy, răsucindu-se spre el.

Dar zîmbea.

— Nu. Nimeni.

— În orice caz, îmi pare rău.

— Pentru ce ?

— Pentru că te-am părăsit.

Judecătorul Pearson se forță să zîmbească.

— Ai fost grozav. Ne-ai luat pe toți prin surprindere. A fost cel mai uimitor atac pe care l-am văzut vreodată, al naibii să fiu dacă nu-i așa. Ai fost formidabil. Le-ai arătat din ce ești făcut. Tommy, ești de o mie de ori mai puternic și nu trebuie să uiți asta. Am fost mîndru de tine. Mama, tatăl și surorile tale vor fi și ei mîndri cînd am să le spun că aproape ai reușit.

— Adevărat ?

— Adevărat.

Tommy își lăsă capul pe pieptul bunicului și îl întrebă :

— Cît mai durează ?

— Nu prea mult.

— Sper că nu.

Cei doi rămaseră cîteva clipe tăcuți. Tommy zări o grămadă de cîrpe într-un colț și îl privi pe bunicul său.

— Te-au legat.

— Cum ?

— Și, după ce au plecat, eu te-am dezlegat. Mi-am spus că n-am voie și că vor fi furioși cînd vor veni să verifice. Nu știu de ce nu m-au legat și pe mine. Cred că erau la fel de năuciți și de speriați ca și noi. Poate că, de fapt, chiar au vrut să te dezleg. Vom vedea.

Tommy dădu din cap. Își dădea seama că nimic nu mai avea prea multă logică.

— De ce ne urăsc ? întrebă el.

— Păi, probabil că Bill a luat-o rău de tot pe coajă...

— Pun pariu că a luat-o, spuse Tommy și zîmbi.

— ... iar cel mai mititel pare așa de slab și de furios tot timpul. Te tot lovea ; de fapt, îți dădea palme, după ce-ți acoperiseși capul cu mîinile. Adevărul este că Bill l-a oprit pînă la urmă.

Tommy dădu iarăși din cap.

— Probabil că urăște pe oricine are o viață puțin mai bună decît el.

Judecătorul ezită, apoi continuă :

— Și Olivia ? După mine, răutatea ei nu are margini, nu crezi ?

Tommy clătină din cap.

— Cum crezi că a ajuns așa, bunicule ?

— Nu știu, Tommy. Tare aș vrea să știu.

O serie de portrete psihologice diferite trecură prin mintea judecătorului, dar acesta le respinse pe toate.

— După mine, fiecare crește simțind dragoste, ură și toate celelalte sentimente. Ei bine, undeva pe drumul vieții, ea și-a pierdut toate sentimentele bune și le-a pătrat numai pe cele rele.

— Ca-n desenele animate.

Judecătorul izbucni în rîs.

— Corect. Ca-n desenele animate.

— Dar cu o inimă mult mai măruntă, zîmbi Tommy.

Strînse copilul în brațe. După o clipă, acesta se desprinse din îmbrățișare.

— Cred că ar trebui să ne apucăm de perete, rosti el cu o fermitate cazonă.

Judecătorul aprobă cu un gest al capului.

— Dacă te simți în stare...

Băiatul își frecă zonele tumefiate de pe brațe.

— La urma urmei, de ce nu ? spuse el.

Se îndreptă spre locul unde lucraseră în ziua precedentă. Apoi se întoarse și-i zîmbi bunicului.

— Chiar că se simte, spuse el. Vorbesc de aerul care pătrunde de afară. Încă mai putem să ne eliberăm, bunicule. Știu eu.

Bătrînul încuviință și privi cum Tommy începe să tragă de stinghii. Judecătorul Pearson se lăsă pe podea alături de Tommy și se sprijini cu spatele de zid. Închise ochii să se odihnească, copleșit brusc de atîtea emoții. Încăpățînarea băiatului îl întărea și-l liniștea în același timp. Dorea să doarmă, dar știa că ar fi imposibil, că trebuia să fie cu ochii pe Tommy și să-l protejeze, în cazul că ar fi încercat să-l lege din nou. Clipi, încercînd să-și alunge oboseala și să țină ochii deschiși. Tommy se întoarse spre el și-i făcu un semn cu mîna.

— De ce nu te odihnești puțin, bunicule ? N-o să mi se întîmple nimic.

Bărînul clătină din cap, dar se relaxă. Închise iarăși ochii și se gîndi la propria tinerețe. Își aminti de un moment în care se luptase cu puștiul cel mai mare din vecini. Cîți ani avea ? Nu-și amintea precis. Se și vedea, subțire ca o trestie, mereu murdar, cu hainele de obicei ponosite, asta grație mamei lui. Zîmbi. Care era numele băiatului ? Un nume de bătăuș care i se potrivea, ceva gen Butch, Biff sau cam așa ceva. Se luptaseră pe terenul de joacă al școlii, după ore. Era primăvară și cald ; își amintea de briza ușoară care făcea să tremure firele de iarbă. Simțise gust de sînge și praf pe limbă. Butch sau Biff îl dominase fără efort,

punîndu-l la pămînt de vreo zece ori. Îi dăduse sîngele pe nas și își pierduse un dinte. Suportase totul cu atîta stoicism, încît băiatului i se făcuse milă și, pînă la urmă, își ceruse scuze. Judecătorul își amintea cum îi curgeau lacrimile pe obraji cînd se ridica și se lăsa iar lovit, pînă cînd Butch sau Biff îl dăduse deoparte și plecase.

Deschise ochii și își văzu nepotul.

Îi veni să rîdă în hohote. Probabil că are asta în sînge.

Se gîndi la sutele de cazuri care ajunseseră în fața lui la tribunal. Problema era că victoria sau eșecul la bară aveau foarte puțin în comun cu viața reală. Eu gîndeam în termeni legați de vină sau nevinovăție, succes sau nereușită. Un om acuzat de crimă de gradul întîi, condamnat pentru crimă de gradul doi, mulțumită discursului pătimaș al unui avocat; pentru el, era un succes comparativ cu ce risca, dar era un eșec pentru familia victimei. Același lucru era valabil pentru un șofer beat, achitat în cazul uciderii cuiva într-un accident, deoarece polițistul uitase să-i citească drepturile înainte de a-i face un examen de alcoolemie; justiția, adusă pe tavă în fața celui vinovat, dar păgubită din cauza neglijenței supraviețuitorilor. Hoțul, condamnat pentru spargere, pentru că arma sa fusese descoperită în timpul unei percheziții ilegale; realitatea suferea transformări, din cauza supunerii orbești în fața regulilor. Acestea erau momentele obișnuite din procesele penale, la niveluri diferite. Totul era un teatru unde fiecare parte încerca să susțină o versiune a adevărului, împotriva alteia. Era un loc rece, lipsit de suflet, plin de sute de minciuni minore, într-o conspirație pentru realizarea unui adevăr unic.

Privi în jur, studiind podul. Acesta e adevărul, își spuse. Nu are nimic de-a face cu atmosfera gravă și emoționantă din tribunal. Clătină din cap. În toți acești ani, am auzit atîția oameni vorbind despre atîtea orori și n-am știut niciodată cu adevărat ce înseamnă. Își amintea valul de spaimă pe care îl simțise cînd Olivia ridicase

pistolul și-l țintise pe Tommy în spate. I se strînse stomacul și se simți vinovat : trebuia să sar peste ea înainte să tragă. Trebuia să mă arunc în calea glonțului. Îl durea inima gîndindu-se cît de aproape fusese de abisul eșecului. Făcu un efort să se stăpînească.

Data viitoare voi fi pregătit.

Am fost sedus, își spuse el. Încet-încet, m-am obișnuit cu mica mea închisoare, m-am obișnuit cu gîndul că va apărea cineva, ca prin farmec, să ne elibereze. Ce m-a apucat ? Tommy a avut dreptate de la bun început. Noi sîntem soldați, iar ei reprezintă inamicul.

Îl privi pe Tommy. Ai perfectă dreptate, își spuse. Trebuie să ne salvăm noi înșine.

Judecătorul ridică încet capul. Auzi pași care se apropiau de ușa podului și se întoarse spre Tommy. Dar copilul se apucase deja să acopere, în grabă, urmele.

Împreună, se întoarseră pe unul din paturi și își aștep-tară vizitatorul.

La volanul mașinii, Megan străbătea în viteză periferia orașului, pradă unei furii pe care și-o stăpînea cu greu : noi ne-am făcut treaba. Ei unde sînt ? De ce naiba nu sună ?

Strînse volanul mai tare și intră pe un drum în serpen-tină, accelerînd spre final, lăsîndu-și îngrijorarea să treacă direct în motorul mașinii și mergînd cu o viteză cu care nu era obișnuită. Strînse din dinți și ascultă scrîșnetul cauciucurilor într-o altă curbă. Revedea în minte paloarea lui Duncan din seara trecută, la revenirea acasă, și își amintea că, timp de o clipă, se temuse că nu reușise, după care începuse să se tearnă că reușise. Pusese servieta cu bani pe masa din bucătărie și reluase, fără grabă, toate momentele furtului.

— S-a terminat, spusese el.

— Nu, nu-i adevărat, răspunsese ea. Nimic nu s-a terminat pînă cînd nu-i vom avea din nou pe cei doi Tommy lîngă noi.

El încuviințase și replicase :

— Da, dar cel puțin am început.

După aceea, Megan îi povestise despre pătrunderea în casă și despre felul în care lucrurile fetelor fuseseră rupte în bucăți. Își petrecuseră aproape toată seara precedentă încercînd să facă ordine, în așteptarea lui Duncan.

Le ținuse în brațe pe fete. Însă ele depășiseră stadiul în care mai aveau nevoie să le liniștească altcineva și îi spuseseră :

— Trebuie să trecem cumva și de asta.

Megan era de acord. Dar avea dubii că era posibil.

Nu reușea să și-o scoată din minte pe Olivia și era răscolită de sentimente contradictorii ; știa că Olivia își trimisese omul de încredere să răvășească dormitorul gemenelor. Asta făcea parte din planul ei : distruge și anulează obișnuințele domestice, iar apoi distruge siguranța noastră, făcîndu-ne să credem să sîntem total vulnerabili, în orice clipă, oricînd. Acesta era substratul politic al acțiunii de la banca din Lodi. Parcă o și vedea pe Olivia în casă, înainte de pornirea spre dezastru, sigură pe ea și plină de aroganță, ținînd discursuri trupelor.

Megan zîmbi fără să vrea : discursul ăsta s-a cam fumat, cățea ce ești. L-am auzit prea des — în fiecare dimineață, la prînz și seara, la fiecare întîlnire clandestină, la fiecare întîlnire publică. N-ai avut înțelepciunea să schimbi melodia.

Megan fu gata să rateze intrarea în zona unde se afla groapa de gunoi a orașului. Obligată să cotească brusc, se gîndi pentru o clipă că pierde controlul volanului pe drumul pietruit, plin de gropi. Apoi redresă mașina și se îndreptă într-acolo. Un bătrînel ședea într-o gheretă. Fuma o țigară și citea un număr din *National Enquirer*. Îi făcu semn lui Megan să treacă, observînd că avea permisul

de trecere lipit pe parbriz. Nu-i acordă prea mare atenție, ceea ce era un lucru bun. Ea se îndepărtă cît putu de mult de groapa de gunoi. Mirosul greu părea să plutească în aerul rece. Respirînd pe gură, opri mașina și coborî.

În portbagaj avea trei pungi verzi de plastic. Una conținea hainele și celelalte lucruri pe care Duncan le folosise pentru furt. Următoarea era plină cu lucrurile pe care le găsiseră gemenele pe podeaua camerei lor. Megan fusese imediat de acord cu dorința lor de a arunca tot ce fusese atins de invadator. A treia pungă conținea gunoiul obișnuit ; verificase totul cu grijă, să se asigure că nu exista nimic — vreun plic sau vreo chitanță poștală — care ar fi putut face o legătură între ei și celelalte pungi.

Luă fiecare pungă pe rînd, verifică încă o dată că fuseseră bine închise și apoi le aruncă, una cîte una, în grămada de gunoi, cît mai departe cu putință. Efortul îi acceleră respirația ; era mulțumită că reușise să scape de toate. Sacii păreau să fi fost înghițiți de sutele de alți saci similari, urît mirositori.

În regulă, își spuse ea. Își scutură mîinile pe haină. Acum, înapoi acasă, în așteptarea Oliviei.

Nu-i vorbise lui Duncan și nici gemenelor despre cercetările pe care le făcuse ; știa doar că orele petrecute lîngă listele de închirieri făcute cu cîteva luni mai înainte, verificate apoi prin locuințele încă disponibile, avuseseră drept rezultat vreo zece posibile amplasamente. Le localizase pe fiecare, marcîndu-le pe o hartă a zonei, dar nu era sigură ce va face cu lista. Refuza să ia o decizie asupra posibilităților existente. Se forța să creadă că Olivia va aranja să ia banii și că Tommy și bunicul vor fi trimiși înapoi acasă — și cu asta, basta. Dar, cu cît se străduia mai mult să gîndească în acest mod, cu atît mai puțin convinsă era că se va întîmpla într-adevăr așa.

Duncan o întîmpină în fața ușii. Îi răspunse la întrebare chiar înainte ca ea să aibă timp să o formuleze :

— Nu, deocamdată nimic. Nici un cuvînt.

— La naiba, răspunse Megan. Ce crezi că așteaptă ?

Aruncă o privire spre ceas, apoi se uită afară.

— E trecut de trei și jumătate. Lumina asta n-o să mai țină mult. Crezi că vor încerca să facă schimbul la noapte ?

— Nu știu. Probabil că vrea doar să ne mai chinuie puțin. E sadică și crede că toată așteptarea asta e distractivă.

— Ce porcărie...

— Știu.

Un gînd ciudat trecu prin mintea lui Megan.

— Crezi că știe ? Adică, și-a dat seama că ai banii ? Cum de știe că sîntem pregătiți ?

— A spus că va ști. Poate că a stat la pîndă la bancă și m-a văzut ieșind aseară. Poate că doar bănuiește. Nu are nici o importanță ; azi e ultima zi. Ne-am încadrat.

Sub privirile lui Megan, Duncan măsura încăperea în lung și în lat.

— Crezi că... începu ea.

— Nu știu.

— Adică, trebuie să...

— Ce ? ripostă Duncan. Cine poate ști ce-i în mintea ei ? Tot ce știu este că va găsi o cale să primească banii, iar eu îi voi pretinde să facă schimbul cu cei doi Tommy în același timp. Asta e. Pînă aici am ajuns cu planurile ! M-am chinuit destul să mă gîndesc cum să-mi jefuiesc propria bancă, spuse el pe un ton sarcastic. Acum însă, dacă tot am reușit, ce pot să fac ? Așteptăm !

Duncan dădu buzna în bucătărie și privi nesigur în jur. Megan îl urmă.

— Îmi pare rău, spuse ea.

El strînse pumnii, apoi se întoarse pe jumătate.

— Nu-i nimic, îi spuse. Nici o problemă. Și mie îmi pare rău.

Ea aprobă cu un gest al capului, după care întrebă brusc.

— Ce-am făcut ?

— Ce vrei să spui ? îi răspunse Duncan, surprins.

— Ce am făcut ? Am pierdut totul ?

— Totul și nimic, spuse el, dînd din cap, apoi o privi și izbucni în rîs. E vorba numai de bani.

— Ce vrei să...

— Asta e. Numai bani. Îi vom da înapoi, sau poate că eu voi fi închis, dar sînt numai niște bani. Ăsta e singurul lucru pe care Olivia nu l-a înțeles de la început ; crede că banii sînt încă importanți pentru noi.

Duncan zîmbi amar și continuă :

— ... dar hai să ne gîndim că noi nu reprezentăm decît niște bani, mașini și proprietăți de vacanță, stocuri, fonduri mutuale și cine mai știe ce. În felul acesta, zău dacă lucrurile nu se simplifică. Să-i vedem mai bine pe cei doi Tommy înapoi acasă și pe urmă ne descurcăm noi.

Megan încuviință.

— Oricum, totul s-a schimbat, spuse Duncan. Mi-am dat seama de asta cînd am ieșit din bancă. Nu mai sîntem cei care eram în '68 și nici cei din '86. Dacă reușim să reunim toată familia, ei bine, cred că totul va fi perfect.

Megan încuviință din nou.

Duncan o privi.

— Nu mă crezi ? o întrebă el.

Ea clătină din cap.

El zîmbi.

— Nu-i nimic. Nici eu nu cred ce spun.

Se așezară amîndoi la masa din bucătărie.

— Nu-i ciudat că poți rosti un discurs complet absurd, care să te facă să te simți mai bine și mai rău în același timp ?

Preț de o clipă, Duncan își prinse fața în mîini, ca și cum s-ar fi ascuns, și Megan își aminti cum își acoperea fața cu palmele și se juca de-a v-ați ascunselea, mai întîi

cu gemenele și apoi cu Tommy, răbdător, ore întregi. Reuși să-și stăpînească lacrimile.

Duncan își ridică privirea.

— Seara de ieri mi se pare un vis. Eram singur în bancă și îndesam bancnotele în servietă.

Se lăsă pe spate în scaun, privind deasupra capului.

— Am senzația că s-a rupt ceva în mine. S-a rupt în două.

Tăcu o clipă, ca și cum ar fi reflectat la ce spusese. Apoi adăugă :

— Mă simt de parcă ar trebui să rostesc un discurs despre sacrificiu și schimbare, despre datorie, dragoste și alte prostii dintr-astea. Dar nu pot. Nu vreau decît să aud că sună telefonul.

Megan nu-i răspunse. Rămaseră amîndoi tăcuți, pîndind telefonul, aruncînd cîte o privire spre lumina mereu mai palidă a zilei, ca și cum, o dată cu cerul cenușiu, se întunecau și speranțele lor.

Olivia Barrow își coborî privirea spre judecătorul Pearson și nepotul său și le spuse :

— Mi-aș cere scuze și v-aș spune că îmi pare rău că a trebuie să acționez așa, dar știu că nu m-ați crede, așa că n-am s-o fac.

Judecătorul Pearson o privi pe Olivia cu răceală, fără să spună nimic. Avea mîinile legate în față ; cu aceeași sfoară îi fuseseră legate și gleznele. Își simțea mușchii și încheieturile înțepenite. Tommy, la fel de burdușit, se afla lîngă el.

Olivia ținea în mînă o rolă de bandă adezivă albă.

— Ți-aș fi putut pune dintr-asta peste gură, domnule judecător.

— Nu e necesar, spuse el repede, poate puțin prea repede.

Își regretă imediat cuvintele.

Olivia trase o bucată de vreo cincisprezece centimetri și o rupse. O ridică în mîini, în așa fel încît ei s-o poată

vedea, apoi o apropie la cîțiva milimetri de gură. Se strîmbă.

— Ce miros, spuse ea. În plus, e și lipicioasă.

— Nu e necesar. Vom aștepta în liniște.

— Zău ? rînji Olivia. Îmi dai cuvîntul dumitale de judecător ?

El încuviință.

— Dar tu, Tommy ? Pe cuvînt de cercetaș ?

Tommy aprobă cu un gest al capului, dar se trase mai aproape de bunicul său.

— În regulă, spuse ea. Vedeți ? La urma urmelor, nu sînt chiar un căpcăun.

Făcu bucata de bandă adezivă ghem și o aruncă într-un colț.

— N-aș vrea să se sufoce cumva vreunul din voi. Să mă întorc și să-l găsesc pe careva mort. Și încă atît de aproape de sfîrșit. Ar fi păcat să fi ajuns pînă aici și pe urmă să stricați totul, nu-i așa, domnule judecător ?

El mormăi ceva în semn de aprobare.

— Mai ales tu, Tommy. Să nu cumva să-ți imaginezi că am uitat de picioruşele tale iuți. La închisoare erau mereu cîțiva rapizi ca niște iepuri. Bună expresie. Prinde în ea esența dorinței de evadare.

Îl privi pe Tommy.

— N-ai să mai faci pe iepurele, nu ?

— Nu, răspunse el. Promit.

— Iar eu nu te cred cîtuși de puțin, zîmbi ea. Oricum, să nu facem vreo prostie. Gîndiți-vă bine. Mai e puțin și veți fi liberi, acasă.

— Vrei să spui că ai să-ți iei banii ăia nenorociți și că ne vom putea duce acasă ?

— Mai mult sau mai puțin, domnule judecător. Mai trebuie doar să-l pun pe Duncan să treacă peste niște hopuri și pe urmă spectacolul va lua sfîrșit. Asta vă face să vă simțiți mai bine ? Tommy ?

— Vreau să merg acasă, spuse el.

Zîmbetul fals pieri de pe chipul ei.

— Nemernic mititel ce ești, ne-ai convins din plin de asta.

Tommy se înfioră, dar Olivia reveni la tonul său batjocoritor și, aruncînd o privire spre ceas, le spuse :

— Ei, e timpul să plec. Voi, băieți, stați cuminți și liniștiți, căci sînteți în siguranță, iar noi ne vom întoarce, nu peste mult timp, să ne luăm rămas bun, da ?

Judecătorul nu răspunse. Tommy o privi fără un cuvînt. Nimic din toate astea nu-i adevărat, îi trecu brusc prin minte. Forța acestei înțelegeri aproape că-l făcu să tresară. Căscă ochii mari și o sfredeli pe Olivia cu privirea. Ochii li se întîlniră și Tommy nu putu să nu observe că fu surprinsă de forța privirii lui, chiar dacă totul nu durase decît o clipă.

Olivia se întoarse cu spatele. Coborî cele cîteva trepte și, ieșind din pod, trînti ușa în urma ei. Puse zăvorul și îl verifică de două ori. Pentru o fracțiune de secundă, își permise să se lase cuprinsă de o furie îngrijorătoare. Se gîndi la expresia de speranță de pe chipul judecătorului. Pe el l-am păcălit, aproape de la început, își zise ea. Am știut întotdeauna ce va spune, ce va face. Dar băiatul îmi ghicește orice minciună. Inocența asta e lui e periculoasă.

Ridică geanta de pînză de unde o lăsase, pe podea. Verifică tot ce se afla înăuntru : un revolver, un binoclu cu lentile speciale pentru timp de noapte, o busolă. Puse rola de bandă adezivă tot acolo.

Se uită spre cei doi bărbați.

— Înarmați și periculoși, spuse ea.

Ei zîmbiră, iar Olivia ieși prima, dînd piept cu frigul pătrunzător de afară.

— Spectacolul poate începe, spuse ea.

Cei doi porniră în urma ei.

Cînd sună telefonul, săriră amîndoi ca electrocutați. Se întinseră după receptor în același timp, dar Megan își trase brusc mîna, lăsîndu-l pe Duncan să răspundă.

El apropie receptorul de ureche și rosti :

— Da ?

— Bună, Duncan, spuse Olivia.

— Bună, Olivia, îi răspunse el.

— Ai banii ?

— Da.

— Mai știe cineva ?

— Nu.

— N-ai fost prost să anunți poliția, nu ?

— Știi răspunsul la această întrebare.

— Bine. Te-ai descurcat frumos, Duncan. Sîntem gata să trecem la etapa următoare. Un nivel superior, cum s-ar zice, adăugă ea, rîzînd scurt.

— Fir-ar să fie, uite ce e, Olivia. Am banii. Mulți bani. Acum îmi vreau băiatul înapoi. Și pe judecător. Am să-ți dau banii cînd voi ști că sînt sănătoși.

Olivia rămase tăcută preț de o clipă. Se afla într-un restaurant, în apropierea aceluiași centru comercial pe care îl vizitase Duncan în ziua precedentă. Ramon și Bill erau așezați la o masă, nu prea departe, sorbind cîte o ceașcă de cafea. Pe masă, în fața lui Bill, se vedeau resturile unui hamburger.

— Nu-mi da tu mie ordine, Duncan. Ai să faci ce-ți spun și ai să-i primești înapoi. Cu condiția să aduci destui verzișori...

— Uite, e mai mult decît...

Olivia îl întrerupse.

— Lasă, să fie o surpriză.

— M-am săturat de jocul ăsta, Olivia.

— Zău ? Eu însă nu, și sînt singura persoană a cărei părere contează.

— Te avertizez, Olivia. Ai împins lucrurile puțin prea departe.

Imediat după ce le rostise, se gîndi cît de lipsite de sens păreau aceste cuvinte, ca un clișeu. Se simți năucit și stupid. Olivia îi răspunse cu un hohot de rîs.

— Ce cuvinte dure. Dar nu sînt de aceeași părere. Oricum, în acest joc, Duncan, așii sînt la mine.

Rămaseră amîndoi tăcuți o vreme. În cele din urmă, Duncan rupse tăcerea, cu o exasperare care-i umplea mintea și-i întuneca rațiunea.

— În regulă. Ce urmează ? întrebă el.

— Ei, vezi ? Iată o atitudine cît de cît normală. Uită-te la ceas, Duncan.

— E aproape patru.

— Fii mai atent.

El își privi din nou ceasul.

— E patru fără trei minute.

— Bine, spuse ea. Acum să trecem la partea mai interesantă. Știi cabinele telefonice din fața farmaciei Smith de pe East Pleasant Street ? Ar trebui să le știi, că doar de acolo îți iei medicamentele.

Duncan reflectă, apoi spuse :

— Da, cred că da.

— Grozav. Exact ca la televizor. A treia cabină de la perete. Trebuie să fii acolo la patru și cinci. Singur-singurel, să nu uiți. La revedere.

— Cum ?

— Grăbește-te, pui de cățea. Și fă ce ți se spune. Exact ce ți se spune, Duncan, altfel s-a terminat. Prematur. E nevoie să mă exprim mai clar ?

— Nu.

— Drum bun, Duncan. Ai pierdut deja treizeci de secunde.

Olivia închise. Se întoarse spre cei doi bărbați de la masă.

— Gata, le spuse ea. A pornit.

Duncan aruncă receptorul și apucă servieta cu bani. Megan păru înspăimîntată.

— Ce este ?

— Am cinci minute ca să ajung la o cabină telefonică din centru.

Karen și Lauren intraseră în cameră chiar cînd sunase telefonul.

— Venim cu tine, spuse Karen.

Fără să-și dea seama, se oprise în ușă și Duncan trecu în goană pe lîngă ea.

— Nu, nu, nu, insistă el.

Își luă haina din cuierul din hol.

— Ar trebui să vină cineva cu tine... începu Megan, dar el îi tăie vorba, în timp ce se chinuia să-și tragă pardesiul pe umeri.

— Nu, nu. Singur — am s-o fac singur.

— Venim după tine, spuse Lauren. Cu mașina ta.

— Nu ! strigă Duncan. Singur ! Mi-a cerut să vin singur.

— Dar noi ce facem ? întrebă Megan.

— Nu știu, așteptați ! Doamne, te rog, dă-te din drum, spuse el, repezindu-se la ușă.

Cele trei femei rămaseră în urmă, privind cum Duncan se aruncă în mașină și pornește în viteză pe alee.

— Ah, Doamne, spuse Megan, văzîndu-l cum gonește spre capătul străzii, într-un scrîșnet de cauciucuri. Ah, ce-am făcut ?

— Ce e, mamă ? întrebă Karen.

— Nu știu. Pur și simplu, nu știu.

Se întoarse spre geam și arboră un surîs de încurajare, deloc convingător. Reveniră toate trei în casă, punîndu-se pe așteptat. Megan avea multe de spus, dar nu rosti nici un cuvînt, dîndu-și seama că ar fi fost unul mai stupid decît celălalt. Preț de o clipă teribilă, se întrebă dacă avea să mai revadă pe vreunul dintre bărbații familiei. Apoi făcu un efort să alunge acest gînd, înainte să-i facă rău. Primi cu recunoștință cana cu ceai aburind din mîinile lui Lauren, încercînd să-i absoarbă căldura și să uite frica rece care-i pătrundea din ce în ce mai adînc în suflet.

Duncan nu se uită la ceas, dar știa că întîrziase. Parcă mașina în spatele unei stații de autobuz, rugîndu-se ca nici

unul din polițiștii din zonă să nu observe cum o ia la goană pe trotuar. Pe cînd se apropia, auzi telefonul sunînd și se strecură în cabină, apucînd receptorul.

— Da...

— Ei, Duncan ! Bravo, spuse Olivia. N-am crezut că ai să reușești.

Împreună cu cei doi bărbați, intrase în centrul comercial. Existau telefoane în vreo șase locuri diferite, așa cum presupusese.

— Ce mai urmează ? întrebă Duncan. La naiba !

— Ești nerăbdător, așa-i ?

— Îmi vreau băiatul.

— În regulă. La celălalt capăt al orașului, în fața magazinului „Stop and Shop". De acolo își face Megan cumpărăturile. Ai opt minute. Dar, Duncan...

— Da !

— Mai întîi caută sub suportul telefonului și ia ce găsești acolo.

Închise și își verifică ceasul.

Duncan duse mîna dedesubtul telefonului și găsi un obiect lipit pe partea de dedesubt a suportului. Era o busolă. O aruncă în buzunar și se repezi înapoi la mașină.

Duncan nu se gîndea la nimic altceva decît la fiul său și la faptul că trebuia să se grăbească. Trecu pe galben și depăși o altă mașină fără să se asigure, ceea ce făcu să răsune un cor de claxoane în aerul rece. Își simțea fruntea asudată cînd intră în parcarea din fața magazinului. Zări cabina telefonică și apăsă pe frînă. Ieși și porni în goană. Vitrina luminată a magazinului făcea ca totul în jur să pară cenușiu și pustiu.

Telefonul tăcea.

Duncan își privi ceasul. Șapte minute, își zise el. Sînt sigur că nu mi-a luat mai mult de șapte minute să ajung aici. Aștepta. Văzu minutarul îndreptîndu-se spre împlinirea celui de al optulea minut și întinse mîna.

Telefonul rămase mut.

Cu mîna tremurînd, atinse receptorul.

Sună, fir-ai să fii, își spuse el.

Nu se auzi nici un sunet.

Simți cum îl cuprinde panica. Inima îi bătea mai repede. Se uită disperat în jur, întrebîndu-se dacă nu cumva încurcase telefonul. Altele nu se mai vedeau. Se uită la ceas.

Nouă minute.

O, Doamne, își zise el. Ce s-a întîmplat ?

Se făcea tot mai frig și mai întuneric. Parcă fusese prins în plasa ultimelor clipe ale zilei, în vreme ce Olivia mînuia sforile din umbră. Privi disperat în jur. Contururile orașului păreau ciudate, estompate, și avea impresia că privește o sută de locuri familiare, văzîndu-le totuși pentru întîia dată.

Zece minute.

Tommy, își spuse el cu disperare.

În acea clipă sună telefonul. Aproape că smulse receptorul, ducîndu-l la ureche.

— Ei, m-am gîndit să-ți dau ceva timp în plus, căci se circulă greu și cine știe ce se mai putea întîmpla, spuse Olivia pe un ton amabil.

Duncan strînse din dinți.

— Crezi că te urmărim, Duncan ? Nu ți-ai dat seama că undeva, pe drum, cineva e cu ochii pe tine ? Acesta e scopul acestui mic joc de-a șoarecele și pisica. Trebuia să văd dacă respecți ordinele. Știu că nu erai în stare de asta acum optsprezece ani.

— Unde trebuie să plec de aici ?

— Magazinul cu produse agricole al lui Harris, de pe Highway 9. Știu că-l cunoști. Îți place să cumperi semințe de acolo și probabil că și pomul de Crăciun. Sau paie pentru tufele de flori. Îți place grădinăritul, nu ? Știi unde să mergi. Ah, da, ai la dispoziție, să zicem, cam șase minute. Telefonul e chiar în fața magazinului, dar cred că știi asta.

Porni în goană spre mașină.

Zări indicatorul spre magazinul agricol și își făcu loc printre celelalte mașini, intrînd în trombă în locul de parcare. Șase minute, își spuse. Au trecut șase minute.

Apăsă cu toată puterea pe frînă și sări de pe scaun, dar se opri imediat. Simți o împunsătură în inimă : o femeie vorbea la telefonul din fața magazinului.

Alergă spre ea. Văzîndu-l, femeia își ridică privirea.

— Nu durează decît un minut, îi spuse ea.

— E o urgență, răspunse Duncan.

Era o femeie de vîrstă mijlocie. Purta o canadiană împotriva frigului.

— Mamă, uite, e o problemă aici. Vin la tine să-i iau pe copii îndată ce rezolv aici și trec pe la băcănie.

— Vă rog, spuse Duncan, privindu-și fix ceasul.

Femeia îl privi cu răceală.

— E cineva care zice că are nevoie de telefon. Vin cît pot de repede.

Duncan întinse mîna după telefon.

— Închideți-l ! strigă el.

— N-am să uit de *broccoli*, spuse femeia.

Duncan îi smulse receptorul și-l trînti în furcă. Femeia făcu repede un pas înapoi.

— Ar trebui să chem poliția, spuse ea. Mitocan nenorocit ce ești !

Duncan îi întoarse spatele și îi ascultă pașii apăsați îndepărtîndu-se pe aleea pietruită. Privi telefonul.

Cînd în sfîrșit sună, întinse mîna spre el, ușurat.

— Olivia ? N-a fost vina mea, era cineva la telefon — îmi pare rău, spuse el.

— Cît pe ce să o-ncurci, matematicianule, rîse ea. Cît pe ce. Zău că nu mă așteptam să găsesc telefonul acela ocupat. Cine să vrea să stea de vorbă în frig ? Ei, mă rog, să ne vedem de ale noastre. Acum, cît e de mers pînă la Leverett cu mașina ?

— Douăzeci de minute.

— Perfect. Pe drum spre centrul orașului, găsești un magazin universal, chiar lîngă stația de benzină. Telefonul e chiar în față. Douăzeci de minute...

Duncan porni în mare viteză. În cîteva secunde, ieșise deja din Greenfield și străbătea zona împădurită, în alternanțe de întuneric și lumină. Aprinse farurile, alungînd în

parte noaptea care se apropia, dar simțindu-se singur, de parcă s-ar fi aflat în mijlocul mării. Drumul spre Leverett era șerpuit, cu numai două benzi de circulație. Trecuse adeseori pe aici; totuși, de această dată i se părea ciudat de nefamiliar. Timp de cîteva clipe se străduí să țină drumul drept; oricît ar fi învîrtit de volan, tot nu reușea să-și stăpînească mașina. Coborî geamul din partea sa, lăsînd aerul înghețat să pătrundă înăuntru. Dar tot îi era cald și își simțea ceafa transpirată pe sub gulerul hainei. Își privi mîinile încleștate pe volan și constată că erau albe, fantomatice.

Descoperi stația de benzină și magazinul universal de alături; nu-i trebuia mai mult de un minut să ajungă pînă acolo. Trecu în viteză pe lîngă pompele de benzină și opri în fața telefonului. Sări din mașină și se repezi la aparat, dar rămase lîngă el, în așteptare, întrebîndu-se ce va urma. Pipăi busola din buzunar.

Telefonul nu suna.

Sînt aici, își zise el. Sînt aici.

Drumul reușise să-i mai calmeze nervii încordați. Își privi ceasul. Haide, fir-ar să fie. Sînt aici.

Telefonul rămase mut.

Așteptă, așa cum făcuse și înainte. La început, se gîndi că Olivia se juca iarăși cu el, așa că nu se îngrijoră prea tare. Apoi, cu fiecare minut care trecea, starea sa de nesiguranță se amplifică, trecînd încet de la nemulțumire la îngrijorare, apoi la teama aceea care făcea să-l treacă nădușeala, la limita panicii.

Telefonul rămase mut.

Nu știa ce să facă.

Ca și înainte, privi în jur, întrebîndu-se dacă nu cumva ajunsese în altă parte.

Se uită spre benzinăria din apropiere. Zări singurul telefon aflat afară, lîngă drum, la jumătatea distanței între parcarea magazinului și ieșirea din benzinărie.

Se întoarse din nou spre telefonul din fața sa, rămas, din păcate, la fel de tăcut.

Nu, își spuse el, la ăsta mi-a spus să vin.

Își privi ceasul. Termenul limită fusese depășit cu cinci minute.

Duncan refuza să se gîndească la consecințe. Știa că Olivia coace ceva, dar nu era sigur ce anume. Încercă să-și imagineze, dar nu reuși.

Se înserase. Abia dacă mai putea distinge limita dintre cer și pămînt. Își zărea aburul respirației în aerul rece.

Zece minute după termenul limită.

Se uită din nou la celălalt telefon.

Ea îi spusese ceva de stația de benzină.

Duncan rămase cu privirea pierdută într-acolo. Urmă o clipă unică, scurtă, în care nu trecu nici un camion, nici o mașină și se lăsă liniștea.

Duncan îngheță și ciuli urechea.

Sună, își zise, năucit de frică.

Părăsi locul din fața magazinului, îndreptîndu-se spre cabina singuratică. O mașină trecu, acoperind sunetul, dar el grăbi pasul și sunetul deveni mai clar, mai insistent.

Precaut, se apropie de telefon. Privi peste umăr la celălalt, aflat în fața magazinului. Nu știu ce să facă.

Iuți și mai mult pasul.

Sunetul îi bubuia în urechi.

Mai repede. Începu să alerge.

În acest timp, zări un om de la benzinărie îndreptîndu-se spre cabină. Nu ! își zise Duncan. Nu !

O luă la goană, trecînd ca vîntul prin parcare.

Benzinarul deschise ușa cabinei și ridică receptorul, privindu-l în mod ciudat după o clipă.

— Nu, strigă Duncan. Stai ! Nu închide !

Omul se holbă nedumerit la telefon.

— Aici ! Aici ! La naiba sînt aici ! urlă Duncan, gonind de-a binelea și dînd disperat din mîini.

Bărbatul ieși pe jumătate din cabină, uitîndu-se la Duncan.

— Hei, spuse el, dumneata ești Duncan ?

— Da !

— Măi, să fiu al naibii, spuse omul. Te caută cineva la telefon.

Duncan îi smulse receptorul din mînă.

— Da ! Da ! Sînt aici ! strigă el, închizînd ușa în nasul omului uluit, care ridică din umeri și se îndepărtă.

— Bravo ție, Duncan. N-am crezut c-ai s-o reușești și pe asta. Zău că n-am crezut, spuse Olivia, prefăcîndu-se entuziasmată.

— Ai spus la magazin !

— Ei, trebuie să fii puțin mai maleabil.

— Așa ai spus și am fost acolo !

— Duncan, Duncan, calmează-te. Am vrut doar să văd dacă te supui sau nu, spuse ea, pufnind în rîs. Aș fi sunat și la celălalt telefon, peste cîteva minute. Am vrut doar să văd dacă te prinzi, adăugă ea și rîse din nou. Poate că aș fi sunat și la celălalt telefon...

Duncan trase adînc aer în piept. Încercă să se calmeze, deși știa că e inutil. Reuși doar să scape de tremurul vocii.

— Ce mai urmează ? întrebă el.

— Indicații. Ți le voi spune o singură dată. Ești gata ?

— Nu... da... poți începe.

— Gata !

Duncan mai inspiră o dată, adînc.

— Da.

— Ia busola. Mergi 3,3 mile spre nord. Spre est 2,6 mile. La bifurcație o iei spre nord, 1,1 mile. Oprești mașina. Spre vest ai să vezi un cîmp. Ia-o pe acolo, pînă ce vei găsi un semn. Apoi aștepți instrucțiuni. Ai înțeles ?

— Repetă, te rog, Olivia.

— Duncan, Duncan, eu încerc să fiu corectă și totuși, am impresia că nu apreciezi eforturile mele, spuse ea, rîzînd batjocoritor. În regulă. Am să repet : 3,3 la nord ; 2,6 la est, apoi 1,1 la nord. Du-te, Duncan. E timpul să pornești la drum.

Olivia închise telefonul. Se întoarse spre Bill Lewis și Ramon Gutierrez și le spuse :

— Ca șoarecele la cașcaval. E dezorientat, speriat și ascultător. S-ar putea spune că e copt, adăugă ea și zîmbi. Misiunea a fost îndeplinită. Să mergem.

Amîndoi erau prea tensionați ca să mai facă altceva decît să surîdă. Sînt slabi, își spuse Olivia și trebui să facă un efort ca să-și alunge dezgustul. Miros banii și li se urcă la cap. Totuși, am încă nevoie de ei, reflectă ea. Nu pentru multă vreme, încă puțin. Ieși cu pas grăbit din clădire, urmată îndeaproape de cei doi bărbați care reușeau cu greu să țină pasul cu ea.

Duncan urcă la volanul mașinii și se aplecă peste bord, să regleze indicatorul de distanță la zero. Își prinse capul în mîini, încercînd să scape de amețeală. Se simțea ca prins într-un vîrtej. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Ca să se calmeze, repetă în gînd instrucțiunile, ca pe un descîntec drăcesc, apoi scoase busola din buzunar. Acul zvîcni cîteva clipe, parcă la fel de derutat ca el, apoi se opri și Duncan constată că putea intra pe un drum de țară care mergea către nord. Porni motorul, expiră violent printe buzele strînse și porni la drum.

La numai o jumătate de milă, pătrunse iarăși într-o zonă rurală. Mergea încet, privind fermele vechi, specifice Noii Anglii, pe lîngă care trecea. Case albe, cu acoperiș de șindrilă, roase de vreme și de iernile grele, cu șoproane slăbite de ani și de greutatea roadelor. Pămînt brun și bănci negre de lemn. Ramurile copacilor se profilau, întunecate, pe cerul serii. Lumea părea să fi devenit dintr-o dată străveche, primitivă și înspăimîntătoare. Drumul era alunecos și mașina trecea cu greu peste hîrtoape. Străbătea cîmpii și dealuri; era singur și numai din cînd în cînd întîlnea cîte un tractor care se îndrepta în sens invers spre oraș.

Încheie cu bine prima parte a drumului și porni mai departe, cu ochii pe indicator.

Găsi bifurcația de drumuri, verifică busola și coti spre nord-est. Cuprins de nerăbdare, îndrăzni să creadă, chiar și numai pentru o clipă, că era la un pas de a-și revedea fiul. Încercă să nu-și facă speranțe deșarte și se uită la indicator. Nouă zecimi dintr-o milă, o milă, o milă și o zecime.

Duncan opri mașina.

Lumina încă rămasă era prețioasă. Cerul era cenușiu, dar se întuneca din ce în ce mai mult.

Coborî din mașină și studie cîmpul care se deschidea în fața lui. Se zărea un gard viu și un zid vechi, de piatră, care-i ajungea pînă la brîu. Dincolo de acesta, poate la o milă distanță, văzu liziera pădurii. Pajiștea ducea pînă spre pădure, ca un ocean calm spre țărm. Se îndreptă spre zidul de piatră și sări de cealaltă parte.

Duncan își limpezi gîndurile, concentrîndu-se numai asupra banilor din servietă și a fiului său. Păși pe pajiște, dar se afundă în noroi pînă la glezne. Trase piciorul înapoi oftînd și își continuă drumul, atent la solul moale și aluneco:s, simțind umezeala pătrunzîndu-i în tenișI și ciorapi, făcînd să-i înghețe picioarele. Din loc în loc, dădea de pămînt înghețat și auzea crusta subțire crăpînd sub tălpi.

O dată se împiedică și scăpă servieta. Merse mai departe.

Ce caut ? se întrebă el. Privea atent în toate părțile, încercînd să descopere vreun semn. Lumina dispăruse aproape complet ; o dată cu întunericul, îl cuprinse disperarea.

Duncan își croi drum mai departe. Se întoarse spre drumul pe care îl lăsase în urmă, constatînd că străbătuse deja jumătate de pajiște.

Trebuie să fie aici, își zise el.

Noaptea părea să-l înghită.

— Unde e ? strigă el. Unde ?

După încă douăzeci de metri, observă o bucată de lemn înfiptă în pămînt. Partea de sus era vopsită într-un portocaliu fosforescent. Asta e, își spuse el și porni din nou, pe jumătate alergînd, pe jumătate împleticindu-se, spre semn.

Apoi se opri.

Ajuns lîngă bucata de lemn, o privi cu atenție. Nu era nici o indicație, nici un mesaj care să-l convingă că era altceva decît un țăruș oarecare în mijlocul cîmpului. Preț de o clipă, se simți copleșit de zăpăceală și durere.

Duncan trase aer în piept. Picioarele ude îl făceau să tremure din tot trupul. Se înfioră și simți cum ultima boare caldă a zilei se risipea pe cerul acoperit de nori.

— Mi-a spus să aștept instrucțiuni, rosti el ca pentru sine. În regulă, Olivia, instruiește-mă.

Tăcerea se lăsa grea în jurul său.

Se sprijini de țărușul de lemn și oftă încet. Pe neașteptate, lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Ce e cu tine ? se întrebă, dar nu reuși să se stăpînească. Sînt puternic, sînt pregătit, își spuse, dar cuvintele nu reușiră nici pe departe să-l liniștească. Întunericul care îl învăluia aducea cu sine mai multă disperare și simți cum își pierde speranța. Strînse servieta le piept, ca pe un copil și se legănă înainte și înapoi de cîteva ori, încercînd să se încălzească și să înțeleagă ce se întîmplase, cu ce greșise, ce trebuia să facă. Își revedea fiul în minte și asta îi aducea și mai multă durere în suflet. Suspină, dar rămase acolo, lîngă țăruș, dîndu-și seama, în acel moment oribil, că nu avea nici un alt plan și nici nu știa ce să facă.

La o sută cincizeci de metri mai departe, ascunsă în spatele copacilor, Olivia îl urmărea cu binoclul. Cuprinsă de satisfacție, se înfioră — dar asta nicidecum din cauza frigului din ce în ce mai pătrunzător.

— Să vedem, Duncan, cît ai să aștepți ? Cît ai să stai acolo, în țara nimănui ? Ai să-ți aștepți fiul toată noaptea ? Ai să aștepți cîteva minute ? Cîtă răbdare ai ? Poți suporta frigul ? Poți suporta durerea ? Singur-singurel ? Cît timp, Duncan ? Optsprezece ani, șopti ea. Optsprezece ani.

Privea și aștepta.

După o oră, Duncan se convinse că Olivia nu va veni, dar nu avu forța să plece. Aștepă încă o oră, pînă nu-și mai simți picioarele și începu să se teamă că nu va mai putea găsi drumul înapoi, prin aerul întunecat ca smoala care-l înconjura.

În cele din urmă, se ridică în picioare.

Întoarse capul în toate părțile, nesigur ca un bețiv.

Lacrimile de pe obraji i se uscaseră.

Simți un gol imens, nesfîrșit, în suflet.

Mintea golită de gînduri îi căzuse pradă disperării.

Porni cu pași egali, ca un robot, pe pajiște, înapoi către locul unde spera să-și regăsească mașina. Părea că tot timpul risipit cu alergările prin oraș, apoi pentru a găsi acest loc pustiu, aparținea unor vremuri de demult, rămase în memoria sa, și nicidecum celor cîteva ore anterioare.

Alunecă și căzu cu capul înainte, rămînînd o clipă întins pe cîmpul umed, noroios. Simți gustul sîngelui pe buze. Apoi se ridică și încercă să se curețe de noroi. Împleticindu-se, merse mai departe pînă cînd zări zidul de piatră care, la prima vedere, părea un val întunecat, amenințător. Strîngînd servieta în brațe, reuși să treacă dincolo de el. Își văzu mașina la vreo trei sute de metri distanță și se tîrî într-acolo.

Nu știa ce va face cînd va ajunge acasă.

Timp de cîteva clipe, pînă cînd deschise portiera și se strecură în mașină, se gîndi : era normal pentru ea. Un test, doar ca să vadă ce voi face. Duncan strînsese atîta furie în el, încît acum nu mai simțea decît un gol imens.

Mă-ntreb dacă va suna diseară. Sau mîine. Încercă să-și imagineze ce gen de aranjament avea să-i propună, dar fu incapabil să ghicească. De data asta voi insista, își zise el. Voi pretinde ca schimbul să aibă loc. Cei doi Tommy în schimbul banilor. Poate că asta a vrut și ea, de la bun început, deși se îndoia.

Încetini, apropiindu-se de bifurcație. Se gîndi la cît de dezamăgită va fi Megan și se strădui să găsească ceva de spus, în așa fel încît ea să nu-i ghicească disperarea. Se întrebă ce vor zice Karen și Lauren. Și ele au trecut prin clipe grele. Trebuie să fac ceva pentru ele. Expiră încet și se pregăti să cotească spre stînga, concentrat asupra drumului pe care îl mai avea de parcurs, încercînd să-și amintească fiecare detaliu.

În aceeași clipă, scoase un strigăt.

Brusc, fu orbit de strălucirea farurilor unei mașini și răsuci violent volanul, pentru a evita vehiculul în plină viteză, apărut din întuneric asemenea unei fantome care venea drept spre el. Auzi zgomotul motorului și scrîșnetul cauciucurilor care se luptau pentru a-și menține locul pe pietrișul drumului, într-un contact violent. Mașina se îndrepta direct spre el. Apăsă cu toată puterea pe frînă și simți mașina zvîcnind într-o parte, după care se opri brusc.

Duncan ridică brațul, încercînd să se apere de valul de lumină ce se reflecta în parbriz. În clipa următoare, cineva deschise violent portiera mașinii sale.

Se răsuci și dădu cu ochii de Olivia.

Îl împinse cu țeava revolverului în obraz și trase piedica armei — un zgomot dur, răscolitor.

— Banii, Duncan. Dă-mi banii.

Făcînd un efort să vorbească, rosti răgușit :

— Băiatul meu...

— Dă-mi banii, Duncan, sau te omor chiar aici.

— Îmi vreau băiatul, spuse el cu o voce tremurătoare.

— Omoară-l ! se auzi o voce din întuneric. Omoară-l imediat pe porcul ăsta !

Duncan apucă servieta.

Vocea Oliviei nu-și pierduse calmul.

— Gîndește-te, Duncan. Fii rațional. Ai putea muri chiar aici și totul s-ar termina, iar ei n-ar mai ajunge niciodată acasă. Te-ai putea lupta, ai putea refuza și muri și n-ar servi la nimic, nu-i așa ? Dă-mi banii, Duncan, atît ai de făcut ca să trăiești. E singura ta șansă. E singura șansă a băiatului.

O altă voce se auzi din întuneric :

— Hai odată, Olivia, grăbește-te !

Duncan cunoștea vocea. Era a lui Bill Lewis. Se chinui cu disperare să-l descopere prin întuneric.

— Zboară-i creierii nenorocitului ! spuse cealaltă voce.

— Duncan, pune-ți mintea la contribuție, spuse Olivia încet.

Nu se repezi la servietă, dar îi făcu un semn clar spre ea.

— Nu vezi că pot s-o iau, dacă vreau ?

El îi dădu servieta și ea o aruncă în spate, ținîndu-l în continuare în bătaia armei.

— Bine, șopti ea. Bine gîndit, Duncan.

Se aplecă peste el și îi smulse cheile de contact.

— Am să le arunc la cincizeci de metri mai sus, spuse ea, cînd vei vedea că aprind stopurile. Le găsești în mijlocul drumului, dacă ești atent.

— Tommy... gemu Duncan.

— Număr banii și apoi te sun. Păstrează-ți calmul, Duncan. Aproape că ai reușit. Încă n-a murit nimeni. Nimeni nu trebuie să moară. Gîndește-te la asta. Gîndește-te foarte bine la asta. Nimeni nu *trebuie* să moară...

Accentuase cuvîntul *trebuie*.

— Dar s-ar putea întîmpla, șopti ea, după o ezitare.

Olivia făcu un pas înapoi, aplecîndu-se ca să ridice servieta de unde o lăsase. Duncan fu pe punctul de a cădea din mașină, în disperarea cu care încerca să se țină după ea. Ea se răsuci și-l împinse cu arma în piept.

— Respectă regulile jocului, Duncan, îi spuse.

El se opri țintuit în drum, cu mîinile întinse, pe jumătate în implorare, pe jumătate din disperare. Olivia îi întoarse brusc spatele, pufnind disprețuitor. O privi urcîndu-se în mașină. Farurile care îl orbiseră se stinseră brusc. Auzi motorul pornind și trebui să sară într-o parte, pentru a nu fi strivit sub roți. Așa cum spusese Olivia, stopurile mașinii clipiră. Reaprinseră farurile prea departe ca să poată vedea numărul sau marca mașinii ; apoi, luînd viteză, se pierdură în întuneric. Duncan o luă la fugă după ei, abia respirînd, dar mașina dispăru după prima curbă. Duncan rămase o clipă pe loc, cu ochii ațintiți spre întunericul fără sfîrșit.

Apoi, neavînd absolut nimic altceva de făcut, se lăsă în genunchi și începu să-și caute cheile.

ZECE

Duminică

Trecuse bine de miezul nopții, dar Duncan continua să răscolească subsolul casei, vorbind de unul singur, în timp ce căuta prin tot felul de cutii prăfuite, pline cu chitanțe fiscale, reviste vechi și printre mobilele vechi, adunate în camera întunecoasă. Megan era așezată pe trepte, la lumina singurului bec de o sută de wați existent, urmărindu-și soțul, fără să știe exact ce căuta. Era epuizată și distrusă ; în orele trecute de cînd el se întorsese acasă, vărsaseră lacrimi, strigaseră, își aruncaseră unul altuia tot felul de învinuiri și, în cele din urmă, amuțiseră, pînă cînd Duncan sărise brusc de pe scaun și spusese :

— Ei bine, măcar un lucru n-o să se mai întîmple iarăși.

Apoi se repezise la subsol, fără să dea vreo explicație cuvintelor sale misterioase. Sub privirile ei, își continuase căutările timp de o jumătate de oră, iar ea nu scosese nici un cuvînt — de fapt, îi era frică să vorbească — pentru că se temea ca astfel să nu înrăutățească situația în care se aflau.

— La naiba, știu că e pe aici, pe undeva, spuse Duncan, dînd la o parte una din cutii. Cristoase, ce mizerie !

Umbra sa neclară se zbătea pe podea.

Megan se sprijini cu coatele pe genunchi și își cuprinse bărbia în palme.

— Duncan, rosti ea încet, crezi că mai sînt în viață ?

Regretă imediat aceste cuvinte.

Duncan se opri cu o cutie de carton în mîini, după care, cu o mișcare violentă, o lovi de perete. Cutia se făcu bucăți, ridicînd un nor de praf.

— Da ! Ce fel de întrebare...

— De ce ? șopti ea.

— Ce motiv ar fi avut să... începu el.

— O sută patruzeci și unu de mii șapte sute optzeci și șase de motive, spuse Megan îndurerată.

Duncan rămase nemișcat pe loc, așteptînd ca soția sa să continue ce avea de spus.

— Are banii. Probabil că ne-a ruinat viețile. Ce ar putea s-o împiedice să-i omoare și să scape, pur și simplu, mulțumită, mai bogată și liberă ca pasărea cerului ?

Duncan nu-i răspunse preț de cîteva minute. Reflectă, alegîndu-și cu atenție cuvintele.

— Ai dreptate, spuse el. Nu are nici o logică dacă lasă martori în urmă. Nu are nici o logică să mai rămînă pe aici măcar și o clipă mai mult decît e necesar. Știe că luni de dimineață banca va fi ticsită de polițiști. Știe că ne-a împins dincolo de orice limită. Dacă mai stă pe aici, riscă și mai mult. Logic ar fi să-i împuște pe cei doi Tommy și să o-ntindă naibii de-aici.

Megan se lupta cu lacrimile.

— Și tocmai de aceea, spuse Duncan, n-o s-o facă.

— Cum ?

— N-o s-o facă. Ea nu face lucruri logice.

— Dar... cum... nu înțeleg... se bîlbîi Megan.

Duncan trase adînc aer în piept.

— Știi, ciudat este că am spus chestia asta zilele trecute. Joi ? Sau vineri ? Doamne, pare să fi trecut o veșnicie de-atunci. În orice caz, am spus-o. Apoi am uitat și n-ar fi trebuit : nu-i vorba de cei doi Tommy. Nici de bani. Pe noi ne vrea.

Megan deschise gura să-i răspundă, apoi se opri.

Rămaseră amîndoi tăcuți cîteva clipe. Apoi Duncan își reluă ideea.

— Pe noi. Înțelegi ? De asta e încă aici. De asta nu va pleca, cel puțin deocamdată. Oricît de logic ar fi să dispară. N-o va face, cît timp mai are o carte-două de jucat.

— Ce cărți crezi că mai sînt de jucat ?

— Numai două, rosti Duncan încet. Regele și regina de pică.

Megan încuviință.

— Crezi că vrea să ne ucidă ?

— Poate. Poate că nu. Să ne facă să suferim ? Să ne tortureze ? Asta a făcut pînă acum. Nu știu ; însă sînt sigur că vrea să ne strivească într-un fel pe care să-l poată vedea, simți, gusta. Un lucru a cărui savoare să se păstreze peste ani. Poate că intenționează să ne ucidă. Poate că e vorba de altceva, de un lucru cu care va trebui să trăim în fiecare zi, ca să nu putem uita ce a făcut, spuse Duncan și se înfioră. Nu sînt sigur. Dar știu că Tommy și judecătorul sînt în viață.

Megan își dădu seama că dădea iarăși din cap în semn de aprobare. Se întrebase de ce nu-l omorîse Olivia pe Duncan mai devreme, acolo, pe drumul pustiu de țară. Avusese o ocazie perfectă. Dar eu nu eram acolo.

— Crezi că există vreo șansă să ni-i trimită înapoi pe cei doi Tommy ? La urma urmelor, dacă pe noi ne vrea...

Duncan îi tăie vorba.

— Nu. Absolut nici una.

Megan dădu din cap.

— Știi, o să ți se pară absurd...

— Nimic nu mi se pare absurd acum.

Ea zîmbi cu tristețe.

— ... dar cred că, dacă ar fi mort, aș simți ceva în suflet. Așa, ca și cum s-ar rupe ceva în mine.

— Și eu cred același lucru, încuviință Duncan. Ori de cît ori a fost bolnav sau a avut probleme, am știut că voi simți și eu...

Duncan se întrerupse. Văzuse ceva într-un colț al subsolului și se aplecă brusc.

— Și-atunci rosti Megan cu o hotărîre neașteptată, care o surprinse chiar și pe ea însăși, ce facem ? Încotro mergem ? Cum ripostăm ?

Duncan se îndreptă de spate și reveni, ținînd în mîini un container metalic, de mărimea unei cutii de pantofi.

— Știam eu că am să-l găsesc, spuse el, clătinînd din cap. Nu știu cum de nu m-am gîndit mai devreme.

— Mergem la poliție ? întrebă Megan.

— N-am știut niciodată ce să fac cu el, spuse Duncan.

— Nu, răspunse Megan la propria sa întrebare. Nu. Știu ce-o să facem, adăugă ea, gîndindu-se la lista pe care o ținea în geantă, împreună cu harta zonei. Asta trebuia să facem de la bun început.

Se trezi că se ridicase în picioare și că vorbea pe un ton pe care nu și-l cunoștea. Cuvintele sale aveau o duritate cu totul nouă, dar binevenită.

Duncan se apropie de ea. Becul din tavan îi învăluia în lumină, aruncînd umbre uriașe pe perete. El desfăcu zăvorul cutiei de metal și dădu capacul deoparte. Megan se aplecă să vadă ce era acolo și apoi își aminti, în clipa în care zări pînza îmbibată în ulei care acoperise conținutul cutiei atîția ani.

— Crezi că mai funcționează ? întrebă ea.

— A mers în '68, ripostă Duncan. N-am știut niciodată cum să-l folosesc, repetă el. Cred că ar fi trebuit să-l arunc cînd ne-am întors prima dată aici, dar n-am făcut-o și, de atunci, n-am mai reușit să scap de el. L-am tîrît după noi oriunde ne-am mutat.

Ridică pistolul de calibrul 45 în lumină, verificînd cît era de ruginit și de vechi. Descărcă toate gloanțele, apoi trase pistonul și, decuplînd piedica, apăsă pe tragaci. Se auzi un zgomot dur, metalic.

— Îți amintești cum ne spunea ea ? întrebă Duncan. La rugăciunea de dimineață ?

— Noi sîntem noua Americă, intonă Megan.

Luă pistolul din mîna lui Duncan și se uită pe țeavă.

— Noi sîntem noua Americă, repetă ea.

Apăsă pe trăgaci și cocoșul lovi camera încărcătorului gol, făcînd să răsune zgomotul sec în subsol și în imaginația lor.

Megan îl lăsă pe Duncan să doarmă. Măsurase salonul în sus și în jos pînă după ora trei dimineața, cu mintea plină de sute de idei, pentru ca pînă la urmă să cadă, epuizat, într-unul din fotolii, adormind cu pistolul în poală. Gemenele îl descoperiseră așa, cînd se treziseră ; Lauren îi luase cu grijă arma din mînă, în timp ce Karen își pusese brațele pe umerii lui, ca să nu se sperie dacă se trezește. Cîteva clipe mai tîrziu, Megan li se alăturase gemenelor, în bucătărie, unde așezaseră arma în mijlocul mesei și o priveau ca pe o vietate.

— De unde avem asta ? întrebă Lauren.

— Și ce-o să facem cu ea ? adăugă Karen.

— O avem din '68. Însă n-am avut niciodată nevoie de ea...

Megan era puțin surprinsă de atitudinea gemenelor, de tonul natural cu care vorbiseră ; nu păreau nici șocate, nici înspăimîntate să descopere existența armei în casă.

— Pînă acum, încheie Lauren propoziția mamei ei.

— Pînă acum, repetă Lauren.

— Sîntem într-adevăr pregătiți să... începu Karen, dar maică-sa o întrerupse, ridicînd brațul.

— Avem un plan ? întrebă Lauren.

— Nu. Încă nu.

— Atunci, ce vom face ?

— Acum ? întrebă Megan, privindu-și fetele. Voi veți sta aici, ca să aveți grijă de tatăl vostru. Nimeni nu face nimic. Dacă sună telefonul, treziți-l. S-ar putea să fie ei. Au spus că vor ține legătura cu noi.

— Urăsc așteptarea asta, spuse Lauren, cu o forță neașteptată. Urăsc că trebuie să aștept să văd ce ni se întîmplă ! Vreau să fac ceva.

— Vine și vremea noastră, spuse Megan. Vă promit.

Lauren, mulțumită, aprobă cu un gest al capului. Karen își îndreptă privirea spre maică-sa.

— Și acum ce facem ? întrebă ea.

Megan luă pistolul de pe masă și-l puse în geantă.

— Sper că n-ai de gînd să faci vreo prostie de una singură, nu ? Vezi că-l trezesc pe tata, o admonestă Lauren. Trebuie să acționăm împreună.

Megan clătină din cap.

— Nu. Nici o grijă. N-am să fac nimic. Mă duc doar să văd niște case, spuse ea. Asta fac agenții imobiliari duminica. Inspectează proprietăți.

— Mamă !

— Mamă, nu poți pleca singură. Tata o să sară în sus de supărare.

— Știu, spuse Megan brusc. Știu că o să se supere. Dar voi face treaba asta de una singură.

— De ce ? Și ce anume ai de gînd să faci ?

— Să caut acul în carul cu fîn, răspunse Megan, alegîndu-și cu grijă cuvintele. Am ales cîteva locuri pe care le-ar fi putut închiria ei. Poate am noroc să-i găsesc pe cei doi Tommy.

— Mda. Dar poate n-ai noroc și te bagi în bucluc, mormăi Karen.

— Mamă, e o nebunie, începu Lauren.

Megan încuviință încet.

— Da, cred că da. Dar cel puțin fac ceva, iar asta e mai bine decît nimic.

— Eu tot cred că ar trebui să-l aștepți pe tata, insistă Karen.

— Nu, spuse Megan, clătinînd din cap. El a făcut singur ceea ce trebuia să facă. Acum voi face și eu ce am de făcut.

Le privi pe fete cu atenție. Preț de o clipă, se întrebă de ce era așa de dogmatică — dar știa că trebuia să iasă din casă înainte să se trezească Duncan. El ar fi rezonabil și plin de simț practic, știa asta, și s-ar teme pentru ea. Ar împiedica-o să-și susțină cauza și asta ar fi mai rău decît orice pericol cu care s-ar fi putut confrunta. Se simțea răvășită de sentimente contradictorii. N-am făcut nimic, își zise. Iar acum e timpul să acționez.

— Mamă, ești sigură de ceea ce vrei să faci ? o întrebă Lauren.

— Da, răspunse Megan. Nu. Ce mai contează ?

Își îmbrăcă jacheta, își puse pălăria și eșarfa.

— Cînd se trezește tatăl vostru, să-i spuneți că-l sun peste o oră sau două. Spuneți-i că n-are nici un motiv de îngrijorare.

Le lăsă pe gemene, care nu credeau nimic din cele auzite, să vegheze protector asupra lui Duncan, care continua să doarmă după atîta efort.

Afară, în fața ușii, Megan se opri, trăgînd în piept aerul tare și lăsînd răcoarea să-i pătrundă în creier, să-i limpezească gîndurile. Se simți puțin vinovată, gîndindu-se cît de furios va fi Duncan cînd se va trezi. Apoi alungă acest gînd și porni mai departe. Se îndreptă spre mașină cu un pas sigur, studiind locul, pentru a descoperi o eventuală urmă a prezenței Oliviei sau a echipei sale. Se uită în susul și în josul străzii, dar nu văzu pe nimeni în afară de vecinii ei. Privi o familie care urca în mașină, părăsind fără grabă aleea din fața casei. Încărcaseră mașina cu echipament de hochei și patine și toți purtau pulovere în culori vii, roșu cu albastru. Văzu un alt vecin care mătura frunzele uscate de pe alee. Mai încolo, doi bătrîni acopereau răzoarele de flori cu paie, în așteptarea primei zăpezi. O clipă se simți copleșită de normalitatea lucrurilor. O mașină trecu pe lîngă ea și recunoscu la volan un alt agent imobiliar de la biroul său, care locuia pe aceeași stradă. Megan îi făcu semn cu mîna, simulînd o veselie care o

îngrețoșa. Dar folosi prilejul pentru a petrece cu privirea mașina vecinului său și a studia întreaga stradă. Asigurîndu-se că nu era urmărită și că nimeni nu stătea la pîndă în fața casei, se strecură în spatele volanului. Înainte de a porni motorul, verifică dacă luase cu ea tot ce-i trebuia. Hartă. Adrese. Hîrtie și creion. Binoclu. Aparatul Polaroid și un film. Pistolul. Își pusese în picioare o pereche de cizme de cauciuc și se îmbrăcase cu pufoaica. Pe cap își pusese una din căciulile de schi tricotate ale lui Duncan și o trăsese pînă peste ochi. Cuplă cheia de contact, trase încă o dată aer în piept și porni la drum. Străbătu repede orașul, privind mereu în oglinda retrovizoare și întrebîndu-se, pe rînd, dacă limuzina neagră, rulota, mașina sport sau camioneta de livrări care mergeau în spatele mașinii o urmăreau. Trebuie să fiu sigură, își zise ea. Opri de două ori să ia benzină și rămase pe loc mai multă vreme, lăsînd cît mai multe vehicule să treacă înainte, dar nu era convinsă că acesta era cel mai bun mod de a scăpa de urmăritori. În cele din urmă, schimbă direcția. Merse pînă la intrarea în Colegiul Greenfield, aflat la periferia orașului. În fața clădirii administrative se afla o alee lungă, circulară. Se strecură rapid printre mașini și intră pe alee, accelerînd și ieșind din nou în șosea, dar în direcție opusă. Imediat după aceea opri, verificînd în retrovizor dacă și alte mașini făceau aceeași manevră. Cum nici una nu venise după ea, porni mai departe, nu tocmai sigură de felul în care avea să acționeze, dar hotărîtă să încerce.

La fermă, răpitorii se certau.

Euforia serii trecute, cînd număraseră banii, trecuse, lăsînd loc discuțiilor în legătură cu ceea ce urmau să facă în continuare. Olivia, așezată într-un fotoliu adînc, asculta cu atenție dorințele exprimate de Bill Lewis și de Ramon Gutierrez. Era ciudat cum niște bani puteau schimba oamenii și cît de repede ajungeau aceștia să piardă din

vedere esențialul. Îi venea să rîdă de purtarea lor. Cu douăzeci și patru de ore mai înainte, amîndoi tremurau, neștiind ce să facă, sub tensiunea momentului. Acum, mirosind succesul, dădeau din gură și făceau pe nebunii. Nu simțea decît dispreț pentru ei, dar avea grijă să nu se vadă. Era timpul să treacă la faza următoare a planului.

— Nu înțeleg, spuse Ramon, de ce nu ne luăm naibii tălpășița de aici chiar acum ? Ce ne mai reține ? Am făcut ce ne-am propus. Fiecare minut de așteptare în plus este o greșeală.

— Chiar așa ? întrebă Olivia cu răceală. Sînteți siguri că am dus la bun sfîrșit ceea ce ne-am propus ?

— Eu, da, răspunse Ramon, după care tăcu imediat.

— Ramon are dreptate, Olivia. De ce să mai stăm aici ? De ce nu sărim în mașină, s-o luăm la vale ?

— Credeți că au plătit destul ?

Trebuia să fie atentă, să-i lase să creadă una, pe cînd ea făcea alta.

— Ies aproape cincizeci de miare de fiecare. Mai mult decît am avut vreodată. E suficient pentru a lua totul de la capăt în altă parte.

— Nu credeți că mai au bani ?

— Unde ? A jefuit banca. Ce-a mai rămas ?

— Dar toți banii pe care i-a încasat ? Acțiuni, cecuri, conturi confidențiale, proprietăți, tot rahatul pe care-l are Duncan, tot ceea ce vinde ca un nebun. Nu vă dați seama, crede, probabil, că poate da totul înapoi băncii, știu precis că asta crede. Ei bine, banii aceia ar trebui să fie ai noștri.

Cei doi bărbați rămaseră pe gînduri. Olivia îi urmări cu atenție.

— Cum punem mîna pe ei ?

Olivia zîmbi. I-am prins în plasă !

— Putem să ne întoarcem oricînd.

— Cum așa ? întrebă Bill Lewis.

— Pur și simplu. Plecăm. Trece timpul. Rămînem pe drojdie. Ne întoarcem. Nimic mai simplu.

— Cum putem fi siguri că va colabora ?

— Nu are nici o șansă. Nu va avea niciodată. Colaborarea cu noi va fi întotdeauna mijlocul cel mai sigur și mai rapid pentru el.

Lewis aprobă cu un gest al capului

— Nu știu ce să zic, comentă Ramon. Pînă unde putem împinge lucrurile ?

— Pînă unde vreau eu, răspunse Olivia.

— Ești nebună, i-o trînti el. Dacă se gîndește că-i ajunge și anunță poliția ?

— N-o s-o anunțe.

— Mda — dar dacă, totuși, o face ?

— Nici vorbă. Îl cunosc. N-o să-i anunțe.

— Nu-mi place. Nu vreau să mă mai întorc aici. Vreau să iau banii, să-mi acopăr urmele și să plec. Trebuia să-l omori acolo. Trebuia să facem cum am zis eu. Poate așa ai fi fost și tu mai fericită.

Olivia încuviință.

— M-am gîndit la asta. Nu era momentul potrivit.

— Dar „musafirii" ? întrebă Bill Lewis, arătînd spre pod. Sînt cam stresați. Mă întreb cît vor mai rezista. Mai ales copilul. Nu mi se pare cinstit.

— Cinstit ? întrebă Olivia.

Surpriza și sarcasmul se amestecară pe chipul ei.

— Ei, știi ce vreau să zic, dădu Bill înapoi.

— Ce ar trebui să facem cu ei ? întrebă ea.

— Să-i omorîm, spuse Ramon.

— Să-i lăsăm să plece, spuse Lewis, uitîndu-se pieziș la Ramon. Nu credeam că ești chiar așa, îi aruncă el.

— Nu dau doi bani pe ei ! ripostă Ramon. Ne cunosc. Ne pot descrie. Nu vreau să-mi petrec următorii zece ani ca tine, privind mereu peste umăr. Vreau să fiu liber. Asta înseamnă fără martori. E al naibii de simplu.

— Mda, ce să zic ! Ca tine. Auzi, să-i ucidem, repetă Bill Lewis calm, sarcastic. Și cine o să-i împiedice pe Duncan și pe Megan să-și petreacă restul vieții hăituindu-ne ?

Dacă noi am putut să-i găsim, ce te face să crezi că ei nu ar putea să ne găsească pe noi ? Cristoase, ce prost ești !

— Dacă mai au un rest de viață de trăit, interveni Olivia.

— Isuse ! spuse Bill Lewis, pe un ton exasperat. Ce vorbești ? Să punem la cale o crimă, ca Charlie Manson ? Asta nu ne duce nicăieri. Eu nu ucid bătrîni și copii, ați înțeles ? Pur și simplu nu fac așa ceva. N-am vrut să-l termin nici pe tipul ăla din California, dar a fost spectacolul tău, iar eu m-am supus. Dar nu putem face la fel cu un copil. În plus, e un copil bun.

— Nici nu trebuie, spuse Ramon. Poate că alții nu simt la fel ca tine. Poate că alții nu sînt așa fricoși...

— Am să-ți spun eu de cine nu mi-e frică, nemernicule — nu mi-e frică de tine.

— Ar trebui să-ți fie, prostănacule. Nu vezi că devii sentimental și strici totul ? Asta-i șansa mea cea mare și n-am să las un poponar, un fost *hippie*, să-mi facă figura !

Lewis se repezi spre fostul său iubit cu pumnii încleștați. Ramon sări de pe scaun și duse mîna la revolver.

— Potoliți-vă ! urlă Olivia.

Ezitînd, amîndoi bărbații se întoarseră spre ea.

Olivia îi amenință cu degetul.

— O să faceți ce vă spun eu și cînd vă spun eu. E spectacolul meu și eu am să vă spun cînd s-a terminat.

Cei doi bărbați se holbară la ea.

— Deci, ce facem ? Îi omorîm pe toți ? întrebă dezgustat Bill Lewis.

— Indiferent ce vom face, hai s-o facem odată și să plecăm dracului de aici, spuse Ramon.

Olivia cîntări măsura voinței fiecăruia dintre cei doi de a i se opune. Sînt speriați și stresați, își zise ea. Dă-i fiecăruia ceea ce crede că-i trebuie. Apoi fă ce vrei.

— În regulă, spuse ea, ca și cum ar fi predicat unor copii, sînteți de acord că vreți să punem capăt, da ?

Amîndoi încuviințară, deși încă își aruncau priviri furioase unul altuia.

— Iar eu cred că Duncan ne mai datorează ceva.

Mult mai mult, își spuse ea în gînd.

Cei doi continuară să o privească încurcați. Olivia observă că nu se uitau unul la celălalt. Ați picat în cursă, își zise ea și zîmbi.

— Haide, calmați-vă amîndoi. Am greșit cu ceva pînă acum ? Oare nu mi-am petrecut ani la rînd calculînd fiecare amănunt ?

Cei doi se priviră, apoi făcură semn că da.

— Nu s-a întîmplat totul exact așa cum am spus ?

Încuviințară din nou, ceva mai liniștiți.

— Ei bine, acesta este unul din punctele la care am reflectat cel mai mult. E lovitura finală — și nu are nici un cusur. Uitați care e planul : am să iau legătura cu Duncan astă-seară, exact cînd va fi pe punctul să-și piardă mințile. Am să-i spun să ne întîlnim mîine dimineață. Într-un loc drăguț și izolat. Și am să-i spun că n-a terminat de plătit. Vom pleca de aici în jur de opt și un sfert. Vom fi în avion la prînz. E destul ?

Olivia îi privi pe cei doi. Încă erau îmbufnați, dar numai puțin.

— Eu tot cred că ar trebui să-i omorîm și să ne luăm zborul, mormăi Ramon.

— Deștept mai ești, spuse Bill Lewis. Mie mi se pare perfect, Olivia. Dar de ce să așteptăm pînă diseară ?

— Pentru că atunci va fi cel mai vulnerabil. Oamenii sînt mai ușor de speriat cînd se lasă întunericul. Lumea pare mai mică, mai strîmtă, mai periculoasă.

— Dar, uite, am putea să pornim chiar acum și s-o facem de la un telefon, de departe. Nu e nevoie să fim aici.

— Ba da, așa trebuie, spuse Olivia. Nu crezi că și-ar da seama ? Faptul că sîntem aici creează culmea tensiunii, pentru că ei știu că am putea pleca, lăsîndu-i cu buzele umflate. Toate astea combinate — așteptarea, întunericul, amenințarea — vor face ca Duncan să execute orice îi vom spune.

— Cum facem ?

— Simplu, spuse Olivia. Planul meu este să-l trimit undeva la naiba în praznic și să-i las pe cei doi ostatici aici, în pod. Pînă la urmă își vor da seama, dar noi vom fi deja departe. Ne vom strecura pur și simplu afară, lăsînd ușa deschisă. Nemernicului ăluia bătrîn o să-i trebuiască ceva curaj ca să încerce ușa. Apoi va trebui să descopere cum să iasă de aici. Vom tăia cablul telefonic. Poate le luăm și pantofii. Pînă să ia el legătura cu Duncan și cu Megan, noi vom fi la Aeroportul Logan din Boston, gata să plecăm în zbor spre țările calde. Apoi, cînd rămînem în pană, nu trebuie decît să facem o mică vizită la Greenfield, la bancherul nostru personal. N-o să mai vrea să treacă încă o dată prin asta. Îl cunosc pe Duncan. Matematicianul va prefera calea mai ușoară și mai rapidă. Ne va da banii. Sfîrșitul povestirii. Pînă cînd vom avea nevoie de puțin mai mult. Și mai mult. Și mai mult.

Ramon ridică din umeri, dar Bill păru ușurat.

— Ai dreptate, spuse el. Nemernicul va plăti mereu. Și noi nu lăsăm martori, lăsăm amintiri. O să-și amintească mereu cît de ușor ne-a fost să-i prindem în plasă. Am putea s-o facem din nou.

— Aha, spuse Olivia, rîzînd scurt, începi să înveți.

— Eu tot aș prefera să nu lasăm martori, spuse Ramon.

Olivia ezită, apoi răspunse, jucîndu-se cu revolverul pe deget.

— Trebuie să insist ?

Ramon ridică din umeri.

Olivia, mijindu-și pleoapele, îl ațintì pe bărbatul cel scund cu privirea.

— Nu, spuse el bosumflat.

— Bine, spuse Olivia.

Se ridică în picioare și se îndreptă spre Bill Lewis. Îl mîngîie cu degetele pe obraz, apoi îl bătu ușor cu palma.

— Te-ai cam înmuiat, îi spuse ea. Am știut de la bun început că s-ar putea să fie și morți. Am știut și am fost de acord, adăugă ea, împungîndu-l brutal cu degetul în stomac. Trebuie să fii puternic, nu moale.

Bill clătină din cap, dar ea întinse mîna și-i prinse strîns bărbia cu degetele ei lungi, împingînd-o cînd în sus, cînd în jos, ca și cum ar fi aprobat-o.

Ramon izbucni în rîs, iar Olivia zîmbi. Bill Lewis surîse și el, frecîndu-și urmele lăsate de degetele Oliviei.

— Cred că ai dreptate, spuse el. Ar trebui să te ascult și-atît.

— Asta ar ușura lucrurile, răspunse Olivia, bătîndu-l în joacă pe obraz. În regulă, acum duceți-le musafirilor ceva de mîncare. Le puteți spune că mai au foarte puțin de așteptat. Nu le dați prea multe detalii, dar spuneți-le că, după părerea voastră, vor putea pleca acasă mîine sau poimîine. Dați-le speranță și spuneți-le să se poarte frumos. Așa își mai exersează răbdarea.

Lewis aprobă cu un gest al capului și ieși grăbit din cameră. Ramon era pe punctul de a-l urma, dar îngheță brusc cînd Olivia se întoarse spre el. Orice urmă de zîmbet dispăruse de fața ei și, cu ochii îngustați, maxilarele strînse și gura încleștată, îl somă cu privirea să rămînă unde se afla. O clipă mai tîrziu, auziră pașii grei ai lui Bill Lewis pe scară.

— Da ? începu Ramon.

— Planul va include și soluția ta.

— Într-adevăr ? Dar am crezut...

— Banii sînt una, spuse Olivia, răzbunarea — alta.

Ramon încuviință și zîmbi.

Olivia păși spre el. Își trecu degetele prin părul lui des și creț.

— Gîndim aproape la fel, îi spuse ea. Ești destul de dur. Vezi lucrurile așa cum sînt în realitate. Mă întreb cum de n-am observat asta pînă acum.

El zîmbi.

— Dar cum facem ? Adică, Bill crede că...

— În nici un caz pînă mîine dimineață. Exact cînd plecăm. Pe Bill o să-l apuce isteria, așa că trebuie să fim atenți.

El dădu mai departe din cap în semn de aprobare.

— Să-l ia naiba. Habar n-are cum se fac treburile astea. Să-l ia naiba.

— A fost iubitul tău pe vremuri.

— Demult. S-a schimbat. E moale. Și eu m-am schimbat. Sînt puternic.

Olivia zîmbi.

— Și dacă nu reușește să scape cu viață ? întrebă ea.

— Atunci, rînji Ramon, împărțim banii pe din două.

— În regulă, spuse ea. Acum, fă-mi un serviciu și verifică armele.

Ramon luă imediat poziția de drepți și ieși grăbit din cameră, lăsînd în urmă o căldură neobișnuită, dar amețitoare. Privind în urma lui, Olivia clătină din cap. A fost ușor, își zise ea. Acum, nu-mi mai rămîne decît să-i dau de înțeles lui Bill că n-am încredere în Ramon, după care să mă dau deoparte și să privesc focurile de artificii. Era impresionată de măsura în care pot fi manevrați oamenii aflați în tensiune. Dar tot eu comand, își spuse ea. Se trezi fluierînd o melodie oarecare și se lăsă mai bine în scaun. Nu simțea nevoia să stea de vorbă cu nimeni despre chinurile pe care le mai avea de trăit Duncan. Asta făcuse parte din plan, de la bun început.

Megan stătea în mașină, încălzindu-și degetele cu o cană de cafea. Parcase lîngă un magazin și, preț de o clipă, se întrebase dacă era același magazin în fața căruia așteptase Duncan în ziua precedentă. Studie lista de locuințe și clătină din cap. Se uită spre cerul înnorat, sorbi din nou din cafea și se gîndi că nu mai avea la dispoziție mai mult de două-trei ore de lumină. Oftă și întinse harta pe bordul mașinii.

Unde ești ? se întrebă.

O îngrijora timpul necesar pentru a verifica fiecare casă. Nu putea să-și facă apariția așa, direct ; în consecință, trebuia să localizeze casa, apoi să parcheze la oarecare distanță și să studieze locul cu atenție. Pînă acum nu rezolvase nimic. În fața primei case zărise niște copii jucîndu-se și asta o zăpăcise pentru o clipă. Rămăsese nemișcată pe șosea, holbîndu-se la grupul de copii care păreau să joace ceva cu indieni și cowboy la un loc. Tot ce putea spune era că unii dintre ei erau „ținta" și că toți se întreceau în împușcături glumețe. Se retrăsese împotriva voinței ei, amintindu-și de vremurile cînd privea aceleași jocuri de la fereastra propriei case.

În curtea altei case, doi bătrîni strîngeau frunzele uscate; de acolo plecase foarte repede. A treia casă fusese eliminată de pe listă cînd zărise un scaun de copil montat în mașina veche parcată la intrare.

Două case erau pustii. Făcuse efortul de a merge pînă la intrare și privise înăuntru pe geamurile prăfuite, verificînd dacă nu existau semne de viață. Tot ce găsise erau pînze de păianjeni și praf.

Privi harta. Mai rămîneau patru case. Se gîndi la posibilitatea ca această casă să nu se afle, din diverse motive, pe lista ei. E drept, Olivia ar fi putut închiria casa prin intermediul unui anunț și nu printr-un agent imobiliar. Dar nu era stilul ei ; Oliviei i-ar fi displăcut să ia legătura direct cu proprietarul. Un proprietar ar fi putut cere referințe, sau s-ar fi uitat la ea cu atenție, în timp ce un agent imobiliar ar fi văzut doar banii. Megan se întrebă dacă Olivia s-ar fi putut adresa cuiva dinafara zonei Greenfield. Poate că se afla în Amherst sau Northampton. În ambele locuri se închiriau locuințe pentru studenți și existau zeci de case disponibile. Dar să vrea ea să stea atît de departe ? Megan se îndoia. Își aminti la ce se gîndise în seara trecută: suficient de aproape ca să ne urmărească, suficient de departe ca să n-o vedem.

E aici, își zise Megan. E pe listă.

Dar începea să-și piardă încrederea.

Pe măsură ce verifica fiecare casă, Megan pătrunse tot mai mult în zona rurală. Acum se afla în fața unui pîlc de pini ce se înălțau pe un deal din apropiere. Cîțiva mesteceni cu trunchiurile albe întrerupeau, din loc în loc, valul de verdeață, ca un schelet apărut la suprafața oceanului. Megan se înfioră, își termină cafeaua și coborî din mașină. Zări o cabină telefonică și se hotărî să sune acasă.

Lauren răspunse la al doilea semnal.

— Casa Richards.

— Lauren ?

— Mamă ! Unde ești ? Am fost îngrijorați.

— Sînt bine. Mai am puțin de căutat.

— Tata era bun de legat ! Iar cînd și-a dat seama că ai luat pistolul, am crezut că va pleca după tine.

— Totul e în regulă. El e acolo ?

— Mda. Vine acum. I-am spus să nu-și facă griji, dar n-a avut prea mult efect, pentru că, oricum, sîntem cu toții îngrijorați. De ce nu vii acasă ?

— Vin cam într-o oră. O oră sau două, nu mai mult.

— Ce naiba se întîmplă ? se auzi vocea lui Duncan.

Megan nu auzise cînd luase telefonul din mîna fiicei sale.

— Verific niște proprietăți, nimic mai mult.

— Ce faci ? Verifici... ce ?!

— Am o bănuială.

— Despre ce naiba vorbești ? Fetele mi-au spus că-i cauți pe cei doi Tommy.

— Duncan, nu fi supărat.

— Nu sînt supărat. Dar ne-ai tras o spaimă de moarte, spuse el, tăcînd apoi cîteva clipe. Sigur că sînt supărat. Sînt al naibii de furios ! Dar dacă, dar dacă...

— Sînt bine.

— Deocamdată. De ce nu m-ai trezit ?

— Nu m-ai fi lăsat să plec.

El rămase o clipă tăcut. Îl auzi oftînd și calmîndu-se puțin. În cele din urmă reluă, pe un ton egal, măsurat :

— Ai dreptate. Nu te-aș fi lăsat.

— Simțeam că trebuie s-o fac. Singură.

Duncan tăcu din nou.

— Uite ce e, rosti el în cele din urmă, te rog, fii atentă. Și să nu mai stai pe-afară prea mult. Nu cred că am putea suporta absența ta după lăsarea întunericului.

— Vin în curînd. Ai grijă de fete.

— Dacă n-am vești de la tine pînă, să zicem, la șapte, plec în căutarea ta.

— Am să fiu acasă, spuse ea.

— Șapte, insistă Duncan.

Megan se întoarse în mașină și verifică următoarea adresă de pe listă. Simți ceva, ca un fel de imbold interior și, preț de o clipă, se luptă să-și domine spaima și nerăbdarea. Ești aici, își zise ea din nou. Întinse mîna, verificînd dacă pistolul se afla la locul lui, sub niște hîrtii așezate pe scaunul de lîngă ea. Se temea cumplit că gloanțele vechi ar putea să nu ia foc. Dar, în fond, dacă trebuia să se folosească de armă, însemna că totul era deja pierdut. Își trase căciulița lui Duncan peste ochi și ieși din parcare.

Nu-i trebuiră decît cîteva clipe pentru a intra în zona de pădure. Parcurse cîteva mile într-o alternanță de lumină și umbră, descoperind, în cele din urmă, prima dintre casele rămase pe lista ei. Clădirea era mai retrasă, la vreo cincizeci de metri de drum. Posibil, se gîndi ea imediat. Foarte posibil. Încetini. Ești acolo ? Nu se vcedea nici un semn de activitate, așa că opri mașina pe marginea drumului. Trebuie să verific, își zise ea. Trebuie să fiu sigură. Se răsuci în scaun și văzu că drumul era pustiu, așa că se dădu jos din mașină și se apropie de aleea care ducea pînă în fața casei. Privi o vreme clădirea, din spatele tufișurilor și a stejarului masiv, care-i amintea de cel din curtea lor din Grenfield. Ești acolo ? se întrebă din nou, ezitînd să meargă mai departe, decisă să afle cu certi-

tudine. Făcu un prim pas, gîndindu-se cum ar putea să ajungă pînă la ușă și dîndu-și seama, dintr-o dată, că stătea în mijlocul drumului. Cum stătea așa, neștiind ce să facă, auzi o mașină apropiindu-se.

Nu-i trebui mai mult de o clipă pentru a recunoaște sunetul, dar asta o făcu să intre în panică.

Căută grăbită un loc unde să se ascundă, dar nu găsi nimic.

Făcu cîțiva pași spre mașină, încercînd să-și păstreze calmul, după care o luă de-a binelea la fugă, dorindu-și să revină la locul său sigur din mașină. În spate se auzea zgomotul din ce în ce mai puternic al motorului. Deschise portiera și se aruncă pe scaun, neștiind dacă fusese observată sau nu.

Dacă da, își spuse ea, s-a terminat.

Strînse din dinți și făcu un imens efort pentru a-și păstra cumpătul.

Întinse mîna după pistol, ațintindu-și privirea spre oglinda retrovizoare și așteptîndu-se s-o vadă pe Olivia cu arma în mînă. În loc de asta, zări o limuzină gri oprindu-se pe alee, în spatele ei. Pasagerii nu se vedeau.

Întoarse capul, încercînd să vadă mai bine, dar nu reuși. Reveni în poziția normală și porni motorul în marșarier, într-un scrîșnet de cauciucuri pe pietrișul drumului.

În dreptul intrării frînă brusc și aruncă o privire rapidă asupra mașinii.

Dezamăgirea urmă imediat.

Mai întîi își făcură apariția două femei cu brațele încărcate de cumpărături. Doi bărbați scoteau alte pachete din portbagaj. Rîdeau cu toții, ignorîndu-i prezența. Își dădu seama că erau studenți. Probabil două cupluri de adolescenți care împărțeau aceeași casă.

Constată că-i tremurau mîinile pe volan.

Se calmă, privind iarăși casa și mașina, suficient timp pentru a descoperi un abțibild cu emblema Universității din Massachusetts pe parbriz.

Răsuflă zgomotos, ușurată, dar și frustrată.

Treci la următoarea, își spuse ea.

Păstrează-ți calmul. Și nu te lăsa văzută.

Dar următoarea casă se afla chiar pe șosea și văzu imediat că acolo stătea o altă familie. În curtea din față erau tot felul de jucării, unele mai stricate ca altele. Într-un fel, își zise ea, e un noroc. Opri mașina pe drumul de țară și așteptă. În cele cîteva minute petrecute acolo, reuși să-și recapete calmul.

Porni mai departe, conștientă de trecerea timpului. Lumina palidă a soarelui printre copaci părea să-și fi pierdut forța și simțea deja răcoarea ce anunța venirea serii. Haide, își spuse ea. Hai la drum.

Verifică adresele și situarea lor pe hartă. Mai rămîneau două. Porni cît putu de repede spre prima dintre ele, cea mai apropiată, intrînd pe un drum secundar, apoi pe un altul. Ajunse în dreptul unei bifurcații și urmă indicatorul vechi, decolorat.

Se afla pe un drum de țară, plin de hîrtoape și noroi înghețat. Aici nu se cheltuie nici un ban pentru modernizare, își zise Megan. Era constatarea unui agent imobiliar și asta o îngheță brusc. Văzu totul cu alți ochi. Nu e circulație. Nici ochi iscoditori. Un loc uitat de lume. Nici un vecin. Nici un contact cu nimeni. Încetini și începu să studieze numerele scrise pe cutiile poștale. În apropierea celei pe care o căuta, simți cum i se accelerează pulsul.

Descoperi aleea pietruită care șerpuia prin pădure înainte de a vedea cutia poștală și se convinse că acesta era locul. De data asta, însă, trecu în viteză pe lîngă ea, neîndrăznind nici măcar să arunce o privire printre copaci, spre locul unde se afla casa. La vreo cincizeci de metri mai departe, după intrarea pe alee, descoperi un alt drum secundar, mai degrabă o potecă murdară, plină de gropi,

tăiată direct printre boscheți și care ducea tot spre pădure. Un drum vechi de salvare în caz de incendiu, își spuse ea. Sau poate bun pentru ca fermierii să treacă cu tractorul spre cîmp. Își stăpîni dorința de a se opri aici, gîndindu-se că era prea aproape. Merse mai departe. După o milă, văzu un alt drum care, de data aceasta, ducea în direcție opusă. Opri mașina acolo, ascunzînd-o vederii dinspre șosea.

Megan înghiți cu greu și își strînse lucrurile. Luă carnetul de schițe, aparatul de fotografiat și binoclul și le puse pe toate într-un sac de pînză. Ascunse pistolul sub canadiană.

Ieși din mașină și străbătu tot drumul înapoi pînă la șosea la pas. Își trase căciula mai bine peste ochi și porni în alergare, de-a lungul șoselei.

Cînd ajunse în dreptul drumului secundar, părăsi șoseaua și intră în pădure. Își vedea aburul respirației. Se opri o clipă, lăsîndu-se cuprinsă de întuneric. Își croi drum spre marginea pădurii, fără să se îndepărteze de potecă, sperînd că o va duce spre cealaltă alee și spre casă. N-avea de unde să știe precis, dar drumul părea să ducă într-acolo. Își auzi bătăile inimii pe sub haină. Se agăța de crengi, dar mergea mai departe, cît mai încet cu putință. I se părea că face un zgomot de nedescris ; fiecare creangă răsuna în urechile ei ca explozia unui glonț, fiecare pas prin noroi semăna cu lansarea unei rachete. Merse mai departe, printre pini, în căutarea casei.

Ezită în clipa în care zări o lumină. Se ghemui la pămînt și se furișă mai departe.

Începu să se teamă că ar putea fi și cîini prin preajmă, apoi se liniști. Dacă greșesc, își zise ea, datorez unui fermier amărît o explicație. Dar își continuă drumul.

Zări un zid despărțitor, vechi, la marginea pădurii. Se lăsă în genunchi și se tîrî pînă acolo. Își lipi obrazul de piatra acoperită cu mușchi, lăsînd ca răcoarea să-i readucă puțină liniște în suflet. Apoi, încet, ridică fruntea.

Privi casa veche, albă, cu acoperiș de șindrilă, care părea să atragă toată ceața serii în jurul său. Nu se vedea nici un semn de viață. Blestemă înserarea, conștientă că o ajuta să se ascundă atît pe ea, cît și pe cea pe care o căuta.

Scoase binoclul și îl focalizâ spre mașina parcată în fața casei. Inima începu să-i bată mai puternic cînd văzu că purta semnul de închiriere. Nici un fermier nu folosește mașini de închiriat. Și nici un student. Dar îmi amintesc de cineva care face așa, își spuse ea. E stilul Oliviei.

Schimbă unghiul și îndreptă binoclul spre casă. Clădirea nu ieșea prin nimic în evidență. Ca multe altele, avea trei niveluri. Stil colonial, cu fiecare etaj ocupînd o suprafață mai redusă decît cel imediat inferior. Salon, sufragerie la parter, dormitoarele la primul etaj și un pod la ultimul nivel. Era ideal.

Megan lăsă repede binoclul și schiță locul, atît cît se vedea. Se afla mai aproape de una din laturile casei și îi putea vedea atît fațada, cît și spatele. În partea din spate se vedea o pajiște lungă, în pantă, care ajungea pînă la linia copacilor. Se întrebă dacă într-acolo ducea drumul secundar și presupuse că da. Oricine s-ar fi apropiat de casă ar fi trebuit să parcurgă cincizeci de metri de drum deschis. Luă aparatul de fotografiat și făcu cîteva poze în grabă. Erau întunecate și tremurate, dar avea ce să-i arate lui Duncan.

Lăsă deoparte caietul de schițe și aparatul și luă iarăși binoclul. Se întuneca și, pentru o clipă, se temu că s-ar putea rătăci pe drumul de întoarcere, prin pădure. Își alungă imediat frica și studie din nou casa. Ești acolo, Tommy? Încercă să se concentreze, să vadă dincolo de ziduri, să simtă prezența fiului său. Dorea să-l strige pe nume, dar se stăpîni, mușcîndu-și buzele pînă ce simți gustul sîngelui. Dă-mi un semn, fir-ar să fie, arată-mi ceva! În clipa următoare zări o mișcare într-o cameră și se uită

în acea direcție. O lumină se aprinse în interior și, timp de o fracțiune de secundă, zări o siluetă.

Era Bill Lewis. Îl recunoscu instantaneu ; stilul acela de mers, cu picioarele tîrșîite, era inconfundabil. Apoi, la fel de repede, silueta dispăru din raza ei vizuală.

Îi veni să țipe.

Scăpă binoclul, apucă pistolul și dădu să sară peste zidul de piatră, indiferentă la orice altceva în afara faptului că fiul ei se afla cu certitudine în casa aceea.

Vin, striga inima ei. Vin acum !

Dar se opri exact în clipa în care puse piciorul peste zid. Se legănă o clipă, înainte și înapoi, nehotărîtă între dorință și rațiune. Apoi se trase înapoi și se aruncă din nou în spatele zidului. Inima îi bătea să-i spargă pieptul și avu nevoie de cîteva momente pentru a se calma. Încercă să-și calculeze la rece șansele împotriva celor trei răpitori înarmați și își dădu seama, oarecum spre surprinderea sa, că erau minime.

Închise o clipă ochii, încercînd să adune destule forțe pentru a pleca de acolo. Își dorea cu disperare să găsească un mod de a-i da de știre fiului ei că se va întoarce, dar nu găsi nici o soluție.

Deschise ochii și zări pozele și schițele. Luă creionul în mînă. Păstrează-ți calmul, se apostrofă ea. Cîntărește lucrurile. Vei reveni aici. Ridică fruntea și, privind cu atenție, încercă să deseneze fiecare detaliu al terenului înconjurător pe care îl vedea, alcătuind o hartă exactă, în măsura în care tremurul mîinii și lumina din ce în ce mai slabă a înserării îi permiteau așa ceva.

Apoi luă binoclul și studie din nou casa. Nu se mai vedea nici o mișcare în interior, dar asta nu însemna nimic. Știu că ești acolo, își zise ea în gînd.

— Tommy, vin la tine, șopti apoi pentru sine.

Puse pistolul înapoi sub canadiană și își luă lucrurile. Se forță să pornească tîrîș înapoi, printre boscheți, în întunericul aproape deplin. În timp ce mergea, vorbea

încetișor cu sine, sperînd că toate cuvintele sale se vor ridica prin aer, vor trece dincolo de zidurile acelei închisori, se vor strecura pe lîngă răpitori, îl vor căuta pe copilul ei și-i vor șopti blînd la ureche : „Tommy, vin după tine. Mă auzi ? Mă duc după tati și vom veni înapoi, să te luăm acasă. Venim după tine."

Megan se retrase prin pădure, singură, hotărîtă și simțindu-și sufletul plin de nerăbdarea dinaintea luptei.

UNSPREZECE

Duminică seara

Duncan umbla de colo-colo prin casă, nereușind să-și mai stăpînească furia. Parcă-i fugea pămîntul de sub picioare. Voia să scape, să poată face ceva, în loc să aștepte. Simțea valuri de spaimă în stomac. Aruncă o privire spre ceasul de la mînă, spre telefonul rămas mut, apoi afară, pe fereastră, la lumina din ce în ce mai slabă a zilei și din nou spre fiicele sale care stăteau lîngă el, fără să scoată un cuvînt.

— Unde naiba e mama voastră ? întrebă el.

Karen și Lauren nu-i răspunseră.

— Nu mai suport, spuse el. Ne-a lăsat să stăm aici și Dumnezeu știe ce s-a întîmplat.

— E bine, spuse Lauren. Știu eu că e bine.

— Nu-ți face griji, tată. Se întoarce ea.

Și unde naiba e Olivia ? se întrebă el. Ce ironie ! Le aștept pe cele două femei care mi-au mai rămas : Megan și Olivia. Sînt prins în capcană între ele.

Se simțea răscolit, ca și cum tensiunea dinăuntrul său era pe cale să explodeze. Inspiră adînc.

În aceeași clipă, se auzi telefonul.

Gemenele tresăriră speriate.

Duncan ridică receptorul.

— Da ?

— Ah, Duncan, ce plăcere să-ți aud iarăși glasul.

— Olivia, vreau...

Ea ignoră începutul de rugăminte, continuînd să-i vorbească, în batjocură, pe un ton amical.

— Deci așa, matematicianule. Probabil că ai numărat secundele, minutele și orele, încercînd să-ți imaginezi dobînda pentru tot acest timp. Cuantumul de așteptare pentru fiecare zi, nu ?

— Olivia...

— Cred că, în acest caz, matematicianule, timpul înseamnă într-adevăr bani.

Rîse zgomotos de gluma pe care o făcuse.

— Olivia, eu m-am achitat de partea mea din înțelegere.

— Vorbești ca un om al banului, domnule bancher. Ai numărat minutele pînă acum. Eu am numărat dolarii.

— Vreau să mi-i trimiți înapoi chiar acum ! strigă Duncan în receptor.

— Fii calm, matematicianule, răspunse Olivia încet, dar în glasul ei se ghicea, ca de obicei, tonul amenințător. Poate că ar trebui să închid și să te las să mai aștepți puțin.

— Nu !

— Duncan, n-ai nici un pic de răbdare. Ar trebui să înveți să te controlezi. Eu am reușit. Am să te sun mai tîrziu. Poate.

— Nu, te rog, rosti Duncan cu vocea întretăiată. Sînt aici. Ce mai este ?

Se înfurie imediat pe sine. De fiecare dată cînd am vorbit, m-a amenințat în același fel, că taie orice legătură și că mă lasă în aer. Și de fiecare dată am căzut în capcana ei, fără să mă gîndesc. Scrîșni din dinți furios.

Dar, în clipa aceea de așteptare, pe cînd tăcerea se lăsa grea între ei, Duncan își dădu seama că Olivia nu spusese nimic de Megan. Asta însemna că soția lui era sănătoasă. Cine știe unde, dar era sănătoasă. Se simți mult mai ușurat.

După cîteva clipe, auzi respirația Oliviei în telefon. Cînd începu să vorbească, vocea îi devenise o șoaptă abia auzită :

— Nu e destul, îi spuse ea.

Duncan simți un junghi în inimă.

— Nu-mi vine să cred...

— Nu e destul, insistă ea.

— Am să fac rost de mai mult, răspunse el imediat.

— Ce repede ai răspuns, spuse Olivia, rîzînd încetișor.

— Nu știu cum, dar am să fac rost, spuse el. Dar lasă-i liberi pe cei doi Tommy.

— Nu înțelegi nimic, nu-i așa, Duncan ?

Duncan nu știu ce să spună, așa că rămase tăcut.

— Poate că ceea ce ne lipsește este o relație permanentă, spuse Olivia.

— Olivia, te rog, despre ce vorbești ?

— Am nevoie de un bancher. Bancherul meu personal și contul meu personal. Așa cum ți-am spus zilele trecute. Ei bine, matematicianule, tu vei fi contul meu. Cînd am să mai vreau, am să mă întorc după bani. Iar tu ai să mi-i dai, nu-i așa ?

Nu se va sfîrși niciodată, își spuse el.

Oliviei însă îi răspunse :

— Da.

Olivia izbucni într-un rîs răgușit, neiertător.

— Ai răspuns prea repede, Duncan. Mult prea repede.

Duncan trase adînc aer în piept.

— Da, rosti el încet.

— N-ai cum să știi, vezi bine. Ar putea fi peste șase luni. Sau șase ani. Dar mă voi întoarce. O relație pe termen lung, presupun. Nu așa ai numi-o tu ? O ipotecă pe viața ta, Duncan, asta e.

Duncan se gîndi iarăși că nu se va termina niciodată.

— Și dacă accept ?

— Îi primești înapoi.

— Atunci sînt de acord.

— Repede și ușor, spuse Olivia. Să nu crezi că te poți pregăti pentru sosirea mea, Duncan. N-ai să știi niciodată momentul. Nu vezi ce minunație ? Tu faci bani și, din cînd în cînd, eu mai iau din ei. Familia ta trăiește în pace. Nici un glonț pe la spate. Dacă aș vrea s-o fac, ar fi foarte ușor. Poate unul din copii, cînd se întoarce de la școală, într-o bună zi. Sau Megan, plecată la o întîlnire cu un client care se dovedește a fi cu totul altcineva. Asasinatul e simplu, Duncan. E o adevărată tradiție americană. Precis că-ți amintești asta, nu ? Anul pe care l-am petrecut împreună a fost unul celebru pentru crimele sale.

Oare să fie adevărat ? se întrebă Duncan.

— Fac ce vrei tu. Cum pot să-i primesc înapoi pe fiul meu și pe judecător ?

— Ești sigur că-l vrei înapoi pe nemernicul ăla hodorog, Duncan ? A fost un oaspete arțăgos. Dar moștenirea ? Nu ți-ar plăcea să scoți niște bani cînd crapă bătrînul ? N-ai prefera să termin eu cu el acum ?

Izbucni iarăși în rîs.

— Îi vreau acasă.

— Asta depinde de tine.

— Cum ?

— Îți amintești pajiștea pe care ai așteptat ?

— Da.

— Crezi că mai poți găsi drumul pînă acolo ?

— Da.

— În regulă. Mîine dimineață la ora opt. Să nu vii mai devreme. Să nu întîrzii. Cineva te va urmări. Nu strica totul. Dacă mai văd vreo mașină sau pe oricine altcineva, chiar vreun fermier nenorocit cu tractorul, se vor întîmpla lucruri teribile, Duncan. Și mai bine să fiți amîndoi, da ? Tu și Megan, în mijlocul pajiștii, la ora opt.

— De ce ea ? Am să vin singur.

— Amîndoi, șopti Olivia cu o forță neașteptată.

— Dar...

— Amîndoi, în așa fel încît să vă văd !

— Nu înțeleg...

— La naiba, nici nu trebuie să înțelegi. Trebuie doar s-o faci. Chiar nu-ți dai seama ? Sau poate preferi cealaltă soluție.

În tăcerea care se lăsase, Duncan simți că-i vîjîie capul.

— În regulă, rosti el încet. Cum zici tu.

— Bine, spuse Olivia pe un ton aspru. E limpede ? Să nu faci vreo gafă.

— Da, înțeleg. Înțeleg perfect.

Olivia rîse.

— În felul acesta, vei avea suficient timp să te schimbi și să ajungi la bancă înainte să înceapă ziua de lucru. Nu-i așa că va fi un moment plin de emoții, Duncan ? Crezi că ai să te descurci ? Ai destul sînge rece ? Nu-ți tremură mîinile ? Mai poți zîmbi ?

O clipă, Olivia ascultă liniștea de la celalalt capăt al firului, plină de satisfacție. Se simțea ca un păianjen care își țese ultimele fire ale pînzei.

Închise brusc telefonul.

Duncan puse receptorul la loc în furcă.

— Ce e ? întrebă Karen.

Amîndouă gemenele stăteau în picioare, așteptînd un semn de la tatăl lor.

— Sînt sănătoși ? O să ni-i dea înapoi ?

— Nu știu, răspunse Duncan, expirînd încet, ca și cum n-ar mai fi avut destul aer.

— Știți, femeia asta e nebună. Răvășită de ură.

Rosti aceste cuvinte pe un ton indiferent, în totală contradicție cu gravitatea situației în care se aflau.

— Sînt groaznici, spuse Lauren.

— De cea mai joasă speță, adăugă Karen, clătinînd din cap.

Duncan simți o încordare, ca și cum toate emoțiile sale ar fi înghețat sub răsulfarea viforului iernii. Se holbă

la fetele sale, mijindu-și ochii de furie. Și eu sînt nebun, își zise el.

— Ei bine, există un răspuns la asta, rosti pe urmă cu voce tare.

— Care ? întrebă Karen.

— Să fim mai răi decît ei.

Electrizată, Megan trecea hotărîtă, în plină viteză, prin întuneric, printre umbrele colorate ale drumurilor de țară, ajungînd în cele din urmă în oraș, chiar la lăsarea întunericului. Se simțea golită de orice gînd, păstrînd în minte numai imaginea casei albe, cu acoperiș de șindrilă, apărută în fața ochilor ei în lumina înserării. Nu știa unde se afla, nu vedea celelalte mașini sau oamenii de pe trotuare, cu hainele strînse mai bine pe trupuri, pentru a se apăra de vîntul pătrunzător. Se grăbea prin noapte, hotărîtă, cu inima răvășită de dorință. Întoarse pe sens interzis, ca să intre pe autostradă dintr-o stradă laterală, și acceleră pînă cînd zări apropiindu-se luminile parcării din centrul comercial. Ajunsese cu cincisprezece minute înainte de închidere.

Rosti o rugăciune scurtă, ipocrită, de mulțumire pentru magazin. Era magazinul lui Duncan. Cînd fusese construit, ea îl tachinase la nesfîrșit, puțin răutăcioasă, fredonînd : „... s-a pavat paradisul și s-a construit un loc de parcare..." Acum, luminile strălucitoare o chemau către ele.

Se întorsese imediat după retragerea de la fermă. O deranjase că nu putea să-l sune pe Duncan, ca să-i spună ce descoperise și ce avea de gînd. Știa că nu putea să mai amîne. El avea să înțeleagă, atunci cînd îi va prezenta rezultatele.

Megan coborî din mașină și începu să alerge pe macadam. Trecu de ușile mari de la intrare, ciocnindu-se de ultimii cumpărători întîrziați care se grăbeau spre locurile de parcare, și străbătu în grabă coridoarele, lăsînd în urmă

ecoul propriilor pași pe podeaua lustruită. Respira greu, ca un înotător care se luptă cu valurile. Luminile magazinelor — o nesfîrșită varietate de buticuri și raioane de îmbrăcăminte — o fixau cu răceală, scoțînd parcă în evidență panica și disperarea de care era cuprinsă. Trebuie să mă stăpînesc, se apostrofă ea. Dar o voce din interior recunoștea că ar fi trebuit să se lamenteze pentru sufletul ei pierdut. Nu e greșit ceea ce am de gînd să fac, își spuse. Ochii manechinelor din vitrine, nemișcați și lipsiți de viață, o ațînteau și, continuînd să gonească, ea se întrebă dacă așa arată ochii morților. Alungă acest gînd din minte și merse grăbită mai departe.

Ajungînd la raionul de articole sportive, se liniști văzînd că era singură, în afara unui vînzător care calcula încasările într-un registru.

Tînărul se uită la Megan, apoi la ceasul din perete — văzu că mai erau douăsprezece minute pînă la închidere — și apoi din nou la Megan. Lăsă registrul și veni spre ea ; era îmbrăcat în pantaloni, cămașă albă și cravată și purta un cercel în ureche. Nu părea să-și petreacă prea mult timp în aer liber.

Dar, la urma urmelor, își zise Megan cu tristețe, nici ea.

— Bună seara, spuse tînărul pe un ton destul de amabil. Ați reușit să ajungeți la timp. Cu ce vă pot servi ?

— Aș dori să văd niște echipamente de vînătoare, răspunse Megan, încercînd să-și ascundă tensiunea din glas.

— Nici o problemă, încuviință vînzătorul.

O conduse pe Megan în spatele raionului, unde un perete întreg era ocupat de arme de diferite tipuri : arcuri și săgeți viu colorate, plus o întreagă gamă de puști, revolvere și arbalete. Rafturile de jos erau pline cu pufoaice și pantaloni vînătorești, de un portocaliu ciudat, strălucitor, sau în culori mate, de camuflaj. Tejgheaua avea capacul de sticlă și dedesubt erau expuse tot felul de cuțite de

vînătoare — zimțate, strălucitoare, periculoase. Erau acolo și cîteva reviste : *Field and Stream, Guns and Ammo, Soldier of Fortune*. O clipă, Megan se simți pierdută și ridicolă în mijlocul acestui arsenal. Apoi, însă, acest gînd lăsă loc realității misiunii sale și se concentră asupra lucrului pe care îl avea de făcut.

— Mai precis, ce fel de echipament de vînătoare căutați ? îl auzi pe vînzător. Pentru dumneavoastră ?

— Pentru familia mea, răspunse ea.

— Deci, un cadou. Și la ce v-ați gîndit ?

— La vînătoare, rosti ea scurt.

— Bine, și ce veți vîna ? întrebă omul, răbdător și ușor amuzat.

— Fiare sălbatice, șopti ea.

— Poftim ? răspunse vînzătorul, privind-o ciudat.

Ea preferă să-i ignore privirile și se gîndi din nou la casa din Lodi. Își amintea serile petrecute în salonul întunecos, încărcat de fum de țigară și entuziasm, atentă la discuțiile despre arme pe care Olivia le purta cu Kwanzi și Sundiata. Cei doi negri ce pricepeau la arme, ca toți cei proveniți din ghetouri : „specialitățile" de duminică seara erau revolverele cu țeava tăiată. Cunoștințele Oliviei erau mai sofisticate ; ea vorbea despre viteză și distanța de tragere și strecura cu ușurință în conversație detalii despre calibre, făcînd astfel paradă de ce știa. Megan și-o aminti pe Emily, alăturîndu-se grupului și arătîndu-le tuturor cum plănuise să-și ascundă pușca sub pardesiul lung ; o și vedea cu arma în mînă. Vedea țeava neagră și patul de lemn. Megan își ridică privirea spre raftul de arme aflat în fața ei.

— Ca aceea, spuse ea, făcîndu-i vînzătorului un semn cu mîna.

— Asta nu prea merge la vînătoare, răspunse bărbatul, întorcîndu-se spre raft și examinînd arma pe care o indicase Megan. E o pușcă de doisprezece milimetri. Cam așa sînt și puștile pe care le țin polițiștii cu ei, în mașină.

Fermierii le folosesc ca să împuște prepelițe și vulpi. Vedeți, țeava e mai scurtă, mult mai scurtă, și asta reduce precizia la distanță. Unii le folosesc pentru a-și proteja casele, deși...

— Pot s-o văd, vă rog ?

Omul ridică din umeri.

— Sigur. Dar majoritatea vînătorilor preferă ceva mai...

Se opri, înghețat de privirea lui Megan.

— O cobor imediat de acolo, spuse el și luă o cheie cu care descuie lacătul care proteja armele. Apucă pușca și i-o dădu lui Megan.

Ea ținu o clipă arma la umăr, întrebîndu-se ce trebuia să facă. Încercă să-și amintească toate lecțiile făcute după lăsarea întunericului, cu draperiile trase, în casa din Lodi. Apucă pîrghia de sub țeavă și trase din toate puterile, ascultînd clinchetul mecanismului de armare.

— Așa, spuse vînzătorul. Dar puțin mai încet. Nu e nevoie să trageți așa de tare de ea.

Apucă pușca și ținti spre spatele magazinului, după care trase în gol.

— Uitați, spuse el. Unu, doi, trei, patru, cinci, șase. După aceea trebuie să încărcați din nou — pe aici.

Îi arătă fanta din dreptul încărcătorului.

Megan luă arma și făcu așa cum îi arătase vînzătorul. Era mulțumită de armă. Nu era nici pe departe atît de grea pe cît își închipuise. Senzația dată de atingerea lemnului pe umăr era seducătoare. Dar știa că se amăgește. Reculul avea să fie puternic în momentul descărcării și se întrebă dacă va rezista.

Respiră cu greutate și își zise : trebuie să reușim.

— În regulă, spuse ea, așezînd pușca pe tejghea. O iau pe asta și încă una la fel.

— Doriți două... începu vînzătorul surprins, după care se opri și ridică din umeri. Desigur, doamnă. Cum doriți.

Se înălță și luă încă o armă identică de pe raft.

— Muniție ?

Megan își sondă din nou amintirile. Își aminti de lecțiile Oliviei : „Trebuie să folosiți întotdeauna aceeași muniție ca și porcii ăia, dacă nu chiar mai bună. Nu vă lăsați dominați de armele lor."

Amintirea o făcu să zîmbească amar.

Cu tonul cel mai amabil de care era în stare, spuse :

— Și două cutii de cartușe duble de 8,5 din plumb, vă rog.

Vînzătorul căscă ochii ușor și clătină din cap.

— Doamnă, sper că plecați la vînătoare de elefanți, de rinoceri sau de balene, spuse el și scoase de sub tejghea două cutii de cartușe. Zău așa, astea găuresc și oțelul. Ar putea să vă dărîme și peretele casei. Duceți-vă la poligon, să le încercați, vă rog, asta ca să știți cu ce aveți de-a face.

Megan încuviință și zîmbi. Se uită din nou spre raft și zări o altă armă care i se păru cunoscută din sutele de buletine nocturne de știri.

— Ce este aceea ? întrebă ea.

Omul se întoarse încet și studie din nou obiectul arătat de ea.

— Un Colt AR-16, doamnă. E o pușcă semiautomată foarte puternică. E versiunea civilă a armelor folosite de forțele armate. Nu e propriu-zis o armă de vînătoare. Știți, tocmai am vîndut una zilele trecute unui cuplu care intenționează să navigheze prin Caraibe în iarna asta. E bine să ai o asemenea armă în barcă.

— De ce ?

— Păi, are precizie mare la distanțe pînă la o sută de metri și găurește obiecte aflate la distanță de o milă. Se descarcă foarte ușor și se vinde împreună cu un încărcător cu douăzeci și unu de gloanțe, la cerere.

— De ce în Caraibe ?

— Pe-acolo mai sînt încă destui răufăcători și traficanți de droguri. Uneori le place să pună laba pe cîte un

iaht de lux, ca să-l folosească pentru transportul mărfii. Un AR-16 face minuni dacă vrei să pui pe fugă pe cineva care se apropie de tine cu intenții necurate. Vedeți, cu pușca sau revolverul trebuie să aștepți pînă cînd beleaua ajunge prea aproape. Cu arma asta, însă, nu ai asemenea probleme.

Ridică pușca și îi făcu o demonstrație de tragere.

— Așa funcționează. Și nici reculul nu e prea puternic.

Rămînînd cu arma la umăr, se întoarse spre Megan.

— Presupun că o vreți și pe asta ?

— Exact, confirmă ea. Nimeni nu dorește ca belelele să ajungă prea aproape.

— Pentru vînătoare, vasăzică ?

— Corect.

— În regulă, spuse el și ridică din nou din umeri. Cum doriți. Altceva ?

— Muniție.

— Bineînțeles.

— O cutie în plus.

— S-a făcut.

— O cutie de cartușe calibrul 45 pentru pistol.

Omul o privi pe Megan și zîmbi.

— Poftim.

— Un încărcător suplimentar.

— Trebuia să ghicesc.

Megan se răsuci și studie rafturile.

— Costumele acelea de camuflaj sînt pe măsuri bărbătești și femeiești ?

— Da.

— Una bărbătească, de mărime mare. Trei femeiești, de mărime mijlocie, vă rog.

Omul se îndreptă spre suport și căută printre haine în grabă.

— Sînt de foarte bună calitate, spuse el. Marca Gore-Tex și Thinsulate. Țin cald în orice situație și nu vă descoperă nimeni. Pălării, mănuși, cizme ?

— Nu, cred că de astea avem.

— Grenade de mînă ? Aruncătoare de mine ? Artificii ?

— Poftim ?

— Glumeam și eu.

Megan nu răspunse la zîmbetul bărbatului.

— Împachetați-le, spuse ea. Ah, și una din acelea, vă rog, adăugă și arătă spre unul din obiectele expuse.

Vînzătorul scoase un cuțit de vînătoare cu mînerul negru.

— E foarte ascuțit, spuse el. Lamă de oțel carbon. Intră fără probleme și în caroseria unei mașini...

Clătină încet din cap.

— ... dar dumneavoastră nu porniți la vînătoare de mașini, nu ?

— Exact. Nu.

Vînzătorul începu să calculeze prețul total. Cînd sfîrși, Megan îi întinse cartea de credit American Express Gold.

— Vreți să folosiți o carte de credit ? întrebă omul uimit.

— Da. E vreo problemă ?

— Nu, nu, spuse el, clătinînd iarăși din cap. Doar că, mă rog, cînd cineva cumpără o colecție, hm, de arme cum ați făcut dumneavoatră, în general plătește cu bani gheață.

— De ce ? întrebă Megan, încercînd să păstreze același ton amuzat.

— Sînt mai greu de urmărit.

— Aha, spuse Megan. Cred că e logic.

Se simți puțin jenată. În clipa următoare, însă, clătină din cap. Împinse cartea de credit spre vînzător.

— Presupun că magazinele de genul acesta sînt în general discrete, nu ?

— Cred și eu, răspunse omul. Și e o rețea mare de magazine. Toate vînzările intră pe calculator, la un loc. Dar discreția nu e de prea mare ajutor cînd vezi un ordin semnat de procuror, pe care ți-l flutură un detectiv prin fața ochilor.

Megan dădu din cap.

— Nu trebuie să vă faceți griji, spuse ea. Toate astea sînt pentru distracție.

— Sigur, spuse vînzătorul, pufnind în rîs. Pentru distracție, în Nicaragua sau Afganistan.

Luă cartea de credit și o trecu prin mașina electronică. Apoi puse hainele și muniția într-o pungă.

— Ar fi bine ca armele să stea în cutiile lor, spuse el.

— E în regulă, spuse Megan. Împachetați-le așa cum sînt.

— Vă rog, spuse vînzătorul cu voce joasă. Vă rog, doamnă. Știu că nu-i treaba mea, dar, orice ați vîna, vă rog să fiți atentă.

Megan făcu un efort să zîmbească.

— Mi-ați fost de mare ajutor, spuse ea. Acum va trebui să fac două drumuri pînă la mașină.

— Pot să vă ajut ?

Ea clătină din cap.

— Nici nu-mi imaginam, spuse el zîmbind.

Tommy auzi cheia răsucindu-se în ușă și se grăbi să se așeze lîngă bunicul său.

— Poate că acum e momentul ? șopti el, pe jumătate întrebînd.

— Nu știu, răspunse judecătorul Pearson. Nu-ți face prea multe speranțe.

Știa că răpitorii primiseră banii de la Duncan ; rîsetele lor bucuroase răzbătuseră prin podeaua de lemn vechi. Apoi Bill Lewis le spusese că era aproape gata, că urma să aranjeze schimbul. Trecuseră însă ore întregi fără să se întîmple nimic ; doar speranțele lor crescuseră și apoi se risipiseră o dată cu trecerea fiecărui minut.

Judecătorul Pearson încercase să găsească o explicație plauzibilă și care să nu-l înspăimînte pentru această întîrziere, dar nu găsise nimic. Știa că Olivia se mai folosea

de ei doi pentru a obține ceva. Ceea ce însemna că, deși banii fuseseră plătiți, exista încă o datorie.

În cele cîteva secunde de care avu nevoie Olivia pentru a urca treptele, el se simți mai nesigur decît în oricare alt moment, de la început și pînă atunci. Se temea că ar putea să-i tremure mîinile, că glasul i-ar putea deveni mai ezitant — și că oricare din aceste amănunte l-ar face pe nepotul său să intre în panică. Mai mult ca orice, ura felul în care îl făcea să se simtă bătrîn și infirm.

— Bună, băieți, spuse Olivia cu căldură.

— Ce-i cu întîrzierea asta ? întrebă el.

— Mai avem de rezolvat o ultimă afacere, răspunse ea. Niște puncte neclare, atîta tot.

— Chiar crezi că vei scăpa basma curată după toate astea ? o întrebă judecătorul.

Forța cuvintelor sale îl surprinse chiar și pe el. Dar Olivia izbucni în rîs.

— Deja am scăpat, domnule judecător. Era prevăzut de la început să scăpăm. Mă surprinde ce spui. Știi doar că majoritatea delictelor rămîn nerezolvate. Bineînțeles, cel de față nu e chiar „nerezolvat". Poate că mai bine i-am spune „neîncheiat".

Se îndreptă spre Tommy și-l apucă de bărbie. Vorbea cu judecătorul, dar se uita fix în ochii băiatului, ca și cum ar fi căutat ceva.

— Delictele ideale, domnule judecător, sînt acelea care nu se termină niciodată. La care amenințările și posibilitățile continuă să existe. Cele care au un fel de viață a lor. Ajung să domine în totalitate viața oamenilor. Este exact cazul de față.

— Ești nebună, spuse el.

Olivia rîse din nou.

— Poate că sînt, domnule judecător. Multe femei au înnebunit în pușcărie — din cauza încarcerării, a plictiselii, a tensiunii, a urii. Poate că și eu am pățit același lucuru. Dar e mai bine să te obisnuiesti cu asta. De acum înainte voi

face parte din familie. Ce crezi, Tommy ? Voi fi poate un fel de mătușă nemăritată, cam țicnită. Înțelegi — fără copii, cam zgîrcită, cam ciudată. Tipul de femeie pe care o inviți la toate întrunirile familiei, la care lumea speră că nu va veni.

Tommy nu-i răspunse, iar ea îi dădu drumul și se îndepărtă.

— Încă n-ați văzut nimic. Gîndiți-vă la ce s-a întîmplat : v-am închis pe voi aici, pe ei în altă parte. Ce credeți, că am să vă las pe toți în libertate condiționată după o singură săptămînă ? Nu așa funcționează sistemul, domnule judecător. Au de suportat ani grei de ocnă.

— Asta vrei să le spun ?

— Nu, spuse Olivia și clătină din cap. N-am nevoie de un mesager pentru asta.

— Atunci de ce ne spui nouă ?

— Pentru el, domnule judecator, răspunse ea și arătă spre Tommy. Ca să nu uite niciodată.

Își coborî privirea spre Tommy.

— Ți-am spus de la bun început cît de important ești în toată treaba asta, continuă ea. Tu vei fi cel care le va aduce aminte. Ca să nu uite niciodată.

Judecătorului îi trecu prin minte un gînd teribil : o amintire vie ? Sau una moartă ?

— Cînd veți termina cu noi ? întrebă el calm, încercînd să adopte un ton imperativ.

— Curînd. În cîteva ore, poate. Mîine cel mai tîrziu. Nu vă pierdeți speranțele. Poate că n-or să dea în bară. Pînă acum au respectat toate ordinele, ca niște soldați cuminți ce sînt.

Îl ciufuli pe Tommy.

— Fiți optimiști, le spuse ea.

Apoi, făcîndu-le un semn cu mîna, plecă, lăsîndu-i pe cei doi Tommy singuri în pod. Tommy așteptă pînă ce auzi lacătul închizîndu-se și apoi ciuli urechea, ascultînd zgomotul ușor al pașilor ei care se îndepărtau pe hol.

— Bunicule, spuse el tremurînd și mușcîndu-și buzele ca să nu plîngă. Minte. Nu crede nimic din ce spune. Ne urăște prea mult. Îi urăște prea mult pe mama și tata. N-o să ne lase niciodată să plecăm.

Judecătorul Pearson își trase nepotul mai aproape.

— Dar nu așa a spus, îi aminti el copilului.

— Nu face niciodată ce spune. Vrea numai să ne sperie și mai mult. Eu n-o cred. Cînd spune că ne lasă să plecăm. Aș vrea, dar nu pot.

Tommy se desprinse din îmbrățișarea bunicului, ștergîndu-și lacrimile din colțurile ochilor.

— N-ar putea suporta să ne vadă iarăși acasă și fericiți. Nu înțelegi ?

După aceste cuvinte, copilul își îngropă capul la pieptul bunicului, suspinînd încet. O clipă mai tîrziu, se ridică din nou.

— Nu vreau să mor, bunicule. Nu mi-e frică, dar nu vreau să mor.

Judecătorul Pearson simțea un nod în gît de emoție. Mîngîie părul nepotului său, privindu-l drept în ochi, și, dincolo de teamă și durere, de problemele care îl chinuiseră pe acest copil atîția ani, zări numai o lumină intensă. Rosti primul lucru care-i trecu prin minte :

— N-am să-i las Tommy. N-ai să mori. O să scăpăm de aici. Îți promit.

— Cum ? Cum poți să-mi promiți ?

— Pentru că sîntem mai puternici decît ei.

— Ei au arme.

— Totuși, sîntem mai puternici.

— Ce-o să facem ?

Judecătorul Pearson se ridică și studie camera, așa cum făcuse în primele momente de captivitate. Se aplecă să mîngîie obrazul delicat al copilului, zîmbind larg, ca pentru a-i transmite nepotului său puțină încredere. Își amintea ce gîndise în primele minute de ședere acolo, în

pod. Poate că nu era un cîmp de bătaie glorios, dar, dacă era cazul, era un loc suficient de bun pentru a muri.

Trase adînc aer în piept, se așeză pe pat și-l aduse pe Tomy mai aproape.

— Ți-am spus vredoată că Batalionul 20 din Maine a rezistat asaltului de la Little Round Top, în a doua zi a bătăliei de la Gettysburg ? Ei au salvat Statele Unite. Ți-am spus vreodată asta ?

— Nu mi-ai spus-o, spuse Tommy, clătinînd din cap.

— Dar cum a rezistat Divizia 101 aeropurtată la Bastogne ?

Tommy clătină iarăși din cap. Dar zîmbea și știa că bunicul îi răspundea în acest fel la întrebare.

— Sau cum s-au retras pușcașii marini din Yalu ?

— Pe asta mi-ai spus-o, comentă Tommy. De fapt, chiar de mai multe ori.

Judecătorul își ridică nepotul în brațe și-l trase mai aproape de el.

— Să vorbim puțin despre curaj, Tommy. Iar apoi îți spun ce vom face.

— Megan ! Unde ai fost ? urlă Duncan cînd o văzu intrînd în grabă pe ușă.

Într-o clipă se afla lîngă ea, în vestibul. Megan zări urmele tensiunii acelei zile în ochii lui obosiți, pe care cu greu reușea să-i țină deschiși.

— Am fost morți de spaimă, spuse el. N-am știut nimic. La naiba, să nu mai faci niciodată așa ceva !

Ea întinse mîinile și îi strînse din toate puterile brațele musculoase, ținîndu-l însă la distanță. Era palidă și, o vreme, nu reuși să vorbească.

— Te simți bine ? o întrebă el după ce se calmă.

Ea încuviință cu un gest al capului.

— Ce s-a întîmplat ?

Megan trase adînc aer în piept.

— L-am găsit, spuse ea încetișor.

Duncan o fixă, cu ochii mari.

— Unde ?

— Într-una din casele închiriate de care ți-am vorbit.

— Ești sigură ?

— L-am văzut pe Bill Lewis.

— Unde e ?

— Nu prea departe. La vreo douăsprezece mile de oraș, pe un drum de țară.

— Dumnezeule !

— Știu.

— Dumnezeule, repetă Duncan.

De data aceasta, Megan confirmă cu un gest al capului.

— Am fost așa de îngrijorat de cînd ai sunat, după-masă. M-am gîndit... nu știu la ce m-am gîndit. Nu puteam să nu fiu îngrijorat.

— N-am pățit nimic, spuse Megan, fără să pară convinsă de ceea ce rostise.

Duncan se desprinse și bătu cu pumnul în palma celeilalte mîini.

— La naiba ! Avem o șansă.

Se întoarse înapoi spre Megan.

— A sunat, spuse el dintr-o dată, apoi rămase tăcut.

— Și ? insistă Megan, simțind cum inima începe să-i bată mai tare.

— Zice că ni-i dă înapoi — dar că încă îi mai sîntem datori. Nu e destul, așa a spus. A zis că se va întoarce după alți bani. Într-o bună zi. Și că nu se va sfîrși niciodată.

Megan îngheță. Întîi avu impresia că nu va mai putea suporta durerea unei asemenea lovituri. Încercă să respire încet, pentru a se calma.

— Nu se va sfîrși niciodată ? repetă ea.

— Da, răspunse Duncan.

Preț de o clipă, greutatea cuvintelor păru să-l strivească, apoi se reculese.

— Vino încoace, spuse el. Avem de vorbit.

O conduse pe Megan în sufragerie.

Gemenele erau acolo, nefiresc de tăcute. Au fost nevoite să-și descopere o forță și un curaj pe care nu și-l bănuiau, reflectă Megan și asta o întristă. E greu să fii forțat să te maturizezi. Se îndreptă către ele și le strînse, pe rînd, în brațe.

— Cred că a venit timpul să se termine cu toate astea, le spuse ea fiicelor sale.

— Dar cum ? întrebă Lauren. Ce alternativă avem ?

— Nu există decît o singură soluție, spuse Duncan. Mergem să-i luăm pe cei doi Tommy.

— Dar cum facem ? întrebă Karen.

— Nu știu, spuse Duncan. Dar știu unde îi țin acum. Așa că mergem acolo. Avem un pistol. Nu e destul, dar poate găsim o cale...

Tăcu, văzînd-o pe Megan că se ridică în picioare. Ea ieși din salon, traversă vestibulul și se duse la mașină. Scoase unul din pachetele aduse de la magazinul sportiv și apoi, fără să-i pese de frigul și vîntul de afară, reveni grăbită înăuntru.

Duncan o privea cu ochii mari.

— Megan, ce se întîmplă ?

Înainte ca el să mai poată spune ceva, ea despachetă pușca semiautomată. O ridică, în așa fel încît să o vadă cu toții. Arma părea să strălucească în bătaia luminii din sufragerie.

— Înainte de a veni acasă am fost la cumpărături, spuse ea.

Olivia Barrow se îndreptă spre fereasta din dormitor și privi în întunericul de afară. Îl auzea pe Bill în bucătărie, unde încerca să curețe, măcar în parte, grămada de farfurii de carton și vase ieftine pe care le adunaseră de-a lungul șederii lor acolo. Știa că Ramon se află în altă cameră, curățînd nervos armele. Se întreba dacă va avea forța de a face ceea ce își propusese să facă. Se încruntă,

nemulțumită la gîndul că nu putea să prevadă în orice clipă tot ceea ce vor face sau nu tovarășii ei.

Mîine se va termina, își zise ea.

Olivia se întoarse cu spatele la fereastră și privi teancul de bani de pe pat. Se apropie și apucă o mînă de bancnote. Trăia emoții contradictorii, ca și cum vederea și atingerea banilor n-ar fi satisfăcut-o pe deplin, asemenea unui iubit care, după o încercare nereușită, încheie prin a-și cere scuze.

Începu să așeze cu grijă banii într-o sacoșă roșie, numărîndu-i în același timp. Se gîndi la Duncan și la Megan și se întrebă dacă aveau să doarmă în noaptea aceea. Rîse ușor ; se îndoia.

Terminînd de așezat banii, Olivia puse deasupra un revolver și închise sacoșa. Se întoarse le fereastră. Cerul negru ca smoala era punctat de stele strălucitoare, întinzîndu-se la nesfîrșit. Noaptea începe cu mine, aici, își spuse ea.

Își imagină că aceeași noapte îi încolțea pe Duncan și pe Megan, înghițindu-i. Ce am să fac cu ei ? se întrebă.

Pot să-i omor. Pot să-i rănesc. Pot să-i ruinez.

Exact așa cum au făcut și ei cu mine.

Se cuprinse cu brațele, ca și cum ar fi încercat să păstreze în sine succesul planurilor sale. Apoi, cu gesturi încete, își desfăcu larg brațele. ridică un picior, ca o balerină, ținîndu-l întins înainte. Și-o amintea pe maică-sa, noaptea, dansînd cu o grație subtilă, înainte ca boala să-i răpească energia și frumusețea. Olivia se ridică în vîrful picioarelor, așa cum făcea și maică-sa odată, după care se relaxă încet.

Ce se va întîmpla cu oaspeții noștri ? se întrebă ea.

Bill Lewis era un ogar credincios, Ramon Gutierrez un terrier capricios. Pe cine voi paria cînd se vor confrunta ?

Olivia zîmbi. Nu are nici o importanță.

Nici unul nu va scăpa cu viață.

Cît despre cei doi Tommy — ei bine, ce-o fi, o fi, își spuse ea, ridicînd din umeri. Încercă să descopere o urmă

de compasiune în inima sa, dar fără succes. Era de părere că orice rezultat era foarte bun. Ea n-avea cum să piardă. Dacă mor toți, nu-i nimic. Dacă trăiesc, ei bine, atunci se va putea întoarce — exact așa cum îl păcălise pe Duncan.

— Pot face orice, șopti ea spre fereastră și noaptea nesfîrșită. Pot face tot ce vreau eu, cînd vreau eu.

Rîse scurt și se întoarse cu gîndul la plajele însorite și la felul în care avea să-și cheltuiească banii. O mașină rapidă, își zise ea, o mașină cu adevărat rapidă. Și niște haine scumpe. Pe urmă, mai vedem ce se mai întîmplă. Zîmbind, se întoarse în cameră, ca să împacheteze lucrurile rămase.

Duncan se afla la cel de al doilea telefon, cu mîna pe receptor, ascultînd sunetul de la celălalt capăt al firului. Megan îi prinse privirea, dădu din cap și respiră adînc, încercînd să se calmeze. Gemenele stăteau cuminți, ascultînd și ele.

Îndată țîrîitul încetă și Megan auzi o voce cunoscută, melodioasă.

— Alo ?

— Barbara ? La telefon Megan Richards, de la Country Estates Realty.

— Megan ! Draga mea ! Nu te-am mai auzit de cîteva luni.

— Vai, Barbara, continuă Megan pe același ton de falsă veselie. Nici nu știi ce ocupați am fost în ultimele luni. La voi e mai bine ?

— A, am avut o vînzare grozavă. Îți mai amintești de casa familiei Halgin, pe care cereau un preț atît de pipărat ? O pereche venită din New York a luat-o într-o clipă.

— Grozav, spuse Megan.

Se gîndi la Barbara Woods. Femeia abia trecuse de cincizeci de ani și își purta părul argintiu strîns într-un coc la spate, care îi dădea un aer de profesoară, deloc potrivit cu rochiile de lux pe care le purta și cu bijuteriile

care zăngăneau în mers. Nu e prea atentă, își spuse Megan, nu-și dă seama de importanța detaliilor. Oftă și continuă.

— Îmi pare tare rău că te deranjez așa de tîrziu acasă, dar tocmai am primit un telefon și m-am gîndit să iau legătura cu tine. Îți amintești de casa aceea veche, o fermă lîngă drumul spre Barrington, pusă pe listele din vară și de la începutul toamnei ?

— De vînzare ?

— Nu, de închiriat.

— Stai să mă gîndesc. A, sigur, casa bătrînului aceluia, cum naiba îl chema... Brr, te apucau fiorii numai cînd intrai acolo. Dar scriitoarei i-a plăcut la nebunie.

— A, deci ai închiriat-o ?

— Da, unei poete din California, care dorea să scrie un roman gotic. Așa spunea. Mai zicea că are nevoie de șase luni de singurătate și mi-a plătit în bani gheață pentru primele trei luni. Mă rog, asta a vrut, asta a avut. Singurătate găsești, și încă din belșug, în casa aia veche. Aveai pe cineva pentru ea ?

— Da. O pereche venită de la Boston, care își caută un loc retras pentru weekend.

— Ar fi perfectă dacă ar fi renovată. Dar are nevoie de lucrări serioase. Vrei să aranjez s-o poată vizita ?

— Stai să vorbesc cu clienții mei și să văd cînd ar putea veni încoace. Probabil cîndva în primăvară. Acum fac doar niște prospecțiuni.

— Aha, foarte bine.

— Știi ce, ai putea să-mi descrii puțin casa ?

Megan se uită la Duncan, care aprobă cu un gest al capului. Avea pregătit un top de hîrtie și un creion.

— Sigur, spuse Barbara, cu o ezitare.

Haide ! își spuse Megan. Haide, iapă bătrînă și ametită ce ești ! Amintește-ți !

— De fapt, nu e într-o stare grozavă, dar structura e foarte solidă, așa că nu sînt necesare lucrări majore la fundații....

Megan închise ochii și întrebă :

— Cum e interiorul ? Cum e împărțită ?

— Stai puțin. O verandă frumoasă, lată, la intrare. Ușa din față dă spre un vestibul. Salonul în stînga, sufrageria imediat alături. Un culoar spre bucătărie — care se poate transforma în cameră — în spatele casei. Din bucătărie se iese pe ușa din spate, iar acolo e o pajiște. Loc destul pentru amenajat o curte pavată. O baie la parter. O cameră de serviciu pe dreapta, un spațiu foarte drăguț cu care s-ar putea face lucruri grozave — un dormitor sau un birou. Din vestibulul central pornește scara spre etaj. Urmează o platformă și încă un rînd de scări, pînă la al doilea nivel, unde sînt trei dormitoare și încă o baie. Nici unul nu e dublu, așa că poți dărîma un perete. La capătul holului se află o ușă care duce sus, la podul de la al treilea nivel. Vechi și plin de praf și curent. Nimeni nu l-a izolat sau finisat vreodată, în nici un fel. Doar o gramadă de praf, dar e destul spațiu pentru a putea fi transformat într-un loc de joacă sau ceva asemănător.

Megan dădu din cap.

— Barbara, mi-ai fost de mare ajutor. Pare exact ce caută prietenii mei. Am să revin cu un telefon, ca să stabilim o întîlnire.

— E o casă veche și friguroasă. Are nevoie de puțină îngrijire și dragoste. Ca toate fermele vechi. Oricum, după părerea mea, toate sînt bîntuite de fantome... adăugă ea, chicotind.

Megan îi mulțumi din nou, apoi închise. Se uită la Duncan.

El agită pumnul în aer.

— Avem o șansă, îi spuse.

Timp de cîteva clipe, Megan se simți asemenea unui cățărător care alunecă pe stînci și se rostogolește în gol.

Își stăpîni emoțiile, încercînd parcă să adune firele unei funii și reuși să se concentreze din nou.

— Așa este, răspunse ea.

Noaptea, tîrziu, frigul și întunericul se amestecau cu tăcerea. Megan era așezată pe podeaua salonului de acasă, înconjurată de toate armele și muniția adusă. Unica lampă aprinsă într-un colț al camerei arunca o lumină difuză asupra figurii ei încruntate. Răsfoia schițe, poze și diagrame. Karen și Lauren stăteau una lîngă cealaltă, pe canapea. Duncan era în picioare și privea pe fereastră. Apoi se întoarse, se aplecă și apucă pușca. O ținu o clipă în mîini, apoi trase percutorul.

— Sîntem nebuni ? întrebă el brusc. Chiar ne-am pierdut mințile ?

— Probabil, răspunse Megan.

Duncan zîmbi.

— Deci, cu asta sîntem toți de acord. Dacă acționăm, sîntem nebuni.

— Sîntem nebuni și dacă nu acționăm.

— Adevărat.

Duncan își trecu degetul peste țeava puștii, apoi se întoarse spre soția sa.

— Știi, rosti el încet, pentru prima dată după o săptămînă, încep să simt și eu că fac ceva. Nu mai contează dacă e bine sau rău.

— Tată ? Mă preocupă un lucru, spuse Lauren. Problema e că, de fapt, nu știm sigur că nu le va da drumul mîine dimineață.

— Exact.

— Deci, s-ar putea...

— Și asta este exact. S-ar putea să stricăm totul. Dar șansele sînt egale și, în acest fel, avem un aliat puternic.

— Care e acela ? întrebă Karen.

— Surpriza, spuse Duncan.

Le privi pe cele trei femei.

— Vom face singurul lucru la care Olivia nu se așteaptă.

— Eu știu un lucru, spuse Karen.

— Ce anume ?

— Dacă facem în continuare ce spune ea, ajungem sigur la dezastru.

— Exact, sări și Lauren. De fiecare dată cînd am făcut ce a zis ea, ne-a sucit cum a vrut. O s-o facă din nou. Știu sigur.

Atît Duncan, cît și Megan le priviră uimiți pe fete. Aveau chipurile mai întunecate ca oricînd. Aceștia sînt copiii mei, își zise Megan. Copilașii mei. Oare ce fac din ei ?

Lauren se ridică în picioare, încercînd să-și controleze emoțiile. Izbucni în suspine reținute :

— Nu vreau decît să-l aducem înapoi și să terminăm odată ! Vreau să fie iarăși totul ca mai înainte.

Deschise gura să mai adauge ceva, dar sora ei ridică brațul și-i făcu semn să tacă.

— Nu-i nimic, spuse Duncan.

În cameră se lăsă tăcerea.

Megan se ridică în picioare, învîrtind pe deget pistolul de calibrul 45.

— Știți ce cred eu ? spuse ea, îndreptîndu-se spre fete și îngenunchind în fața lor, cu mîinile pe genunchii lor. Dacă acționăm și ratăm totul, atunci ne vom simți vinovați și va trebui să trăim cu gîndul ăsta toată viața. Dar dacă nu facem nimic, dacă avem încredere în Olivia și se întîmplă ceva — nu cred că voi putea suporta. N-aș putea suporta așa ceva nici o clipă.

Se întoarse spre Duncan, fără însă să se dezlipească de fete.

— Mă gîndeam mai devreme la toate tragediile familiale despre care auzi vorbindu-se la buletinele de știri. Toți plîng și suspină în fața aparatelor de filmat și e îngrozitor. Dar în jurul lor există întotdeauna oameni îmbrăcați la costum. Polițiști, pompieri, detectivi, avocați,

doctori, soldați — la naiba, nu mai știu. Dar sînt întotdeauna niște oficiali care au încercat să facă ceva și care, pînă la urmă, n-au făcut nimic. Nu merge niciodată. Nu există un sfîrșit fericit decît dacă acționezi tu însuți...

Respiră adînc și își întoarse din nou privirea spre gemene.

— Vă mai amintiți cînd Tommy era mic ?

Amîndouă zîmbiră și încuviințară cu un gest al capului.

— Și cînd avea atîtea probleme ?

Amintirea păru să le înalțe sufletele.

— Toți doctorii au spus la început ceva, apoi altceva. N-au fost niciodată siguri, așa că am crezut în noi înșine și am făcut ce era bine. Împreună am reușit. L-am salvat pe Tommy atunci...

— Și îl vom salva și acum, spuse Duncan.

Privi spre pușca pe care o ținea în mînă.

— Știți ce m-a durut cel mai mult în toată situația asta ? Tommy ne așteaptă. Știe că vom veni după el. Am sentimentul că l-am dezamăgit.

— Dar bunicul ? întrebă Lauren.

— Știi ce-ar spune el, pufni Duncan. Trage mai întîi, întreabă după aceea. Lasă legea să rezolve lucrurile după aceea.

Megan se gîndi la tatăl ei. Dacă ar fi aici, exact asta ar spune. N-ar avea încredere în nimeni pentru treaba asta. E prea importantă pentru a o da pe mîna unor profesioniști, așa ar spune. Se gîndi la mama ei și își dădu seama că și ea ar spune același lucru. Motivele ar fi diferite : tatăl ei ar acționa din duritate și hotărîre de pușcaș marin, în stare de orice ; mama ei ar fi liniștită, sigură pe ea și, probabil, la fel de neînduplecată.

— Știți ceva ? spuse brusc Duncan pe un ton ferm. S-ar putea să fie o nebunie. Dar nu e o greșeală. E singura surpriză pe care ne putem baza și asta este forța noastră. Crede că ne-am speriat și că ne-a învins, dar nu e așa.

Crede că sîntem gata să-i cădem la picioare și să-i facem jocul, însă se înșeală.

Se opri cîteva clipe, după care zîmbi.

— N-aș suporta ideea că n-am făcut tot posibilul. Vreau să-mi scrieți asta pe piatra de mormînt : A fost nebun, dar cel puțin a încercat.

— Tată ! spuse Lauren. Nu-i deloc amuzant.

— Dar e adevărat, răspunse el.

Se lăsă tăcerea, apoi Lauren vorbi din nou.

— E adevărat, spuse ea. E rîndul nostru.

Se ridică în picioare și îl cuprinse pe tatăl său cu brațele.

Karen o privi pe mama sa.

— Hai să mai vedem o dată planul, spuse ea.

Megan respira greu, ca și cum ar fi inhalat un aer prea fierbinte, care-i ardea plămînii. Arătă spre schița sumară a casei și a zonei înconjurătoare.

— Pajiștea coboară în pantă în spatele casei, pînă în pădure. Voi două luați puștile și așteptați acolo, acoperind spatele casei. Tatăl vostru și cu mine mergem prin față.

— Ce trebuie să facem exact ? întrebă Karen.

— Nu prea știu, răspunse Megan. În principal, să vă asigurați că nu scapă nimeni în direcția aceea, în special cu Tommy sau cu bunicul. Folosiți-vă mintea. Nu încercați să le ripostați cu foc, stați la adăpost și faceți ceea ce considerați necesar. Atenție la ușa din spate. Cred că totul se va întîmpla la intrarea din față, dar...

Se întoarse.

— Vreau ca nici una din voi să nu se expună cumva, reluă Duncan. Mai ales în fața armelor de foc. Puștile sînt ultima soluție. Sînt numai pentru a vă proteja, ați înțeles ? Stați la adăpost. Mama spune că acolo e un zid de piatră. Rămîneți tot timpul în spatele lui.

Se întoarse spre Megan, ezitînd. Se gîndea ce diferență este între fiice și fii. Dacă ar fi băieți, își zise el, ar fi,

probabil, nerăbdători să înceapă lupta. Dar n-ar fi la fel de siguri pe ei și de încrezători.

— Poate că... începu el.

— Nici vorbă ! îl întrerupse Lauren.

— Toți sîntem implicați ! sări Karen, aproape strigînd. Nu puteți să ne lăsați acasă.

— Vom fi mereu pe lîngă voi, insistă Karen.

Megan ridică brațul, în semn de împăciuire. Îl privi insistent pe Duncan.

— E vorba de nenorocita aia de ușă din spate, spuse ea încet. Nu știu prea multe despre lucrurile de felul ăsta, dar știu că trebuie să acoperim ușa din spate. Altfel, am putea fi prinși în față, iar ei ar putea să scape. Cineva trebuie să stea acolo.

Duncan oftă, în semn de acceptare.

— Uite ce e, trebuie să-mi promiteți ceva. Va fi și-așa destul de dificil să-i scoatem pe cei doi Tommy și n-aș vrea să-mi mai fac griji și din cauza voastră. Dacă ați fi expuse vreunui pericol, am înnebuni cu totul. Asta ar periclita întreaga acțiune. Așa că stați deoparte, la adăpost, nu vă băgați. Nu faceți decît să stați cu ochii pe ușa aia nenorocită și asigurați-vă că sîntem acoperiți pe partea aceea. Ați înțeles ?

— Da, răspunseră ele la unison.

— Nici un risc, la naiba — să nu vă luați nici un risc ! Indiferent ce vedeți că se întîmplă.

— Am înțeles.

— Chiar dacă mama și cu mine avem probleme, rămîneți la adăpost.

— Ei, zău așa, tată...

— Bine, spuse Duncan.

Era îngrozit.

Lauren însă își revenise considerabil.

— Și în timp ce noi stăm acolo și nu facem nimic, ce se întîmplă în fața casei ?

Megan zîmbi.

— Tatăl vostru ia pușca și mă acoperă, în timp ce eu intru pe ușa din față...

— Megan, ești sigură că...

— Da, îl întrerupse ea. Absolut. M-am gîndit de un milion de ori. Probabil că n-aș putea nimeri nimic cu pușca asta, spre deosebire de tine, așa că n-ar fi de mare ajutor să te acopăr eu pe tine. Eu mă mișc mai repede decît tine, deși nu-ți place să recunoști. Și sînt o țintă mai mică, dacă se ajunge pînă acolo. În plus, cunosc exact cum arată casa în interior. Așa că intru prima.

— Mamă, ești sigură că sînt în pod ?

— Da. Vă mai amintiți de banda pe care Olivia ne-a pus s-o ascultăm ? Tommy spunea că nu-i place acolo „sus". Acolo sînt.

— Ce se întîmplă după ce intri în casă ? Dar dacă ușa e încuiată ?

Megan ridică cuțitul de vînătoare.

— Pentru zăvor, spuse ea. Iar cînd voi fi înăuntru, tatăl vostru va veni după mine. Totul ar trebui să fie foarte simplu. Eu îl acopăr cu pistolul. Va fi foarte puțină lumină, pun pariu că vor dormi cu toții și vom fi deja în casă. Mîinile sus și cu asta, basta. Se va termina totul.

— Urîtă trezire, spuse Duncan.

— Pare simplu.

— Chiar așa este. Dacă-i luăm prin surprindere.

— Surpriza e garantată, spuse Lauren furioasă.

Se frecă repede la ochi, ca și cum ar fi vrut să șteargă o parte din lacrimile acestei săptămîni, apoi ridică o pușcă de pe podea și trase percutorul.

— Mamă, arată-mi, te rog, încă o dată cum funcționează asta, spuse ea.

DOISPREZECE

Ușa din spate

Primii zori străpungeau stăruitor întunecimea pădurii, ca o lamă despicînd carnea în două. Căzuse brumă în noaptea aceea; o peliculă albicioasă se întindea peste cîmp și acoperea frunzele și ramurile copacilor. Pe cînd se strecurau printre copaci, aburul respirației lor se înălța ca un fum cenușiu, într-o lume la fel de cenușie. Erau îmbrăcați în costumele de camuflaj cumpărate de Megan cu o zi mai înainte, astfel că trupurile lor se confundau cu umbrele și tonurile închise ale primelor momente ale zilei. Fiecare dintre cele două gemene se chinuia cu cîte o pușcă de vînătoare; Duncan strîngea în mînă pușca semiautomată, iar Megan își pusese pistolul de calibrul 45 la brîu, alături de cuțitul de vînătoare. Se furișau fără zgomot, oprindu-se din cînd în cînd să pîndească orice zgomot și pornind apoi mai departe, pas cu pas, cu cea mai mare grijă. O dată cu trecerea prin pădure, lăsau în urmă tot ceea ce știuseră și iubiseră și pășeau într-o altă lume — un teritoriu rece, înfricoșător.

Megan dădu la o parte cîteva ramuri pline de spini și le ținu așa, pentru ca Lauren, care o urma, să poată trece și ea. Apoi o lăsă în locul său pe Karen, ca să facă același lucru pentru Duncan. Megan trecu mai departe cu cîțiva pași, lăsîndu-se pe vine și așteptînd ca restul membrilor familiei să o ajungă din urmă. Cînd se grupară din nou, le arătă, dincolo de copaci, silueta albă a fermei, cam la o sută de metri în fața lor. Fără un cuvînt, Megan făcu semn

spre zidul de piatră care marca liziera copacilor. Apoi arătă spre dreapta și spre stînga, indicînd încotro se întindea zidul. Gemenele încuviințară cu un semn al capului.

— Du-te cu ele și arată-le unde să stea, șopti Duncan. Eu te aștept aici, într-o parte, de unde pot vedea intrarea în casă. Voi fi chiar în dreptul zidului, bine ?

Megan îl luă de mînă, strîngîndu-l din toate puterile.

— Stai liniștit, spuse ea. Nu durează decît cîteva minute.

Duncan se întoarse spre gemene.

— Vă rog... reuși el să spună.

Își simți tremurul buzelor și speră că era numai din cauza frigului dimineții.

— Nu-ți face griji, tată, îi șopti Karen drept răspuns.

— Tu să fii atent, spuse Lauren.

Zîmbi, apoi îl sărută iute pe obraz.

Duncan era răscolit de teamă și de sute de gînduri. Încercă să întindă mîna și să vorbească, dar se opri. Privind în ochii fetelor, le revăzu în minte, abia născute, își aminti cum, copile fiind, păreau atît de lipsite de apărare, încît simțea nevoia să le ia în brațele sale, să le protejeze.

— Să-i spuneți lui Tommy că îl așteptăm, șopti Lauren.

— Și să-i mai spuneți să nu ne mai dea niciodată atîta bătaie de cap, rosti Karen, zîmbind.

Duncan încuviință și se întoarse spre Megan. Se priviră drept în ochi și, pentru o clipă, se simțiră amîndoi teribil de neajutorați. Apoi Duncan reuși să zîmbească, dar zîmbetul său se pierdu în lumina rece și palidă a dimineții. Se uită din nou spre casă.

— În regulă, rosti el încet, dar ferm. Hai să terminăm odată !

Duncan porni tîrîș printre copaci. Megan așteptă pînă cînd nu-l mai văzu și apoi făcu un semn gemenelor să o urmeze. Duse degetul în dreptul buzelor, pentru a păstra tăcerea, însă o auzi pe Karen, șoptindu-i :

— Știm că trebuie să tăcem. Hai să mergem !

În cîteva minute reușiseră să înconjoare pajiștea din spatele casei și acum se deplasau paralel cu aceasta. Zidul de piatră, lăsat în paragină, căzuse din loc în loc și fetele erau nevoite să facă eforturi pentru a se ascunde. Mergeau aproape de-a bușilea, ghemuite, trecînd pe după boscheți și copaci și oprindu-se din loc în loc. Megan privea mereu în dreapta sa, peste pajiște, încercînd să nu piardă nici o clipă casa din ochi. Supărată, blestemă în gînd, rugîndu-se să găsească un fel de barieră naturală, o adîncitură în pămînt, care să le ofere acoperire și protecție. Simți o mînă pe umăr și se întoarse brusc.

Karen făcea semne în spatele lor, spre pădure. Lauren se uită și ea într-acolo.

— Ce este ? întrebă Megan, înghețînd de spaimă.

— Uită-te ! îi șopti Lauren cu insistență.

— E o mașină, spuse Karen. Acolo, în spatele copacilor.

Megan își miji ochii și zări reflectarea unei raze de soare pe o suprafață de metal.

— Aveți dreptate, spuse ea. Haideți, să mergem.

Se pregăti să pornească mai departe, dar Karen o opri, trăgînd-o de braț.

— N-ai observat ? o întrebă ea.

Megan se întoarse încă o dată și înțelese.

— E mașina bunicului, spuse Lauren.

Megan se întoarse încet și le conduse pe gemene prin pădure, spre mașină. Automobilul era parcat la marginea unui vechi drum de țară, plin de praf. Din loc în loc crescuseră smocuri de iarbă ; numai o dîră de noroi mai amintea de ceea ce fusese odată.

Lauren își trecu degetele peste capota mașinii, pipăind zgîrieturile de pe vopsea.

— Săracul bunicul, spuse ea. Era așa de mîndru de hîrbul ăsta... De ce au pus mașina aici ?

— Ca s-o ascundă, proasto, îi răspunse Karen în șoaptă. N-o puteau lăsa la vedere, s-o poată recunoaște oricine.

— Aha...

Megan privi împrejur și zări urmele de cauciucuri, acolo unde fusese întoarsă mașina. Observă că era îndreptată în direcția drumului principal, spre ieșirea din pădure. Se uită prin parbriz și constată că și cheile de contact erau la locul lor. Pe podea, în dreptul scaunului de pasageri, se zărea un sac de pînză. O clipă, se gîndi să deschidă portiera și să controleze interiorul mașinii, dar își dădu seama că era imposibil să deschidă fără un zgomot care le-ar fi dat de gol.

— Cred că ar fi mai bine să stați cu ochii pe mașină, spuse ea.

— Să rămînem aici ? întrebă Karen.

— De aici nu vedem nimic.

Megan se întoarse spre fermă.

— Bine, oftă ea. Stați acolo, în dreptul ultimei grămezi de pietre rămase din zid. Dar fiți atente, bine ? Și stați cu ochii și pe mașină.

Gemenele încuviințară. Megan își dădu seama ce stupide erau îndemnurile ei. Auzi, să stea cu ochii pe mașină. Îi venea să rîdă. De parcă ar ști vreunul din noi ce face, își spuse ea. Apoi alungă acel îndemn la rațiune și le conduse pe fete înapoi, în locul de unde puteau vedea spatele casei. Le privi și le așeză pe rînd la adăpost, în spatele pietrelor. „Să nu vă ridicați !“ le șopti cu disperare. Apoi se întoarse spre casa albă, cu acoperiș de șindrilă. Cîmpul argintiu, acoperit de brumă, părea un val înspumat, rostogolindu-se tot mai departe de locul unde se aflau.

— În regulă, spuse ea. Așteptați aici. Și fără riscuri inutile. Ați înțeles ?

— Lasă, mamă. Du-te repede. Răsare soarele și tata te așteaptă.

— Fără riscuri.

— Mamă...

Voia să le spună cît de mult le iubește, dar se gîndi că asta le-ar stînjeni, așa că își spuse în gînd : vă iubesc pe amîndouă. Vă rog, aveți grijă să nu vi se întîmple nimic.

Înghiți cu greu. Brusc, picioarele păreau să n-o mai asculte și trebui să facă un efort supraomenesc pentru a le comanda mușchilor să iasă din amorțeală. Închise ochii preț de o secundă și, întorcîndu-se brusc, porni tîrîș printre tufișuri și copaci. Nu privi înapoi nici măcar o singură dată, de teamă că, oricît de curajoase ar fi fost fetele, ea n-ar mai fi fost în stare să le lase singure acolo, în pădure, atît de aproape de un rău atît de mare.

Duncan se ținea de zid, așteptînd ca Megan să-și facă apariția prin ceața dimineții, dar fără să scape din ochi ferma, în caz că acolo s-ar fi zărit vreo mișcare. Încercă să-și alunge din minte orice gînd ; nu voia să reflecteze la ceea ce făceau sau își propuseseră să facă. Se străduí să-și segmenteze viața în secunde, în ritmul în care trăgea în piept aerul tare, pentru ca apoi să-l expire din nou. Auzind în spate ceea ce părea mișcarea unei jivine, se răsuci și dădu cu ochii de Megan, care venea tîrîș spre el.

— Totul e în regulă ? întrebă el.

— Am găsit mașina judecătorului. E ascunsă pe drumul de acces, chiar în spatele locului unde le-am lăsat pe fete.

— Dar ele — cum să zic...

— Cred că da. Sigur.

Megan îl privi în ochi pe Duncan și, pentru o clipă, ezită. Și el părea prins în ghearele îndoielii. Doreau să-și vorbească, dar făcură un efort ca să păstreze tăcerea. Megan înaintă mai mult pe solul umed și se aruncă în brațele soțului ei, ascunzîndu-și capul la pieptul lui. Îi asculta inima și își număra în același timp propriile bătăi.

Odată trecut momentul, se desprinseră unul de celălalt.

— E timpul să pornim, spuse Duncan. Dacă mai așteptăm, s-ar putea ca unul din ei să se trezească mai devreme și...

Renunță să-și continue gîndul.

Megan se întoarse pe spate și privi cerul. În depărtare se zăreau deja primele raze purpurii de lumină, ivindu-se din spatele norilor.

— O dimineață cu cerul înroșit, spuse ea.

— Avertisment pentru marinari, răspunse Duncan, privind și el într-acolo și dînd din cap. Probabil că se apropie furtuna. Poate și zăpada.

Răsucindu-se spre el, Megan îi luă mîna într-a ei, ținînd-o strîns.

— Te-ai gîndit la Tommy ?

— Puțin.

— Și eu la fel. Hai să-l luăm.

Cu toată îngrijorarea, Duncan se străduí să zîmbească.

— Sînt gata. Cînd dorești.

Megan privi spre marginea zidului de piatră și inspiră adînc.

— Merg mai întîi la mașină. Apoi spre marginea verandei. Pe urmă la ușă. După ce intru în casă, numără pînă la cinci și fugi cît poți de repede spre mașină. Apoi spre ușă. Bine ?

Duncan deblocă siguranța armei și trase percutorul pînă la capăt ; se auzi un declic, semn că încărcătorul era gata de tragere.

— Fă și tu la fel, șopti el pe un ton imperativ.

Megan apucă pistolul și îl armă.

— Gata ?

— Gata.

— Te iubesc. Acum, du-te !

Duncan se răsuci în sus, sprijinindu-și arma de zid, în timp ce Megan sărea de cealaltă parte. O clipă, avu impresia că se aruncă în gol, spre întuneric. Tot ce am fost, toate lucrurile în care am crezut pînă acum au încetat să mai

cxiste, își zise el. Dintr-o dată, își dădu seama că fugea cu spatele aplecat lăsînd aerul rece să-i aline fierbințeala obrajilor, abia atingînd pămîntul cu tălpile. Brusc, distanța pînă la casă i se păru imensă, mult mai mare decît își închipuise — o lume vastă, nesfîrșită, în plină lumină, periculoasă. Strînse din dinți și alergă mai departe.

Ramon Gutierrez stătea lungit în pat, privind cum lumina se întindea încet pe perete și gîndindu-se la crimă.

Încercă să se convingă că nu era așa de greu. La urma urmelor, nu diferă de alte delicte.

În tinerețea lui, ca să poți intra într-o bandă trebuia să fii inițiat cumva. Un jaf, un viol, o crimă; sarcina era diferită, în funcție de organizație. În cartierul lui nu se întîmplau lucruri prea importante, iar ușurința cu care era încălcată legea făcea ca astfel de acțiuni să pară mai degrabă normale decît deosebite. Lui nu-i displăcuseră actele în sine, ci numai riscul de a fi prins. La gîndul acesta, se simți fulgerat de ură împotriva celor doi prizonieri din pod. Sînt periculoși, își spuse el. Sînt foarte periculoși și te pot ucide mai repede decît îți închipui. Ochii lor sînt ca niște țevi de pușcă, îndreptate spre pieptul tău. Amintirile lor sînt împunsături de cuțit în gîtul tău. Vocile lor sînt curentul electric ce trece prin scaunul de pedeapsă. Te pot băga la zdup pe vecie. Te pot ucide la fel de bine ca orice polițist.

Ramon își simți fruntea asudată.

Nu se hotăra dacă trebuia să mai doarmă sau să se trezească de-a binelea. Regreta că somnul său nu durase decît cîteva ore. Trebuie să fiu vigilent, își spuse. Își cîntări forțele și își dădu seama că stătea cu ochii deschiși, privind cum lumea din jur se pregătește să întîmpine răsăritul.

Își aminti de închisoare și de cum se înscrisese în mișcare. Ca și în cazul bandelor din tinerețe, conducerea mișcării îți cerea întotdeauna să îndeplinești o acțiune pentru a fi admis. Dar inițierile într-o bandă aveau o la-

tură practică. Mișcarea preferase simbolurile, în special bombele. El le considerase mereu un mod laș de a ucide oameni, dar înțelesese că așa era mult mai sigur. Asta făcuse ; ajutase la amplasarea unei bombe în toaleta unei clădiri guvernamentale. Nu fusese vina lui că mașinăria nu explodase la ora prevăzută.

Alungă această amintire și se gîndi la cei doi prizonieri de sus. Și-i imagina pe cei doi Tommy, așezați pe paturi, în fața lui. Apoi încercă să pigmenteze acea viziune cu gloanțe, sînge și răni. Îi și vedea întinși și reci pe podea.

Abia acum își dădu seama că nu mai omorîse pe nimeni pînă atunci, deși fusese prezent la înfăptuirea unor crime : o dată, în timpul unui război între bande, cînd doi tipi din tabăra adversă fuseseră prinși pe o alee ; a doua oară, la pușcărie, după ora de masă, cînd șirul de deținuți se îndreptase spre curte, la exerciții, și un informator fusese măcelărit în confuzia de moment, proprie oricărei deplasări a unui număr mare de oameni ; a treia oară, în timpul vizitei Oliviei la directorul acela din California. Își amintea căutătura din ochii acelui om, cînd își dăduse seama că se va produce inevitabilul. Un amestec de panică și furie. Se luptase. Nu avea nici o șansă și știa acest lucru, iar asta ușurase misiunea Oliviei. Ramon spera că judecătorul și băiatul se vor opune. Atunci îi va putea ucide în luptă și va fi mai ușor și pentru el.

Trase o înjurătură și își lăsă picioarele pe podea.

În lumina palidă din cameră, zări pachetul de țigări, așezat pe o măsuță cam șubredă. Întinse mîna după ele și strănută. S-o ia naiba de casă veche și rece, își spuse el. Pe toți dracii, nu vreau s-o mai văd niciodată.

Încercă să se gîndească la alte locuri, mai calde. Mîine la prînz, se încurajă el, voi zbura spre sud, cu buzunarul plin de bani. Aruncă o privire spre geanta de pînză, deja pregătită.

Se ridică și își puse pantalonii și pantofii. Își trase un tricou gri, vechi, peste cap ; tricoul avea și o glugă, pe care și-o puse în jurul gîtului, ca pe o basma.

Ciuli urechea și auzi sforăitul lui Bill Lewis din camera de alături. Făcu cîteva exerciții, încleștînd și descleștînd pumnii, apoi se îndreptă spre noptieră și își luă revolverul, punîndu-l la brîu. După ziua de azi, își spuse el, totul va fi altfel. Își imagină ca va fi foarte cald în patul său, lîngă Olivia.

Brusc, fu cuprins de entuziasm : împreună vom face lucruri remarcabile. Se întristă puțin, gîndindu-se la Lewis. El nu înțelege, își zise Ramon. Apoi, ridicînd din umeri, și-l scoase din minte și se lăsă pradă furiei izvorîte dintr-o gelozie neclară.

Ramon ieși pe hol și își îndreptă privirea spre ușa zăvorîtă a podului. Aș putea s-o fac acum, cînd Lewis doarme. L-aș lua prin surprindere ; la fel și pe ei. Ar fi un fapt împlinit și nimeni n-ar mai putea face nimic. Ramon se trezi cu pistolul în mînă, deși nu-și amintea să-l fi scos de la brîu. Îl studie și văzu că era armat, dar nu-și amintea nici de asta. În somn ar fi mai ușor, conchise el. Păși în direcția podului și ezită. Mai întîi, să beau o cafea, își zise. Ca să nu-mi tremure mîna. Puse arma înapoi la brîu.

Scara scîrțîi ușor sub pașii săi. Totul părea încremenit ; ura felul în care frigul părea să se insinueze peste tot. Diminețile erau parcă mai tăcute și mai cumplite. În sud, te trezeai întîmpinat de un freamăt și de o căldură prietenoasă, care creșteau o dată cu ziua. Străbătut de un nou fior, intră în bucătărie, deschise robinetul de apă caldă la maximum și căută o ceașcă de cafea mai puțin murdară. După cîteva clipe, găsi una acceptabilă. Trînti în ea două linguriță de cafea *espresso* și o umplu cu apă fierbinte de la robinet. Sorbi, se strîmbă și, întorcîndu-se cu spatele, se rezemă de chiuvetă și lăsă căldura ceștii să-i pătrundă, prin degete, pînă în suflet.

Cînd auzi bufnitura de la intrare, mai întîi nu știu ce să creadă. Ce-a fost asta ? se întrebă în gînd. N-ar trebui să se audă nici un zgomot. Nu aici. Nu acum.

Apoi, brusc, îl cuprinse teama.

Mîna îi tremura ușor cînd puse ceașca pe masă.

Ciuli urechile, doar-doar va mai auzi ceva. Nimic.

Totuși, era ceva. Ba nu. Era casa asta veche, scîrțîind din toate încheieturile. Sau era poliția, ocupînd poziții. Simți un gol în stomac, neștiind ce să creadă — auzise sau nu un zgomot suspect ? Coborîndu-și privirea, observă că ținea din nou în mînă revolverul. Preț de o clipă, se gîndi să alerge sus, s-o strige pe Olivia. Apoi reflectă : nu sînt așa de slab. Ce nevoie am de ea, ca să verific un zgomot oarecare pentru ca, pînă la urmă, să constat că mi-a jucat imaginația o festă ?

Se simți puțin dezgustat de această slăbiciune. Dar reprosul era amestecat cu teamă.

Păși cu grijă, dar în mare viteză, către ușa de la intrare. Se uită afară prin panoul de sticlă, însă nu zări decît curtea strălucind de brumă.

N-a fost nimic, își spuse. Ai dormit prost.

Sîntem aproape de final și ești așa de tensionat că sari în sus din orice.

Ramon se înfioră. Probabil că nu e nimic, încercă el să se convingă. Poate că era vîntul. Dar văzu chiar atunci copacii desfrunziți și neclintiți pe fundalul cerului cenușiu.

Nu voia să renunțe la bruma de căldură din casă, dar știa că trebuia să se asigure. Răsuci încet clanța și deschise ușa : parcă simți o răsuflare de gheață. Ezită din nou, nedorind să iasă afară.

Totuși, ieși.

Tremurînd de frig și, poate, și din alte motive, Ramon păși încet pe verandă. Ținea strîns pistolul, cu brațul întins, și mătura curtea cu privirea, întorcînd capul cînd spre stînga, cînd spre dreapta.

Lauren se uită spre spatele casei și întrebă :

— Crezi că totul e în regulă ?

Tăcerea adîncă o făcea mai suspicioasă ; în ultimele minute încercase să alunge din minte zeci de viziuni de coșmar. Karen o cuprinse cu brațul, încercînd s-o liniștească.

— Sigur că da, îi răspunse ea pe un ton blînd.

— Nu se aude nimic.

— Păi, asta înseamnă că lucrurile merg așa cum trebuie.

— Măcar de s-ar auzi ceva.

— Ți-e frică ?

— Sigur. Ție nu ?

— Numai puțin... Ba mor de spaimă !

— Da. Crezi că Tommy și judecătorul...

— A, ei sînt bine, știu precis. Probabil că dorm. Știi cum e Tommy. Dacă e puțin obosit, doarme de poți tăia lemne pe el. Ce bine ar fi să fie și mama cu noi.

— Într-adevăr.

— Știu ei ce fac.

— Vino mai aproape. Mi-e frig.

— Nu frigul e de vină, spuse Karen, cu simțul său practic obișnuit. Totuși, se mută mai aproape de Lauren și își privi arma. Cînd se vede punctul roșu, reluă ea, înseamnă că e pusă siguranța sau nu ?

— Nu.

— Aha. Bine.

Cuplă din nou siguranța.

— De ce faci asta ? întrebă Lauren.

— Păi, tata a spus...

— A spus să fim atente. N-a spus să fim proaste.

— Ce vrei să spui ? întrebă sora mai mare, burzuluindu-se.

— Ei bine, nu cred că aș fi în stare să nimeresc prostia aia de siguranță, dacă aș fi nevoită s-o fac. Cred că ar trebui să fim pregătite, în caz că e nevoie să fugim și să-i ajutăm.

— Ne-au zis să stăm la adăpost.

— Da, dar tu ce crezi ?

Karen rămase o clipă pe gînduri. Dorea să fie responsabilă, dorea să se comporte corect. Dorea ca părinții ei să fie mîndri de ea. Lauren o privi insistent.

— Știu la ce te gîndești, șopti ea. Știu ce ne-au spus. Dar sîntem aici ca să-i ajutăm ! Tommy e fratele nostru.

Karen încuviință.

— Cred că ai dreptate.

Amîndouă traseră siguranțele armelor. Se aplecară puțin, rămînînd cu privirile ațintite asupra casei.

— Nu simți nimic ? șopti brusc Lauren.

— Ce anume ?

— Nu știu. Parcă s-a pornit vîntul sau a trecut un nor, așa ceva.

Karen dădu din cap și zîmbi.

— Știi, nimeni de la școală nu ne-ar crede dacă le-am povesti.

— Oho, ai dreptate, chicoti Lauren.

Dar momentul de veselie se risipi repede în copleșitoarea încremenire a dimineții. Tăcerea se instală din nou lîngă ele și, o dată cu ea, o cumplită teamă de necunoscut. Rămaseră așa, umăr lîngă umăr, privind spre fermă. Lauren luă mîna surorii sale, strîngînd-o cu putere. Un curent electric păru să le străbată pe amîndouă. Își auzeau bătăile inimii, își simțeau respirația.

— Va fi bine, spuse Lauren încetișor.

— Știu. Numai că aș vrea să se întîmple ceva, răspunse Karen.

Așteptau, pradă neliniștii și speranței.

Cînd Megan alunecase pe prima treaptă a verandei acoperite de brumă, brațul în care ținea pistolul se lovise de planșa de lemn. Auzind zgomotul, rămase pe loc, nemișcată. În urechile ei, zgomotul răsunase asemenea unei adevărate explozii. În loc să pornească mai departe

spre ușă, se dăduse înapoi, ascunzîndu-se sub platformă și așteptînd să vadă dacă o auzise cineva.

Zgomotul ușii de la intrare o îngheță. Rămase pe loc, cu pistolul în mînă, încercînd să se strecoare sub marginea verandei, ca să nu fie văzută de sus.

Habar nu avea ce să facă.

Cînd auzi lemnul scîrțîind, aproape deasupra ei, sub pasul cuiva, începu să tremure. Dar ridică arma și își spuse că nu se va termina așa.

Se lupta cu spaima care-i anchiloza brațele, picioarele și mușchii, gîndindu-se numai la Tommy. Inima începu să-i bată mai tare și simți adrenalina urcîndu-i prin vene. Sosesc, fir-ar să fie, vin după tine.

Se încordă, auzind pașii care se apropiau tot mai mult de ea.

Duncan o văzuse alunecînd, auzise bufnitura și trase o înjurătură. Și el așteptase, neslăbind-o nici o clipă din ochi pe soția sa. I se părea că seamănă cu un animal micuț, ghemuit la pămînt de frică.

Văzînd că se deschide ușa de la intrare, simți un junghi de spaimă în inimă.

— Ah, Doamne, șopti el. Au auzit-o.

Pentru o clipă, simți că i se taie picioarele. Apoi îl zări pe Gutierrez pe verandă.

— Ah, Doamne, rosti el din nou. *Megan, fii atentă.*

Abia șoptea.

Zări pistolul în mîna lui Ramon.

Îl văzu făcînd un pas, apoi încă unul, spre locul unde se ascunsese soția sa.

Încercă să-și domolească bătăile inimii. N-am de ales, își zise el.

Încercă să înghită, dar gura îi era complet uscată. O amintire îi trecu prin minte cu viteza fulgerului : strada din Lodi, apoi el însuși, agățat de camionetă, de parcă s-ar fi aflat la marginea unui ocean întunecat, temîndu-se să nu fie înghițit de adîncuri. Anii trecuți îi strigau să nu mai

aștepte, să nu ezite din nou și să piardă totul din cauza îndoielii.

— Stai la adăpost, Megan, șopti el.

Trase adînc aer în piept și își lipi obrazul de patul puștii. Lumea deveni dintr-o dată mai mică, dincolo de țeava puștii, peste pajiște, pe deasupra capului soției sale, direct în pieptul lui Ramon Gutierrez. Îl văzu pe acesta făcînd încă un pas și oprindu-se la doar cîteva zeci de centimetri de marginea verandei, unde se ascundea Megan.

Expiră încet.

— Îmi pare rău, șopti el.

Ținu degetul încordat pe trăgaci, aproape copleșit de durere. Îl trase încet înapoi, deschizînd focul. Explozia în serie păru să sfărîme aerul de porțelan în mii de cioburi.

Explozia o smulse pe Olivia din vis. Se făcea că era în închisoare, în celula ei de securitate maximă, numai că, de data asta, ușa nu se mai închidea cum trebuie. Reușise să o deschidă fără probleme. În vis, simțise răcoarea oțelului lipicios și auzise zăngănitul grilajului care se deschidea în fața ei. Ieșise singură pe platforma aflată dincolo de șirul de celule, liberă să plece unde vrea. Simțise o nesfîrșită bucurie, înălțîndu-se de parcă n-ar mai fi atins pămîntul cu picioarele. În vis, tocmai se îndepărta în mare viteză de celulă, cînd auzise o bubuitură ca de tunet și, o clipă, crezuse că se pornise furtuna.

Apoi reveni din vis la o realitate teribilă, neașteptată.

Sări în capul oaselor, ignorînd frigul dimineții și ciulind urechea.

— Ce dracu' a fost asta ? strigă ea pe un ton strident.

Lîngă ea, Bill Lewis sărise și el. În lumina slabă a dimineții, pielea lui părea palidă, aproape translucidă. Făcuse ochii mari și în glasul său se simțea un tremur de panică.

— Nu știu. Ce-a fost ? Habar n-am, dormeam.

— Mi s-a părut că am auzit o împușcătură.

— Unde e Ramon ?

— Nu știu. O fi în camera lui ?

— Ramon ? Ramon ! Unde naiba ești ? strigă Olivia.

Nu primi nici un răspuns. S-a dus să-i ucidă, își zise ea. Sări jos și rămase în picioare, goală, lîngă pat. Ar trebui să se mai audă o împușcătură. Ar trebui să se audă țipete. Ar trebui să-mi răspundă. Ce se întîmplă ?

— Ce face ? se răsti Bill dintr-o dată, bîlbîindu-se de frică. Ce naiba... unde s-a dus ? Ce face ? Nu înțeleg... asta nu face parte din plan.

Bill Lewis o privi pe Olivia cu furie.

— Asta nu se aude de sus, urlă el. Vine de-afară. Ramon !

Zăpăcită, Olivia nu știe ce să mai creadă. *Gîndește-te ! Acționează !* se îndemnă ea. Apucă un pistol automat de pe noptieră. Brusc, fu cuprinsă de o senzație minunată, de pace interioară, ca un copil satisfăcut. Părea să retrăiască visul de mai înainte. Își simți pielea iradiind, cuprinsă brusc de fierbințeală.

— Ce se întîmplă ? zbieră Bill.

— Haide, spuse Olivia, alegîndu-și cu grijă cuvintele. S-a terminat.

Trecu prin baie și se îndreptă spre fereastră, privind afară. În spatele ei, Lewis se chinuia să-și tragă pe el pantalonii, luptîndu-se cu perechea de jeanși scorțoși, iar Olivia se gîndi cît de caraghios era, cît de absurd, și izbucni în rîs.

Zgomotul primei împușcături îl smulse și pe judecătorul Pearson din vis. Se făcea că se afla pe o plajă, înconjurat de nepoții care se jucau în nisip. Soarele fierbinte îl încălzise și clipea des, orbit de atîta lumină. În depărtare, Megan și Duncan săltau pe coama valurilor verzi-albăstrii. Se întorsese să-i spună ceva soției sale, care stătea lîngă el. „Dar ai murit", îi zisese el. „Sînt singur". Ea îi zîmbise, clătinînd din cap, și răspunsese : „Nimeni nu moare cu adevărat. Nimeni nu e cu adevărat singur". Dar, cînd el întorsese din nou capul, ceilalți dispăruseră, iar plaja era acum nisi-

pul roșiatic din Tarawa, în timp ce el era iarăși un tînăr speriat. Auzise șuierul unei singure împușcături pe deasupra capului și se ascunsese în nisip, cu fața în jos, dar se ridicase imediat și, în vis, își spusese : „Dar ăsta a fost un glonț adevărat".

Se trezi imediat.

Se răsuci îndată spre Tommy, care, în patul său, se ridicase deja în capul oaselor.

— Bunicule !

— Tommy, e adevărat. Doamne, au venit după noi !

— Bunicule !

Tommy sări jos din pat și se repezi în brațele bunicului.

Judecătorul îl strînse la piept, apoi se desprinse din îmbrățișare.

— Acum, Tommy, acum ! Trebuie să facem și noi ceva ca să ne salvăm.

Tommy înghiți în sec și dădu din cap în semn de aprobare. Judecătorul sări de pe pat și apucă bara metalică.

— Acum, spuse el. Ajută-mă.

Se auzi încă o împușcătură.

— Repede, Tommy. Așa cum am vorbit.

Parcă prinsese puteri și era din nou sigur pe sine ; își amintea zecile de momente de luptă înspăimîntătoare, paralizante, cînd, în ciuda morții și a ororilor care-l înconjurau, acționase. Acum, dintr-o dată, parcă și mușchii îi întineriseră, iar oasele nu mai erau bătrîne și fragile. Simțea din nou forța și îndrăzneala tinereții.

Judecătorul ridică unul din paturi și îl trase pînă în dreptul ușii. Adunîndu-și toate forțele, îl împinse violent spre ușa podului. Sări înapoi, apucînd și patul lui Tommy.

— Acum, al tău ! spuse el și îl împinse și pe acesta pe scări în jos, pentru a bloca intrarea.

Tommy era deja îmbrăcat și revenise lîngă perete, lovind zona deja slăbită cu bara de metal ruptă din cadrul metalic al patului. Judecătorul Pearson îi sări în ajutor. Apucă bara de metal și o sprijini sub una din stinghiile

slăbite. Împinse o dată, în forță, și apoi o ridică din toate puterile. Se auziră un scrîșnet și apoi pîrîitul lemnului crăpat. Prima stinghie se desprinse, ca un os rupt. Judecătorul scoase un strigăt : o așchie îl împunsese în deget. El însă nu luă în seamă durerea și lovi folia de plastic de dedesubt cît putu de tare. Plasticul se făcu țăndări, ridicînd un nor de praf. Lovi din nou, încă o dată și încă o dată, după care, în plin avînt, făcu un pas înapoi, gata să continue, dar fu oprit de strigătul lui Tommy :

— Bunicule, am reușit ! Văd cerul !

Judecătorul strînse din dinți, uitînd de bătrînețe, de îndoială și de infirmitate, și se repezi spre perete, trăgînd și rupînd bucăți de plastic și lemn putrezit, plin de entuziasmul victoriei.

Primul glonț pornit din pușca lui Duncan îl lovise pe Ramon drept în piept, ca pumnul unui boxer de categorie grea, aruncîndu-l pe spate, strivindu-l de ușa de la intrare. Trupul său mai zvîcni o dată, ca o marionetă cuprinsă de spasme, și apoi alunecă în jos, rămînînd sprijinit în șezut, parcă relaxîndu-se. Privi fix spre curte, fără să vadă nimic, întrebîndu-se ce i se întîmplase. Se întrebă cum de nu-i mai era frig. Acesta fu ultimul său gînd.

Al doilea glonț explodă în fața bărbatului mort.

După a doua împușcătură, Megan se ridică, privind îngrozită spre cadavrul lui Ramon Gutierrez, plin de sînge și resturi de creier. Făcu un pas înapoi, simțind nevoia să urle, să se desprindă din acest coșmar.

În spatele ei, lîngă zid, Duncan se ridicase în picioare.

Timp de o clipă, se lăsă din nou liniștea peste dimineața înghețată.

Duncan își simți gîtul uscat, încordat și, înțelegînd ezitarea soției sale, îi strigă răgușit :

— Du-te, Megan ! Du-te ! Acum !

Reuși să se cațere pe zidul de piatră, gata să scape pușca din mînă. O strînse mai bine și sări în picioare, împleticindu-se, luînd-o la fugă spre ea și continuînd să-i strige :

— Du-te ! Du-te ! Acum !

Îngrozită, Megan se întoarse spre el. Îl văzu făcîndu-i semne disperate spre ușă. Privirile li se întîlniră timp de o clipă și el o văzu încuviințînd cu un semn al capului. Megan se răsuci din nou spre trupul întins pe verandă și, cu un strigăt de furie amestecată cu spaimă și hotărîre, se repezi, cu arma în mînă, pe trepte în sus, intrînd în casă pe lîngă cadavrul lui Ramon.

— Ei sînt ! strigă Olivia în mijlocul hohotelor de rîs.

— Cine ? urlă Bill Lewis, apucînd pistolul automat.

— Cine crezi ? se răsti Olivia, trăgînd piedica armei sale și armînd-o.

Izbi geamul cu țeava. Îl văzu pe Duncan alergînd spre casă.

— Acoperă scara ! urlă ea spre Lewis.

Acesta ezită.

— Acum, idiotule, pînă nu se apropie mai mult !

El se răsuci pe călcîie și se repezi afară pe ușa dormitorului, pătrunzînd în inima casei.

Karen și Lauren auziră împușcăturile și încremeniră.

În tăcerea grea care urmă, se simțiră amîndouă cuprinse de o spaimă amețitoare, ca atunci cînd mașina îți fuge de sub control pe o stradă alunecoasă.

— Ah, Dumnezeule, șopti Lauren. Ce se întîmplă ?

— Nu știu, răspunse Karen. Nu știu.

— Crezi că ei sînt bine ?

— Nu știu.

— Ce facem ?

— Nu știu.

— Trebuie să facem ceva !

— Ce ?

— Nu știu !

Luptîndu-se cu panica, lacrimile și dorința de a ieși din ascunzătoare, fetele rămaseră nemișcate, speriate de moarte.

În vestibul, Megan se împiedică și căzu. Rămase acolo, amețită, cîteva clipe, apoi se rostogoli pe burtă și se ridică în genunchi, cu pistolul în mîna întinsă, întorcîndu-se în toate părțile, gata să tragă la orice zgomot, la orice mișcare, în fantome sau în întruchiparea temerilor sale. Își auzi respirația sonoră, întretăiată.

Se ridică în picioare și se îndreptă spre scările aflate chiar în fața ei.

Auzi pași deasupra capului, pe podeaua de lemn și sări într-o parte, se lipi de perete și își ridică privirea spre scară. Ridică arma în poziție de tragere și zări figura lui Bill Lewis apărînd pe după balustradă. Preț de o clipă, nici unul din ei nu făcu nici o mișcare, apoi ea zări arma din mîinile lui. Într-o fracțiune de secundă, amîndoi începură să strige cuvinte de neînțeles ; Megan trase o dată, apoi se ascunse la adăpostul unei uși, în clipa în care Lewis deschise focul. Dar ezitarea de moment îi anulase acestuia avantajul inițial. Gloanțele pătrunseră în zid și în canatul ușii, ridicînd un nor de praf și așchii de lemn.

Megan țipă, simțind o împunsătură în antebraț. Se dădu înapoi, privind uimită sîngele care-i șiroia pe mîneca hainei. Un colț de lemn ieșea prin pînză, prins în carne. Cu un urlet, îl trase afară din braț. Sîngele îi picura printre degete. Se întoarse, ridică arma și trase cîteva focuri, simțind din plin forța reculului. Deasupra ei, o lume a terorii păru să explodeze cu un zgomot asurzitor.

Bill Lewis sări înapoi și gloanțele loviră tavanul deasupra capului său ; scăpase ca prin urechile acului de acest atac neașteptat.

Trase și el, tot la întîmplare, cu aceeași disperare, umplînd aerul cu suflul morții.

În dormitor, Olivia privea răbdătoare cum Duncan alerga spre casă. Venea direct, fără nici o precauție, fără nici o ezitare, drept spre ușa de la intrare. I se părea că se mișcă cu încetinitorul; o clipă o surprinse că, la urma urmelor, era acolo. N-am crezut că ești în stare, matematicianule. Nu mi-am închipuit că ai să încerci s-o faci. Iar acum riscul te va ucide. Se simți cuprinsă de furie, ca de un curent electric care-i pătrundea în picioare, în brațe, în inimă. O mînca palma, cerîndu-i să tragă. Asta și făcu, printre blestemele care răsunau mai puternic decît rafala armei automate.

— Mori ! urlă ea.

Dar cuvîntul prelung părea mai degrabă un bocet gutural, nelămurit. Arma din mîinile sale părea cuprinsă de aceeași furie dementă și ucigașă; Olivia ochi cu grijă, zguduită de forța exploziei.

Continuă să tragă în silueta care se încăpățîna să se apropie. Duncan fugea, ținînd o mînă deasupra capului, ca și cum astfel s-ar fi putut apăra de gloanțe. Prin fumul iscat, văzu gloanțele mușcînd pămîntul pe lîngă el. Mirosul încins și înțepător al prafului de pușcă îi umplea nările.

— Mori, lașule ! urlă ea din nou.

Izbucni în rîs în clipa în care Duncan căzu la pămînt, parcă împiedicat de o mînă uriașă, nevăzută. Se afla exact în bătaia focului armei sale.

— Te-am prins, nemernicule !

Ochi cu grijă și apăsă din nou pe trăgaci, dar trase o înjurătură cînd constată că încărcătorul era gol. Se răsuci pe călcîie, apucînd un altul.

Îl durea tot trupul.

Simțea gustul amar și uscat, de praf, acolo unde căzuse la pămînt.

În acel prim moment, nu fusese sigur dacă era mort sau viu. Se privise și observase sîngele care-i șiroia din picioare. Acum mă va ucide, își zise el.

Cu un efort, reuși să se ridice.

Ușa de la intrare părea acum foarte îndepărtată, de neatins. Într-o fracțiune de secundă, se întrebă unde erau restul de gloanțe. Ce mai aștepți ? strigă el în gînd. Apoi observă că mașina răpitorilor se afla la numai cîteva zeci de centimetri distanță. Întinse mîna după armă, o apucă de țeavă și, pe jumătate tîrîș, pe jumătate șchiopătînd, se ascunse în spatele mașinii. Fără să-i lase timp să-și revină, o nouă rafală de gloanțe lovi în plin vehiculul, scrîșnind și suspinînd ca niște orfani nefericiți, ricoșînd pe suprafața de metal. Deasupra lui, un geam se făcu țăndări, acoperindu-l cu cioburi din cap pînă în picioare.

Duncan se trase într-o parte și își privi picioarele însîngerate. Lovite ? Distruse ? Ce avea oare ? Se gîndi la Tommy și la gemene, la Megan și la judecător.

Ridică din umeri. Nu se poate altfel, își spuse. Se ridică cu greu în picioare ; durerea cumplită din genunchi și coapse îi tăie respirația. Își înghiți lacrimile și încercă să se calmeze. Un val de durere îi fulgeră creierul, amețindu-l. Își mușcă buzele și se gîndi la familia sa ; gîndul acesta îi dădu putere. Se rezemă cu obrazul de aripa mașinii și respiră adînc.

Încă nu m-ai ucis. Ar fi rîs, dacă ar fi avut destulă putere.

Prin mintea lui Duncan trecură tot felul de idei și de gînduri imperative. Știa că nu va reuși să ajungă la ușa din față. Dar putea să se adăpostească pe o latură a casei și se hotărî să pornească într-acolo.

Trase încă o gură de aer și se întrebă unde dispăruse durerea. E acolo, își zise el. Se ascunde. Probabil că e numai o iluzie, înțelese el și zîmbi.

Încă n-am murit. Tommy, tot am să vin după tine.

Duncan își adună forțele și se ridică în picioare, ținînd pușca lîngă umăr. Ochi în direcția aproximativă a locului de unde știa că Olivia trage în el. Apăsă pe trăgaci, trimițînd gloanțele unul după altul cît putu de repede. Printre pleoapele strînse, văzu cum ele despică rama de

lemn și trec prin geam. Continuă să tragă, îndepărtîndu-se de mașină, împiedicîndu-se, chinuindu-se să ajungă la aripa casei, la adăpost de linia focului, întrebîndu-se cît îl vor mai ține picioarele și surprins că încă le mai putea mișca.

Olivia se dădu înapoi, pradă șocului, chiar cînd gloanțele pornite din arma lui Duncan trecură prin geam și izbiră peretele și tavanul, împroșcînd-o cu sticlă, praf și bucăți de tencuială. Se aruncă pe pat și începu să se legene înainte și înapoi, fără să fi pățit nimic, însă uluită de ferocitatea pe care o ghicea plutind în jurul ei. O nouă rafală sfîșie aerul la cîțiva pași, iar Olivia simți că e pe punctul de a se prăbuși. După o clipă, corpul ei aterizâ pe podeaua tare. Nu-i trebui prea mult ca să-și dea seama ce se întîmplase, după care se ridică și, dintr-un salt, se apropie din nou de fereastră, unde îl văzu pe Duncan, care tocmai dădea colțul fermei, șchiopătînd, tîrîndu-și un picior, dar trăgînd în continuare. Își îndreptă pentru ultima dată arma spre el și înjură, în timp ce se apleca pe fereastră.

Pe urmă se întoarse în cameră.

Ei sînt, își zise. Doar ei doi.

Auzi împușcăturile din casa scărilor și se gîndi la prizonierii din pod.

Zgomotul strident al pistolului-mitralieră încetă, înlocuit de răpăitul puternic al armei lui Megan. Olivia își coborî privirile și văzu traista roșie, plină cu bani. O închise repede și și-o atîrnă de umăr. Apoi își ridică ochii și dădu peste Bill Lewis, care se oprise în prag.

— Mai dă-mi un încărcător, spuse el.

Olivia se conformă, iar el scăpă cartușele, aplecîndu-se imediat să le ia de jos.

— Ucide-i, șopti ea.

Lewis o privi țintă.

— Du-te și ucide-i pe cei din pod, rosti ea pe un ton firesc și totodată ferm, ca și cum ar fi avut de gînd să pedepsească un copil care nu era cuminte.

Lewis rămase cu gura căscată.

— Ucide-i ! țipă ea cu un glas ascuțit.

— Dar...

Olivia răcni, iar vocea ei începu să semene cu zgomotul strident al unei sirene :

— Ucide-i ! Ucide-i ! Ucide-i pe amîndoi ! Fă-o acum, fir-ar al dracului ! Fă-o acum ! Ucide-i !

Lewis se uită la Olivia cu ochii mari. Pe urmă dădu din cap și ieși pe ușă, însoțit de ordinele ei isterizate. Femeia porni după el pe coridor și se îndreptă spre casa scărilor, pregătindu-se pentru confruntarea cu Megan. Auzi undeva în spate cum Lewis umbla la ușă, încercînd s-o descuie.

Îngenunchind la adăpostul cadrului ușii dintre hol și camera de zi, Megan se pregătea să-și reîncarce pistolul de calibrul 45 cînd auzi țipetele Oliviei, răsunînd mai puternic decît vîjîiala din urechile sale. Cuvintele o înghețară și îi dădură puteri în același timp — o furie de mamă rănită, disperată. Se ridică în picioare cu un efort și, la rîndul său, își strigă disperarea și hotărîrea.

— Nu ! țipă ea. Tommy !

Într-un acces dezlănțuit de mînie și durere, Megan se repezi pe scări în sus, ignorînd rănile și riscul ce plana asupra ei, gîndindu-se numai la copilul său și deschizînd focul din fugă.

Ferocitatea neașteptată a atacului ei o luă pe Olivia prin surprindere și, printre strigăte sălbatice de asalt, ripostă cu o salvă trasă inutil, la întîmplare. Gloanțele trecură șuierînd pe deasupra capului lui Megan și se înfipseră în perete. Exploxia o culcă pe Megan la podea, dar nu reuși decît să-i încetinească mersul — dar acesta, constată ea, putea fi pericolul cel mai mare.

Se ridică din nou și, refuzînd să se dea bătută, se tîrî mai departe, lipită de scări, gata să tragă în orice moment.

— *Omoară-i ! Omoară-i !* strigă Olivia.

Megan se întoarse și îl văzu pe Lewis luptîndu-se cu ușa.

— E ceva acolo ! țipă el.

— Fă-ți loc cu arma !

— Ce ?

Înainte să-i poată răspunde, Olivia auzi rafala pornită din arma lui Megan, de la numai cîțiva pași. Un glonț îi trecu pe lîngă cap, zgîriindu-i obrazul și retezîndu-i lobul urechii. Se dădu înapoi împleticindu-se, ca și cum ar fi primit o lovitură foarte puternică. Era amețită, derutată ; doar nu m-a omorît, își zise ea, înspăimîntată. Nu e posibil. Ridică mîna în dreptul feței și simți firul de sînge lipicios din rană. Sînt desfigurată, m-a slutit. Urlă din nou și trase orbește spre Megan ; inutil, pentru că se împiedică și căzu pe spate în dormitor.

Judecătorul Pearson lovi cu toată puterea, pentru ultima oară, crăpătura din perete și, abia respirînd, se întoarse spre Tommy, întrebîndu-l :

— Poți ieși pe aici ?

— Eu pot, bunicule, dar...

Judecătorul privi repede afară și zări pădurea și cerul nemărginit. Se trase înapoi.

— Du-te Tommy, du-te ! Sări pe acoperiș. Scapă ! Fugi ! Acum !

În momentul de ezitare al copilului, amîndoi auziră ordinul dat de Olivia, printre urlete, lui Bill Lewis. Cuvintele pluteau grele în aer, reverberînd în podul vechi, înghețat acum de suflul iernii.

— Bunicule ! strigă Tommy.

— Lasă, du-te ! Du-te odată !

— Bunicule ! strigă Tommy, luîndu-l de mînă pe judecătorul Pearson.

Judecătorul auzi cum Bill Lewis forțează ușa. Ușa cedă și crăpă peste baricada de paturi.

— Acum, Tommy, te rog !

Își apucă nepotul în brațe și îl împinse, cu picioarele înainte, prin gaura micuță. Preț de o clipă, se temu că va rămîne prins acolo; apoi, spre bucuria lui, trecu de cealaltă parte. Judecătorul îl văzu pe Tommy prinzîndu-se cu mîinile de marginile deschizăturii, gata să sară pe acoperiș.

— Du-te, Tommy, du-te ! urlă el.

În spatele său, îl auzi pe Lewis înjurînd și împingînd ușa. Mîinile lui Tommy dispărură și judecătorul auzi o bufnitură, cînd nepotul său ateriză pe acoperișul etajului inferior. Se aplecă, văzu că băiatul era în siguranță și îi strigă din nou : „Scapă !", apoi se întoarse și apucă bara de metal. Cu un strigăt de luptă din adîncul pieptului, se repezi spre intrarea în pod, rotind bucata de metal deasupra capului.

În clipa în care se aruncă deasupra baricadei, simți că lumea întreagă explodează în jurul lui. Bill Lewis străpunsese ușa cu o rafală de pistol automat ; gloanțe, schije metalice, așchii de lemn și pene din pernele de pe paturi se dezlănțuiră într-un dans al morții în jurul lui. Se răsuci, ca și cum ar fi fost prins de suflul vîntului și aruncat la pămînt. Înțelese că fusese lovit, nu o dată, ci de sute de ori. Trupul rănit îi comanda să se ridice, revoltat de insulta de a fi fost străpuns de bucățile fierbinți de metal. Șocul și rănile îl trăgeau, încet, în întuneric. Dar se luptă cu leșinul. Încă nu am murit. Pot respira, își zise el. Cu un efort, reuși să se ridice și se aruncă înainte, baricadînd ușa cu trupul său.

Dar greutatea lui nu era suficientă. Se simți dat la o parte fără nici o greutate.

— Du-te, Tommy, șopti el.

Încă nu leșinase. Durerea întunecată îi îngreuna pleoapele, dar deschise ochii și îl zări pe Bill Lewis, deasupra lui, ezitînd.

Lewis așteptă pînă cînd privirile li se întîlniră.

— Îmi pare rău, spuse el. Nu trebuia să se întîmple așa.

— A scăpat, răspunse judecătorul. E în siguranță.

Lewis ezită din nou.

— N-am vrut... spuse el. Nu aș fi...

Judecătorul Pearson nu-l crezu. Întoarse capul într-o parte, așteptîndu-și moartea.

După ultima rafală, trasă de Olivia la întîmplare, Megan își croise drum în sus pe scări și își zărise adversara, în clipa în care aceasta căzuse pe spate în dormitor. Aproape concomitent, văzuse cum Bill Lewis intra cu spatele pe ușă.

Instantaneu, știu că acolo se aflau cei doi prizonieri.

Trebuia să ajungă acolo. Nu avea dreptul să se dea bătută. Porni în goană, pe lîngă dormitor, observînd în treacăt că Olivia zăcea goală, însîngerată, la numai cîțiva pași mai încolo. Megan schimbă încărcătorul, urlînd ca o Walkirie scoasă din minți și înaintînd cu strigăte de luptă izvorîte din furie și dorință.

Se aruncă pe ușa podului, se împiedică și căzu cu o bufnitură. Își ridică privirea și-l văzu pe Lewis, cîțiva centimetri mai încolo, cu pistolul automat în mînă, nemișcat, ca un copil prins asupra faptului. Stătea aplecat deasupra judecătorului. Ea scoase un urlet și trase în plin.

Primul glonț îl ridică pe Lewis în aer și apoi îl aruncă la pămînt. Pieptul i se umplu instantaneu de sînge. O privi pe Megan uimit, ca și cum ar fi făcut un gest neașteptat.

Megan trase din nou și, de data aceasta, trupul lui se răsuci și ateriză, diform și moale, într-un colț al camerei, privind cu ochi ficși spre deschizătura din perete.

— Tommy! strigă Megan. Tommy!

Îl văzu pe judecător, care încerca să se ridice și făcea semne spre zidul spart.

— E afară, șopti el cu greu. E în siguranță. Am reușit împreună.

— Tată !

— Ajută-l, fir-ar să fie, ajută-l imediat ! strigă bătrînul cu ultimele forțe dinaintea morții. Lasă-mă pe mine ! Ia-l pe băiat !

Megan încuviință și el închise ochii, mulțumit. Nu știa dacă avea să-și găsească moartea în acele minute sau dacă va trăi, dar se simtea nespus de mîndru și respira încet, cu grijă, dorind să poată vedea sfîrșitul, oricare ar fi fost acela. Își auzi bătăile inimii pulsînd în același ritm în pieptul său și își zise : am o inimă puternică. Se gîndi la toți bărbații pe care-i cunoscuse, care luptaseră și muriseră pe toate plajele tinereții sale. Ar fi mîndri, înțelese el. Se gîndi la soția lui și își spuse : am reușit.

Liniștit, rămase în așteptare.

Olivia o văzu pe Megan trecînd ca fulgerul pe lîngă ea și apăsă pe trăgaci, dar auzi un declic în gol, urmat de un altul. Apucă ultimul încărcător de pe masă, apoi și sacul cu bani. Fugi, își spuse. S-a terminat. Cu grijă, făcu un pas spre ușă, apoi încă unul. Fugi ! Scapă ! Te vei lupta într-o altă zi. Picioarele sale goale erau ușoare, de parcă ar fi prins aripi. Se repezi pe ușă afară și o luă la fugă pe coridor, lăsînd-o pe Megan să se lupte cu ușa blocată a podului, și se îndreptă spre spatele casei. Ajunsă jos, alunecă pe un preș, gata să cadă, dar reuși să-și mențină echilibrul. Străbătu toată casa, strecurîndu-se printre mobile, pînă ajunse în bucătărie. Acolo se opri o clipă să-și tragă sufletul și profită de acest moment pentru a-și încărca din nou arma. Era încălzită, cu trupul pregătit pentru luptă. Simți gustul propriului sînge pe buze și, coborîndu-și privirea, constată că se prelinsese de la ureche în jos, mînjindu-i sînii cu un strat ce părea să semene cu vopseaua purtată de războinici. Se repezi afară, fără să simtă durerea sau furia, cuprinsă doar de o exaltare fără margini. Privi în jur, încercînd să-și imprime totul în memorie, luîndu-și rămas bun. N-am nevoie de nimic, își zise ea. Sînt complet

liberă. Își aduse aminte de hainele lăsate în mașina judecătorului și își spuse : trebuie să scap acum. Îi trecu prin minte că ar putea rămîne veșnicul lor blestem, niciodată distrusă, doar dispărută pentru o vreme, așteptînd să-și facă iarăși apariția în viitor, cînd va fi pregătită. „Nu mă puteți învinge !“ urlă ea din răsputeri. „N-o să mă puteți învinge niciodată !“ Se opri, așteptînd un răspuns dar, cum nu veni nici unul, căzu pradă unei furii incontrolabile. Ezită, privindu-și arma încărcată, luptîndu-se cu dorința de a se întoarce sus și de a continua bătălia. Reuși să se stăpînească după cîteva momente. Ești învingătoare dacă fugi, își spuse ea, ca să se calmeze. Izbucni într-un rîs scurt, fals, sonor, sperînd că Megan o va auzi, după care ieși în goană pe ușa din spate, cu pistolul automat într-o mînă, sacul cu bani în cealaltă și mintea plină de imagini ale libertății.

Tommy se ținea strîns de acoperiș, încercînd să-și mențină echilibrul pe suprafața înclinată. Bruma căzută cu o noapte în urmă făcuse ca acoperișul să fie alunecos și Tommy se mișca anevoie. Auzi ultimele schimburi de focuri și porni mai departe tîrîș. Vîntul rece îi biciuia fața și făcu un efort să nu se gîndească la bunicul său, să nu ezite. Auzi strigătele mamei sale și înțelese că ea era acolo, undeva, așteptîndu-l. Luptîndu-se cu lacrimile și zăpăceala, alungînd orice îndoială, se îndreptă spre marginea acoperișului.

Megan își croi drum înapoi spre holul de la etaj, dar, ajunsă acolo, auzi strigătele sfidătoare ale Oliviei venind de la parter. Nu le dădu nici o atenție. Se gîndea numai la Tommy, aproape copleșită de nevoia de a-l vedea și strînge în brațe. Se repezi într-unul din dormitoare și se duse la fereastră. Aceasta dădea spre acoperiș.

— Tommy ! urlă ea.

Dintr-o dată, îl văzu, sprijinit de marginea acoperișului, ca o pasăre ce se odihnește înainte de a-și lua iarăși zborul.

— Tommy ! reîncepu ea. Sînt aici !

Auzindu-i glasul, el se întoarse și strigă :

— Mamă !

Megan văzu imensa bucurie oglindită în ochii fiului ei. Trase disperată de fereastră. Rama nici nu se mișcă. Se întoarse și zări un scaun așezat într-un colț. Îl apucă și, ridicîndu-l deasupra capului, îl izbi cu toată puterea în geam, țipînd întruna :

— Sînt aici, Tommy ! Sînt aici !

Geamul se sparse în afară. Ea lovi cioburile rămase pe margini și se strecură prin deschizătură. Se tăiase în vreo zece locuri și mîinile îi sîngerau, dar nu-i păsa. Nici durerea, nici rănile, nici un alt fel de agonie n-ar fi putut fi mai puternice decît emoția profundă pe care o simțea văzîndu-și fiul care se cățăra spre ea pe acoperiș. Plîngînd, îi întinse mîna și strigă cu tot clocotul din suflet :

— Aici, Tommy, aici !

În clipa aceea o văzu pe Olivia în spatele fiului ei. Stătea în picioare, în curtea din spate, și se uita fix la silueta micuță care se tîra pe acoperiș.

O spaimă adîncă o cuprinse pe Megan.

— Nu ! urlă ea și întinse brațele spre fiul său.

Ieșind pe ușa din spate, Olivia auzise zgomotul făcut de Tommy, care se tîra pe acoperiș, încercînd să-și mențină echilibrul. Văzuse copilul aproape în același timp cu Megan, apoi observase cum aceasta aruncase scaunul pe fereastră, încercînd să ajungă la copil.

Olivia se dădu cîțiva pași înapoi, ca să-și potrivească mai bine ținta. Trase piedica pistolului automat și ochi cu grijă în direcția celor două siluete aflate în vizor.

Duncan reușise să înconjoare casa, chinuit de dureri la fiecare pas. Se simțea asemenea unui cîine lovit de o

mașină, prea speriat și prea prost ca să-și dea seama că are picioarele strivite, chinuindu-se să scape de agonie și grăbindu-și astfel moartea.

Fusese de două ori la un pas de leșin, dar de fiecare dată alungase ispita căderii în lumea viselor.

Văzîndu-l pe Tommy pe acoperiș, încercă să-l strige, dar avea gura uscată și nu se auzi decît o șoaptă. Se tîrî mai departe, reușind, în cele din urmă, să strige: „Tommy, sînt aici!" Spre surprinderea lui, vocea sa părea sigură și puternică. Încurajat, găsi destulă putere pentru a porni mai departe, cu pași tremurători, dar siguri.

Apoi o văzu și el pe Olivia.

Rămase nemișcat, privind îngrozit cum ea ridica arma, și înțelese ce avea să se întîmple. „Nu! Nu!" urlă el, ridicînd pușca în același moment. Trase, cuprins de panică, în direcția Oliviei. Trase din nou, iar și iar, țipînd neîncetat, cu ochii aproape închiși de durere și revoltă.

Olivia era pe punctul de a apăsa pe trăgaci cînd primul dintre gloanțele trase de Duncan în disperare șuieră pe deasupra capului ei; al doilea îi trecu de puțin pe lîngă nas. O clipă avu impresia că fusese lovită și alunecă pe spate, reușind cu greu să-și mențină echilibrul. Din nebăgare de seamă, irosi cîteva gloanțe care se pierdură în aer. Pradă spaimei și furiei, mugind ca un animal încolțit, se răsuci cu fața spre el. Îl văzu întins la pămînt, ascuns parțial de latura casei. Nu avea cum să-l nimerească. Zări explozia glonțului pe țeava puștii.

Încă o lovitură despică aerul, puțin deasupra capului ei.

Olivia trase în direcția lui Duncan, împroșcînd locul cu gloanțe pînă cînd încărcătorul rămase gol. Aruncă arma deoparte și apucă, furioasă, sacul de pînză roșie. Îl desfăcu cu un gest violent, descoperind banii și pistolul ascuns acolo. Apucînd arma, privi din nou spre locul unde se afla Duncan și constată că majoriatea gloanțelor se înfipseseră în perete, deasupra capului lui. Apoi se răsuci

pe călcîie, scrutînd acoperișul, dar apucă să vadă cum Megan îl prinde pe Tommy de mînă. O fracțiune de secundă, în timp ce ea ezita, cei doi părură să se miște cu încetinitorul. Apoi, cînd reuși să se adune și se pregăti să ochească și să tragă, mișcările lor căpătară brusc viteza fulgerului și, înainte ca ea să poată acționa, văzu cum picioarele copilului se mai zbat o clipă în aer, amintindu-i de un înotător care plonjează în apele unui iaz, după care dispărură definitiv.

Brusc, se simți pustiită. Se întoarse din nou spre Duncan.

Probabil că e mort, își zise ea. Se ghemui la pămînt și făcu un pas spre el. Dar chiar în acea clipă zări țeava puștii ridicîndu-se din nou, drept spre ea. Sări într-o parte cît putu de repede și încă un glonț șuieră milimetric pe lîngă ea.

Megan îl trase pe Tommy spre ea cu ultimele puteri, icnind din cauza efortului, apoi se rostogoliră unul peste celălalt pe podea. Megan sări să-l acopere, să-l protejeze cu trupul ei de o eventuală rafală de gloanțe. Copilul gemu și, după cîteva secunde, o împinse la o parte. Înțelese că-i șoptea numele printre suspine, ținîndu-l în brațe, cuprinsă de un val de bucurie și ușurare. După cîteva clipe, simți lacrimile lui pe obraji, dar copilul o împinse ușor înapoi. Megan îi cuprinse fața cu mîinile, fără să poată spune un cuvînt, cu buzele tremurînd de fericire.

El își șterse ochii, redobîndind dintr-o dată tot curajul său de copil.

— Hai, mamă, sînt bine.

Ea încuviință, plină de recunoștință.

Duncan îl văzuse pe Tommy căzînd în brațele mamei sale, de cealaltă parte a ferestrei, și simți o bucurie

nebună, nesfîrșită, mai puternică decît orice durere. Am reușit, își spuse. Ah, Doamne, am reușit.

În clipa următoare o văzu pe Olivia în fața lui. Aruncase o armă și acum ținea o alta în mînă. Trase încă un foc în direcția ei și o văzu întorcîndu-se cu spatele și luînd-o la fugă. Privi in urma ei cîteva momente.

Trase adînc aer în piept și încercă să țintească pentru ultima oară. O fracțiune de secundă, spatele gol al Oliviei își continuă dansul prin fața ochilor lui, drept în vizor, apoi apăsă pe trăgaci. Dar nu se auzi nici o împușcătură. Și el rămăsese fără gloanțe.

Nu contează, își zise.

Am reușit. Sîntem cu toții în viață și am reușit. Am cîștigat.

Se răsuci pe spate și se chinui să se ridice în șezut, sprijinindu-se de zidul lateral al casei. Respiră adînc și se ridică cu greu în picioare, ignorînd durerea care părea să renască în trupul său. Ridică brațul, ca să-i facă semn soției sale, s-o anunțe că era în regulă — ceea ce era discutabil. Își privi picioarele pline de sînge. Asta se poate aranja, își spuse. Orice rană se vindecă. Închise ochii și își lăsă capul într-o parte, să se odihnească. Nu se gîndea la bancă, la bani, la trecut sau la viitor. Se simțea sfîrșit. Dorea să doarmă. Nu-și dădu seama în ce direcție fugea Olivia.

Olivia alerga.

Goală, plină de sînge, cu părul în vînt, devorînd pămîntul cu picioarele ei lungi, ajutîndu-se cu mîinile, ca un sprinter care vede linia de finiș, ieși în goană din spatele fermei și intră pe pajiștea lungă, abruptă, spre liziera pădurii. Sub tălpile goale, stratul subțire de gheață crăpase din loc în loc, risipindu-se în mii de cioburi, dar ea continuă să alerge, înfruntînd frigul începutului de zi, grăbindu-se să ajungă în umbra întunecată a copacilor ce aveau s-o ascundă și să-i îngăduie să scape. Strînse pistolul

într-o mînă și sacul de pînză roșie în cealaltă. Deschise larg gura, trăgînd în piept aerul înghețat și umplîndu-și trupul cu o forță sălbatică. Sînt liberă, strigă ea ca pentru sine. Simți vîntul trecînd pe lîngă ea și se și văzu în mașină, la aeroport, într-un avion ce se îndrepta spre sud, liberă și scăpată de lanțuri. Se abandonă dorinței de succes și sfidare care creștea în ea și alergă mai departe, mai repede, ajutată de înclinarea pantei, într-un imens zbor spre libertate, tropăind ușor pe pămîntul care se trezea sub cerul înnorat al dimineții.

Karen și Lauren observaseră zvîrcolirea lui Tommy pe acoperiș. O văzuseră pe Olivia ochind și pe fratele lor tras înăuntru, la loc sigur. O singură dată se ridicaseră în picioare, dar imediat se ghemuiseră din nou, la adăpostul grămezilor de pietre. Văzuseră cum Olivia îl împroșcase pe tatăl lor cu gloanțele pornite din pistolul automat și, cuprinse de furie, izbucniseră în țipete. Dar mai văzuseră apoi că el nu fusese atins și, în timp ce o urmăreau pe Olivia întorcîndu-se și pornind în goană în direcția lor, văzuseră cum tatăl lor ridicase brațul, făcînd semne spre ferestra unde se aflau Tommy și mama lor.

Strigătele și țipetele lor se pierduseră printre umbrele pădurii, acoperite de zgomotul focurilor de armă ce se auzeau neîncetat dinspre casă.

Erau zăpăcite, înspăimîntate, înlăcrimate.

— Ce facem ? urlă Lauren.

O văzură pe Olivia venind direct spre locul unde stăteau ascunse. Văzură urmele de sînge care conturau, ca niște riduri, trupul ei gol. Părea o creatură de coșmar, pe jumătate demon, gata să le ia cu asalt.

— Nu știu ! strigă Karen.

Dar, în aceeași clipă, înțeleseră amîndouă ce aveau de făcut.

Se ridicară în același timp, cu armele ținute la umăr, neclintite, țintind drept înainte, cu precizia cu care fuseseră instruite.

Olivia le văzu pe cele două fete ridicîndu-se din pămînt înaintea ei, ca niște năluci. Pe moment rămase nedumerită, dar nu-și încetini cursa temerară spre ele. Ce se întîmplă ? se întrebă ea, înnebunită. Nu se poate. Asta nu trebuie să se întîmple. Sînt liberă. Sînt în siguranță. Încercă să-și domolească elanul, să încetinească goana, să caute un sprijin, să poată ochi pentru a-și salva viața, dar inerția o împingea inexorabil înainte.

Karen și Lauren nu rostiră nici un cuvînt, dar acționară instinctiv, prin aceeași memorie electrică, indestructibilă — un lucru ce le fusese inoculat cu atîția ani în urmă, pe cînd încă se mai aflau în pîntecele mamei lor și constituiau motivul pentru care aceasta își găsea scăparea într-o lume atît de diferită. În tăcere, apăsară în același timp pe trăgaci ; două explozii asurzitoare răsunară brusc în aerul înghețat, dintr-o dată încremenit, și închiseră definitiv poarta spre copilăria trecută, inocență și visurile simple ale tinereții.

Loviturile o ridicară pe Olivia Barrow de la pămînt și o aruncară pe spate, pe pămîntul rece. Sacul de pînză cu banii jefuiți îi scăpă din mînă sub forța impactului. Arma zbură cît colo, ca și cum ar fi fost smulsă din mîinile sale de o forță de neînvins. Deasupra ei, cerul începu să tremure și Olivia își auzi respirația frîntă în pieptul rănit. Răcoarea pămîntului se insinua în trupul ei, în jurul ei, ca o îmbrățișare nedorită. Un frison adînc îi străbătu tot trupul. Își aminti ochii iubitei ei din alt vremuri, cînd Emily își ridicase privirea spre ea, de pe strada unde își găsise sfîrșitul. Dar e total anormal, își spuse ea. E o greșeală. Nu, am reușit. Sînt liberă.

În clipa aceea, vîrtejul morții o înghiți în neagra sa uitare.

Împușcăturile gemene pornite din armele fetelor străpunseseră aerul înghețat, smulgîndu-l pe Tommy din

îmbrățișarea mamei sale. Acesta străbătu camera din cîțiva pași și privi pe fereastră, printre resturile de sticlă spartă, peste cîmp, pînă la marginea pădurii. Nu reuși să le zărească pe surorile sale imediat ; hainele de camuflaj se confundau cu tonurile de maro și gri ale copacilor. După cîteva clipe însă le observă ; stăteau în picioare, ascultînd ecoul împușcăturilor, nemișcate, de parcă lumina rece a dimineții le-ar fi înghețat. Apoi, sub privirile lui, cele două fete prinseră viață și ieșiră din pădure. Ca două căprioare înfricoșate, o luară la fugă peste cîmp, grăbindu-se către casă. Tommy văzu că nici una din surorile sale nu aruncă vreo privire spre trupul întins pe pămînt cînd trecură pe lîngă el.

În spate, o auzi pe maică-sa cotrobăind printre mobilele sfărîmate din cameră. Vorbea de una singură.

— La naiba, unde e telefonul ? Unde e telefonul ?

În vocea ei se simțea o iritare, un ton disperat pe care nu-l mai auzise.

— *Tommy ! Unde există un telefon ?* se răsti ea.

Tommy se întoarse cu spatele la fereastră pentru o clipă și constată că ea descoperise telefonul într-un colț, lîngă noptieră. Acum forma numărul în viteză.

Reveni la fereastră și, din acea poziție avantajoasă, le văzu pe Karen și Lauren repezindu-se spre casă și îmbrățișîndu-l pe tatăl lor. Se aplecă și el pe fereastră și le făcu cu mîna, fără să spună nimic. Ele nu-l văzură, dar nu-i păsa, căci simțea ceva special, nebunesc, pe care nu știa cum să-l numească, dar care punea stăpînire pe el, ca un curent electric care-l înălța și-i amintea de bucuria primelor clipe din dimineața de Crăciun cînd, luptîndu-se cu somnul, sărea nerăbdător din pat. Le văzu pe gemene sprijinind cîte un braț al tatălui lor pe după umeri și ajutîndu-l să se îndrepte spre casă.

Maică-sa terminase de format numărul și Tommy o auzi indicînd o adresă și spunînd :

— Vă rog să trimiteți imediat ajutoare. Ambulanțe. Există răniți prin împușcare. Vă rog să vă grăbiți.

Tonul vocii ei îl umplu de panică și disperare.

Dar ceva întunecat și cumplit din cuvintele ei îi străpunse inima. O clipă, simți risipindu-se toată căldura și bucuria și o negură ametitoare îi luă locul. Avu sentimentul că se sufocă și, plecînd de lîngă fereastră, trecu în fugă pe lîngă maică-sa, care continua să vorbească la telefon, repetînd rugămintea de ajutor. Megan întinse mîna spre el cînd îl văzu trecînd, apoi își trase brațul și îl lăsă să plece.

— Vă rog, grăbiți-vă, o auzi el spunînd, dar se afla deja în hol, pe drumul înapoi spre podul unde fusese ținut ostatic.

Se strecură printre sfărîmături și împinse la o parte resturile paturilor, care încă blocau parțial ușa. Apoi, sărind cîte două trepte deodată, intră în cameră, fără să-i pese de nimic în afară de spaima ce i se cuibărise în suflet.

Judecătorul reușise să se ridice în șezut, sprijinit de perete. Dar ținea ochii închiși și respira greu, abia auzit, cînd Tommy ajunse lîngă el. Copilul încremeni la vederea rănilor bătrînului. Îi veni să se arunce peste bunicul său, dar se temea că ar putea să-i mărească suferința. Rămase o clipă în picioare, nehotărît, alături de trupul prăvălit lîngă perete, după care se lăsă cu atenție în genunchi, lîngă bunicul său. Se temea să-l atingă, se temea și să-l lase așa. Judecătorul clipi și deschise ochii cînd își auzi nepotul așezîndu-se lîngă el.

— Bunicule ?

— Spune, Tommy.

Tommy trase adînc aer în piept, încercînd să-și domolească bătăile inimii.

— Te rog, nu muri. Mama a sunat după ajutor și vor ajunge în curînd aici. Ai să te faci bine.

Judecătorul Pearson nu-i răspunse imediat, dar, cînd o făcu, păru să vorbească de undeva de departe.

— Ei bine, spuse bătrînul, am reușit împreună, nu-i așa ?

— Da.

— Toți sînt...

— Tata a fost rănit, dar poate să meargă. Mama e bine. Karen și Lauren sînt și ele aici și n-au pățit nimic.

— Și... ?

Tommy nu-i răspunse.

— Bun, spuse bătrînul. Maică-ta l-a lichidat pe ăsta înainte să termine el cu mine.

Tommy urmări privirea judecătorului și observă trupul contorsionat al lui Bill Lewis zăcînd într-un colț al camerei. Băiatul își feri iute privirea.

— E în regulă, spuse judecătorul. N-a avut încotro. Ei, am făcut-o, adăugă el după o secundă. Ți-am spus că vom reuși și așa a fost.

Vocea bătrînului părea mai fermă și Tommy nu se putu stăpîni să întrebe, grăbit :

— N-ai să mori, bunicule ?

Judecătorul nu-i răspunse. Tommy văzu cum pleoapele bătrînului se închid încet.

— Te rog, deschide ochii, bunicule, spuse el.

Simți lacrimile curgîndu-i pe obraji și, fără să se gîndească, le șterse cu palma. Ridică puțin vocea, rostind pe un ton imperativ :

— Deschide ochii. Te rog.

Bătrînul clipi și se uită la nepotul său.

— Voiam doar să mă odihnesc puțin, spuse el.

— Te rog. Continuă să vorbești cu mine.

— Sînt rezistent, spuse judecătorul, ca și cum ar fi vorbit cu o nălucă. Mult mai rezistent decît au crezut ei.

Tommy zîmbi.

— N-am să te las să mori, bunicule. Îți amintești de ghicitoarea cu umblatul ? Îți amintești ? Ai spus să mă gîndesc la ea cînd mi-e teamă, pentru că ne va ajuta, ca un

talisman. Asta fac acum. Patru picioare, două picioare, trei picioare, bunicule. N-am să te las să mori.

Bătrînul închise iarăși ochii și Tommy, insistent, se aplecă deasupra lui :

— Bunicule ! Răspunde la ghicitoare. Cine este ?

Judecătorul Pearson păru să se trezească. Pufni, zîmbi chinuit și îi răspunse :

— Omul.

Tommy luă mîna judecătorului și o strînse cu putere. Preț de o clipă, judecătorul simți toată tinerețea și viitorul copilului pătrunzîndu-i în vine, ca și cum inepuizabila vitalitate a copilului i-ar fi putut închide toate rănile. Era nespus de mulțumit.

— N-am să te las ! repetă disperat copilul.

— Știu, răspunse bătrînul.

— Zău că nu. Nu spun numai așa. N-am să te las.

— Știu.

Rămaseră amîndoi tăcuți cîteva clipe.

— Sînt obosit, spuse judecătorul. Sînt foarte, foarte obosit. Trei picioare.

Tommy îi strînse mîna și bătrînul îi răspunse în același fel.

Rămaseră așa, păstrînd între ei această delicată legătură, așa cum făcuseră de-a lungul întregii săptămîni, așteptînd orice avea să urmeze.

Pentru Megan şi Duncan Richards, reîntîlnirea cu Olivia Barrow este un coşmar plămădit din negura trecutului, iar pedeapsa este răpirea a două fiinţe dragi, ascunse într-o casă de ţară şi ameninţate permanent cu moartea. Şantajul şi teroarea psihică îi fac pe Megan şi Duncan să uite laşităţile de altădată şi să riste totul pentru eliberarea ostaticilor şi pentru reglarea definitivă a conturilor cu Olivia. Secondată de Billy şi Ramon, locotenenţii ei, aceasta va avea surpriza unei confruntări în care tensiunea ajunge frecvent la limita suportabilului.

RAO
International
Publishing
Company

ISBN 973-576-076-2

9 789735 760762